

Giới thiệu Đẳng Ấy, Làm Bạn Nhé?

Thể loại: Hiện đại, Ngọt sủng

Số chương: 77 chương

Edit: Kunie

Long Ngo là con gái, con gái, con gái!!!

Long Ngo vừa tới trường liền rất nghiêm cần chấp hành nguyên tắc mà đội trưởng đề ra: chủ động kết bạn. Vì thế bạn Long nữ thấy một nam sinh đẹp trai cùng lớp, liền quyết định đến kết bạn.

Nguyên tắc kết bạn thứ nhất:

Phải lấy phương thức liên lạc trước. Cô lấy rồi!

Nguyên tắc kết bạn thứ hai:

Tiếp đó bắt đầu hỏi han ân cần. Cô hỏi rồi!

Nguyên tắc kết bạn thứ ba:

... Hình như có chỗ nào không đúng lắm, quên đi, bạn trai cũng là bạn thôi.

P/s: Nữ bình xuất ngũ mặt đơ với tâm hồn thích cái đẹp x nam thần trường học mặt lạnh với tâm hồn nhạy cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cuối tuần, 6h30 tối, đám sinh viên lác đác lớp đại học năm hai nào đó của đại học tài chính D cũng bắt đầu đến đông đủ.

“Bạn học, tôi có thể ngồi đây không?”

Thi Sơn Thanh ngẩng đầu nhìn nam sinh tóc húi cua đang nói, vô cảm gật đầu.

Đây là một phòng học kiểu cũ, thậm chí còn có bàn ghế riêng biệt.

Lớp Thi Sơn Thanh có tổng cộng hai mươi người. Chỗ ngồi trong phòng học cũng không còn nhiều, ngoài vị trí bên cạnh cậu ra thì chỉ còn lại vị trí sát bục giảng. Nhìn nam sinh này có vẻ lạ mặt, chắc không phải lớp cậu, đoán chừng là đến để tán gái.

Tiếng kéo ghế vang lên, người hỏi đã ngồi xuống. Thi Sơn Thanh đảo mắt qua bên cạnh, người này không mang sách vở gì cả. Cậu luôn thấy kiểu người như thế rất phiền.

“Ồ, cậu là bạn học mới đó hả?” Lớp trưởng ngồi đằng trước quay đầu xuống, hỏi người ngồi bên cạnh Thi Sơn Thanh.

“Ừ, mới tới.” Giọng trầm ngược lại không khiến người ta ghét.

Mới tới? Thì ra là cậu ta.

Thi Sơn Thanh nhớ lại lúc mình đi giao tài liệu, tai cậu nghe được giáo viên hướng dẫn nói có lính xuất ngũ mới về sẽ vào học lớp bọn cậu. Bởi vì lúc ấy giáo viên hướng dẫn có nhắc đến lớp bọn cậu với một giáo viên khác, nên Thi Sơn Thanh mới lưu tâm nghe.

Thi Sơn Thanh dời sự chú ý về lại cuốn sách cậu đang mở, trong đầu thoáng có suy nghĩ: Lính xuất ngũ còn không cao bằng cậu.

Đúng bây giờ, giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp. Đây là thông lệ của đại học D, mỗi lớp chỉ bố trí một giáo viên chủ nhiệm, cho đến lúc tốt nghiệp luôn. Chỉ có thể nói, không thể khinh thường tài lực của đại học D mà thôi.

Chủ nhiệm lớp là một người đàn ông trung niên đầu hói, mặt mũi hồng hào, có đầy đam mê với môn chuyên ngành.

“Được rồi, trật tự đi!” Chủ nhiệm lớp gõ sổ điểm danh lên bàn, “Toàn học sinh cũ nên tôi chẳng có gì để nói nữa, điểm danh xong, người đến đầy đủ thì được về.”

Bên dưới reo hò một trận, thậm chí có nam sinh không sợ chết còn hôn gió với chủ nhiệm lớp.

Bởi vì khai giảng xong là đến cuối tuần, nên trường học muốn điểm danh vào tối nay.

Vì ai cũng muốn về sớm, cho nên lúc điểm danh mọi người đều hết sức trật tự. Danh sách này vẫn được sắp xếp dựa trên điểm thi đại học lúc nhập học năm nhất, Thi Sơn Thanh là người đầu tiên bị điểm danh. Cậu đáp có một tiếng rồi lại nhìn vào sách.

Người không nhiều, hai mươi người nhanh chóng điểm danh xong. Chủ nhiệm lớp thông thả điểm danh cái tên cuối cùng: “Long Ngo.”

Không có ai đáp lại.

“Long Ngo?” Đây là lần thứ hai.

Vẫn không có ai đáp lại.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Nụ cười trên mặt chủ nhiệm lớp nhạt dần. Ông ta đặt danh sách lên bàn, đưa tay sờ cái đầu hói bóng loáng của mình, lại gọi một tiếng: “Long Ngo!”

Lúc này, một tiếng “Rầm”, người bên cạnh Thi Sơn Thanh đã có hành động!

Chỉ thấy cậu ta đột ngột đứng lên, dáng đứng thẳng tắp. Nhưng bởi vì tốc độ cậu ta quá nhanh nên ghế bị ngã ngửa ra đất.

Sau đó cậu ta lớn tiếng hét: “Có!”

Mọi người ồ lên, ngay cả Thi Sơn Thanh cũng bị làm cho giật mình. Quyển sách trên tay cậu suýt nữa thì rơi mất vì cậu run lên.

Dường như, tiếng động chói tai phát ra từ ghế dựa vẫn còn vang vọng thật lâu trong cái phòng học cũ rít này. Mọi người đều quay đầu nhìn cái cậu tên Long Ngo kia. Chủ nhiệm lớp cũng đứng đó trừng mắt sững sờ.

Một tiếng “Có” tựa như dội vào trong tim mọi người. Nếu có ai ở đây sẽ phát hiện mọi người đều đã bị dọa cho ngu người rồi.

Thi Sơn Thanh phản ứng lại trước tiên. Cậu cup mắt tiếp tục đọc sách của mình. Chẳng qua là đọc có vào hay không thì chỉ có mình cậu biết.

Chủ nhiệm lớp nuốt nước bọt, sau đó gật đầu. Ông ta làm bộ không có việc gì nói: “Được rồi, mọi người về đi.”

Lúc này bầu không khí trong lớp mới từ từ biến đổi. Người nên xách cặp đi về thì đi về, kẻ nên đi hẹn hò thì đi hẹn hò.

Về phần đương sự... Đương nhiên cũng vô cùng xấu hổ.

Long Ngo giấu hết cảm xúc dưới khuôn mặt đơ, cô đi từ từ về phòng mình.

Cô mới về từ trong quân đội. Ở đó cô có số hiệu, và những người ở đó thì không thường gọi cái tên này của cô. Cho nên bị gọi điểm danh cả buổi cô cũng không có phản ứng. Hôn nữa, trong quân đội phải đáp lại: “Có!” thật to và rõ, bằng không sẽ bị phạt.

Cô quen rồi.

Phải học cách kiềm nén, kiềm nén bản thân... Long Ngo mặt đơ mặc niệm trong lòng trên đường về phòng.

Ký túc xá mới được phân ngày hôm qua, cộng thêm Long Ngo thì trong phòng có tổng cộng ba người. Cô nghe nói phòng có một sinh viên đại học năm nhất, không biết đã đến chưa. Một người khác là sinh viên năm ba, bọn họ đều học cùng một chuyên ngành.

“Cậu kia, cậu đang làm gì đấy?” Long Ngo vừa mới mở cửa, dì quản lý túc xá đã chạy đến hỏi.

Bà dì nhìn thẻ trong tay Long Ngo, lại nhìn Long Ngo, cuối cùng nổi giận: “Nam sinh các cậu cứ nghĩ cái gì vậy? Lần trước lấy thẻ của bạn gái mở cửa, tốt xấu gì còn biết đội tóc giả trà trộn vào. Cậu cứ như vậy?”

Dì quản lý túc xá tức giận chỉ tóc Long Ngo.

“Trông dì bị ngu hả? Thanh niên các cậu đúng là không biết trời cao đất rộng là gì, bạn gái cậu là cô nào?” Bà dì giật thẻ trong tay Long Ngo, nheo mắt lại nhìn, định xem là sinh viên lớp nào.

“...” Là lính mới về, Long Ngo cảm giác tính cách của mình dường như đã thay đổi.

Khuôn mặt của cô mờ nhạt, không có nét gì đặc biệt, trước đây để tóc ngang vai thì còn tốt. Hiện tại cô để tóc húi cua, chân thì dài, lại thêm khi thể lịch

lắm đây mình, rất khó làm cho người ta nghĩ khuôn mặt này là của nữ sinh.

“Chuyên ngành quản lý kinh tế... Long Ngo...” Di quản lý tức xá vừa đọc thông tin trên cái thẻ trong tay, vừa ngẩng đầu nhìn Long Ngo, cố gắng nhìn ra vẻ lung túng muốn nhận sai của cậu nam sinh này. Kết quả bà vừa nhìn thấy ảnh trên thẻ thì sững sốt, lại lấy kính lão từ trong túi đeo lên tai cẩn thận nhìn lại lần nữa.

“Long Ngo... Giới tính... Nữ.” Khuôn mặt của bà di đột nhiên hòa nhã hơn: “Chàng trai đến tìm chị gái hay tìm em gái đây?”

Gần đây có sinh viên năm nhất vừa vào, di quản lý tức xá tưởng Long Ngo là em trai của nữ sinh nào đó.

“Sau này không được thế này nữa...”

“Di à, con chính là Long Ngo.” Long Ngo chỉ cái thẻ trên tay bà di rồi ngắt lời.

“... Ha ha, cô bé nhìn đầy sức sống đó.” Di quản lý tức xá cũng hơi xấu hổ. Lúc nãy bà ta vừa hung dữ một trận, kết quả lại là hiểu lầm.

“VẬY... Di ơi con về ký túc xá đây.” Long Ngo muốn lấy lại thẻ sinh viên.

“À à, con cầm đi, xem trí nhớ của di này!” Di quản lý tức xá vội vàng đưa thẻ sinh viên cho Long Ngo.

Chờ Long Ngo đi rồi, di quản lý tức xá mới nhỏ giọng nói thầm “Khuôn mặt đó, cái tên đó... Không thể trách mình nhận nhầm được.”

Có vết xe đổ lúc nãy, nên khi Long Ngo mở cửa nhìn thấy bạn cùng phòng mới đã tự giới thiệu trước.

“Long Ngo, nữ sinh.” Sau đó vươn tay nghiêm túc nhìn Ninh Trùng đang ngồi trên mặt đất.

Buổi chiều Ninh Trùng được người nhà đưa tới, nhưng cô ấy không để bọn họ giúp mình sắp xếp hành lý. Lần đầu tiên cô ấy vào ở ký túc xá nên rất hiếu kỳ, nhưng lúc cô ấy đến thì không thấy ai trong phòng. Cô ấy thông thả gỡ từng món đồ ra rồi sắp xếp vào phòng. Lúc Long Ngo mở cửa, cô ấy đang ngồi trên mặt đất nói chuyện với con búp bê trong vali của mình.

“Cậu là... Bạn cùng phòng? Tớ tên là Ninh Trùng, Ninh trong yên tĩnh, Trùng trong trong veo.” Ninh Trùng đứng lên, mắt to xoay chuyển. Lúc đầu cô ấy định hỏi Long Ngo là ai, lại nhớ đến nửa câu sau mà Long Ngo vừa nói lúc nãy. Cô ấy đột nhiên cảm thấy may mà phanh kịp.

“Ừ.” Long Ngo thờ phào nhẹ nhõm, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Thật ra cô mới đến vào xế chiều hôm nay, trước đó thủ tục trở lại trường đã được ba mẹ làm giúp. Buổi chiều vừa xuống máy bay thì mẹ cô đã đưa cho cô giấy báo danh, cô lập tức chạy tới trường bỏ hành lý vào ký túc xá. Khi đó chắc bà di đã đi tản bộ nên không nhìn thấy cô.

Đại học D không chỉ có phong cách học tập tự do, mà ở phương diện khác cũng rất coi trọng tâm nguyện của sinh viên. Ký túc xá phân làm mấy loại, thật sự không muốn ở chung thì có thể thêm tiền để ở phòng một người, cũng làm giảm bớt các loại mâu thuẫn nảy sinh. Còn cái gọi là nhiều người ở chung một phòng có thể thúc đẩy phát triển tình cảm giữa các bạn học, thì nhóm lãnh đạo đại học D bày tỏ: Tùy.

Thi Sơn Thanh ở phòng một người, không hẳn là cậu không muốn giao lưu với những bạn khác, mà là cậu có bệnh thích sạch sẽ.

Vừa về phòng, Thi Sơn Thanh cũng không còn tâm trạng đọc sách nữa. Cậu ném quyển sách cậu vừa mới mang về lên bàn, Thi Sơn Thanh nhún chặt mày.

Trước giờ, cậu luôn tiếp nhận nền giáo dục cao cấp. Mẹ cậu là vũ công, điều này khiến Thi Sơn Thanh có yêu cầu tương đối cao đối với bản thân. Mặc kệ là trước mặt hay sau lưng người khác, cậu đều duy trì cái vẻ tao nhã không chút rung động ấy.

Thế nhưng, tối nay cậu lại bị người khác dọa cho phát run! Tuy rằng chỉ một thoáng và hẳn là không có ai nhìn thấy.

Không, cái người tên Long Ngo gần cậu như vậy nhất định đã phát hiện ra.

Nghĩ vậy, Thi Sơn Thanh cũng hoàn toàn ác cảm với cái tên “Lính xuất ngũ” mới chuyển tới kia luôn. Cậu không phải người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng cũng không hề hào phóng.

Chờ Thi Sơn Thanh tắm rửa xong đi ra thì cũng đã khuya. Cậu mở di động trả lời mấy cái tin nhắn, cẩn thận sấy khô tóc rồi mới lên giường đi ngủ.

Cả dãy nhà này đều là phòng một người, được xây như kiểu căn hộ giống bên ngoài. Bình thường cũng không có các bác hay các di trông coi. Sinh viên ở đây có thể tự do ra vào, nhưng giá ở đây không hề rẻ.

Thi Sơn Thanh ở tầng sáu, cửa sổ mở. Trời tháng chín vẫn còn oi bức, nhưng mở điều hòa hiển nhiên cũng không phải là lựa chọn tốt, cũng may còn có chút gió.

Một giờ sáng, toàn bộ đèn trong trường đều tắt, một màu tối đen.

Gió thổi bay rèm tầng sáu. Ánh trăng sáng tỏ rọi vào phòng, rọi đến người đang ngủ say trên cái giường màu xám đậm.

Khuôn mặt tuần tú được ánh trăng chiếu rọi, đổ bóng sống mũi cao thẳng lên má phải. Nhìn cậu như một thiên sứ, thuần khiết vô tư.

Mà ở ký túc xá nữ, Long Ngo vẫn chưa ngủ. Cô vẫn chưa quen thuộc với sự im lặng và môi trường không có nguy hiểm này. Hai năm vẫn luôn sống trong cảnh khản trương cao độ, đột nhiên trở về khiến cô không kịp thích ứng.

Trước đây cô bị cha mẹ bắt đi làm lính, cấp trên lại chọn trúng cô. Cô còn cho rằng sau này sẽ không quay lại trường học nữa. Nhưng xảy ra một việc, nên cha mẹ cô kiên quyết bắt cô quay về.

Về sau chắc là sẽ không được đi nữa, lần đầu tiên Long Ngo có cảm giác thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Áy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Kết cấu tòa nhà theo hình chữ hồi (回), phòng học mà bọn Thi Sơn Thanh thường học ở tầng ba hoặc tầng tư. Lớp này học xong lại có tiết của lớp khác, tình huống kiểu vậy cũng không ít.

Tuy Thi Sơn Thanh có thành tích xuất sắc, nhưng cậu không thích ngồi đằng trước giống những người khác. Ngồi quá gần, dễ bị nước miếng lúc thầy cô kích động bắn trúng. Đây là việc Thi Sơn Thanh tuyệt đối không thể chấp nhận.

Hôm nay chỉ có một tiết lên lớp. Toàn bộ phòng học có khoảng hơn chín mươi người, Thi Sơn Thanh trực tiếp đi xuống hàng cuối.

Chẳng qua khi cậu nhìn kỹ, thì bên cạnh cậu lại là cái cậu tên Long Ngo đã gặp lúc chạng vạng ngày hôm qua. Thi Sơn Thanh muốn chuyển sang chỗ khác, nhưng cậu nhìn quanh bốn phía, đã chẳng còn vị trí trống nên đành phải ngồi xuống.

Bởi vì đột nhiên quay về đi học nên Long Ngo vẫn chưa quen, cũng không theo kịp tiến độ chương trình học. Cho nên cô nghe giảng rất chăm chú, sống lưng thẳng tắp.

Thi Sơn Thanh không quá hứng thú với những gì giáo sư giảng, cái gì phải biết thì cậu đều đã biết. Nếu không phải môn này là môn bắt buộc, cậu nhất định sẽ không lãng phí thời gian ở đây. Nhìn sang kẻ bên cạnh, Thi Sơn Thanh chỉ cười nhạt.

Đừng trách cậu chú ý tới Long Ngo, làm gì có người bình thường nào lại ngồi nghe giảng kiểu đó chứ. Cơ thể hơi nghiêng về phía trước, bút trong tay cũng nắm thật chặt. Thi Sơn Thanh dám khẳng định, nếu không có phát sinh việc gì ngoài ý muốn, cái cậu tên Long Ngo này nhất định sẽ là người đầu tiên sụp đổ.

Lính kiểu này thì làm được cái gì nhỉ? Trong đầu Thi Sơn Thanh xuất hiện câu hỏi như vậy.

Giáo sư ở đại học tài chính D thường không thích cho nghỉ giải lao giữa giờ, cho nên kiểu gì cũng sẽ giảng hết hai tiếng đồng hồ. Vì buổi sáng Thi Sơn Thanh có uống hơi nhiều nước, nên chờ hết tiết, cậu lập tức thu dọn sách vở chuẩn bị đi nhà vệ sinh.

Kiểu người luôn làm theo thói quen, đôi lúc sẽ xem nhẹ những điều cơ bản nhất. Giống như khi Thi Sơn Thanh nhìn thấy Long Ngo đi phía trước, theo bản năng cậu sẽ cất bước đi theo cô vào nhà vệ sinh nữ.

Long Ngo liếc mắt thấy Thi Sơn Thanh cũng muốn theo vào, liền kinh ngạc dừng lại, sau đó chỉ vào bảng trên tường nói: “Bạn học à, đây là nhà vệ sinh nữ.”

Lúc này Thi Sơn Thanh mới trì hoãn thấy rõ tình cảnh xung quanh. Nhưng phản ứng đầu tiên của cậu không phải lập tức rời đi, mà hỏi lại: “Vậy cậu vào nhà vệ sinh nữ làm gì?”

“...” Long Ngo chợt nghĩ mình có nên đi mua một bộ tóc giả hay không. Cô chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích: “Tôi là con gái.”

“Cậu...” Lúc này Thi Sơn Thanh thật sự xanh (thanh) rồi.

“Ha ha ha ha!” Trương Liêu, cũng chính là lớp trưởng của lớp bọn họ, ở phía sau nhìn thấy cảnh này lập tức cười đến chảy nước mắt.

Hiếm thấy, hiếm thấy ghê ta!

Tính cả năm nhất, đây là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy mặt nạ trên mặt Thi Sơn Thanh rạn nứt.

Trương Liêu còn biết rõ tình hình của Long Ngo sớm hơn cả chủ nhiệm lớp. Dù sao đã vào lớp này, thì mọi tư liệu đều qua tay cậu ta đầu tiên.

Thị Sơn Thanh khôi phục về bình tĩnh của mình, lui về sau vài bước, nhà vệ sinh cũng không vào mà lập tức rời đi. Trước khi cậu đi còn nhân tiện ném một ánh mắt lạnh lẽo cho Trương Liễu đang ôm bụng vịn tường đằng kia.

Chẳng qua tinh thần của quần chúng bà tám xung quanh đã cháy lên hùng hục, có người còn nhanh tay chụp được cả ảnh.

Ngày hôm đó, tin tức “Hotboy có ý đồ muốn vào nhà vệ sinh nữ” đã truyền khắp diễn đàn trường đại học D, có hình có ảnh. Đương nhiên, rất nhanh đã có sinh viên ngành tài chính đứng ra bác bỏ tin đồn, nói chỉ là hiểu lầm. Nhưng hai vị đương sự đều bị lôi ra cẩn thận thảo luận một phen.

Thị Sơn Thanh ném di động lên bàn, tâm tình không tốt chút nào. Nếu như ngày hôm qua cậu chỉ mất mặt trước mặt Long Ngo, thì hôm nay chính là mất mặt trước toàn trường.

Hiện tại Thị Sơn Thanh chỉ cần nghĩ đến con bé để tóc húi cua tên Long Ngo kia, liền vô cùng thấy ghét cô. Tại sao một nữ sinh lại cạo đầu húi cua cơ chứ? Đừng có nói nguyên do là tham gia quân ngũ gì đó. Cậu còn chưa từng thấy nữ binh nào cạo đầu húi cua đâu, để tóc ngắn không được à?

“Em về rồi đây ~” Lúc xế chiều, Ninh Trùng có ra ngoài đi dạo với bạn cùng lớp, còn mang đồ ăn về cho bạn cùng phòng.

“Ừ.” Long Ngo đáp một tiếng.

“Chị Chân Kỳ vẫn chưa về à?” Ninh Trùng xách đồ đi qua chỗ Long Ngo, “Phụt!”

Đột nhiên thấy rõ Long Ngo, Ninh Trùng liền nhin không được mà bật cười.

Trong phòng có tổng cộng bốn chiếc giường, toàn bộ là giường trên bàn dưới. Giường của Long Ngo ở phía trong cùng gần nhà vệ sinh. Vừa rồi đầu Long Ngo bị che mất nên Ninh Trùng không thấy rõ.

Lúc đến gần cô ấy mới phát hiện Long Ngo đang đội tóc giả. Ninh Trùng đoán là cô đã mua ở gần trường, chất lượng không được tốt lắm, người tinh tường nhìn qua sẽ biết là tóc giả ngay. Chẳng qua chủ nhân của nó giống như không hiểu, còn lấy nó đội lên trên đầu.

“Sao vậy?” Long Ngo mất tự nhiên sờ đầu, hỏi: “Rất lạ hả?”

Ninh Trùng cũng học ngành tài chính, chuyện sáng nay hiển nhiên cô ấy cũng đã nghe nói, đại khái cũng hiểu ý tưởng của Long Ngo. Có điều...

“Chị à, chị đừng đội nó nữa, như bình thường cũng đẹp mà.” Đội vào ngược lại càng giống nam sinh đóng giả nữ sinh, Ninh Trùng thầm nói trong lòng.

“Vậy... thì không đội nữa.” Bản thân Long Ngo cũng không có thói quen này.

Chẳng biết vì sao, Ninh Trùng cảm thấy đàn chị khóa trên này rất đáng yêu, nhưng ấn tượng ban đầu Long Ngo mang lại cho cô ấy lại là rất hung dữ!

Ninh Trùng không nghĩ nhiều nữa, vội vàng lấy đồ ăn ra đưa cho Long Ngo, “Chị ơi, ăn trước đi.”

Long Ngo cũng chỉ ném thử vài miếng, cô không thích ăn nhiều đồ vào buổi tối.

Trên bàn có một đồng sách Long Ngo mượn từ thư viện, cô muốn nhanh chóng theo kịp tiến độ chương trình học. Rời trường hai năm, tách khỏi cuộc sống bình thường nên cảm giác giống như đã qua vài thế kỷ vậy.

Ngày hôm sau, vừa ra khỏi phòng, Long Ngo liền cảm giác có vô số ánh mắt lớn vờn xung quanh cô. Điều này khiến cô rất không thoải mái, tất cả đều quá chăm chú. Đến phòng học cô cũng chọn ngồi ở hàng sau, cô không có thói quen ngồi trước nhiều người, cảm giác không an toàn. Nhất là sau khi có tham gia quân ngũ về.

Thị Sơn Thanh vốn đang ngồi yên, kết quả Long Ngo lại đến đây ngồi, hô hấp của cậu suýt nữa cứng lại!

Vì sao lại ngồi bên cạnh cậu? Thị Sơn Thanh lạnh mặt muốn chuyển sang chỗ bên cạnh mà không để lại dấu vết. May mà không phải phòng học cũ, cậu thậm chí thấy may mắn.

Đụng phải cái người này là do cậu xui xẻo, Thị Sơn Thanh sẽ không thừa nhận là do cậu sợ đâu.

“Đồng chí, chuyện hôm qua thật sự xin lỗi.” Long Ngo ngồi xuống, sau đó nghiêng người sang trịnh trọng nói.

Dù sao đại học D cũng là trường có danh tiếng. Người thích học tập không phải số ít nên hàng cuối cùng chỉ có hai người bọn họ, hiển nhiên là cô đang nói với cậu. Điều này khiến động tác của Thị Sơn Thanh không thể không dừng lại.

Chẳng qua... Đồng chí là cái gì vậy?

Đến đây thì không thể không nói về Long Ngo rồi. Từ nhỏ đến lớn cô không có sở thích gì, cha mẹ bảo làm gì thì làm cái đó. Tham gia quân ngũ cũng là yêu cầu của cha mẹ, nhưng ngoài ý muốn là Long Ngo lại dung nạp với không khí quân đội. Xưng hô “Đồng chí” này đối với Long Ngo là cách gọi vô cùng trịnh trọng và lễ độ.

“Chuyện không liên quan đến cậu, là tôi không chú ý.” Thị Sơn Thanh nở nụ cười trên sự trống rỗng, bên ngoài cậu là một người rộng lượng.

Long Ngo vốn muốn nói tiếp, nhưng thầy giáo đã bước vào nên cô cũng quay đầu về không nói gì nữa. Còn phải học thật giỏi, không thì không cách nào ăn nói với người trong nhà.

“...” Ừa, vậy thôi hả? Chút thành ý cũng không có! Thi Sơn Thanh bắt mắt trong lòng.

Hoàn toàn bỏ việc vốn là mình nhìn nhầm giới tính của Long Ngo, mới dẫn đến việc đi nhầm nhà vệ sinh.

Thầy giáo giảng bài ở trên, Long Ngo ở dưới vung bút như bay, sợ löt kiến thức quan trọng. Cô không hề chú ý đến vẻ mặt của người bên cạnh.

Vừa hết tiết, Long Ngo đã bị Trương Liêu gọi lại.

Trương Liêu đưa mấy tờ biểu cho cô, bảo cô cầm về điền vào tờ biểu, rồi ngày mai đưa lại cho cậu ta.

Long Ngo nhìn thoáng qua, là một vài thủ tục liên quan đến xếp lớp, trở lại trường. Cô gật đầu đồng ý.

Đại khái là vì chuyện ngày hôm qua, nên Long Ngo có ấn tượng sâu sắc với Thi Sơn Thanh. Cô trực tiếp chỉ cái bóng sắp biến mất của Thi Sơn Thanh hỏi: “Lớp trưởng, tên cậu ấy là gì?”

“Cậu ấy à!” Nếu hiện tại mà đang ngồi, đoán chừng Trương Liêu đã vỗ đùi cái đét rồi, “Tên là Thi Sơn Thanh, là nhân vật giống như hoàng tử tài mạo song toàn của ngành tài chính chúng ta!”

“Thi Sơn Thanh...” Long Ngo lặp lại một lần. Trước khi rời đi cô còn quay đầu nói với Trương Liêu một câu: “Lớp trưởng này, cậu dùng sai thành ngữ rồi.”

“Đó không phải là tôi áp dụng thủ pháp khoa trương ư?” Trương Liêu kiên quyết không thừa nhận mình dùng sai, một mình cậu ta vẫn còn lảm bảm phía sau.

Đến năm hai là bắt đầu phải học khóa thể dục tự chọn. Buổi tối Long Ngo ăn con chuột đọc từng trang trên máy tính, cuối cùng quyết định chọn yoga. Mấy ngày nay trở lại trường đã chịu kích thích quá lớn, dù trước nay cô luôn bình tĩnh nhưng đã có xu hướng không tốt lắm.

Nghe nói yoga đại diện cho vẻ đẹp của phụ nữ, chờ cô vào tập luyện, nói không chừng sẽ lấy lại được chút mùi vị nữ sinh.

Chẳng qua Long Ngo không nghĩ tới, cô vừa vào phòng tập liền thấy mấy nam sinh đã đứng ở đó rồi. Chẳng lẽ cũng để trau dồi vẻ đẹp của phụ nữ? Long Ngo bối rối.

Có điều cô cũng không thể hiện suy nghĩ ra mặt, mà trực tiếp ra đằng sau đứng.

Trương Liêu nhìn thấy bạn cùng lớp, lập tức tiến lên chào hỏi: “Long Ngo, cậu cũng chọn môn này hả?”

“Ừ.” Long Ngo nghiêng người lên tiếng, không nói gì nữa.

Trương Liêu hình như cũng biết nghi ngờ trong lòng Long Ngo, cậu ta ghé sát vào đặc ý nhỏ giọng nói: “Có phải cậu thấy kỳ quái vì có nam sinh ở đây không. Tôi cũng đã nghe ngóng xung quanh, họ nói nếu nam sinh đến tập yoga thì điểm thi tương đối cao.”

“Thế à...” Long Ngo bừng tỉnh hiểu ra, cô lại không nghĩ tới phương diện này.

“Vậy cậu ấy thi sao?” Long Ngo chỉ Thi Sơn Thanh đứng chéo bên phải hỏi.

Trương Liêu nhìn thoáng qua bên kia, sau đó nói với giọng nhỏ hơn: “Cậu ấy không muốn chọn những môn có quá nhiều tiếp xúc cơ thể với người khác, lại còn chảy nhiều mồ hôi nữa, cho nên mới tới đây.”

Trương Liêu hoàn toàn tỉnh lược đoạn mình lừa Thi Sơn Thanh tới đây. Những môn không phải tiếp xúc cơ thể nhiều với người khác không chỉ có một môn này, chẳng qua cậu ta không muốn lúc mình đến tập yoga thì chỉ có mình cậu ta là nam sinh.

Bởi vì đến sớm nên giáo viên còn chưa đến, mọi người đều đứng nói chuyện với nhau. Đoán chừng những nữ sinh này đều đã nghe vài điều về Thi Sơn Thanh, cho nên cả đám sẽ thỉnh thoảng quay đầu đánh giá cậu. Cho dù không biết, thì một thanh niên cao gầy cỡ 1m8 đứng trong đám nữ sinh, cũng rất khó để không bị phát hiện, huống chi Thi Sơn Thanh còn có một khuôn mặt rất tuần tú.

Ngay cả lúc Long Ngo vừa vào cũng bị cậu hút đi toàn bộ sự chú ý.

Khác với mấy lần ăn mặc thanh lịch nghiêm chỉnh trước, đại khái là vì phải học môn yoga nên Thi Sơn Thanh mặc rất thoải mái. Tóm lại ở trong mắt một kẻ không có khái niệm một này một nọ như Long Ngo, thì chính là rất đẹp.

“Chào các bạn, tôi là giáo viên yoga của các bạn, tên là Lý Yên Mộ...” Nữ giáo viên vừa vào phòng có khí chất thanh nhã. Đầu tiên cô ta giới thiệu qua về bản thân, cũng không bắt bọn họ luyện tập ngay, mà nói về nguồn gốc phát triển và các hạng mục cần chú ý trong yoga, còn có nội dung sơ lược của cuộc thi. Cuối cùng là dặn bọn họ tiết tới phải mang theo thảm yoga của mình.

Tiết học yoga đầu tiên kết thúc ngay khi giáo viên điểm danh giảng xong, tất cả mọi người hào hứng ra về.

Đương nhiên mỗi người hào hứng về những điều khác nhau. Như Long Ngo, cô cảm thấy giáo viên này rất nữ tính, cô có thể học tập đôi chút. Đối với cô mà nói, bắt chước một người không phải việc quá khó khăn. Như vậy cô sẽ không còn bị người ta nhận nhầm thành nam sinh nữa. Lại như Trương Liêu, cậu ta cảm thấy cô giáo rất dịu dàng! Đến lúc thi liền đơn giản.

Hào hứng nhất có lẽ là những nữ sinh đã chọn trúng môn có thể học cùng hotboy. Nữ sinh đã từng luyện qua, tâm tư đã bắt đầu ảo tưởng. Nam sinh ấy mà, không đủ độ dẻo dai, đến lúc tập yoga nhất định phải có nữ sinh giúp đỡ. Mà giúp đỡ chẳng phải... Có tình cảm ư.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trong đại học D có siêu thị cỡ lớn, hàng hóa trong đó cũng tương đối đầy đủ. Về cơ bản, những thứ sinh viên cần đều có thể mua được ở đó. Sau giờ học, Long Ngo bị Trương Liêu giữ lại, hỏi cô có muốn cùng đi mua thảm yoga không. Đương nhiên Long Ngo không từ chối, cô không khéo ăn nói nhưng cũng không phải người lắm lì.

Thi Sơn Thanh vốn định đi cùng Trương Liêu, mua thảm yoga đương nhiên phải đi cùng nhau. Có điều cậu thật sự chẳng hề có cảm tình với cô Long Ngo kia.

Mẹ cậu là một vũ công, vẻ đẹp thanh lịch và trí tuệ của người phụ nữ được bà ấy thể hiện vô cùng tinh tế. Ấn tượng phái nữ của Thi Sơn Thanh chính là từ mẹ cậu. Và lại, cho tới nay những nữ sinh vây quanh cậu đều xinh đẹp và thấu triệt, ít nhất thì trông là như vậy.

Mà cái cô Long Ngo này, từ lúc mới gặp thì hơi thờ trên người cô đã mang tính công kích rồi, cho dù cô chỉ đứng đó và không nói câu nào. Đây cũng là nguyên do vì sao Thi Sơn Thanh vô thức coi cô là nam sinh, chứ chưa nói đến chuyện cô còn hại cậu mất mặt đến hai lần.

“Trong quân đội đều phải cắt tóc giống cậu hả?” Trương Liêu tò mò hỏi. Trước kia, lúc cậu ta xem tivi, cũng không thấy nữ binh trong đó để tóc húi cua.

“Không đâu, chỉ tiện thôi.” Long Ngo vô thức sờ quả đầu húi cua của mình.

“Hay lắm... Hay lắm, ha ha.” Trương Liêu cảm thấy trong khoảnh khắc vừa rồi Long Ngo thật đẹp trai.

Sờ một cái thôi đã đầy hormone nam tính rồi!

Ba người đi đến khu sinh hoạt, cuối cùng cũng tìm được chỗ mua thảm yoga.

Luyện yoga vốn thiên về con gái nhiều hơn, cho nên màu sắc của thảm yoga chủ yếu vẫn là màu hồng và tím.

Thi Sơn Thanh cau mày cố gắng tìm trên kệ hàng một màu thuận mắt. Cuối cùng cậu cũng tìm được một cuộn thảm yoga bên trong cái cuộn màu hồng.

Vừa mới vươn tay ra, Thi Sơn Thanh thấy cuộn thảm yoga màu xanh lam đã bị người khác cầm lên.

Trương Liêu đang nói chuyện với một đàn em khóa dưới cùng câu lạc bộ ở kệ hàng bên kia, hoàn toàn không chú ý tới khối lửa nơi này. Hoặc là nói, khối lửa một bên.

Lúc này, Long Ngo cũng thấy Thi Sơn Thanh vươn tay ra. Cô lập tức đưa thảm yoga, nói: “Đồng... Bạn học, cho cậu.”

Hình như cậu không thích cách gọi “Đồng chí” này, Long Ngo nhớ lại khuôn mặt không vui lần trước của Thi Sơn Thanh.

“Cảm ơn!” Thi Sơn Thanh ít nhiều cũng thấy buồn bực trong lòng, nhưng vẫn đưa tay cầm lấy.

“Không có gì.” Long Ngo lại rất vui. Thật ra cô chưa từng gặp cậu con trai nào đẹp mắt như Thi Sơn Thanh. Cũng không phải có ý gì, cô chỉ không muốn nhìn người đẹp không vui mà thôi.

Trương Liêu cũng đã nói chuyện xong với đàn em khóa dưới. Cậu ta đi đến thì nhìn thấy chỗ này toàn là màu hồng, lập tức gào to: “Đây là kỳ thi! Kỳ thi trần trụi! Ai quy định chỉ có nữ sinh mới được luyện yoga chứ? Không có màu nào hợp mốt hơn hả?”

Long Ngo chỉ cười cười, lại lấy một cái màu hồng nhạt, nhân tiện lấy một cái màu tím cho Trương Liêu.

“Lớp trưởng này, màu tím cũng được đấy.”

“Gay tím? Tội không thêm!” Trương Liêu hoảng sợ nói.

“Cái gì?” Long Ngo không hiểu.

“Không có gì, tôi cũng lấy màu hồng.” Trương Liêu lập tức nói sang chuyện khác. Long Ngo thả cái thảm yoga màu tím về chỗ cũ, lại lấy một cái màu hồng.

“Đi thôi.” Thi Sơn Thanh dẫn đầu đi tính tiền.

Long Ngo vác thảm yoga đi về phòng. Cô đi vào thì phát hiện bạn cùng phòng đều đang ở phòng, liền lên tiếng chào hỏi các cô ấy.

Triệu Chân Kỳ đang nhìn màn hình máy tính, lúc quay đầu nhìn thấy thảm yoga sau lưng Long Ngo thì cười nói: “Em chọn học yoga hả? Nó yêu cầu độ dẻo dai rất cao đấy, em được không đó?” Chị ta lại nhìn màn hình còn nói: “Không phải hướng về người nào đó chứ.”

Long Ngo không hiểu ý chị ta lắm, không chờ cô hỏi, Ninh Trùng đã nói: “Chị ấy tham gia quân ngũ, chút trình độ kia chắc chắn không làm khó được chị ấy! Chị Chân Kỳ đừng lo.”

“Lính cũng chia làm nhiều loại, còn phải xem là lính gì.” Triệu Chân Kỳ nhún vai nói xong, liền xoay người lại nhìn máy tính của chị ta.

“Quyển sách mà lần trước em hỏi mượn chị, chị đã mang từ nhà đến rồi.” Long Ngo thả cái thảm xuống, cầm một quyển sách trên bàn đưa cho Ninh Trùng.

“Cám ơn chị!” Ninh Trùng nhận lấy, đôi mắt to cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Lớp yoga mở vào chiều thứ sáu. Long Ngo mang theo thảm yoga đi vào phòng học. Cô còn chưa đi tới cửa thì đã phát hiện có không ít nữ sinh đang đứng bên ngoài. Đẩy cửa đi vào, cô mới nghe được thì ra là đến đến xem Thi Sơn Thanh. Trong phòng, nữ sinh đã đến đông đủ từ sớm. Long Ngo thật không thể hiểu nổi các cô ấy.

Nhưng suy cho cùng thì cậu ấy nhìn đẹp thiệt.

Chẳng qua những người bên ngoài còn chưa chờ được nhân vật chính tới, thì đã bị Lý Yên Mộ dụ dỗ nhưng cứng rắn đuổi đi. Cho nên lúc Thi Sơn Thanh đến không hề phát hiện ra có gì khác thường.

Đến giờ học, Lý Yên Mộ bảo mọi người trải thảm ra trước, sau đó giảng một vài động tác chính, cuối cùng mới làm mẫu. Chủ yếu là để bọn họ hoạt động gân gân cốt.

Tuy rằng độ dẻo của nữ sinh tốt hơn nam sinh, nhưng đột nhiên phải xoay chân, vẫn rất khó khăn.

Có một nữ sinh không biết vũ đạo căn bản, chỉ giạng một chút đã thấy đau rồi. Nhưng Lý Yên Mộ lại mỉm cười đi tới, sau đó bỗng nhiên nắm lấy bắp chân của nữ sinh ép xuống.

“Từ từ thích ứng là được.”

Nữ sinh vốn bị đau đến mức muốn hét to, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hòa nhã của giáo viên lại bị dọa cho ngậm miệng.

Trương Liêu thấy thế thì hết hồn. Cậu ta đang định quay đầu hỏi Thi Sơn Thanh phải làm sao bây giờ, kết quả lại thấy Thi Sơn Thanh từ từ ép xuống. Rất thẳng, cá người như một con thiên nga kiêu ngạo, nhưng lại không có vẻ nữ tính.

“...” Cảm thấy mình đã bị lừa, cậu ta còn tưởng rằng mình đã hổ được Thi Sơn Thanh cơ đấy.

Hiển nhiên, Lý Yên Mộ cũng thấy được động tác tiêu chuẩn của Thi Sơn Thanh. Cô ta vừa lòng gật đầu. Nữ sinh ở góc khác thấy cảnh này thì không khỏi mất mát, đây vốn là cơ hội rất tốt để tiếp xúc thân mật mà. Chẳng qua, địa vị của Thi Sơn Thanh trong lòng các cô lại càng cao hơn rồi. Không hổ là người đứng đầu khoa tài chính, sẽ không có chuyện cậu không làm được.

Hình như là nhìn thấy điều gì đó, trên khuôn mặt luôn mang theo nụ cười hòa nhã của Lý Yên Mộ lại lộ ra vẻ vắn vẹo, cô ta lập tức đi về phía Long Ngo.

Thi Sơn Thanh cũng nhìn qua. Cô xoay chân rất tốt, hai chân thẳng tắp thành một đường. Không ngờ, tuy nhìn cô giống nam sinh, nhưng có lẽ trong xương vẫn còn lại chút nữ tính.

“Bạn học này, em tên gì?” Lý Yên Mộ điểm danh hỏi.

“Long Ngo ạ.”

“Long Ngo...” Lý Yên Mộ lấy danh sách ra, tìm được tên Long Ngo ở cuối danh sách, tiện thể thấy được trên cột giới tính viết: Nữ.

“Bạn học, em đứng lên làm lại lần nữa nào.” Lý Yên Mộ miễn cưỡng cười nói.

“Vâng.” Long Ngo dùng tay trái chống đất, “Soạt” một tiếng ép xuống. Lý Yên Mộ bị động tác gọn gàng mà linh hoạt của cô dọa cho giật mình, suýt nữa ngã đi.

“Em, em làm chậm chậm thôi. Yoga xem trọng sự hợp nhất giữa thể xác và tinh thần, không yêu cầu tốc độ.”

“Vâng.” Long Ngo nghe hiểu, liền làm chậm lại.

Sau đó Long Ngo đưa mắt nhìn Lý Yên Mộ, chậm chậm chậm chậm... “Soạt” một tiếng ép xuống.

“Phụt!” Thi Sơn Thanh nghiêng đầu nhìn góc tường, để ngăn không cho mình cười ra tiếng. Cậu đánh giá Long Ngo quá cao rồi, ngay cả trong xương cốt của cô cũng là con trai thôi.

Cô làm chậm lại. Chẳng qua là giảm tốc độ mở chân, nhưng lúc ép xuống vẫn thẳng tắp một đường là đã xoay chân xong. Lý Yên Mộ nhìn mà thấy chân mình đau theo.

“Bạn học này, cột giới tính của em trong đây có phải bị đánh máy nhầm không?” Lý Yên Mộ nghĩ tới nghĩ lui vẫn hỏi ra miệng, cứng như thể không phải là nữ sinh.

“Không nhầm a, là nữ.” Long Ngo nghiêm cái mặt đơ giải thích.

“Vây...” Lý Yên Mộ cũng bắt đầu đi. Phong cách của bạn học này không giống người học yoga, chọn môn tán thù bên cạnh thì còn tạm. Chẳng qua đã chọn rồi thì cô ta không thể làm ngơ.

Lý Yên Mộ xoay người nhìn bốn phía, cuối cùng dừng ánh mắt ở trên người Thi Sơn Thanh, “Bạn học kia, cô thấy căn bản của em không tệ, em đến chỉ ra chỗ sai cho bạn này được không?”

Đây là khóa học tự chọn, và nó không phải là một khóa đào tạo đặc biệt quan trọng, nên không cần quá nghiêm túc. Hơn nữa, giữa học sinh với học sinh sẽ khơi thông tốt hơn. Với lại... Lý Yên Mộ nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy có nữ sinh nào có thể đề được bạn học tên Long Ngo này.

Thi Sơn Thanh không ngờ nhiệm vụ này đột nhiên lại rơi trên đầu cậu. Cậu vốn định từ chối thì đã thấy Lý Yên Mộ xoay người đi hướng dẫn nhưng sinh viên khác.

Cuối cùng Trương Liêu đang giảng được một nửa, liền nước mắt lưng tròng nhìn “Người chung hoạn nạn” nhắc tám tám yoga lên, rồi cậu ta mà đi.

Long Ngo cũng nghe theo hướng dẫn của giáo viên, khách khí đứng lên kéo tám tám yoga sang bên cạnh để Thi Sơn Thanh có chỗ đặt tám tám yoga của cậu xuống.

“...” Thật đúng là không khách khí chút nào, Thi Sơn Thanh nhìn nữ sinh có tướng mạo đàn ông nào đó.

“Nhìn kỹ, đừng có bất thành linh ép xuống.” Thi Sơn Thanh trải tám tám yoga ra. Sau đó làm động tác tạo nhả chậm rãi ép xuống.

Quả nhiên là người đẹp làm cái gì cũng thấy đẹp, Long Ngo nghĩ ngẩn ngơ.

“Này, cậu nhìn rõ chưa đó.” Thi Sơn Thanh cau mày, nhìn cái người rõ ràng đang thất thần kia.

“Nhìn rõ rồi, tôi sẽ làm chậm lại.” Long Ngo gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chẳng qua nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Long Ngo ở trong quân đã có thói quen, có vài thứ đã gần như khắc vào xương cốt rồi. Vừa mở chân đã “Soạt” một cái ép xuống.

“Cậu không đau sao?” Thi Sơn Thanh thật sự phục rồi. Dường như cô không có cảm giác đau hay sao ấy.

“Vẫn tốt.” Long Ngo cũng biết mình không học được, có hơi xấu hổ.

“Cậu mở to mắt mà nhìn cho rõ đây, tôi không nói đến lần thứ ba đâu.” Lúc này Thi Sơn Thanh mới có cơ hội nhìn kỹ Long Ngo. Cậu phát hiện mắt cô khá to, nhưng đoán chừng cũng chỉ để trang trí mà thôi.

...

Thi Sơn Thanh thấy Long Ngo vẫn trước sau như một, thì cậu phần nộ rồi.

“Tôi thật sự đã làm rất chậm mà!” Long Ngo vội vàng giải thích, là do mấy người không thấy rõ thôi.

Thi Sơn Thanh cũng tức xiu luôn. Cậu trực tiếp đứng sau lưng Long Ngo, dùng tay đè chặt hai bên eo cô, sau đó ấn Long Ngo cùng ép xuống từ từ.

Long Ngo vì khác chế cái dục vọng muốn ném Thi Sơn Thanh đi, nên cả người đều cứng ngắc. Điều này cũng làm cho Thi Sơn Thanh thành công ấn Long Ngo xuống một cách từ từ.

“Chắc chắc...” Trương Liêu ngồi xếp bằng trên tám tám yoga, nhìn hai người kia “Tứ chi quán quít”, không khỏi cảm thán thối đời ngày sau, tình người bạc bẽo. Hai người đều xoay chân tốt như vậy, mặc kệ kẻ “Khuyết tật” là cậu ta đây, có phải đã giỏi còn muốn giỏi hơn không?

“Tôi, tôi học được rồi.” Long Ngo ưỡn lưng thẳng tắp, nắm chặt nắm đấm. Sau lưng cô không thể có ai tới gần, cứ tiếp tục như vậy cô thật sự sẽ ném Thi Son Thanh ra đó.

“Vậy được.” Thi Son Thanh mặt lạnh tránh ra. Cậu còn không muốn đụng vào cô đâu, cái giọng không tình nguyện kia là có ý gì?

Thi Son Thanh về lại chỗ cũ bên cạnh Trương Liêu. Một tiết học cũng trôi qua nhanh. Lý Yên Mộ vỗ tay, nói hôm nay dừng ở đây, mọi người có thể về rồi.

Trương Liêu định gọi Long Ngo cùng đi ăn cơm. Hưng thú của cậu ta đối với Long Ngo vẫn còn rất lớn, cũng muốn biết chuyện của cô trong quân. Có điều Long Ngo luôn cảm thấy Thi Son Thanh không quá chào đón cô, nên vẫn từ chối.

Trên đường đi, Trương Liêu vẫn phàn nàn Thi Son Thanh, nói cậu lừa cậu ta chọn môn yoga là một cú lừa.

“Không phải cậu rủ tôi chọn à, sao lại thành tôi lừa cậu chứ?”

Trương Liêu bất bình nói: “Là tớ kéo cậu tới, nhưng là do tớ không biết cậu có thể học được mà!” Kể vặt hèn hạ của người đàn ông tất không thể nghỉ ngơi.

“Trước kia mẹ tôi có dạy cho tôi một chút.” Thi Son Thanh miễn cưỡng giải thích.

“Còn có thứ gì cậu không biết không?” Trương Liêu căm giận nói: “Cậu không phát hiện ánh mắt của những nữ sinh nhìn cậu vừa nãy đâu, như sắp ăn sạch cậu vậy!”

“Không chú ý.” Từ trước đến nay Thi Son Thanh luôn là tâm điểm đại chúng. Cậu đã sớm miễn dịch với những ánh mắt đó rồi.

Hai người vừa nói vừa về ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trương Liêu và Thi Son Thanh ở cùng tầng. Hai người ở hai phòng đối diện, nên thường xuyên cùng đi cùng về. Vì vậy, từ ngày nhập học năm trước đến năm nay đã có rất nhiều nữ sinh liên tục đến tìm cậu ta. Đường nhiên không phải vì cậu ta, mà đến để nghe ngóng tin tức của Thi Son Thanh.

Tất nhiên cậu ta không thể tung tất cả mọi chuyện của Thi Son Thanh được. Cho nên từ trước đến nay, cậu ta đều phải pha trò để cho qua chuyện. Chẳng qua, con người thì luôn có lúc sai lầm, năm trước Trương Liêu suýt nữa đã bị úp sọt.

Một đàn chị năm ba đã phát động đợt tấn công mạnh mẽ với cậu ta. Trương Liêu, một sinh viên năm nhất non đến búng ra nước vừa được ra khỏi trường trung học đã gặp phải trận thế này, thì lập tức buông vũ khí đầu hàng. Có điều, tuy rằng Trương Liêu non người nhưng cậu ta không ngốc. Trương Liêu đã biết chuyện đàn chị năm ba ngấm ngầm muốn úp sọt Thi Son Thanh chứ không phải cậu ta.

Cuối cùng dưới con giận dữ, cậu ta đã thề trước mặt Thi Son Thanh rằng, cuộc sống ở đại học của cậu ta sẽ không bao giờ đụng đến chuyện yêu đương nữa. Nếu làm không được, cậu ta sẽ làm thuộc hạ cho Thi Son Thanh mười năm.

Thi Son Thanh nhìn về mặt kích động của người trước mặt, cuối cùng vì nghĩ đến lòng tự tôn của cậu ta mà gật đầu đồng ý.

“Đây là vị chua xót của tình yêu đó!” Trương Liêu nhăn khuôn mặt tuần tú, dùng sức lau mũi.

Thi Son Thanh liếc mắt nhìn Trương Liêu nhưng không nói gì.

“Tớ nói thật đó.” Trương Liêu quét thề mở cửa ký túc xá rồi đi vào, lại nhô người ra chỉ ngón tay vào cặp nam nữ đang ôm ấp bên ngoài nói: “Thời gian học tập ở đại học đáng trân quý biết bao chứ. Sao lại có thể lãng phí vào những chuyện tư tình nhi nữ?”

Thi Son Thanh lười vạch trần cậu ta, nhắc chân bước vào cửa.

“Cái cậu tên Long Ngo làm lính gì trong quân đội?” Lúc cửa ký túc xá sắp đóng lại, Thi Son Thanh làm như vô tình hỏi một câu.

Trương Liêu nhất thời không kịp phản ứng. Cậu ta vốn định mở cửa rồi chạy ngay đến cái máy tính của mình nhưng lại thu chân lại.

“Long Ngo?” Trương Liêu lặp lại một lần rồi lắc đầu nói: “Không biết nữa. Tớ xem trong tài liệu chuyển đến chỉ viết nhập ngũ ba năm.” Cậu ta tò mò, không ngờ Thi Son Thanh cũng thấy tò mò giống cậu ta.

“Ừ.” Thi Sơn Thanh không nói gì nữa mà đi thẳng vào.

Ba năm? Nhập ngũ đại học không phải đều hai năm là được về rồi hả. Trên khuôn mặt đẹp trai của Thi Sơn Thanh hiện lên vẻ nghi ngờ.

Lớp Yoga không phải hoạt động gì nhiều, nên không đồ mồ hôi. Nhưng Thi Sơn Thanh vừa về ký túc xá vẫn vào phòng tắm tắm rửa trước. Đương nhiên điều kiện ở đây kém hơn hẳn so với nhà cậu, chẳng qua méo mó có còn hơn không.

Thi Sơn Thanh mở vòi hoa sen. Dòng nước ấm áp lập tức rơi trên người cậu. Một sợi dây bện màu đỏ treo trên phần cổ thon dài trắng nõn của cậu có vẻ vô cùng bắt mắt. Sợi dây đỏ được buộc một cái khóa bình an, phẩm chất bình thường.

Nếu khóa bình an phẩm chất bình thường ở trên người những người khác cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng với gia cảnh của Thi Sơn Thanh thì lại thành ra chuyện kỳ lạ. Cũng may bình thường không có ai chú ý.

Dòng nước chảy xuống hai má, làm ướt cặp lông mi dài của cậu, theo xương quai xanh, vẫn còn chảy xuống dưới. Thi Sơn Thanh không hề để ý, nhưng một bàn tay vẫn cẩn thận nâng khóa bình an lên, tay kia thì vốc một vốc nước để rửa sạch nó. Lông mi của Thi Sơn Thanh đã che đi thứ tình cảm ấm áp trong đôi mắt cậu, khóe miệng cậu mang theo ý cười.

Khớp ngón tay thon dài phủ lên khóa bình an xanh biếc, khiến món hàng tầm thường bỗng trở nên cao quý.

Bởi vì hai người đều không thích ngồi đằng trước, lại cũng tới hơi sớm. Cho nên hẳn là học cùng một môn, Thi Sơn Thanh sẽ thấy Long Ngộ ngồi ngay bên cạnh cậu. Không phải không có nữ sinh ngồi hàng sau muốn ngồi gần Thi Sơn Thanh, nhưng khí thế của Long Ngộ quá mạnh mẽ, làm cho Thi Sơn Thanh rất khó xem nhẹ cô.

Cậu không thích người như vậy, Thi Sơn Thanh cau hàng mày xinh đẹp.

Vị đương sự khác lại không biết những suy nghĩ của Thi Sơn Thanh. Cô tập trung tinh thần đắm chìm trong thế giới học tập của mình. Có điều, dù Long Ngộ có biết thì nhiều nhất cô cũng chỉ sẽ nói tiếng xin lỗi mà thôi, bởi vì chính cô cũng thấy rất phiền não về chuyện này.

Mãi cho đến trước khi tham gia quân ngũ, cuộc sống của Long Ngộ chính là cố hết sức duy trì im lặng, cố gắng làm người tàng hình. Đừng hỏi là vì sao, chỉ là cô thích thế.

Tiếng chuông báo hết giờ vừa mới vang lên, cửa sau của phòng học liền có cái bóng lơ mơ. Thi Sơn Thanh đã quá quen với cảnh này. Từ lúc cậu nhập học đến giờ đã thấy không ít những kiểu tỏ tình như thế.

Thuận tiện liếc mắt nhìn qua cái người vẫn đang ưỡn lưng thẳng tắp kia, Thi Sơn Thanh có chút phiền lòng. Bên trái là Trương Liêu đang xem kịch vui, cô lại ngồi ngay bên phải, cậu chẳng thể đi đâu được.

“Có thể nhường lối đi không?” Thi Sơn Thanh nghiêng đầu nói với Long Ngộ một câu.

Tay Long Ngộ cũng không dừng lại. Vừa hết giờ nên phòng học vẫn tương đối âm ỉ, cô tưởng rằng Thi Sơn Thanh không phải đang nói chuyện với cô.

Sinh viên trong lớp cũng đã đi hết hai phần ba, thỉnh thoảng có vài cái đầu thò vào cửa nhìn xung quanh.

“Này, cậu có thể nhường lối đi không?” Cuối cùng Thi Sơn Thanh vươn một ngón tay chọc chọc Long Ngộ vẫn đang cách cậu một chỗ ngồi.

Long Ngộ vừa chép bài xong, mờ mịt ngẩng đầu nhìn Thi Sơn Thanh: “Sao vậy?”

Lúc này, một nữ sinh xinh xẻo đáng yêu ôm bó hoa, ba bước bước làm hai đi tới.

Khuôn mặt Thi Sơn Thanh đã dần dần trở nên kém sắc. Cậu trừng mắt liếc Long Ngộ, quảng cặp sách đang cầm trong tay lên bàn. Cậu rất ghét những lúc thế này, mỗi lần những nữ sinh kia bị từ chối liền bắt đầu rơi nước mắt, giống như cậu nhất định phải thích lại các cô ấy vậy.

Long Ngộ thấy hơi mờ mịt, không biết cậu giận cái gì nữa. Cô nhanh chóng thu dọn những thứ trên bàn, định rút cho nhanh để Thi Sơn Thanh khỏi cần tức giận.

“Đàn... Đàn chị ơi!” Một giọng nữ ngọt ngào êm ái truyền đến từ phía sau Long Ngộ.

Lúc này, trong phòng học chỉ còn lại Trương Liêu xem kịch vui, có Thi Sơn Thanh và Long Ngộ nữa. Tiếng đàn chị này không cần nói cũng biết là gọi Long Ngộ.

“Có việc gì?” Long Ngộ quay đầu, khó hiểu nhìn nữ sinh đang cầm bó hoa hỏi.

“Em... Em là Đinh... Tuyết, ở trường ngoại ngữ. Đàn chị, em... Thích chị!” Đinh Tuyết nhét bó hồng đỏ tươi vào ngực Long Ngộ, rồi chạy một mạch.

Trương Liêu hít vào một hơi. Cậu ta còn tưởng rằng tới tìm Thi Sơn Thanh tỏ tình chứ! Không ngờ... Nói đi nói lại thì, Đinh Tuyết này cũng thật đáng yêu. Trương Liêu sờ cằm như có điều suy nghĩ.

Long Ngọ không kịp phản ứng đã bị nhét cho bó hoa, nhưng cô vẫn nhớ chuyện vừa rồi với Thi Sơn Thanh. Thấy người ta chạy đi rồi cô cũng không kịp hoang mang, đã xoay người nhìn phía Thi Sơn Thanh rồi giải thích: “Xin lỗi, vừa nãy tôi không nghe rõ, nghĩ rằng cậu không phải nói chuyện với tôi.”

Nói xin lỗi xong liền lùi lại một chút, để Thi Sơn Thanh có thể đi qua.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc, một giây sau đã có thể nói xin lỗi của Long Ngọ, không hiểu sao Thi Sơn Thanh lại càng tức, mày nhíu chặt.

Điều Long Ngọ không chịu nổi chính là nhìn thấy người đẹp cau mày. Cô thấy Thi Sơn Thanh thỉnh thoảng liếc mắt nhìn bó hoa hồng trong tay mình. Đầu óc vốn không hiểu nhân tình thế sự của cô, nhất thời lại linh hoạt, lập tức rút một cành ra nói: “Cho cậu! Lần sau tôi nhất định sẽ tránh sớm hơn.”

Đương nhiên Thi Sơn Thanh không thèm đưa tay lấy. Cậu lạnh mặt đi ngang qua người Long Ngọ.

Long Ngọ cũng không thấy xấu hổ, mà ngược lại, cô cho rằng là mình đã làm trễ nải thời gian của Thi Sơn Thanh. Không ngờ mình lại không nghe thấy, sự cảnh giác trước kia của cô đâu?

“Ha ha, tôi đi trước nhé.” Trương Liêu cười gượng rồi chạy. Ban đầu cậu ta định ở lại xem kịch vui, kết quả thật đúng là có trò hay thiệt. Vừa rồi Thi Sơn Thanh nhất định đã cho rằng nữ sinh kia lại tới tìm cậu tò mò.

Trương Liêu cũng thấy khổ, đắc tội với Thi Sơn Thanh sẽ có ngày sống dễ chịu ư? Không đâu! Nhưng việc này cũng không thể trách cậu ta. Lần nào cũng là Long Ngọ tạo thành cục diện xấu hổ... Lần nào? Trương Liêu chợt nhớ lại sự kiện nhà vệ sinh lần trước, đại khái là bất tự của hai người không hợp, nên không thể đến với nhau?

Long Ngọ ôm bó hoa hồng trong tay cũng không biết phải làm sao. Ném đi cũng không được, mà nhận cũng không xong. Cuối cùng, cô vòng tới vòng lui lại mang về ký túc xá.

“Chị, ai tặng chị thế?” Ninh Trùng vừa đứng dậy, cô ấy mặc áo bông nhảy một cái đến trước mặt Long Ngọ, tò mò sờ cánh hoa.

“Một... Cô gái.” Long Ngọ không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Ninh Trùng dừng tay, nhìn Long Ngọ lại cúi đầu nhìn hoa, cuối cùng cũng hiểu.

“Chị tặng cho em nhé, ném đi thì tiếc lắm ấy.” Thấy Long Ngọ gật đầu, Ninh Trùng lập tức bận bịu cắm hoa vào một cái lọ nhỏ.

Gặp phải loại chuyện như vậy, Long Ngọ cũng không ghét lắm, nhưng cô lại không thích con gái.

“Chị ăn cơm chưa?” Giọng Ninh Trùng truyền ra từ nhà vệ sinh.

“Vẫn chưa.” Cô cứ rối rắm nghĩ cách xử lý bó hoa trong tay như thế nào, vô thức lại về phòng.

“Vậy chúng ta cùng đi ăn cơm trưa đi!” Ninh Trùng nhô đầu ra cười nói.

“Ừ.”

Lúc Long Ngọ ăn cơm thường không thích nói chuyện. Trước kia là vì thói quen của nhà, về sau ở quân đội phải ăn vội để lấp bụng nên cũng không nói. Lúc ăn Ninh Trùng thích lủi ra lủi riu, nhưng không làm người ta thấy ghét.

“Đồ ăn ở căn tin trường toàn là một vị ấy.” Ninh Trùng dùng đũa lựa mấy thứ cô ấy không thích ăn ra vừa nói.

“Xào bằng một nồi to sẽ có vị như thế này.” Long Ngọ không hề có yêu cầu gì về phương diện ăn uống.

“Em nghe nói căn tin gần nhà bấy của nam sinh nấu rất ngon, chị qua đó chưa?” Tuy Ninh Trùng mới đến không lâu, nhưng lại biết không ít tin tức ngầm trong trường.

“Chưa.”

Từ trước đến nay, ở nhà Ninh Trùng luôn sống một cuộc sống đầy đủ, ăn phải ăn những món ngon nhất, mặc phải mặc thứ thoải mái nhất. Giờ ở đây vẫn chưa xảy ra vấn đề gì lớn đã là khá ngang bướng rồi. Cô ấy không muốn được người nhà chăm sóc mãi, cho nên mới rời nhà đến thành phố Hải để đi học.

Lúc trước cha mẹ không cho cô ấy trọ ở trường, nói là điều kiện quá kém, muốn mua nhà ở ngoài trường. Ninh Trùng từ chối mà không hề nghĩ ngợi, cô ấy muốn đến trải nghiệm cuộc sống đại học, không ở ký túc xá thì còn gì ý nghĩa nữa.

Cô ấy thấy Long Ngọ vui đầu ngoác miệng ăn cơm, đột nhiên lại có khẩu vị.

“Chị ơi, món sườn này ăn ngon không?” Nhìn Long Ngọ gặm từng miếng thịt, Ninh Trùng hơi thèm.

“Chắc là ngon, em ném thử không?” Long Ngọ chỉ muốn nhét đầy bao tử, chứ không có cảm giác gì về mùi vị.

Ninh Trùng cười cong mắt, lập tức gấp một miếng sườn nhỏ trong khay của Long Ngo.

“Ngon!” Cắn một miếng, Ninh Trùng cười nói.

Long Ngo thấy Ninh Trùng đặt đôi đũa ở tay phải xuống rồi cầm thìa húp một ngụm canh. Cô hơi sững sốt, nhưng lại làm như không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cuộc sống ngày ngày trôi qua không nhanh không chậm. Long Ngo cũng bắt đầu làm quen dần với cuộc sống của người bình thường. Cô không còn bất thành lĩnh đứng thẳng lưng khi bị gọi tên nữa. Bạn cùng phòng lại là kiểu người yếu đuối, xinh xắn, nghe lời. Từ trước đến nay, Long Ngo không hề có sức chống cự với những người như vậy. Nên tuy hai người không cùng một lớp, nhưng trên cơ bản là cùng đi cùng về.

“Chị ơi, nữ sinh kia còn đi tìm chị nữa không?” Ninh Trùng ôm con búp bê ngồi trên giường của Long Ngo, nhô đầu ra hỏi Long Ngo đang ngồi ở dưới.

“Ài?” Long Ngo khó hiểu. Cô thấy Ninh Trùng vron hơn nửa cơ thể mình xuống đành bất đắc dĩ nói: “Em ngồi vào lại đi, đừng nói chuyện như thế, té xuống bây giờ.”

“Ừm.” Ninh Trùng đành rụt người về, nhưng vẫn nói: “Nữ sinh lần trước tặng hoa hồng cho chị ấy!”

Long Ngo thấy cô ấy thu người về, lúc này mới an tâm cúi đầu trả lời: “Chị đã nói rõ với cô bé ấy rồi, cô bé cũng đồng ý sẽ không làm những chuyện như thế nữa.”

“Ừm.” Ninh Trùng nằm trên giường Long Ngo, nhìn trần nhà trắng toát, thấy hơi tiếc nuối. Chị cô ấy thế này, nếu cô ấy mà thích nữ sinh, đại khái cũng sẽ thích chị ấy.

“Ngày mai cuối tuần, chị đi mua chăn mới với em nhé.” Ninh Trùng trở mình, chôn mặt trước ngực búp bê buồn bã nói. Chăn của cô ấy mang từ nhà tới, vô là lựa nên có chút giá trị. Hôm nay cô ấy và Long Ngo đi phơi chăn, kết quả buổi chiều trở về thì chăn đã không thấy tăm hơi.

Bây giờ sắp đến tháng mười một, thời tiết ngày càng lạnh hơn. Buổi tối mà không có chăn đắp sẽ bị lạnh, cho nên Long Ngo để Ninh Trùng ngủ với cô.

Long Ngo nhíu mày: “Chị đã nói chuyện này với dì rồi, dì nói sẽ có người đến giải quyết”

Ninh Trùng còn lấy cả cái ga giường ra phơi luôn, nên nếu lấy nhầm thì cũng nhầm cái chăn thôi, không lý nào lại lấy nhầm cả bộ.

“Không biết khi nào ấy. Hôm nay thì thôi, nhưng mấy ngày sau cũng không thể chen chúc mãi với chị.” Ninh Trùng không thêm đề ý, nhưng chị cô ấy chân dài tay dài chắc chắn sẽ thấy không thoải mái.

“Ừ, vậy ngày mai vào nội thành mua.” Chắc rằng những chỗ bán chăn gần trường học sẽ có chất lượng không được tốt.

“Cảm ơn chị nha ~” Ninh Trùng kích động lại vron người ra.

“Lùi vào!” Long Ngo nhìn Ninh Trùng nói một cách nghiêm khắc. Giường ở trường chỉ có một nửa lan can, nên rất dễ bị lăn xuống.

Ninh Trùng giật mình, lập tức lui vào. Cô ấy không thấy sự ngỡ ngàng trong mắt Long Ngo.

Hai người im lặng một lúc, cuối cùng cũng là Ninh Trùng ở trong chăn cười ra tiếng, “Ha ha ha, chị giống y cha em!”

“Đừng nghịch nữa, không phải bảo đi ngủ sớm hả?” Long Ngo không nói chuyện tiếp với Ninh Trùng nữa, mà bắt đầu làm bài tập của mình.

Lúc Triệu Chân Kỳ vào phòng, có dẫn theo cả dì quản lý tức xá. Long Ngo vừa thấy thì lập tức đứng lên. Cô đoán chừng bà đi đến đây để nói chuyện chăn mền của Ninh Trùng.

“Này các con, dì đã phản ánh lên trên chuyện chăn mền của các con rồi. Có điều chỗ đó không có camera, nên muốn tìm ra được phải cần chút thời gian đó.” Bà dì cũng chẳng an ủi các cô, như kiểu có người cảm nhảm gì đó. Chung quy bà ấy cũng trông giữ cửa ở đây, nên đã từng gặp rất nhiều kiểu sinh viên, cũng biết có một số việc vẫn sẽ có.

“Con biết rồi, dì ạ.” Long Ngo thần nhiên gật đầu, nhẹ giọng nói. Trường này cũng được xem là trường có tiếng trong nước, sẽ không để sinh viên bị thiệt thòi, âm ỉ lên thì ai cũng rất khó coi.

“Đúng rồi, cái bạn tên Ninh Trùng ấy, tối nay định ngủ thế nào?” Bà dì đột nhiên nhớ ra, bèn hỏi.

“Dì ơi, con ngủ ở đây!” Ninh Trùng bị tiếng động đánh thức. Lúc cô ấy nghe thấy tên mình, thì mơ mơ màng màng lên tiếng.

Dì quản lý tức xá nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, liền biết mình đã đánh thức Ninh Trùng. Bà dì áy náy gật đầu, chỉ chỉ cửa rồi ra ngoài.

Triệu Chân Kỳ ở bên cạnh đại khái cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Có điều đương sự đều đã tỉnh chỗ ngủ, nên cô ta cũng không tỏ ý gì. Năm nay cô ta học năm ba, xem như cũng rảnh rồi nên thường xuyên ra ngoài chơi. Cô ta cũng không quá thân thiết với hai người cùng phòng.

Ký túc xá tắt đèn lúc mười hai giờ. Chờ Triệu Chân Kỳ bận rộn một lúc, thì cũng đến giờ. Lúc Long Ngo lên giường, thấy Ninh Trùng vẫn đang cau mày, hiển nhiên là ngủ không ngon.

“Đàn chị này, chị nhẹ nhàng chút.” Long Ngo thấp giọng nói. Từ lần đầu tiên gặp nhau thì cô đã nhìn ra thân thể Ninh Trùng không được tốt lắm. Tuy rằng nhìn thì có vẻ hoạt bát khỏe mạnh.

“Ừ.” Triệu Chân Kỳ hơi không tình nguyện đáp lại. Thật ra thì theo cô ta, là hai người xâm nhập vào địa bàn của cô ta mới đúng. Vốn là một mình cô ta đã ở đây một năm rưỡi rồi, bỗng nhiên lại phân hai người đến chỗ cô ta, đổi lại là ai cũng sẽ không vui thôi.

Cho nên Triệu Chân Kỳ cũng không có ý định nói ra chuyện mà mình đã nhìn thấy, mắc mớ gì đến cô ta chứ?

Chờ khi ký túc xá rốt cuộc cũng yên tĩnh, thì Long Ngo vẫn tròn mắt trong bóng đêm. Hình như nhớ ra chuyện gì đó, cô xoay người kéo chăn đắp lên người Ninh Trùng.

Trì độ như Long Ngo thì chung quy cũng để lại một vết sẹo trong lòng, bất kể là cơ thể hay là trái tim.

Đúng như suy nghĩ của Ninh Trùng, Long Ngo ngủ không được thoải mái, hoặc là nói cả đêm không hề ngủ. Chỉ có điều da của Long Ngo không được mềm mại như Ninh Trùng, cả đêm không ngủ liền có dấu vết rất rõ ràng.

“Ngồi taxi đi.” Long Ngo kéo Ninh Trùng đang nhìn xung quanh, chỉ vào chiếc taxi đậu ven đường.

“Chị ơi, chúng ta ngồi xe buýt đi, em chưa từng ngồi xe buýt bao giờ cả.” Ninh Trùng tò mò nhìn trạm xe bên kia.

Long Ngo muốn nói xe buýt chả có gì hay để ngồi. Hôm nay là cuối tuần nên rất nhiều sinh viên muốn vào nội thành, cô dám chắc lên xe sẽ phải chen chúc. Nhưng nhìn ánh mắt khát vọng của Ninh Trùng, cuối cùng cô vẫn không thể mở miệng.

Vừa lên xe, quả nhiên thấy trên xe toàn là sinh viên. Lúc các cô lên thì đã hơi muộn, chỗ ngồi đã đầy. Long Ngo dẫn Ninh Trùng đến cạnh tay nắm gần cửa xe, ra hiệu cho cô ấy bám vào, còn mình thì nắm tay nắm trên xe buýt. Tay nắm đóng đưa, lái xe mà quỳnh lên phanh gấp thì rất dễ nghiêng ngã.

Lần đầu tiên Ninh Trùng đi xe buýt nên nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ. Cô ấy thấy Long Ngo nắm tay nắm, thì nhìn không được cũng đưa tay nắm lấy. Kết quả phía trước gặp đèn đỏ, lái xe phanh lại nên Ninh Trùng liền đổ người về phía trước. Cũng may Long Ngo luôn chú ý đến cô ấy, nên Ninh Trùng mới không bị ngã sấp xuống.

“Nắm tay nắm” Long Ngo không nói nhiều, trên xe quá chật.

“Ừm.” Ninh Trùng không dám làm ầu, ngoan ngoãn nắm chặt. Đôi mắt to đen láy vẫn đang đảo quanh.

Long Ngo cũng không giận. Tuy rằng Ninh Trùng không giống cô chút nào, nhưng Long Ngo sẽ luôn liên hệ hai người các cô với nhau một cách không giải thích được.

Ninh Trùng rất am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện. Cô ấy biết Long Ngo không thích đi dạo phố, liền thuận thực đi mua chăn, ăn cơm trưa ở nội thành rồi trở về. Có điều lúc về bọn cô không đi xe buýt nữa mà ngồi xe taxi.

Lúc quay về, mỗi người xách một bộ chăn. Bởi vì đã được nén lại nên không khó xách. Bọn cô vừa vào đến cổng ký túc xá thì thấy bà dì lại đón.

“Các con về rồi hả, chăn mới mua à?” Tuy rằng vừa cười vừa hỏi, nhưng sắc mặt của bà dì lại rất khó coi.

“Dạ, bọn con mới vào nội thành mua hai bộ chăn.” Ninh Trùng cười vui vẻ. Cô ấy luôn được người nhà che chở quá tốt, nên có rất nhiều chuyện bình thường mà cô ấy đều không hiểu lắm. Hôm nay cũng xem như học được một chút.

“Là thế này, nhà trường rất coi trọng chuyện này của bạn học Ninh Trùng, nên sáng sớm đã cho người kiểm tra video giám sát.” Bà dì giải thích: “Nhưng nhà trường còn chưa kịp kiểm tra xong, thì nhân viên vệ sinh của nhà trường đã phát hiện cái chăn kia nằm trong đồng rác.”

Nhân viên vệ sinh còn tưởng là của sinh viên năm tư bỏ đi, nên ban đầu cũng không chú ý. Sau đó chú ấy cầm lên mới phát hiện đây là một bộ. Nhìn kỹ thì thấy chăn này vẫn còn mới tinh, chú ấy lập tức chạy đến phòng quản lý của trường hỏi thử, đúng lúc bà dì ở chỗ đó đi ra.

“Nói như vậy là có người cố ý vứt chăn của Ninh Trùng đi à?” Sắc mặt Long Ngo rất khó coi. Cô rất ghét những việc thế này, nhất là sau khi phát sinh sự kiện kia lúc ở trong quân đội.

“Chắc là vậy.” Bà đi nói nghiêm túc.

Chuyện này đã không còn đơn thuần là vấn đề trộm cắp đơn giản nữa, thậm trí bây giờ nhà trường đã triển khai một tổ đến tra chuyên nghiệp. Không phải vì gia thế của Ninh Trùng, cũng không phải vì cha mẹ Long Ngo đều là giáo sư của đại học D. Mà trong mấy năm nay, những sự cố kiểu này không ngừng phát sinh trong khuôn viên trường. Các trường nổi tiếng như bọn họ thường xuyên lên báo, tạo ảnh hưởng rất xấu. Đại học D không thể không cẩn thận, cũng thuận tiện cảnh cáo nhóm sinh viên luôn.

“Bạn học Ninh Trùng thử nhớ lại xem có từng đắc tội với ai không.” Bà đi nhìn khuôn mặt xinh xắn trắng nõn của Ninh Trùng thì thở dài trong lòng. Thanh tú động lòng người thế này thì quả thật rất khó khiến người ta không ghen ghét.

“Mặc dù ở trường sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng em cũng phải tự cẩn thận.” Lúc mở cửa, Long Ngo dặn một câu. Đến cùng thì các cô cũng không học cùng một lớp, thậm chí mấy năm liên tục cũng học lớp khác nhau, nên không thể lúc nào cũng ở chung.

“Dạ.” Ninh Trùng không ngạc nhiên lắm. Chuyện như thế này cũng không phải lần đầu gặp, nhưng tâm tình của cô ấy vẫn hơi sa sút.

Từ nhỏ cô đã không có một người bạn thật lòng. Bạn bình thường thấy gia cảnh của cô ấy liền khó tránh khỏi sinh lòng ghen ghét; Bạn có gia thế tương đương, thì hơn nữa là không muốn chơi với kẻ vương vãi như cô ấy. Ai cũng biết nhà họ Ninh luôn trông chừng Ninh Trùng, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì kẻ xui xẻo chính là bọn họ.

Long Ngo nhìn lên bầu trời, thời tiết cũng đẹp.

“Chị phải đến thư viện trả sách, thuận tiện lấy chăn mới đi phơi cho em rồi nói đi trông giúp một tay luôn.”

“Dạ.” Ninh Trùng cười, nghiêm túc nói: “Cảm ơn chị nha.”

Long Ngo sừng sốt, lập tức ôm chăn rồi đi. Cô còn kẹp một cuốn sách dưới nách chuẩn bị đi thư viện đem trả.

Thật ra cô vẫn luôn không nói nhiều, nhưng gần đây ở cùng Ninh Trùng lại nói nhiều hơn trước.

Long Ngo phơi chăn xong, nói với bà đi một tiếng rồi đi thư viện.

Long Ngo rất quen thuộc Đại học D. Vì cha mẹ cô đều là giáo sư ở đây nên cô thường xuyên đến đây tìm họ. Thư viện cũng là nơi cô thường đến, và cô luôn thích ngồi ở vị trí gần cửa sổ ở tầng bảy.

Khi đó cô còn nhỏ, nếu cô ngồi đọc sách ở đại sảnh hoặc là đọc sách cùng với nhóm sinh viên, sẽ luôn có vẻ lạc loài. Long Ngo không thích loại cảm giác đó, cho nên cô tìm một chỗ tốt hơn.

Cuối tuần, cô sẽ cầm sách ngồi ngây ngốc ở đây một buổi sáng hoặc buổi chiều, để chờ cha mẹ cô đến dẫn cô về.

Tầng bảy của thư viện không có sách, chỉ có một căn phòng sưu tầm bị khóa. Ngày thường nhóm sinh viên sẽ không muốn leo lên cao như vậy, cho nên rất vắng vẻ.

Chỉ có điều Long Ngo không ngờ, vị trí riêng của cô trong ba năm nay đã bị người khác chiếm mất.

Khi thấy rõ người ngồi ở đằng kia, Long Ngo mím môi đánh phải ngồi ở bàn đối diện.

Có rất ít người lên tầng bảy, ngoại trừ ngẫu nhiên có mấy tân sinh viên chưa quen thuộc thư viện mới lên khám phá một lúc, nhưng rồi cũng nhanh chóng mất đi hứng thú.

Thi Sơn Thanh cho rằng lần này cũng thế. Nhưng qua thật lâu cũng không nghe thấy tiếng bước chân rời đi, cậu không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua đó.

Lần liếc mắt này, Thi Sơn Thanh chỉ có một ý nghĩ: Âm hồn không tan!

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Thật ra Long Ngo cũng không tạo ra tiếng động quá lớn. Sách của cô là mang từ lầu ba lên. Cô thấy vị trí đã mất thì ngồi xuống chỗ đối diện, cách Thi Sơn Thanh hai cái bàn.

Nhưng khoảng cách này đối với Thi Sơn Thanh thì gần như bằng không. Thậm chí cậu còn cảm thấy có thể nghe được cả tiếng hít thở của Long Ngo.

Nếu nghiêm khắc mà nói, thì bình thường Thi Son Thanh không phải kiểu người tính toán chi li như vậy. Cậu luôn giữ thái độ có cùng được mà không có cũng không sao đối với người khác, nhưng với Long Ngộ lại khác. Cô không chỉ đơn thuần làm hại cậu mất mặt, mà từ lúc gặp nhau cô đã mang đến cho cậu áp lực cực lớn. Cảm giác rét thấu xương, lạnh như băng vẫn luôn bao quanh khắp người Long Ngộ.

Cậu không thích, vô cùng không thích.

Ánh mắt rất rõ ràng kia, Long Ngộ không thể không phát hiện ra được. Cô vừa ngẩng đầu đã thấy Thi Son Thanh đang nhìn cô, hoặc là nói đang trừng mắt với cô. Nhìn quanh bốn phía, Long Ngộ lại xác định xung quanh không có người thứ ba nào cả.

“Sao vậy?” Long Ngộ dùng giọng điệu có thể nói là dịu dàng, thấp giọng hỏi. Dù sao nơi đây cũng là thư viện, tạo ra tiếng động quá lớn thì không tốt. Hơn nữa, Thi Son Thanh lại xinh trai như vậy, làm cho cô vô thức thu lại sự lạnh lùng.

Đương nhiên Thi Son Thanh sẽ không nói toẹt ra là cậu ghét nhìn thấy cô, nhưng cứ thế mà dọn sách rời đi thì lại giống như nhận thua vậy. Cậu không muốn chút nào. Hừ một tiếng trong lòng, Thi Son Thanh cau mày tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Long Ngộ cũng không cảm thấy Thi Son Thanh không lễ phép, có lẽ cậu chỉ ngẩng đầu suy nghĩ mà thôi. Liếc mắt nhìn Thi Son Thanh lần nữa, Long Ngộ mới vui đầu xem sách, nhưng trong đầu vẫn nhớ lại cảnh mà mình thấy: Ánh nắng mang theo sắc màu ấm xuyên qua cửa sổ mở phân nửa chiếu lên khuôn mặt đẹp trai, trắng nõn của Thi Son Thanh. Đường như hàng mi khẽ run của cậu vẫn luôn chiếm lấy nội tâm của Long Ngộ.

Thì ra trên đời này thật sự có người đẹp mắt như vậy. Long Ngộ nhớ lại bộ shoujo manga* hồi tiểu học anh họ xa giấu trong phòng cô, xem ra trong đó cũng không hoàn toàn sai hết.

(*Shoujo manga: Là một loại manga nhắm tới độc giả là những cô gái vị thành niên.)

Vốn định tới đây đọc sách, kết quả đến cuối cùng sách cũng chỉ lật được mấy trang. Đây là lần đầu tiên Long Ngộ mất kiểm chế như vậy.

Với trình độ của cô, thì việc cô quan sát Thi Son Thanh hoàn toàn có thể không để cậu phát hiện ra. Cho nên Long Ngộ bắt giác nhìn Thi Son Thanh cả nửa ngày, trong đầu chẳng nghĩ gì cả, tới tới lui lui chỉ có một ý nghĩ: Đáng đáp thật xinh đẹp.

Nếu nói về nhìn đẹp mắt thì không chỉ có mỗi Thi Son Thanh. Chỉ bằng học viện nghệ thuật, khoảng thời gian trước, lấy bất kỳ ai nhận giải thưởng người mới thì tướng mạo đều không kém hơn Thi Son Thanh là bao. Nhưng khí chất mà Thi Son Thanh bồi dưỡng ra thì chẳng ai có thể so sánh.

Tựa như một thiên tiên vậy!

Đây là ý nghĩ trong tiềm thức của Long Ngộ.

Thi Son Thanh vẫn luôn cảm giác có ánh mắt quan sát cậu không chút kiêng kỵ, nhưng ở đây chỉ có cậu và Long Ngộ kia, mà Thi Son Thanh lại không chắc là cô. Cái cô tên Long Ngộ kia hẳn là không phải người như thế. Cậu nghi ngờ nhìn thoáng qua chỗ Long Ngộ ngồi, cô đang cúi đầu đọc sách.

Lúc này, Long Ngộ đột nhiên giương mắt, Thi Son Thanh vừa vặn bị cô bắt gặp.

Thi Son Thanh hơi bối rối quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Vành tai như bạch ngọc đỏ đến mức có thể nhìn thấy rõ. Hiên nhiên Long Ngộ cũng thấy rõ rõ ràng ràng, chẳng qua cô chỉ đang nghĩ vì sao ngay cả vành tai đỏ ửng của Thi Son Thanh cũng dễ nhìn như vậy.

Sớm biết như thế thì không nhìn cô! Thi Son Thanh ảo não. Cậu không hề muốn mất mặt trước mặt Long Ngộ chút nào.

Tiếng điện thoại rung hết sức rõ ràng trong thư viện trống trải, Long Ngộ nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi quần ra: Là bố cô.

Long Ngộ không nhận mà cúp máy. Cô biết đại khái là cha mẹ bảo cô về nhà, nên sau khi Long Ngộ cúp điện thoại, liền lập tức thu dọn đồ rồi chuẩn bị xuống lầu.

Lúc xoay người rời đi, cuối cùng Long Ngộ vẫn nhìn không được mà nói: “Cậu đóng cửa sổ lại đi, lát nữa bị lạnh hỏng sẽ không tốt đâu.”

“...” Cô mới hỏng đó! Thi Son Thanh nhìn Long Ngộ xuống lầu, cắn quai hàm thật chặt.

Vì sao Long Ngộ kia lại làm người ta ghét thế nhỉ?

Đây vẫn là vấn đề luôn quanh quẩn trong đầu Thi Son Thanh.

Mặt trời từ từ lặn mất. Tuy rằng tháng mười một ở phương Nam chưa chính thức bắt đầu vào đông, nhưng ít nhiều gì cũng có không khí lạnh. Cuối cùng Thi Son Thanh cũng lạnh mặt đi đóng cửa sổ lại, không phải nghe lời cô nói, mà vốn là đã định đóng rồi. Cậu tự nhủ với mình như vậy.

Long Ngộ lái xe. Ở trên xe, cô gọi cho bố cô báo sẽ về. Nhà bọn họ ở phía Đông thành phố Hải, nơi đó khá vắng vẻ. Long Ngộ là người địa phương. Thật ra điểm thi đại học của cô vào năm đó cũng đủ để cô chọn trường đại học tốt nhất. Nhưng lúc Long Ngộ thấy mẹ cô rơi nước mắt, thì cô đã sửa lại nguyện vọng.

Đại học D là ngôi trường nổi tiếng đã nhiều năm, nhưng cũng không thể so với mấy trường ở thành phố A. Nếu là người bình thường, cách này của Long Ngộ nếu không bị người nhà đánh cho gần chết thì cũng bị mắng đến máu chó đầy đầu. Nhưng cha mẹ cô lại rất vui, bởi vì ý tưởng của Long Ngộ lại

giống họ. Bọn họ cũng không cần Long Ngo phải có tiền đồ rộng lớn gì, mà chỉ muốn cô có thể sống thật vui vẻ như người bình thường là được.

Long Ngo đi quân đội ba năm, ngoài việc nhận được thư báo bệnh tình nguy kịch vào bốn tháng trước, cha mẹ chạy tới thấy cô đang hôn mê ra. Thì sau đó, bởi vì đủ các loại chuyện làm trì hoãn, nên ba người vẫn không có cách nào gặp mặt.

Hôm nay mới xem như là cuộc gặp mặt chính thức đầu tiên.

Đứng trước căn nhà quen thuộc, Long Ngo lộ ra chút cảm xúc hiếm thấy nhưng nhanh chóng biến mất. Cô không mang theo chìa khóa nhà, nên chỉ có thể đứng ấn chuông cửa.

Vẫn như nhiều năm trước, người mở cửa luôn là cha cô.

“Bố, con về rồi ạ.” Long Ngo cười cười.

“Ừ, về thì tốt rồi, về thì tốt rồi.” Long Hoành lui lại vài bước, để cho Long Ngo bước vào cửa, còn mình thì đỏ mắt đứng sau cô: Đều là lỗi của bọn họ!

“Mẹ đâu ạ?” Long Ngo nhìn một vòng không thấy ai, thì xoay người hỏi.

Long Hoành lập tức cúi đầu giả vờ lấy tay dụi mắt, “Mẹ con vừa mới đi siêu thị mua đồ rồi.”

“Ngồi xuống trước đã, xem tivi rồi ăn chút gì đi.” Long Hoành bung một đĩa hoa quả đặt lên bàn, gọi Long Ngo qua.

“Dạ.” Long Ngo ngồi trên sofa. Nhìn cha cô bên trước bên sau, thì cô chợt có suy nghĩ muốn đùa giỡn. Cô nói: “Bố, giống như bố đang tiếp đãi khách vậy.”

Long Hoành đưa lưng về phía Long Ngo. Một người đàn ông to con thường ngày hay đội trời đạp đất bỗng rơi nước mắt. Có điều Long Hoành cũng không phải không biết ngượng mà để cho con gái của mình nhìn thấy, liền tránh đi giống mẹ cô.

“Ồ trường ỏn cả chứ? Bố nghe giáo viên các con nói con đã theo kịp lớp, cũng đừng tự ép mình quá nhé.” Long Hoành nói, vẫn đưa lưng về phía Long Ngo.

“Dạ, con biết rồi.”

Khoảng một tiếng sau, mẹ của Long Ngo mới về. Ba người vẫn im lặng ngồi ăn cơm như ngày thường, chỉ là tốc độ ăn cơm của Long Ngo đã nhanh hơn mấy lần so với ba năm trước.

“Ăn từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn đó!” Trần Tú hơi cao giọng. Bà đau lòng nhìn con gái mình gầy đi rất nhiều. Rõ ràng ba năm trước, trên mặt cô còn có chút thịt, bây giờ thì chỉ còn da bọc xương.

“Dạ.” Long Ngo cười cười, ăn chậm lại, nhưng rõ ràng là không quen lắm.

“Ngủ ở nhà một đêm, chiều mai hằng về trường nhé.” Trần Tú vừa nói vừa gấp cho Long Ngo một bữa thức ăn.

“Dạ.”

Trần Tú cũng không hề để ý chuyện Long Ngo ít nói. Bây giờ nguyện vọng lớn nhất của bà là con gái mình có thể sống khỏe mạnh, những chuyện khác đều không đáng kể. Không thích nói chuyện, hưởng nội cũng được, chỉ cần Long Ngo thấy thích là được rồi.

Căn phòng vẫn giống ba năm trước, chẳng có gì thay đổi. Nhưng phòng rất sạch sẽ, hiển nhiên là có người thường xuyên quét dọn.

Trong phòng Long Ngo, ngoài trừ vài bộ shoujo manga trên giá sách ra, thì chẳng còn gì khác. Nếu để người ta nhìn thấy căn phòng này, đoán chừng cũng chỉ có thể kết luận một câu: Chủ căn phòng này thích xem shoujo manga.

Nhưng những bộ manga này không phải của Long Ngo, mà là của anh họ xa của cô ở nước Mỹ xa xôi. Bình thường khi đọc sách, Long Ngo sẽ vào phòng sách của cha mẹ cô.

Cha mẹ Long Ngo đều là người phương Nam, nhưng dáng người cha Long lại vừa cao vừa to giống người phương Bắc. Dáng người Long Ngo giống ông, có điều tính tình lại chẳng biết là giống ai. Tuy Trần Tú dịu dàng nhưng lại không mất đi sự hoạt bát. Ở trường, bà luôn là giáo viên nhận được nhiều tình cảm yêu mến của sinh viên nhất; Còn Long Hoành, ông cũng được coi là người thích nói chuyện. Nhưng không biết vì sao từ nhỏ Long Ngo đã cảm như hèn.

Sáng sớm Long Ngo đã thức dậy. Cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ, lúc này cha mẹ cô hẳn là chưa rời giường. Kê hai tay dưới đầu, Long Ngo mở to mắt thả hồn đi hoang. Cô cũng lười dậy, mà đánh thức cha mẹ thì bọn họ lại lúng ta lúng túng một hồi.

Cô biết bọn họ nghĩ gì, không ngoài việc cảm thấy có lỗi với cô, để cô chịu khổ. Nhưng Long Ngo không thấy vậy, có thể nói cô sống thoải mái nhất chính là ba năm kia.

Không lâu sau, ngoài phòng vang lên vài ba tiếng bước chân, là cha mẹ cô!

Long Ngo thấy không thoải mái cho lắm, trước đây bọn họ sẽ không dậy sớm như vậy.

Trở mình ngồi dậy, Long Ngo mở cửa rồi ra phòng khách.

“Ngo Ngo? Dậy sớm vậy con!” Trần Tú vừa dặn Long Hoành đi chợ mua ít đồ ăn xong, lúc xoay người thì thấy Long Ngo đi ra.

“Dạ. Mẹ ơi, mẹ không cần phải bày bữa ra đâu, con ăn đại chút gì đó là được mà.” Long Ngo hoàn toàn không biết đã biết lời này đã cắm vào tim Trần Tú.

“Sao... Sao có thể ăn đại ăn đến chứ?” Nước mắt mà Trần Tú đã nhìn một ngày một đêm cứ thế là rơi “Bộp” xuống. Bà run run nói: “Con về, bố mẹ đều ở nhà. Sao có thể... Có phải con vẫn giận chuyện trước đây bố mẹ đưa con vào quân đội không?”

Long Ngo thật sự không thể ứng phó với loại tình huống thế này. Năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ cô rơi nước mắt, thì đêm hôm đó cô đã chuẩn ra ngoài để đến tiệm net, sửa lại nguyện vọng của mình. Bây giờ đã qua vài năm, nhưng cô vẫn không biết đáp lại thế nào.

“Không phải đâu ạ, con chỉ muốn để bố mẹ ngủ thêm một lúc nữa thôi.” Long Ngo rút giấy từ trong hộp đưa cho mẹ cô, an ủi một cách nhạt nhẽo.

Trần Tú nhìn quả đầu ngan ngốc của con gái mình, thì dường như lại tìm về cảm giác năm đó, mang theo nước mắt mà cười ra tiếng.

Ở nhà ăn được uống tốt mấy bữa, buổi chiều Long Ngo liền về trường. Về cơ bản, bây giờ cha mẹ cô không còn ở lại trường nữa, cho nên không đi cùng cô.

Lúc trở lại phòng ký túc, hai người bạn cùng phòng đều ở đó. Long Ngo chia những thứ mà cha mẹ cô đưa cô mang theo cho hai người. Triệu Chân Kỳ không mấy hưng thú. Cô ta đến thành phố Hải đã hơn hai năm, đặc sản nên ném thì đều đã ném qua. Nhưng Ninh Trùng lại phấn khích nhảy tới nhảy lui, ném một miếng lại khen một lần.

Có khoa trương đến vậy à? Triệu Chân Kỳ bĩu môi.

“Nếu em thích, thì lần sau đến nhà chị ăn.” Long Ngo thấy Ninh Trùng có lòng ưa thích, thì bỏ thêm một câu.

Ninh Trùng nhắc đôi mắt mèo khỏi đồng hồ ăn, chọt cong cong, sau đó thả những thứ trong tay xuống. Cô ấy xông đến trước mặt Long Ngo, rồi ôm cô làm nũng: “Chị ơi, chị thật tốt!”

“Hắn là mẹ chị sẽ thích em đấy.” Long Ngo luôn nghĩ, mẹ cô vẫn luôn hy vọng có một cô con gái ngoan ngoãn, mềm mại, xinh xắn. Đáng tiếc, Long Ngo lại cứng giống như tên cô vậy.

“Thật à? Vậy thì lần sau chị nhớ nói với em trước nhé. Em còn phải chuẩn bị quà biếu cho cô với chú nữa.” Ninh Trùng vui vẻ nói.

“Ừ.”

Long Ngo có thói quen mang nặng chạy cự li dài. Thứ hai không có lớp, cho nên buổi sáng cô đã chạy thẳng đến sân thể dục. Không có nhiều người lắm, mấy người đó đều là bác trai, bác gái ở gần trường.

Cô làm nóng người một lúc mới bắt đầu chạy. Tổ chất cơ thể của Long Ngo tốt hơn người bình thường, lại ngày người trong quân đội ba năm. Sân thể dục nhỏ này đối với cô mà nói giống như nhà chòi vậy.

Thi Sơn Thanh mới từ ngoài trường đi vào. Cậu còn đang cầm đồ ăn sáng mà chú Chu mang đến. Cậu chưa ăn, chỉ cầm vào trường.

Bất luận là ở đâu đều có thể dễ dàng thấy được người kia ngay, Thi Sơn Thanh nghĩ thế.

Cậu đã nhìn thấy Long Ngo từ xa. Tư thế chạy rất tiêu chuẩn, thậm chí trên đầu cô còn chẳng đổ mồ hôi.

Thi Sơn Thanh từ từ đến gần, Long Ngo đã chạy đến đầu khác đưa lưng về phía cậu. Không biết tại sao Thi Sơn Thanh lại dừng bước. Cậu đi vào sân thể dục, rồi đứng đó nhìn Long Ngo chạy từng bước đến gần cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sân thể dục nói lớn không lớn, Long Ngo rất nhanh đã nhìn thấy Thi Sơn Thanh. Cậu mang theo đồ ăn sáng đứng ở đó, giống dáng vẻ nam sinh đang đợi bạn gái mình mà Long Ngo đã từng thấy trước đây.

Long Ngo vô thức nhìn xung quanh, không hề thấy có những nữ sinh khác. Chắc là chưa đến, cô nghĩ thế.

Lúc chạy ngang qua Thi Sơn Thanh, Long Ngo có hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn không đến chào hỏi Thi Sơn Thanh. Tuy rằng mọi người đều là bạn học, nhưng Long Ngo cũng biết, dường như nữ sinh có vẻ rất đề ý việc bạn trai mình nói chuyện với nữ sinh khác, huống hồ là kiểu bạn trai như Thi Sơn Thanh.

Vẫn không nên nói chuyện thì tốt hơn. Long Ngo mắt nhìn thẳng chạy ngang qua, lặng lẽ nghĩ trong lòng: Nếu là cô, có lẽ cũng không hy vọng nhìn thấy Thi Sơn Thanh nói chuyện với nữ sinh khác.

“...” Vào giờ phút này, Thi Sơn Thanh cảm thấy mình giống y thằng ngốc vậy. Cậu vốn đang nghĩ nếu hai người mượn cơ hội này để làm tiêu tan hiềm khích lúc trước cũng được. Cậu cũng không phải kiểu người lòng dạ hẹp hòi, vì dù sao mọi người cũng là bạn học.

Giờ thì hay rồi, cậu xem cô là bạn học. Còn cô, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho cậu!

“Này!” Mặt Thi Sơn Thanh căng thật căng, nhìn không được mà gọi người đang chạy phía trước lại.

Long Ngo kinh ngạc quay đầu: “Gọi tôi hả?”

Long Ngo mang nặng chạy bộ nhưng hô hấp không hề rối loạn. Nhưng không biết vì sao, lúc quay đầu nhìn thấy khuôn mặt đẹp của Thi Sơn Thanh, trái tim cô bỗng đập thật nhanh.

Có lẽ là dùng quá đột ngột, Long Ngo giải thích về sự bất thường này như vậy.

Thi Sơn Thanh sững sốt. Cậu gọi cô lại, sau đó thì sao? Cũng không thể nói: Cô không để ý đến tôi, nên tôi không vui được.

“Cậu... Ăn sáng chưa?” Thi Sơn Thanh nhắc đồ ăn sáng trong tay lên rồi nói.

“Hả?” Long Ngo không hiểu, nhưng vẫn trả lời: “Còn chưa ăn.”

“Ừ, cái này tôi ăn không vô, mà vứt đi thì phí. Cậu muốn ăn không?” Thi Sơn Thanh cũng không biết mình đang nói gì nữa, vừa nói xong đã thấy hối hận rồi.

Người bình thường còn không ăn đồ thừa của người khác, huống chi... Huống chi bọn họ vẫn chỉ là quan hệ bạn học bình thường.

“Thế thì...” Long Ngo đi lên phía trước hai bước, sau đó nhận lấy đồ ăn, “Cảm ơn.”

Đây cũng là một trong những thói quen trong quân đội: Không được lãng phí.

Thi Sơn Thanh cảm thấy mặt mình hơi khô, ánh mắt cũng nhìn lung tung bốn phía. Cô, sao cô có thể dễ dàng nhận đồ của người khác như vậy, chẳng có sự rụt rè của nữ sinh gì cả.

Đồ ăn trong tay vẫn còn nóng hổi. Long Ngo dứt khoát không chạy nữa, mà mở túi ra bắt đầu ăn.

“Cảm ơn, ăn ngon lắm.” Long Ngo cười, nói với Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh nghiêng đầu qua một bên, không lên tiếng. Rõ ràng trước đó cậu còn giận vì Long Ngo giả vờ không nhìn thấy cậu. Nhưng bây giờ cậu còn tự đưa đồ ăn sáng của mình cho cô, rõ ràng cậu ghét cô thế kia mà!

“Tôi vẫn nghĩ cậu luôn ghét tôi.”

Thi Sơn Thanh thấy đôi mắt luôn sắc bén của người đối diện bỗng thoáng qua ý cười nhàn nhạt thì ngậy ngẩn cả người. Cô ấy vừa nói gì ấy nhỉ?

“Ngay từ đầu cậu dường như đã không thích tôi lắm.” Long Ngo hơi bất đắc dĩ nói.

Hầu kết của Thi Sơn Thanh giật giật, không nói nên lời.

“Nếu tôi không tốt chỗ nào, cậu có thể nói cho tôi biết mà.” Long Ngo cũng không muốn bị cậu ghét. Từ lần đầu tiên gặp Thi Sơn Thanh, cô đã rất có cảm tình với cậu rồi.

Đáng người đẹp mắt, khí chất toàn thân sạch sẽ, giống như... một hoàng tử bé.

“Không đâu, cậu hiểu lầm rồi.” Thi Sơn Thanh bị người ta chọc thủng tâm sự thì hơi luống cuống, nói một cách nhạt nhẽo.

Đương nhiên Long Ngo không thể tiếp tục nói về chuyện này. Cô giật giật những đường nét cứng nhắc trên khuôn mặt, cố gắng nở một nụ cười hiền hòa. Đáng tiếc, trời sinh cô đã không thích cười. Nụ cười kia chẳng những không hiền hòa, còn giống như đang cười nhạo về nhọt nhọt và sự bất lực của Thi Sơn Thanh.

“Tôi đi trước đây.” Thi Sơn Thanh nhìn nụ cười có lệ của Long Ngọ thì lại mất hứng, lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi.

“À.” Chờ Long Ngọ ở phía sau chậm chạp trả lời một câu, thì người đã đi thật xa rồi.

Cảm giác nóng hổi của đồ ăn trong tay, cũng làm lòng Long Ngọ thấy ấm áp. Thi Sơn Thanh, cậu ấy không chỉ xinh đẹp, mà tâm địa cũng tốt nữa. Lần sau cô cũng phải mua một phần ăn sáng trả lại cậu mới được, Long Ngọ nghĩ thầm.

Thi Sơn Thanh không biết Long Ngọ nghĩ gì, cậu chỉ không hiểu tại sao mình lại đưa đồ ăn sáng cho Long Ngọ ăn, nhưng lại nhận một bụng tức giận mà về.

Ghét cô thật, ghét cái người tên Long Ngọ kia quá!

Suốt một ngày, trong đầu Thi Sơn Thanh không ngừng lặp lại những lời này.

Phòng một người ở ký túc xá nhà bảy giống như phòng tiểu khu ở bên ngoài. Không gian cũng khá rộng, nên Thi Sơn Thanh đặt một cái máy chạy bộ trong phòng. Cậu thật sự không muốn đến phòng tập, vì trong đó vàng thau lẫn lộn, toàn mùi mồ hôi. Cho dù là phòng tập cao cấp thì cậu cũng chẳng muốn đến. Đầu tiên là không vượt được chướng ngại tâm lý.

Ở nhà, cậu có phòng tập của mình, nhưng bây giờ có thể đặt một máy chạy bộ ở trường đã không tệ lắm rồi. Ít nhất cũng không cần giống Long Ngọ kia, sáng sớm mùa đông còn phải chạy ra ngoài để rèn luyện.

Bình thường, một tuần Thi Sơn Thanh sẽ rèn luyện ba ngày. Thật ra cậu vẫn tương đối lười, nhưng không biết vì sao hôm nay lại đột nhiên muốn chạy bộ.

Thay quần áo xong, Thi Sơn Thanh bắt đầu chạy bộ. Ưu điểm của cậu là sự trung hoà của cha mẹ cậu. Khuôn mặt đẹp nhưng đường nét anh tuấn. Trôi sinh có làn da trắng nõn, nhưng lại không có vẻ nữ tính.

Không giống những cậu con trai khác chỉ mặc độc cái quần. Cho dù ở trong phòng mình, Thi Sơn Thanh cũng mặc nguyên bộ đồ tập thể dục. Chẳng qua, theo thời gian chạy bộ, khóa áo từ từ tuột xuống. Cổ áo hơi mờ, liếc một cái là thấy xương quai xanh đẹp để tron bóng ngay.

Nếu có người ở đây, sẽ nhìn thấy từng giọt mồ hôi chảy theo xương quai xanh xuống, rơi vào trong cổ áo của người đàn ông.

Phượng Nam không có hệ thống sưởi, Thi Sơn Thanh cũng không thích mùi của điều hòa. Cửa sổ lại mở hé, cho nên khi cậu thở ra thậm chí còn bốc lên khói trắng.

Bình thường cậu sẽ tháo khóa bình an đeo trên cổ xuống, đặt ở trên chiếc bàn bên trái. Lúc chạy bộ, Thi Sơn Thanh thường xuyên dùng ánh mắt để xác nhận. Nhưng cậu không hề hay biết, mỗi lần cậu nhìn khóa bình an có bao nhiêu tình cảm ấm áp trong đó. Chỉ cần một ánh mắt, nếu bị người ta nhìn thấy sợ là sẽ tan trong ánh mắt cậu.

Ninh Trùng vẫn còn năm nhất, nhiều môn nên phải di chuyển rất nhiều. Long Ngọ nhìn thời khoá biểu của cô ấy, thấy buổi chiều hai người đều trống tiết, nên dứt khoát đợi cô ấy tan học rồi cùng đi ăn cơm luôn.

Ninh Trùng tan học nhìn thấy Long Ngọ thì đương nhiên cũng vui mừng hết lớn, cứ nhảy nhót nhót trên đường. Long Ngọ đi ở phía sau, còn xách túi của Ninh Trùng trong tay nữa.

“Chị ơi, chị rất giống chị của em ấy!” Ninh Trùng xoay người, hai tay bắt thành cái loa rồi hét.

Ừ, em cũng giống chị của chị lắm. Long Ngọ nói thầm trong lòng.

“Thật đó?” Ninh Trùng nhảy đến trước mặt Long Ngọ, cười đến hai mắt cong cong. Cô ấy nói: “Trước đây chị của em cũng thế này nè, đi theo sau em giúp em xách túi. Lúc đó mọi người thường nói chị của em giống hệt bạn trai em.”

“Ừ.” Long Ngọ từ chối cho ý kiến.

“Nếu chị là con trai, em nhất định phải theo đuổi chị, để chị làm bạn trai của em.” Ninh Trùng chẳng chút xấu hổ, nói rất vui vẻ.

Long Ngọ liếc mắt nhìn cô ấy, sau đó mới nói: “Chị là nữ sinh.”

“Biết mà!” Ninh Trùng vươn tay khoác vào tay Long Ngọ.

Hai người nói chuyện âm ỉ trên đường, hoặc là nói Ninh Trùng đơn phương đùa giỡn, cùng đi đến căn tin.

Theo thường lệ, Ninh Trùng sẽ phàn nàn về cơm và đồ ăn ở căn tin một lúc. Chẳng qua bị Long Ngọ chèn ép trong im lặng, cô ấy vẫn ăn sạch khay cơm. Ninh Trùng chỉ tham gia câu lạc bộ thanh niên tình nguyện, học xong lớp cơ bản là được. Long Ngọ xách theo túi của cô ấy, hai người cùng đi về ký túc xá.

Lần này vẫn bị bà di chặn trước cửa, nhưng là Ninh Trùng bị chặn.

“Bạn học, đi đang muốn đi tìm con đây.” Bà di cười cười, sau đó bảo Ninh Trùng đến phòng chủ nhiệm quản lý nội trú của trường.

“Đi thôi, chị đi với em.” Long Ngo mang về mặt lạnh lùng.

Ninh Trùng không hiểu ra sao, cô ấy mơ mơ màng màng đi theo Long Ngo.

“Chị?”

“Chắc là chuyện chán mềnh của em. Gần đây em có mâu thuẫn với ai không?” Long Ngo đi đằng trước, sắc mặt không tốt lắm. Nếu là trước đây, gặp phải loại chuyện này cô sẽ chẳng để ý. Nhưng bây giờ cô đã biết, có đôi khi sự đố kỵ sẽ lấy mạng người ta.

Chẳng ai biết một người đố kỵ sẽ làm ra chuyện gì.

“Không có mà.” Ninh Trùng không phải đồ ngốc, nghe Long Ngo hỏi vậy thì cũng hiểu ra.

Đây là lần đầu tiên cô ấy sống xa nhà, không có người nhà che chở sẽ không thấy thoải mái. Bình thường tuy rằng cô ấy có thân thiết với Long Ngo, nhưng sẽ không gần gũi với mọi người. Những người có địa vị như bọn họ ít nhiều cũng phải có kiến thức cơ bản trong việc nhìn người.

“Lát nữa sẽ biết.” Long Ngo dừng bước để chờ Ninh Trùng theo kịp. Nếu bà đi đã bảo các cô đến phòng chủ nhiệm, hẳn là đã phát hiện ra gì đó.

Cửa phòng đóng chặt, chắc bên trong đang mở điều hòa. Ninh Trùng giơ tay gõ cửa, chờ người bên trong nói “Mời vào” thì mới đẩy cửa bước vào. Long Ngo thấy Ninh Trùng ưỡn lưng thẳng tắp, đi đâu, thì đáy mắt bỗng có ý cười thoáng qua.

Chủ nhiệm Dương ngẩng đầu nhìn người đến, sau đó nâng gọng kính cười híp mắt nói: “Bạn học Ninh Trùng đúng không? Lại đây nào.”

Ninh Trùng bước lên vài bước, cuối cùng vẫn nhìn không được mà quay đầu nhìn Long Ngo. Cô ấy thấy Long Ngo gật đầu, mới đi đến trước mặt chủ nhiệm Dương.

“Là thế này, các thầy cô đã kiểm tra hết camera xung quanh. Thật ra chặn cửa bạn học Ninh Trùng đã bị người khác lấy rồi vứt đi. Các thầy cô rất quan tâm đến vấn đề này, chắc chắn sẽ không nhân nhượng những người như thế. Hơn nữa, vấn đề sức khỏe và tâm lý của sinh viên luôn là vấn đề nhà trường rất xem trọng. Các thầy cô sẽ nhân cơ hội này thành lập một lớp hướng dẫn tâm lý.” Chủ nhiệm Dương nói một cách nghiêm túc.

Ông ấy mở video trong máy tính lên, liền thấy rõ có hai nữ sinh nhân lúc người khác không chú ý đã ôm chặn cửa Ninh Trùng đi.

“Trò biết hai nữ sinh này không?” Chủ nhiệm Dương hỏi. Thật ra việc này không được xem là việc lớn, chuyện xấu xa của nữ sinh còn ghê gớm hơn thế này nhiều. Nhưng có đôi khi lại thiếu một ví dụ kiểu giết gà dọa khỉ thế này. Bọn họ là trường hàng đầu, đầu óc sinh viên không rõ ràng như thế thì nên trị.

“Không biết ạ.” Tuy rằng nhìn rõ mặt hai nữ sinh trong video, nhưng Ninh Trùng không hề có chút ấn tượng với hai người đó.

“Vậy thì...” Chủ nhiệm Dương thấy khuôn mặt xinh xắn lạnh lợi của Ninh Trùng, thầm nghĩ sợ là hai nữ sinh kia đố kỵ bạn học Ninh Trùng này, cho nên mới hồ đồ phạm lỗi. Ôi, giới trẻ bây giờ!

Cuối cùng chủ nhiệm Dương trầm ngâm một lúc, vỗ vai Ninh Trùng an ủi. “Trường học sẽ xử lý giúp. Bạn học Ninh Trùng đừng nên để trong lòng, học tập cho giỏi, sớm ngày tìm được bạn trai.”

“...” Câu trước còn dễ nghe, câu sau là gì thế?

“Đi thôi.” Long Ngo dẫn theo Ninh Trùng ra ngoài. Trường học đã tỏ rõ thái độ sẽ không làm ngơ bỏ qua.

“Chị, vừa nãy chị có nghe được không?” Đôi mắt Ninh Trùng mở mắt thật to, hỏi.

“Có nghe.” Long Ngo giật giật khóe miệng, “Em sớm có chủ đi, mấy cô kia chắc sẽ yên tĩnh lại.”

“Đây là logic kiểu gì thế!” Ninh Trùng bắt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Gần đây giáo viên bố trí bài tập theo nhóm, cả lớp nhốn nháo. Chia nhóm là vấn đề nan giải. Lớp nhiều người như thế, chia thế nào cũng sẽ có ý kiến. Ai cũng muốn cùng nhóm với Thi Sơn Thanh, vì phạm là cùng nhóm với cậu thì điểm số sẽ chẳng bao giờ thấp.

“Cách cũ.” Trương Liêu đứng trên bục giảng gõ bàn rồi nói. Bấy giờ mọi người mới trật tự lại.

Long Ngo mới tới nên không biết gì, cô cũng chẳng thấy sao cả. Ngày hôm qua mất ngủ cả đêm, nên tâm trạng của cô không được tốt. Cô khép sách, nằm nhoài ra bàn nhắm mắt lại.

Thi Sơn Thanh ngồi ở bên cạnh, cô nằm úp xuống là cậu lập tức phát hiện ra ngay. Nhìn gáy Long Ngo, Thi Sơn Thanh lấy làm kinh ngạc: Cô ta sao vậy nhỉ?

Học kỳ này sắp kết thúc. Trong ấn tượng của Thi Sơn Thanh, Long Ngo chính là kiểu người cổ hủ điển hình, đoán chừng trong quân đội cũng thuộc dạng gương mẫu. Chưa từng uống bất kỳ loại đồ uống gì, chưa từng ăn bất kỳ đồ ăn vặt nào. Đi đường, đi học thì sống lưng luôn ưỡn đến mức thẳng tắp. Cậu chưa từng thấy cô chán chường, ưỡ ể oải gục xuống bàn như hôm nay.

Trương Liêu cầm một hộp sắt, bên trong để những tờ giấy to nhỏ đồng đều. Cậu ta dựa theo thứ tự đi đến trước mặt từng người, sau đó để mỗi người rút một tờ.

Long Ngo đang nhắm mắt, hoàn toàn không phát hiện Trương Liêu đã đến trước mặt mình. Trương Liêu còn đang do dự có nên đánh thức cô dậy không, thì Thi Sơn Thanh đã vươn một ngón tay chọc vào người cô: “Long Ngo, đến lượt cậu rồi.”

“Cái gì?” Long Ngo quay đầu, cau mày nhìn về phía Thi Sơn Thanh.

Như mọi hôm, giọng điệu của Long Ngo mà hung dữ như thế, thì chắc chắn Thi Sơn Thanh sẽ không thêm dè ý đến cô nữa. Nhưng khi nhìn thấy tơ máu trong mắt Long Ngo, cậu dừng lại vài giây, rồi đứng lên lấy hai tờ giấy cuối cùng trong hộp sắt. Trương Liêu thấy giấy đã hết mới xoay người đi lên bục giảng.

“Đây, cậu chọn một tờ đi.” Thi Sơn Thanh mấp máy môi nói.

Long Ngo cũng tỉnh táo hơn phân nửa. Cô tiện tay rút lấy một tờ, vừa mở vừa thấp giọng xin lỗi: “Xin lỗi, vừa rồi không phải cố ý hung dữ với cậu đâu.”

Thi Sơn Thanh khẽ lắc đầu. Cậu cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay mình mà không nhìn Long Ngo: “Là tôi không nên đánh thức cậu.”

“Cậu.....” Long Ngo còn chưa nói hết, đã bị Trương Liêu trên bục giảng cắt ngang.

“Tôi đọc số các cậu giờ tay, số một.”

Trong lớp lập tức có năm người giơ tay. Mọi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, rồi than vãn ra tiếng. Những bạn khác trong lớp lập tức vui vẻ.

“Sao vậy, tôi đáng ghét thế cơ à?” Trương Liêu cũng vừa vắn là thành viên nhóm một.

“Không có —” Một người trong nhóm dài giọng, đáp lại rất không tình nguyện.

“Ha ha ha ha.....” Đây là tiếng cười không nể mặt của những bạn khác trong lớp.

“Được rồi, nhóm hai.” Trương Liêu nghiêm chỉnh tiếp tục đọc số.

Lúc này Long Ngo cũng biết đang làm gì. Cô nhìn tờ giấy trong tay mình rồi giơ tay lên.

“Ừ, Vương Chiêu, Long Ngo..... Thi Sơn Thanh.” Trương Liêu đọc tên từng người một lần.

Bạn trong lớp thấy Thi Sơn Thanh đã bị chia nhóm, thì lập tức kêu rên.

Long Ngo thấy hai người được vào một nhóm, bất giác nghiêng đầu nhìn Thi Sơn Thanh. Cô phát hiện cậu vẫn luôn cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Còn giận à? Long Ngo áy náy.

Chờ chia nhóm xong cũng đến giờ tan học. Tiếng chuông vừa vang mọi người bắt đầu tản đi. Từ trước đến nay, Trương Liêu luôn chơi đẹp với các bạn trong lớp. Cậu ta hẹn mấy người nhóm mình cùng đi ăn cơm, nói vắn vè là thúc đẩy phát triển tình cảm.

Thi Sơn Thanh thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài. Rốt cuộc cậu vẫn vì chuyện vừa rồi mà thấy không thoải mái.

“Thì, Thi Sơn Thanh.” Long Ngo chạy lên từ phía sau, lấp bấp: “Bọn mình cũng cùng đi ăn cơm nhé? Cùng nhóm phải, phải thúc đẩy phát triển tình cảm.”

“Người cùng nhóm đều đi hết rồi.” Thi Sơn Thanh trưng ra gương mặt lạnh lùng vạch trần lời cô.

“Vậy, vậy thì lúc trước không phải cậu đã mời tôi ăn sáng đó ư? Tôi mời cậu.” Long Ngo kéo khuôn mặt cứng nhắc, cười nói.

Đã bao lâu rồi mà bây giờ mới nhớ phải mời lại cậu. Đôi mắt sáng như sao của Thi Sơn Thanh nhìn thẳng vào Long Ngo, cuối cùng cũng miễn cưỡng nói: “Đi thôi.”

Hai người sóng vai đi trên đường, im lặng chẳng nói năng gì.

“Cậu..... Vừa nãy bị sao vậy?” Thi Sơn Thanh vẫn không nhận được nên hỏi, nhưng đầu lại quay sang bên kia không nhìn Long Ngo.

Long Ngo sừng sốt một lúc, nên chậm hơn Thi Sơn Thanh một bước, “Không có gì, chuyện vừa nãy trên lớp, xin lỗi nhé.”

Thấy cô không muốn nói, Thi Sơn Thanh cũng không hỏi nữa. Cậu không muốn lại chọc người ta ghét.

Bởi vì lúc trước có nghe nói đồ ăn ở căn tin gần nhà bày trưng đối ngon, nên Long Ngo dứt khoát đi đến đó. Cô về trường sớm hơn một học kỳ, lúc đi học lại toàn ngồi chung với Thi Sơn Thanh, nhưng số lần hai người nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thật ra cô vẫn luôn muốn giao thiệp với Thi Sơn Thanh. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt đen láy của cậu, Long Ngo đều muốn xoa đầu Thi Sơn Thanh. Chẳng qua cô nghe Ninh Trùng nói, từ trước đến nay cậu luôn lạnh nhạt, cũng không thích đến gần người khác. Long Ngo đành phải dập tắt ý tưởng này. Không giao thiệp cũng không sao, nhưng không thể khiến cậu ấy ghét mình được. Ít nhất lúc khai giảng cô rõ ràng đã cảm nhận được sự chán ghét của Thi Sơn Thanh.

Bắt đầu từ ngày hôm qua tâm trạng của cô đã giảm hẳn xuống. Đêm hôm qua lại không ngủ, nên khó trách hôm nay lại như vậy. Nhưng Long Ngo không muốn Thi Sơn Thanh hiểu lầm mình. Cô rất thích cậu.

“Cậu ăn gì?” Long Ngo đẩy quyền thực đơn đến trước mặt Thi Sơn Thanh rồi hỏi.

Thi Sơn Thanh đẩy thực đơn trở lại, thuận miệng gọi mấy món, hiển nhiên đã ăn ở đây rồi.

Long Ngo thấy thế thì đành phải tự mở thực đơn. Cô chỉ mấy món nhìn có vẻ đơn giản.

Bình thường Thi Sơn Thanh đến đây ăn cơm một mình sẽ gọi món ăn. Nếu đi cùng Trương Liễu thì sẽ gọi cơm Tây. Cậu không thích ăn chung một đĩa với người khác. Nhưng Thi Sơn Thanh vừa mới gọi xong đã thấy hối hận. Cậu không gọi cơm Tây. Nếu lát nữa cô đưa đĩa vào đĩa đồ ăn của cậu, cậu sẽ kiên quyết không ăn một miếng nào! Thi Sơn Thanh kiên định nghĩ.

Lúc đồ ăn được bê lên, hai người bắt đầu ăn, thì Thi Sơn Thanh lại không bình tĩnh được nữa.

“Cậu, vì sao không ăn món tôi gọi?” Người bình thường thấy ăn kiểu này đều không phải gấp ăn chung à, đâu phải như cơm Tây.

“Hả?” Long Ngo đang vui đầu ăn cơm, nghe được câu này lập tức ngẩng đầu nhìn Thi Sơn Thanh rồi giải thích: “Hắn là cậu không thích, không phải cậu có bệnh thích sạch sẽ hay sao?”

“Cậu mới.....” Cậu có bệnh thích sạch sẽ thiệt, nhưng nghe từ miệng cô nói, sao lại có cảm giác như “Không phải cậu có bệnh à?” vậy.

“Cậu hiểu sai rồi.” Vì để chứng minh những gì mình nói, Thi Sơn Thanh chẳng những gấp một đĩa thức ăn cho Long Ngo, còn gấp thức ăn từ đĩa trước mặt cô vào trong chén mình.

U ám ở đáy lòng Long Ngo trong hai ngày nay bỗng nhiên tiêu tan không ít.

“Bọn mình làm bạn* đi?” Trong mắt Long Ngo đều là ý cười. Cô thật sự cảm thấy Thi Sơn Thanh rất thú vị.

Vành tai trắng nõn của Thi Sơn Thanh bỗng nhiên đỏ ửng lên. Tim cũng đột nhiên bị chạt một nhịp nhưng lập tức khôi phục lại. Vừa rồi cậu còn tưởng..... Tưởng cô nói “Qua lại*”.

(*交个朋友: kết bạn, 交往: qua lại (quan hệ))

“Ừ.” Thi Sơn Thanh thất thán lên tiếng, trong lòng lại nghĩ: Cô trông cũng không đẹp lắm, lại còn dữ! Nếu cô theo đuổi cậu, cậu chẳng thêm đồng ý đâu.

Hai người đều có tâm sự của mình, lại cũng là người không thích nói chuyện. Một bữa cơm ăn xong trong lặng lẽ.

Long Ngo vừa mới về phòng, thì “Chuyên gia tin đồn” Ninh Trùng lập tức mang máy tính chạy đến trước mặt cô.

“Chị! Chị cùng đi ăn cơm với Thi Sơn Thanh à?”

“Ừ, sao em biết?” Long Ngo vừa lưu số điện thoại của Thi Sơn Thanh, đang chờ cậu xác minh bạn tốt. Cô thấy Ninh Trùng chạy tới trước mặt mình thì vội vàng cất điện thoại đi.

“Chị xem! Có người đăng ảnh này!” Ninh Trùng chỉ vào máy tính phấn khích nói.

Long Ngo liếc mắt nhìn sang. Vị trí bọn cô ngồi ở gần cửa sổ tầng ba, cách một lớp kính. Đây rõ ràng là được người ta chụp ở ngoài nhà ăn. Độ phân giải khá cao, không phải dùng di động chụp. Cô nhìn cẩn thận chỗ người đăng bài, là người ở câu lạc bộ nhiếp ảnh.

“Chị, chị cùng ăn cơm với Thi Sơn Thanh còn đóng mặt lạnh thế à?” Ninh Trùng vội phục, “Đây chính là nam thần của khoa tài chính bọn em đó!”

Long Ngo không hề biết mặt mình vẫn luôn ban ra đến mức nghiêm túc như vậy. Rõ ràng cô đã cố sửa rất nhiều lần.

“Chị ngủ đây.” Long Ngo mắt tự nhiên né tránh Ninh Trùng.

Long Ngo nằm trên giường, đeo bịt mắt, chưa đến ba phút đã kéo xuống. Cô lấy di động từ bên gối, lướt đến chỗ bài viết cô nhớ, sau đó lưu ảnh lại.

Hai người bọn cô ngồi đối diện nhau. Lúc ấy hẳn là cô đang nghe Thi Son Thanh nói chuyện, hình như nhìn mặt lạnh thật. Trong ảnh không thấy rõ mặt Thi Son Thanh, nhưng Long Ngo thậm chí có thể nhớ rõ khóe miệng hơi cong của cậu. Long Ngo nhớ, khi đó cô đang xin số điện thoại của Thi Son Thanh.

Sau đó cô còn giải thích với cậu, mặt cô trời sinh đã như vậy rồi, để tránh khiến cậu hiểu lầm. Tay Long Ngo chọc vào khuôn mặt của Thi Son Thanh trong ảnh, cuối cùng nặng nề ngủ thiếp đi.

Buổi chiều không có tiết, nên Thi Son Thanh và Trương Liêu hẹn nhau ra sân vận động đánh tennis. Nói chính xác là cậu bị Trương Liêu ngang ngang kéo đi.

“Buổi trưa cậu đi ăn cơm với Long Ngo à?” Trương Liêu mang theo một bộ vợt tennis, tùy tiện hỏi.

“Ừ.” Thi Son Thanh nghịch điện thoại của mình, không hề để ý tới Trương Liêu.

“Hai người có thù oán gì sao?”

“Có ý gì?” Thi Son Thanh nhún mày nhìn Trương Liêu.

“Chắc chắn cậu chưa xem diễn đàn của trường chúng ta rồi.” Trương Liêu tìm được bài đăng kia trên điện thoại, sau đó đưa điện thoại cho Thi Son Thanh xem, “Trong đó đang sốt, nói hai người các cậu kết thù.”

Chuyện này không thể trách người ta suy nghĩ lung tung. Thi Son Thanh đến chỗ nào cũng là tiêu điểm. Sự kiện nhà vệ sinh nữ lần đó vẫn còn lưu lại rõ ràng trong đầu mọi người. Mỗi lần Thi Son Thanh đi học đều ngồi chung với Long Ngo, nhưng chưa ai từng thấy bọn họ nói chuyện với nhau. Bình thường quan hệ của bạn học là như thế sao? Chắc chắn là kết thù rồi.

Bài đăng thuần một màu suy đoán. Chẳng hề lo rằng nam thần của bọn họ sẽ bị Long Ngo giới tính nữ công lược*. Dù sao nhìn vào Long Ngo, mọi người sẽ theo bản năng mà xem cô là nam sinh.

(*Công lược: Tiến công chiếm đóng.)

Lúc nhìn thấy ảnh, Thi Son Thanh ngẩn người, nhưng nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

“Không phải.” Cậu trả lại điện thoại cho Trương Liêu, bước nhanh về phía trước.

“Còn không phải, nhìn về mặt này đi.” Trương Liêu lăm bắm ở phía sau, rồi lập tức theo.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Bởi vì phải thảo luận nhóm, mọi người dứt khoát nhân lúc ăn cơm để cùng trao đổi luôn, nên bây giờ bọn họ đang ngồi trong căn tin. Long Ngo và Thi Son Thanh vừa vặn ngồi đối mặt với nhau, cô vừa ngẩng đầu là thấy Thi Son Thanh ngay.

Long Ngo không thoải mái nên dịch ghế một chút. Cô lấy điện thoại trong túi quần ra, một mình cô cúi đầu chẳng biết đang chơi trò gì, những người khác thì đang thảo luận.

Làm bài tập nhóm luôn như vậy, có một hoặc hai người sẽ làm việc riêng mặc kệ những người khác. Thi Son Thanh cũng chẳng quan tâm, sẵn lòng cùng thảo luận thì làm, không thì thôi. Cậu vẫn sẽ làm tốt.

Bởi vì Thi Son Thanh có thực lực, nên lúc phải chọn ra tổ trưởng của nhóm, mọi người đều nhất trí đề cử Thi Son Thanh. Hoặc là nói, ba người trong nhóm đã nhất trí, còn Long Ngo vẫn duy trì trạng thái im lặng.

“Cậu, nghĩ thế nào?” Thi Son Thanh hỏi Long Ngo, cái người mà từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn luôn cúi đầu.

Có làm tổ trưởng hay không thì cậu không quan tâm lắm. Nhưng nếu Long Ngo không đồng ý, thì cậu sẽ có cảm giác giống như mình ngang ngang muốn làm vậy.

“Chọn cậu.” Long Ngo bắt gác giật giật chân, sau đó ngẩng đầu khẽ cười rồi nói.

Chuyện như vậy vốn không thích hợp để cạnh tranh. Long Ngo cũng chẳng quan tâm đến cái danh này, cô chỉ không dám nhìn Thi Son Thanh mà thôi.

Thi Son Thanh không cười lớn tiếng như những nam sinh bình thường, cũng không đóng mặt than cả ngày như cô. Khóe miệng cậu sẽ có một độ cong nhất định, vừa không quá lớn cũng không khiến người ta cảm thấy lạnh nhạt.

Long Ngo rất thích Thi Son Thanh. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt cậu cứ giống như đang ngắm những vì sao vậy, rất đẹp!

Người bình thường nhìn thấy một người không quá bình thường như vậy, sẽ trốn tránh ánh mắt của cậu theo bản năng, sau đó lại tự mình lén lút quan sát.

Thành viên trong nhóm đang thảo luận một vài vấn đề nhỏ, còn Long Ngo thì cúi đầu nghịch di động. Hôm đó cô hỏi được số của Thi Son Thanh, liền thêm số của cậu vào Wechat, nhưng chưa từng liên lạc.

Hôm đó cô nói muốn làm bạn với cậu cũng là lời thật lòng, nhưng Long Ngo chẳng biết phải nói chuyện gì với cậu.

Cô sống trong quân đội ba năm, thật ra chưa từng dùng Wechat. Hỏi được số của Thi Son Thanh xong, lúc về cô mới đăng ký.

Trước đó Long Ngo đã từng thấy Ninh Trùng dùng danh bạ thêm Triệu Chân Kỳ vào Wechat. Khi đó Ninh Trùng còn bảo cô đăng ký Wechat đi, nhưng sau cô lại quên mất.

Sau cuộc thảo luận trở về, Long Ngo vẫn còn đang vọc Wechat.

Wechat mới đăng ký nên chẳng có gì cả, bên trong chỉ có một cái tên nằm lẻ loi ở đó. Long Ngo chưa quen với giao diện bên trong, nên bấm từng cái một.

Đợi đến khi cô bấm ra khuôn mặt cười, lại bấm thêm một dấu cộng, giao diện liền nhảy ra một loạt gói biểu tượng cảm xúc cần tải xuống.

Long Ngo trượt xuống từ từ để xem, cuối cùng chọn tải xuống một gói thuận mắt.

Hơi màu mè.

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Long Ngo khi cô nhìn thấy hình ảnh bên trong.

Cũng được, văn hay tranh đẹp.

Đây là ý nghĩ thứ hai xuất hiện trong đầu cô.

Bắt đầu từ ngày mai cô phải chủ động làm bạn với cậu ấy. Trước khi ngủ Long Ngo đã âm thầm hạ quyết tâm.

Điều thứ nhất khi kết bạn: Chào hỏi.

Cho nên vừa rạng sáng ngày thứ hai, Thi Son Thanh đã nhận được một tin Wechat.

Thời gian là sáu giờ, khi đó Thi Son Thanh còn đang ngủ. Lúc cậu thức dậy đã là bảy rưỡi. Nhìn thấy tin Wechat kia, Thi Son Thanh liền nhú mày, thậm chí còn dụi mắt.

Tin Wechat là hình ảnh, nói chính xác hơn là biểu tượng cảm xúc. Ở trên có một đóa hoa hồng, bên cạnh có một con bướm bay, phía trên còn có ba chữ “Chào buổi sáng” thật to và lấp lánh ánh vàng.

Cái thứ này...

Vừa rồi mở quá nhanh nên cậu không chú ý tới người gửi là ai. Thi Son Thanh không khỏi nhìn về phía cái tên ở góc trái trên cùng: Long Ngo.

Thi Son Thanh nhớ lại, hôm đó sau khi về cậu có chấp nhận lời mời bạn tốt của cô.

Cố gắng đè khóe miệng sắp nhếch lên thành độ cong, Thi Son Thanh trả lời Long Ngo.

Long Ngo nhìn thấy tin nhắn trả lời của Thi Son Thanh là lúc cô về phòng sau khi chạy bộ xong. Cô còn chưa ấn mở thì đã thấy thông báo nhắc nhở, chẳng biết tại sao tìm lại đập nhanh hơn.

Thi Son Thanh không gửi biểu tượng cảm xúc, chỉ gõ ba chữ “Chào buổi sáng”.

Long Ngo nhìn ba chữ kia thì sừng sốt tròn hai phút. Cô rất vui, kết bạn hẳn là bắt đầu từ chào hỏi.

Lúc đi học vào buổi chiều, Long Ngo đi vào từ cửa sau liền nhìn thấy Thi Son Thanh.

Cô đi qua, cố gắng kéo khóe miệng, sau đó nói một cách thân thiện: “Chào buổi chiều.”

“Chào buổi chiều.” Nhìn sang cô, Thi Sơn Thanh hơi nâng cái cằm tròn bóng trắng nổi lên rồi nói.

“Cậu đang đọc sách gì vậy?” Tuy rằng chưa vào học, Long Ngo vẫn hạ thấp giọng.

Điều thứ hai khi kết bạn: Bắt đầu từ sở thích của đối phương, tìm được chủ đề chung.

Lúc này Thi Sơn Thanh không nhìn cô, mà trực tiếp khép một phần hai cuốn sách lại, để Long Ngo thấy rõ bìa sách trong tay cậu, mà không nói gì.

Bởi vì cậu sợ cười ra tiếng.

Thi Sơn Thanh vừa nhìn thấy Long Ngo liền nghĩ ngay đến những biểu tượng cảm xúc mà người trung niên và người già hay dùng kia. Cậu ép buộc mình không được cười, cố gắng không nhìn Long Ngo.

Long Ngo cúi đầu “À” một tiếng, thấy hơi mất mát. Xem ra cậu không muốn qua lại với cô lắm. Cũng đúng thôi, cô đâu có ưu điểm gì. Bình thường người cùng chung chí hướng thì dễ trở thành bạn bè hơn.

Hai người lại rơi vào im lặng lần nữa. Cũng giống như trước đây, họ chẳng nói chuyện với nhau mãi cho đến khi tan học.

Lúc Long Ngo rời đi đã cho người ta cảm giác giống như cô đang chạy trốn chết. Cô cố lấy dũng khí rất lớn mới chủ động kết bạn với Thi Sơn Thanh, nhưng hình như Thi Sơn Thanh không thích cô lắm.

Thi Sơn Thanh vẫn còn ngồi tại chỗ chờ Trương Liêu thu dọn cặp sách. Cậu quay sang, như là đang nghe cái gì đó, hai đầu lông mày tuấn tú hiện vẻ lo lắng.

“Làm gì mà ngẩn ra vậy?” Trương Liêu quăng cặp sách lên lưng, lấy tay đập lên bàn.

“Không có gì, đi thôi.” Thi Sơn Thanh lấy lại tinh thần, đứng dậy rời khỏi phòng học.

Trương Liêu và Thi Sơn Thanh đều là người thành phố A, chẳng qua trước đây Thi Sơn Thanh và Trương Liêu không quá thân thiết. Dù sao lúc đó họ cũng không cùng một lớp, hơn nữa gia thế cũng có chênh lệch.

Từ nhỏ Trương Liêu đã luôn nghe cha mẹ mình khen ngợi Thi Sơn Thanh. Cho nên khi nhìn thấy Thi Sơn Thanh lúc nhập học vào năm nhất, cậu ta đã bị giật mình. Không phải đại học D không tốt, chỉ là với thành tích của Thi Sơn Thanh thì cậu ấy dư sức vào trường đại học tốt nhất mà thôi.

Trương Liêu cũng ngẩng nghe ngóng vài lần, nghe nói ngay cả người nhà của cậu ấy cũng bị bất ngờ. Có điều thấy Thi Sơn Thanh không muốn nói, Trương Liêu cũng đành thôi.

“Sắp bước sang năm mới, rốt cục cũng được về nhà rồi.” Trương Liêu khoa trương chi lên trời mà hét.

Thi Sơn Thanh di chuyển sang phải, chẳng nói một lời nào.

Trương Liêu thấy động tác ghét bỏ của cậu, thì nhin không được mà biện giải cho mình: “Cậu không muốn về à? Thời tiết ở đây khiến tớ thật sự chịu không nổi rồi, ngay cả hệ thống sưởi cũng không có!”

“Không phải cậu tự chọn đại học D sao?” Thi Sơn Thanh nhún mày hỏi.

“Những giọt nước mắt hiện tại đều do lúc trước não bị úng nước đó!” Trương Liêu oán hận.

Cậu ta là người phương Bắc, tại sao lại muốn chạy đến phương Nam chứ? Trương Liêu neho mắt nhớ lại ý tưởng thật ngu xuẩn năm đó của mình. Còn không phải vì nghe nói con gái phương Nam dịu dàng động lòng người ư, nên mới vui vẻ chạy tới đây.

“Cuối tuần cậu có rảnh không?” Trương Liêu thuận miệng hỏi.

Thi Sơn Thanh lắc đầu rồi nói: “Có việc rồi.”

“Biết là cậu sẽ từ chối mà.” Trương Liêu xua tay: “Giao lưu kết bạn, đoán chừng là có cô hoa khôi của khoa nào đó muốn gặp cậu.”

Thi Sơn Thanh không thay đổi sắc mặt, giống như không nghe thấy Trương Liêu nói.

Trương Liêu cũng không để ý. Con trai độc nhất của nhà họ Thi rất lạnh lùng là chuyện mà ai ở thành phố A cũng biết. Lúc bạn cùng lứa bị hoóc-môn tuổi trẻ làm cho đầu óc u mê, thì Thi Sơn Thanh đã học quản lý tại công ty nhà mình.

Mấy đứa có gia thế tương đương cũng không phải không nỗ lực như cậu. Nhưng phần lớn bọn chúng nỗ lực là vì cái gì? Chẳng hạn như tranh giành cổ phần công ty, chẳng hạn như để mình trở hết tài năng ở gia tộc.

Nhưng nhà Thi Sơn Thanh chỉ có một mình cậu, chẳng có ai tranh giành gia sản với cậu. Cha còn khỏe mạnh, nên cậu không cần lo lắng việc ở công ty, lại còn được trường bồi dưỡng chiều.

Theo lý mà nói, so với người bình thường thì kiểu gì cũng sẽ thoải mái hơn. Nhưng theo Trương Liêu, Thi Sơn Thanh lại thể hiện ra bên ngoài là cậu có bệnh thích sạch sẽ, và dường như cậu không tính chia tình cảm của mình cho bất cứ ai.

“Cậu lại muốn vào nội thành à?” Trương Liêu trêu ghẹo, “Chẳng lẽ lần này cậu còn muốn mua chút đặc sản về?”

“Khi nào nộp bài tập nhóm?” Thi Sơn Thanh không trả lời Trương Liêu.

“...” Đây rõ ràng là cách chuyển đề tài. Chẳng qua Trương Liêu vẫn làm tròn bổn phận lớp trưởng của mình, “Thứ ba tuần sau.”

Thi Sơn Thanh cũng không biết mình vào nội thành làm gì, cậu chỉ theo trí nhớ đi bộ trên đường mà thôi. Đã mười hai năm rồi, chắc thành phố Hải cũng thay đổi nhiều. Cậu không phải dân bản xứ, căn bản không rõ lắm không phải sao.

Chẳng qua mười hai năm, đã không còn nhìn ra được hình dáng ban đầu của nơi đây, nó hoàn toàn biến thành một đô thị lớn.

Thi Sơn Thanh thấy hơi mất mát, lại hơi tự trách bản thân vì sao không đến thành phố Hải sớm hơn, có lẽ còn có thể nhìn thấy người ấy.

“Ngọ Ngọ, mau nhìn kia, thằng bé kia đẹp trai quá đi!” Trần Cần phấn khích kéo Long Ngọ đang tính tiền đến trước cửa kính.

“Mẹ, mẹ thả tay trước đã.” Long Ngọ bắt đầu đã nói.

Cô cao hơn mẹ cô nửa cái đầu, bị xách áo thật sự rất khó chịu.

“Không thấy nữa... Ai dà!” Trần cần vừa thờ dài, nghe thấy Long Ngọ nói như vậy lập tức thả tay, “Ngọ Ngọ, con không sao chứ?”

Long Ngọ sửa sang lại áo, xách bao lớn bao nhỏ trên quây, sau đó an ủi: “Con không sao.”

Trần Cần lại phấn chấn lên tinh thần: “Vừa nãy có thằng bé đáng đáp rất khá đi ngang qua! Vừa cao vừa đẹp trai nữa!”

“Dạ.” Long Ngọ lên tiếng cho có lệ, trong đầu lại nghĩ lung tung: Nếu nói nhìn đẹp, đại khái là không có ai đẹp hơn Thi Sơn Thanh đâu.

“Năm đó mẹ của con chính là thấy bố con lớn lên đẹp trai, mới đi theo bố con đó.” Trần Cần đắc ý nói.

Thật ra ngũ quan của Long Ngọ cũng tạm, dù sao cũng thừa hưởng gen của cha mẹ. Có điều ngũ quan tách ra thì nhìn tạm, nhưng kết hợp lại thêm vài phần nghiêm khắc, không giống con gái. Trước đó Long Ngọ còn có thể dùng khuôn mặt không cảm xúc để che giấu. Nhưng từ khi vào quân đội, loại cảm giác này đã bị phóng đại lên mấy lần.

“Ở đại học thì phải nói chuyện yêu đương, đừng suốt ngày cắm mặt vào sách.” Trần Cần nhón chân để xoa đầu Long Ngọ, bà dừng lại một chút rồi nói: “Ngọ Ngọ này, con để tóc dài đi, mẹ sờ tới sờ lui đều giống đầu nam sinh.”

“Dạ.” Long Ngọ thuận miệng đáp. Trong lòng lại chẳng có ý này. Ngoài bốn năm tiểu học cô từng tết tóc, còn thì vẫn luôn để tóc ngắn. Cô không quen để tóc dài, hơn nữa cô cũng không biết tết tóc.

“Mẹ thật sự không biết sau này người ở cùng Ngọ Ngọ sẽ trông thế nào. Nếu có thể đẹp trai giống thằng bé vừa nãy, vậy cháu ngoại của mẹ nhất định sẽ rất xinh!” Trần Cần chấp tay sau lưng, đi đằng sau Long Ngọ và nói liên tục.

Long Ngọ cũng không ngại phiền. Cô biết chuyện trước đây cũng là loại tổn thương đối với cha mẹ cô. Tuy cô không biết biểu đạt thế nào, nhưng lắng nghe thì vẫn biết.

Mẹ cô chỉ đang lo lắng cho cô mà thôi.

“Về sau sẽ biết ạ.” Long Ngọ đi chậm lại, chờ Trần Cần theo kịp.

Tuy nói như vậy, nhưng thật ra Long Ngọ cũng không biết mình sẽ thích kiểu người thế nào. Có lẽ là kiểu xinh đẹp giống... Thi Sơn Thanh? Chẳng qua cũng chỉ tự mình cô thích, chứ Thi Sơn Thanh chắc chắn sẽ không thích cô.

Lúc này Thi Sơn Thanh đang đứng trước cửa tiệm cách cô hai cái ngã tư. Chỉ là hai người không phát hiện ra đối phương mà thôi.

Đó là quán ăn nhỏ, nhưng không phải Thi Sơn Thanh thấy đói bụng.

Đứng trước cửa quán hồi lâu, mãi cho đến khi nữ học sinh trung học bên trong lấy điện thoại định chụp ảnh, thì Thi Sơn Thanh mới nhấc chân bước vào.

Quán ăn này trang trí rất bình thường, thoạt nhìn bên trong cũng không quá sạch sẽ. Với loại tiêu chuẩn này thì bình thường Thi Sơn Thanh sẽ chẳng bao giờ vào, có điều...

Thi Sơn Thanh không hề liếc nhìn thực đơn trên tường, mà trực tiếp nói ông chủ bên trong cho một tô mì.

Lúc này khách đang dần dần đông hơn, hết lượt này đến lượt khác, khiến Thi Sơn Thanh hơi khó chịu. Sau khi có đồ ăn, cậu chỉ ăn vài miếng.

Thật ra mùi vị cũng được, chỉ là quá đông, cậu ăn không vô.

Thi Sơn Thanh đưa tay trái chống trán, tay phải thì chọc mì, không biết đang nghĩ gì.

Cậu ngồi trong đó khoảng một tiếng, mãi cho đến khi tô mì nở thành một đồng đặc sệt mới quay về trường.

Lúc Thi Sơn Thanh về đến phòng vừa vặn gặp Trương Liêu mới tham gia giao lưu kết bạn về. Cậu chẳng hề liếc mắt nhìn một cái đã trực tiếp đóng cửa lại.

Trương Liêu ngượng ngùng thả cánh tay vừa định gờ lên để chào hỏi, trong đầu thì nghĩ, Thi Sơn Thanh bị sao vậy nhỉ, bình thường cậu ấy đâu có như thế.

Thi Sơn Thanh không biết Trương Liêu nghĩ gì. Cậu đang thấy hoang mang trong lòng. Đây không phải lần đầu tiên đi đến đó, nhưng mỗi lần đi về cậu đều không vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Gần đây Long Ngộ vẫn luôn ở thư viện. Cô phụ trách tìm tư liệu, nhưng có vài thứ không tìm thấy trên mạng. Năm người đều muốn có thành tích tốt, nên Thi Sơn Thanh đã phân công cho từng người để bảo đảm đạt được hiệu suất cao nhất, cuối cùng cậu sẽ tổng kết lại.

Ninh Trùng cũng đi theo Long Ngộ đến đây. Bởi vì phải thi thặng, nên cô ấy cũng muốn ôn tập. Chẳng qua cô ấy không chịu nổi việc cả ngày phải ngâm mình trong thư viện, nên đọc sách đến phát chán thì nằm úp trên bàn đánh giá xung quanh.

Thật ra cô ấy càng muốn nói chuyện với Long Ngộ hơn, chỉ là cô ấy không nỡ quấy rầy Long Ngộ.

Thật vất vả mới chờ đến lúc giữa trưa để ra ngoài ăn cơm, Ninh Trùng vừa bước chân ra khỏi thư viện đã thở ra một hơi thật dài: “Nghe chết em!”

Long Ngộ hất ba lô lên lưng, cười nói: “Vậy thì buổi chiều đừng đi nữa.”

“Không được, em còn phải ôn tập mà!” Ninh Trùng gạt phăng.

“Ừ.” Long Ngộ cũng chỉ nói thế.

Vào cuối kỳ, ngay cả căn tin cũng cho loại cảm giác chảy lười tiêu cực. Hai người liền dứt khoát giải quyết bữa trưa bên ngoài trường.

“Chị, không phải trước đây chị từng gặp người ở trường một năm mới tham gia quân ngũ ư? Sao chẳng quen thuộc với trường học chút nào vậy?” Ninh Trùng thấy kỳ lạ nên hỏi.

Long Ngộ đi học sớm. Tuy rằng đã tham gia quân ngũ ba năm, nhưng tuổi tác như thế cũng hoàn toàn bình thường, tối đa cũng chỉ lớn hơn một tuổi so với bạn cùng khóa thôi. Chẳng qua chuyện cô tham gia quân ngũ vẫn lan truyền trong trường đại học, bắt đầu từ trò cười gây ồn ào với Thi Sơn Thanh.

“Ừ, trước đây chị ít ra ngoài.” Long Ngộ giải thích.

Trên thực tế là ngày trước cứ đến kỳ nghỉ là cô lại về nhà, căn bản không ở lại trường.

“Vậy thì sau này em sẽ dẫn chị đi ăn tất cả món ngon ở quanh đây!” Ninh Trùng nói một cách đắc ý.

“Được.”

Long Ngộ tìm một cái bàn rồi ngồi xuống, nhìn Ninh Trùng cười cười nói nói với chủ quán cũng không thấy kinh ngạc. Ninh Trùng rất được người ta yêu thích. Người gì mà vừa xinh lại không có tính công kích. Các vị trưởng bối bình thường đều khá thân thiết với kiểu người như vậy. Huống chi bản thân Ninh Trùng cũng rất hòa đồng.

“Chị, tại sao lúc trước chị lại chọn Đại học D?” Ninh Trùng lấy hai bình nước dừa từ quầy đến.

“Nhà chị ở thành phố Hải, chọn đại học này cho thuận tiện.” Long Ngộ vừa nói vừa nhận hai bình nước dừa rồi mở ra, sau đó đẩy một bình đến trước mặt Ninh Trùng.

“Wow, chị chẳng giống kiểu người không dám rời xa gia đình chút nào!” Đôi mắt to đen láy của Ninh Trùng tròn tròn, nghi hoặc nói, “Nghe nói điểm đầu

vào cửa chị rất cao, giống... Giống anh Thi khóa trên vậy. Em nghĩ mãi không ra vì sao hai người đều muốn đến Đại học D này.”

“Thi Sơn Thanh?” Bàn tay đang cầm bình nước của Long Ngọ khựng lại, hỏi: “Điểm đầu vào của cậu ấy rất cao à?”

“Đúng vậy.” Ninh Trùng thấy Long Ngọ có hứng thú, lập tức giống như kẻ trộm nhìn nhìn xung quanh, sau đó ghé sát vào nhỏ giọng nói: “Anh ấy còn là người thành phố A nữa đấy!”

“Vậy sao cậu ấy lại chọn Đại học D nhỉ?” Việc này Long Ngọ thật sự không rõ. Trước đây, lúc cô là điển nguyên vọng thì thấy mẹ cô lau nước mắt nên mới quyết định ở lại thành phố Hải.

Ninh Trùng lắc đầu nói: “Cho nên mới nói, chị và đàn anh khóa trên thật sự khiến người ta nghĩ không ra luôn đó!”

“Cha mẹ chị không nỡ cho chị đi, nên mới ở lại.” Long Ngọ giải thích.

Ninh Trùng lập tức phát hiện chuyện nghĩ không thông: “Vậy vì sao chị lại tham gia quân ngũ? Như thế cũng là rời khỏi nhà mà.”

“Bây giờ còn ai tìm em gây phiền phức nữa không?” Long Ngọ không muốn nói về chuyện này, nên nhấp một ngụm nước dừa rồi hỏi.

“À, không có. Hai người lần trước đều đã bị xử phạt rồi.” Ninh Trùng nhớ lại việc này cũng thấy không mấy vui vẻ. Hai người kia là đàn chị của cô ấy, không ngờ lại làm ra loại chuyện này.

Long Ngọ thấy vẻ mặt Ninh Trùng bỗng chốc đã sa sút, nhớ lại màn hình giám sát trước đó, mắt liền tối lại.

Hai người com nước xong xuôi lại đi đến thư viện, nhưng Long Ngọ và Ninh Trùng đã tách ra. Vào cuối kỳ, thư viện từng yên tĩnh đã không còn yên tĩnh nữa. Tiếng bàn luận xôn xao, khắp nơi còn đầy mùi thức ăn. Cô muốn tìm một nơi thanh tịnh hơn để chỉnh lý lại tư liệu, tránh gây thêm phiền phức cho Thi Sơn Thanh.

Tầng bảy ở trên cao và không có điều hòa, nên lúc này cũng sẽ không có quá nhiều người.

Vừa lên đến nơi, quả nhiên chẳng có mấy người. Chỉ có một vài người thật sự muốn học, nên mặc thật dày ngồi ở đó vùi đầu đọc sách.

Nhìn quét một vòng, Long Ngọ cảm thấy hơi mất mát một cách khó hiểu.

Có lẽ vì vừa ăn no nên hơi khó tiêu, Long Ngọ trầm nghĩ trong lòng.

Chuẩn bị đến kỳ nghỉ đông, thật ra Long Ngọ không muốn về nhà lắm. Bây giờ cha mẹ cô nhìn thấy cô thì luôn mang cảm giác áy náy, mỗi lần đều giả vờ vui vẻ.

Vẫn nên chỉnh lý tư liệu trước thì hơn. Long Ngọ cụp mắt tiếp tục đọc sách. Tuy rằng biểu tình không lộ ra mặt, nhưng từ bóng lưng của cô vẫn lộ ra cảm giác hơi hiu quạnh.

Thi Sơn Thanh cũng đang chuẩn bị bài tập nhóm, nhưng cậu không cần đến thư viện. Phòng chỉ có một mình cậu, lại còn có điều hòa. Làm việc gì Thi Sơn Thanh cũng thích làm cho thật hoàn mỹ, không cho phép mình có sai sót gì. Cho dù đã phân nhiệm vụ cho những người khác, thì cậu vẫn muốn tự kiểm tra lại.

Bởi vì trong phòng bật điều hòa, nên Thi Sơn Thanh không mặc nhiều lắm. Cậu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm áo dệt len mỏng. Cậu vui người trong sơ pha, lướt máy tính bảng trong tay. Cậu luôn thích hưởng thụ, ở địa bàn của mình càng phải thoải mái hơn.

Lần đầu tiên Trương Liêu được “Thông cửa” liền lấp bắp kinh hãi. Cậu ta không ngờ Thi Sơn Thanh lại bài trí phòng thoải mái ấm áp đến như vậy, chẳng giống vẻ lạnh lùng bên ngoài chút nào.

Còn chưa xem hết tư liệu trên máy tính bảng, Thi Sơn Thanh lại bất giác nhìn chiếc di động bên chân.

Từ lần gửi hai tin nhắn chào hỏi, thì không thấy cô gửi thêm tin nào nữa. Là mình quá lạnh nhạt ư?

Thi Sơn Thanh ním chặt môi mỏng, thấy hơi hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thấy Ninh Trùng ở trường hòa nhập tốt hơn cả cô, Long Ngọ cũng không đi đi về về cùng Ninh Trùng mỗi ngày nữa, họ vẫn cần có không gian riêng.

Hiện tại là cuối kỳ nên ba người không thường chạm trán ở phòng, chỉ có buổi tối mới đầy đủ. Điều này cũng làm cho Long Ngo trở về vào lúc giữa trưa buồn lòng cảnh giác hơn.

Có lẽ vì đã uống chút rượu, nên Long Ngo lại nghĩ tới một việc, tâm tình liền sa sút. Cô nghĩ chỉ cần ngủ một giấc là tốt thôi, cho nên mới về ký túc xá. Bên trong không có ai, Long Ngo cởi áo bông ra đặt trên ghế, tháo giày nhảy một cái đã lên giường. Lúc cô đang muốn đắp chăn đi ngủ thì thấy vẻ mặt khiếp sợ của Ninh Trùng ở cửa.

“...” Bàn tay đang nắm góc chăn của Long Ngo từ từ thả ra, căng mặt giải thích: “Thật ra vừa rồi chị đứng trên ghế, chắc nhanh quá nên em không nhìn rõ đó.”

“Ừm, em về lấy ít đồ.” Ninh Trùng cúi đầu rồi nhanh chóng đi vào, cầm sách rồi đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, Ninh Trùng liền đỡ trán. Khả năng nói dối của chị cô ấy quá kém, rõ ràng cô ấy còn chưa nói gì mà.

Phải biết rằng giường trên bàn dưới ở đại học D quá cao so với giường hai người, lúc các cô lên giường cũng không dám đứng thẳng vì sợ đụng phải trần nhà.

Chị cô ấy chỉ nhảy một cái đã lên rồi!

Chẳng lẽ tham gia quân ngũ đều đáng sợ như thế này ư? Ninh Trùng nhớ lại cái khí thế kinh người khi lần đầu tiên gặp chị ấy, bỗng nhiên cảm thấy hơi quen.

Long Ngo ở ký túc xá cũng không ngủ được, hơi xấu hổ. Vừa rồi nên khóa cửa kỹ mới phải, lần này chắc chắn đã dọa Ninh Trùng sợ rồi.

“Bịch” —

Long Ngo không đắp chăn nữa, trực tiếp nằm trên giường, mở to đôi mắt vô thần nhìn trần nhà.

Long Ngo rất thích Ninh Trùng, bởi vì cô ấy rất giống đội trưởng. Thật ra nhìn dáng vẻ thì không thấy giống chỗ nào, dù sao đội trưởng cũng là quân nhân chứ không giống Ninh Trùng trắng nõn xinh xắn, nhưng tính tình lại rất giống. Theo thời gian dài sống chung, Long Ngo lại càng thấy giống, nên quan hệ của hai người vẫn rất tốt.

Cô đã quay về cuộc sống bình thường, chẳng qua vốn đã là thói quen, nên đôi khi cô không không chế được bản thân. Cô đã dần dần có thể chịu đựng người khác chạm vào cô, nhưng vẫn cần thời gian để thay đổi.

Quên đi, Long Ngo xoay người thở ra một hơi, chờ Ninh Trùng về rồi giải thích vậy.

Kéo chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt, Long Ngo nhắm mắt đi ngủ. Cô vừa nhắm mắt, về nghiêm khắc còn sót lại lập tức mất đi.

Bản thân Trần Cẩm đã là người đẹp, con của bà ấy cũng sẽ không quá xấu. Nếu nhìn kỹ, ngũ quan của Long Ngo rất tinh tế. Nhưng ba năm trước bình thường người khác sẽ không chú ý đến cô, còn hiện tại người ta lại không dám nhìn cô lâu. Chính vì điều này nên không có ai để ý xem Long Ngo có đẹp hay không.

Cũng không phải không có ai từng nhìn kỹ, Thi Sơn Thanh đã từng. Chẳng hạn như lúc học yoga, cô giáo luôn chỉ đích danh để cậu đi giúp Long Ngo. Thật ra động tác của Long Ngo đều đúng, chỉ là nhìn hơi cứng. Thi Sơn Thanh lại không sợ Long Ngo, cậu luôn dùng bàn mặt lạnh nhìn cô chăm chăm, đương nhiên là có thể nhìn kỹ được mặt Long Ngo rồi.

Nhìn chăm chăm danh bạ, Thi Sơn Thanh thấy khá buồn bực. Tuy rằng đã phân nhiệm vụ cho nhóm rồi, nhưng họ vẫn cần trao đổi cùng nhau. Hơn nữa, cuối cùng là do cậu tổng kết lại. Các thành viên khác đều lục tục liên hệ với cậu, chỉ có Long Ngo gửi hai câu chào hỏi từ lần trước rồi biến mất tăm.

Bây giờ đã nghỉ học, cậu cũng không biết phải tìm cô bằng cách nào.

Không có kỷ luật nhóm chút nào, còn là người từng đi lính cơ đấy! Thi Sơn Thanh cực kỳ bất mãn mà chọc học dây số trên màn hình. Di động rất nhạy, lập tức kết nối với điện thoại của đối phương.

Thi Sơn Thanh luống cuống tay chân định ngắt điện thoại, thì đối phương đã kết nối.

“Alô — “

Bạn đang đọc truyện *Đặng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Thi Son Thanh nhìn chằm chằm vào di động chừng một phút, cuối cùng mới áp vào tai, đánh đòn phủ đầu: “Cậu đã chuẩn bị xong tư liệu chưa?”

Nghe trong di động truyền đến giọng nam trong trẻo, lòng Long Ngo mềm nhũn, bất giác mở miệng: “Xong rồi, ngày mai có rảnh không? Tôi mời cậu ăn com.”

Mời cậu ăn com? Thi Son Thanh ôm gối ngây ngẩn cả người: “Vì sao?”

“Ừm...” Vẫn muốn làm bạn với cậu. Long Ngo nghĩ thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại trầm ngâm một lúc chẳng biết nói gì.

“Ồ.” Thi Son Thanh hơi híp mắt lại, lập tức nói: “Vậy tôi cúp đây.”

Ném di động qua một bên, Thi Son Thanh đứng bất động trên sô pha nửa ngày. Lòng mi đen rậm rũ xuống che thần sắc nơi đáy mắt.

Đây là đồng ý rồi hả? Long Ngo rối rắm nhìn điện thoại đã ngắt kết nối.

Đội trưởng vẫn luôn bảo cô phải học cách kết bạn, không được ở mãi trong thế giới của mình. Hiện tại cô đã thích một người, muốn làm bạn với cậu ấy nhưng luôn có cảm giác thật khó khăn.

Vừa nãy còn chưa nói xong mà. Long Ngo chỉnh sửa lại tư liệu rồi tắt máy tính. Cô nhìn di động do dự một lúc, vẫn quyết định gửi cho cậu một tin nhắn.

Di động rung lên vài đợt, Thi Son Thanh lập tức nhìn sang nhưng không cầm lấy ngay. Đợi di động hết sáng, cậu mới thả gối đi đọc tin nhắn.

Quả nhiên vẫn là cô, gửi cho cậu một tin: Chín giờ sáng mai gặp nhau ở công trường được không?

Tại sao ăn com lại phải đi lúc chín giờ, sớm thế? Thi Son Thanh mím môi. Không biết đang nghĩ cái gì, mà hai gò má của cậu lại ửng đỏ.

Cuối cùng ngón tay thon dài của Thi Son Thanh lướt xuống lịch sử tin nhắn, tải gói biểu tượng cảm xúc mà Long Ngo gửi tới lúc trước, sau đó gửi một biểu tượng cảm xúc qua. Phía trên là hình bàn tay làm ra dấu “OK”, đương nhiên còn có một con bướm màu lam lấp lánh ánh vàng.

Thời gian hẹn là chín giờ, nhưng Thi Son Thanh đã hẹn đồng hồ báo thức vào lúc sáu giờ. Mọi ngày phải đến bảy giờ cậu mới rời giường, nên lúc này mới hạ đường huyết ngồi ngơ ngơ trên giường nửa ngày mà vẫn chưa có tinh thần. Đôi mắt bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên mang theo hơi nước ướt át, ngay cả lông mi cũng hơi ướt. Cậu cúi đầu, vài sợi tóc ngắn mất trật tự che đi nửa khuôn mặt, trong lòng hơi uất ức.

Long Ngo đáng ghét!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Thi Son Thanh sau khi tỉnh dậy.

Từ từ cởi bộ đồ ngủ ra, Thi Son Thanh nhìn quần áo trong ngăn tủ lại sững sờ tiếp. Cậu chẳng biết phải mặc cái gì mới được.

Đều do Long Ngo cả!

Thi Son Thanh lại đổ lỗi lên đầu bạn Long Ngo không hề biết gì.

Long Ngo đã chờ ở công trường từ rất sớm, vì trước giờ cô vẫn luôn dậy sớm mà. Cô có ý đến trước giờ là vì muốn chuẩn bị cho tốt nhiệm vụ nhóm, cô còn mang theo cả máy tính nữa.

Đến tám rưỡi thì Thi Son Thanh cũng ra đến nơi. Long Ngo ngược mắt nhìn, lại cảm thấy hôm nay cậu còn đẹp trai hơn. Nhưng chuyện thế này nên để trong lòng là được rồi, Long Ngo vẫn chưa ngốc đến nỗi nói ra miệng.

“Cậu tới sớm thế.” Long Ngo kéo ra một nụ cười mà cô cho là khá hiền lành.

Hiển nhiên Thi Son Thanh không hề cảm kích, cậu còn dậy sớm hơn cả người nào đó. Cậu lạnh lùng nói: “Cậu cũng tới rất sớm.”

“Vậy chúng ta đến cửa hàng thức ăn nhanh để chuẩn bị cho xong tư liệu nhé, ngày kia đã phải nộp rồi.” Long Ngo chỉ chỉ KFC đối diện ngã tư đường, lại đập đập túi laptop, nhiệt tình nói.

Thi Son Thanh nhìn Long Ngo với vẻ khó tin. Cậu cảm thấy mình phí nhiều tâm tư để tìm quần áo hợp làm gì chứ, quả thật cứ như một thằng ngốc vậy.

“Sao thế?” Long Ngo bị Thi Son Thanh trừng đến mức thấy hơi luống cuống, liền nhẹ giọng hỏi.

Cậu ghét cô như thế! Đầu phải là không có lý do.

“Tôi còn chưa ăn sáng.” Thi Son Thanh vốn định đi thẳng một mạch, không thèm để ý đến cô nữa. Nhưng cuối cùng vẫn uất uất ức ức nói ra miệng, đầu cậu còn đang choáng lăm.

Sáng sớm Long Ngo vừa thức dậy đã cất máy tính rồi đến căn tin ăn hai cái bánh bao. Cô tưởng đã hẹn nhau chín giờ thì Thi Son Thanh sẽ tự giải quyết chuyện ăn sáng sớm một chút, đâu có nghĩ là cậu chưa ăn.

“Vậy thì đi ăn sáng trước.” Long Ngo dẫn người đi về phía đối diện, miệng còn lẩm bẩm: “Cậu đừng ngủ nướng, ăn sáng là phải ăn.”

Đương nhiên Thi Sơn Thanh không thể nói vì mình chọn quần áo quá lâu nên mới không kịp ăn sáng được. Cậu chỉ có thể trừng Long Ngo ở phía sau để trút cảm xúc.

“Ăn cháo nhé?” Long Ngo nhìn thực đơn, rồi quay đầu lại nhìn Thi Sơn Thanh đã ngồi vào chỗ.

Cậu vừa vào đã đặt mông ngồi đó không thèm chọn món, nên Long Ngo đành phải ra đây chọn giúp cậu.

“Tùy cậu.”

Long Ngo chọn món xong thì ngồi chỗ đối diện Thi Sơn Thanh, do dự một lúc mới hỏi: “Cậu không vui à? Có phải đã làm nhiều giấc ngủ của cậu rồi không? Vậy sau này tôi sẽ hẹn cậu trẻ hơn. Nhưng ngủ nhiều quá cũng không tốt cho cơ thể đâu.”

“Không có.” Thi Sơn Thanh hơi thả mềm giọng, nhưng vẫn kiên định nói: “Không có ngủ nướng.”

“Ồ.” Long Ngo nhặt nhẹo đáp lại.

Chờ đến lúc số bọn họ được gọi, Long Ngo lập tức đi bưng đồ tới. Động tác của cô quá nhanh, Thi Sơn Thanh đành phải nhận lấy.

“Cảm ơn.”

“Không có gì, cậu ăn đi. Tí nữa xem tư liệu, không có vấn đề gì thì tôi gửi cho cậu.” Long Ngo nói xong thì móc máy tính ra.

Cháo không nhiều, mùi vị bình thường, được cái thanh đạm. Thi Sơn Thanh múc ăn từng thìa. Long Ngo phía đối diện tập trung tinh thần nhìn vào máy tính, ngay cả ánh mắt cũng không cho cậu.

Chờ phục vụ bưng khay trên bàn xuống, Long Ngo mới chuyển máy tính về phía cậu, “Cậu nhìn xem.”

Long Ngo chuẩn bị rất kỹ càng, cũng chỉnh sửa lại rất cẩn thận. Cho dù Thi Sơn Thanh có muốn tìm cũng không tìm ra lỗi. Thi Sơn Thanh xem qua toàn bộ tư liệu một lần cũng không phát hiện ra vấn đề gì lớn, chỉ có mấy chỗ không giống với nhận định của cậu. Cậu chỉ ra để hỏi, cuối cùng cũng cảm thấy ổn.

“Vậy tôi sẽ gửi nó qua cho cậu.” Long Ngo thờ phào nhẹ nhõm. Lâu lắm rồi cô không lên lớp, thật ra lần này có hơi thấp thỏm.

“Ừ.”

Long Ngo vốn cho rằng sẽ phải thảo luận một lúc, kết quả chờ Thi Sơn Thanh ăn sáng xong rồi cô gửi tư liệu qua cho cậu, cũng chỉ mới mười giờ.

“Muốn đi đâu?” Thi Sơn Thanh dứt khoát hỏi luôn. Cậu phát hiện phải đá một trái bóng thẳng với Long Ngo, không nên hàm súc.

“Có nhà hàng này, chắc cậu sẽ thích.” Long Ngo phải nghĩ thật lâu mới quyết định được. Người dân ở thành phố Hải hay ăn ngọt, người nơi khác sẽ không quen. Nhà hàng mà Long Ngo muốn đi là do người nơi khác mở, cô rất thích, vì cô cũng không thích ngọt.

Còn chưa đi đã biết mình thích rồi cơ đấy, quá kiêu căng. Thi Sơn Thanh than thở trong lòng, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú vẫn là vẻ bình tĩnh.

Vừa ra ngoài Long Ngo liền vẫy một xe taxi, vì nhà hàng cũng gần nội thành.

“Cậu đã quen thuộc thành phố Hải chưa?” Long Ngo tìm chuyện để nói.

Thi Sơn Thanh còn chưa trả lời, thì tài xế đang trước nhìn thoáng qua Long Ngo qua gương chiếu hậu rồi cười nói: “Đây là tới thăm em trai à? Hai anh em nhìn chẳng giống nhau gì cả. Thành phố Hải cũng được lắm, chỉ có đồ ăn chắc là không hợp với hai người nhì.”

“...” Hai người im lặng mất một lúc. Lúc lên xe hai người không nói chuyện giống như kiểu bạn bè. Hơn nữa tướng mạo và giọng điệu của Long Ngo khá già dặn, nên khó trách khiến người ta hiểu lầm.

Thi Sơn Thanh liếc mắt nhìn Long Ngo đang ngây người, khoe miệng hơi cong lên một chút, sau đó nói với tài xế: “Anh tôi rất thích lo lắng.”

“Đúng vậy!” Lái xe gật đầu đồng ý: “Trẻ con muốn trưởng thành đều phải học cách tự lập.”

Long Ngo đang muốn giải thích, bỗng thấy trong mắt Thi Sơn Thanh toàn là ý cười thì lập tức im lặng.

Quên đi, cậu vui là được. Bạn bè là để đùa giỡn. Long Ngo nghĩ vậy thì đột nhiên thấy đắc ý: Cô cũng có thể chủ động kết bạn đấy thôi.

Tuy nhà hàng gần nội thành, nhưng vị trí vẫn hơi chệch. Nhà hàng này mở trước khi Long Ngo bắt đầu nhớ được. Sau khi thành phố Hải phát triển, đã dỡ bỏ rất nhiều ngôi nhà cũ nên ông chủ cũng phải chuyển đi, cũng may là vẫn còn mở ở thành phố Hải. Long Ngo thích tới đây, không phải chỉ vì đồ ăn hợp khẩu vị của cô, mà người chủ cũng tương đối kiệm lời, sẽ không quá nhiệt tình với khách quen. Nhiều nhất người chủ cũng chỉ gật đầu, rồi lặng lẽ giảm giá trên hóa đơn.

Trước đây điều Long Ngo không chịu nổi nhất chính là sự nhiệt tình của người ta, vì cô không biết phải đáp lại như thế nào cả.

“Anh ơi, ở đây hả?”

“Cậu, cậu đừng thế.” Long Ngo bị gọi thế khiến mặt cô đỏ rần.

Thi Son Thanh hiếm khi thấy người nào đó ngoài cái mặt đơ còn có thể lộ ra biểu tình này, cảm xúc không vui ban sáng cũng nhanh chóng biến mất.

“Vậy gọi cậu là gì?”

“Gọi tên là được.” Long Ngo khụ một tiếng, “Vào thôi.”

Long Ngo dẫn Thi Son Thanh vào ngồi. Cô cầm thực đơn lái nhai nhai giới thiệu, nhưng khuôn mặt vẫn cứng trước sau như một.

“Cậu không biết cười à?” Thi Son Thanh hỏi nghiêm túc.

“Cái gì, hả?” Long Ngo hơi hoài nghi những gì mình nghe được.

“Cả ngày đều nghiêm mặt như thế, ai muốn làm bạn với cậu nữa?” Thi Son Thanh coi như cũng hiểu được tiếng lòng của cô.

“Tôi là như vậy.” Long Ngo thấy hơi xấu hổ. Từ nhỏ khuôn mặt của cô đã chẳng có biểu tình gì rồi. Mặc dù vào quân đội cũng u u mê mê như thế, nhưng khuôn mặt lại càng ngày càng nghiêm.

Nhìn dáng vẻ tay chân không biết đề đầu của Long Ngo, trong lòng Thi Son Thanh lại có loại cảm giác vui sướng kỳ lạ. Thế này mới đúng chứ, cảm giác bị áp chế trước đây chẳng tốt đẹp gì.

Bàn tay trắng nõn thon dài đỡ cằm, Thi Son Thanh cong mắt, cười giống hồ ly: “Vậy tôi sẽ cố làm bạn với cậu xem sao.”

“Cậu ăn, ăn cay được không? Món này ngon lắm.” Long Ngo lấp ba lấp bắp hỏi. Quả nhiên đội trưởng nói chẳng sai chút nào, phải dùng sự chân thành và nhiệt tình để đối đãi với người khác, thì người ta mới bằng lòng làm bạn với mình.

“À, được.” Thi Son Thanh do dự một lúc, rồi trả lời.

Quá trình chờ đồ ăn dài đằng đẵng, đặc biệt là với vị vua lạnh lùng như Long Ngo đây. Tuy rằng Thi Son Thanh đã đồng ý làm bạn với cô, nhưng Long Ngo hoàn toàn không biết tiếp theo mình nên làm gì nữa.

Thi Son Thanh đang chờ đồ ăn lên hết nên im lặng tựa lưng vào ghế mà không nói lời nào, cụp nửa mắt không biết đang nghĩ cái gì.

“Về sau cậu, cậu muốn đi đâu chơi, có thể hỏi tôi. Tôi là người thành phố Hải mã.” Long Ngo xê dịch chân, nói không được tự nhiên.

Nghe cô nói thế, Thi Son Thanh kinh ngạc ngược mắt: “Cậu cũng là người thành phố Hải?”

Thấy cậu đáp lại, Long Ngo nhất thời có tinh thần hơn: “Đúng, đúng vậy. Tôi là người ở đây, khá quen thuộc thành phố Hải, nên cậu muốn đi đâu thì có thể hỏi tôi.”

“Ừ.” Thi Son Thanh gật đầu. Cậu vẫn chưa nói cậu cũng rất quen thuộc thành phố Hải.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Ông chủ là người Tứ Xuyên, nên rất nhiều nguyên liệu đều được nhập từ quê lên. Vì vậy, những vị khách đến đây thường sẽ chia thành hai thái cực đối với những món đặc sản, hoặc là rất thích ăn, hoặc từ nay sẽ đứng nhìn từ xa. Bà chủ là người địa phương, biết làm vài món hợp khẩu vị của thành phố Hải, những khách nào ăn không quen thì có thể gọi những món này.

Vì thế nên vừa rồi Long Ngo mới hỏi Thi Son Thanh có ăn cay được không. Cô ăn cay, do đó mỗi lần đến đây đều gọi món đặc sản. Nhưng cô lại không biết Thi Son Thanh có thích hay không.

Chờ những món Thi Son Thanh gọi được bưng lên, Long Ngo nhìn lướt qua bỗng thấy thật hối hận vì đã gọi những món kia, vì khẩu vị của cậu rõ ràng là thiên về ngọt. Ban đầu cô không hề chú ý, vì vẫn mãi đắm chìm trong niềm vui được làm bạn với cậu.

“Những món này đều rất cay, cậu...” Sau khi người phục vụ đi khỏi, Long Ngo định giải thích một chút.

“Nhìn có vẻ ngon.” Thi Son Thanh ngắt lời cô, cầm đũa lên nếm thử một miếng.

Bề ngoài được bọc một lớp dầu cay, cắn vào thịt liền có cảm giác mềm mịn, mùi thơm nổ tung trong khoang miệng. Thi Son Thanh bắt giác híp mắt lại.

“Ăn ngon lắm” Thi Son Thanh nhìn về phía Long Ngo, độ cong nơi khóe miệng càng cong hơn.

Long Ngo nuốt nước miếng, nắm chặt bàn tay đang cầm trong túi. Cô cảm thấy đợi chút nữa thôi Thi Son Thanh sẽ rơi nước mắt.

Lúc trước, lần đầu tiên cô ăn đã cay đến nỗi nước mắt giàn giụa. Ban đầu ăn rất ngon lành, ăn mãi không ngừng, nhưng một khi đã dừng lại thì cả người giống như bị đặt vào trong ngọn lửa ấy, nhất là miệng.

“Cậu cứ chậm chậm, ăn từ từ thôi.” Long Ngo lo lắng.

Đồ ăn ngon rất dễ làm cho người ta thả lỏng sự đề phòng. Thi Son Thanh thấy Long Ngo còn chưa động đũa, không khỏi cười nói: “Cậu sợ tôi ăn hết à?”

“Không có.” Long Ngo cũng không tiện nói thêm. Cô vẫy người phục vụ để gọi hai ly nước dừa, đặt toàn bộ bên chỗ Thi Son Thanh.

“Cậu không uống à?” Thi Son Thanh không ngừng đũa, khó hiểu hỏi.

“Không uống.” Long Ngo xua tay. Thật ra lúc cô đến một mình thường sẽ gọi bình rượu đế, nhưng đang ở trước mặt bạn mới nên cô không dám gọi ra.

Một bàn đầy thịt đều bị Thi Son Thanh tiêu diệt, Long Ngo rất hiểu. Nếu đã thích ăn món này, thì thường sẽ không muốn động vào món khác.

Có điều hiệu quả cũng đã rõ ràng, môi của Thi Son Thanh đã bắt đầu ửng hồng, đôi mắt cũng đỏ hoe như sắp khóc.

Kiểu động tác hỏi thì Thi Son Thanh không làm được, nên chỉ có thể không ngừng uống nước dừa. Hai ly nước dừa nhanh chóng đã thấy đáy. Bởi vì quá cay, nên cậu hơi nhủu đầu mày lại. Nước dừa màu trắng dính trên bờ môi đỏ của Thi Son Thanh, vô cùng khó xử.

Long Ngo liếc mắt sang chỗ khác không nhìn vào cậu. Một lát sau nhìn lại, thấy Thi Son Thanh vẫn không có phản ứng gì, cô đành phải rút khăn tay đưa cho cậu.

Thi Son Thanh không nhận khăn mà nhìn về phía Long Ngo với ánh mắt nghi hoặc, hỏi: “Sao thế?”

Long Ngo dùng ngón tay chỉ khóe miệng mình. Kết quả đợi cả nửa ngày mà Thi Son Thanh vẫn không có phản ứng, có lẽ vì cay nên người hơi trì độ. Long Ngo liền ngả về phía trước lau khô giúp cậu.

Thi Son Thanh cảm thấy giờ phút này cậu đã không thể chịu nổi cảm giác cay nóng trong miệng, ngay cả chỗ khóe miệng được khăn tay lau qua cũng sắp cháy đến nơi rồi.

“Muốn uống nữa không?” Long Ngo chỉ ly nước dừa.

“Muốn cái này.” Thi Son Thanh hơi sừng sốt, rồi dùng chiếc đũa chỉ chỉ vào cái đĩa sạch trơn trên bàn nói.

Long Ngo hơi khó xử: “Cay lắm, ăn nhiều không tốt đâu.”

“Vậy...” Thi Son Thanh nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Cậu cũng chưa ăn được bao nhiêu, gọi một đĩa nữa ra, cậu ăn, tôi chỉ ăn thêm một chút thôi.”

Đây là đang làm nũng ư? Ngực Long Ngo bị đánh một cái thật mạnh.

“...Được.”

Lúc đi ra, trong lòng Thi Son Thanh đã đạt được cảm giác thỏa mãn kỳ lạ. Cậu ăn ngọt, bởi vì chịu ảnh hưởng của mẹ nên thường ăn thanh đạm. Rất ít khi cậu ăn nhiều dầu mỡ và quá cay như thế này. Nhưng ăn xong rất sáng khoái, cậu nghĩ thầm, lần sau lại đến nữa.

“Cậu không có cảm giác gì à, không cay ư?” Thi Son Thanh tò mò nhìn Long Ngo không có chút sự thay đổi nào.

“Tôi ăn thường xuyên mà, lần đầu tiên ăn sẽ cảm thấy khá cay.” Long Ngo nhảy cảm nhận ra, hiện tại Thi Son Thanh đã nói chuyện với cô nhiều hơn.

Long Ngo nghiêng đầu nhìn Thi Son Thanh, sau đó nói: “Cậu ở đây đợi tôi nhé.”

Thi Son Thanh gật đầu, không hỏi cô đi đâu.

Khoảng mười phút sau, Long Ngo chạy chậm tới, cầm một ly trà yến mạch trong tay.

“Cho này.” Đội Thi Sơn Thanh cầm lấy, Long Ngọ hướng ra ngoài vẫy một chiếc taxi.

“Cậu không uống à?” Thi Sơn Thanh mút ống hút, hàm hàm hồ hồ hỏi.

Long Ngọ nhìn môi Thi Sơn Thanh vẫn còn ửng đỏ, đôi mắt ướt át, thì rất muốn xoa đầu cậu. Nhưng cuối cùng cô vẫn ngăn cơn xúc động lại.

“Không uống, tôi không thấy cay.” Ly nước dừa vừa nãy để lạnh, uống nhiều không tốt. Cho nên Long Ngọ mới đi đến chỗ gần đó mua cho cậu một ly trà giải cay.

“Cảm ơn.” Thi Sơn Thanh chân thành nói với Long Ngọ đang giúp cậu mở cửa.

“Chúng ta là bạn mà, nên thế.”

Vì một bữa cơm, dường như Thi Sơn Thanh đã không còn ghét cô nữa. Long Ngọ vui sướng nghĩ.

Lúc đi thi, cậu còn gạt đầu với cô, chứ ngày xưa nào có chịu liếc nhìn cô một cái.

Quả nhiên bạn bè là phải giao lưu thiệt nhiều.

Mỗi khoa của đại học D đều lục tục thi xong, người cũng dần đi hết. Khoa quản lý kinh tế là được nghỉ muộn nhất, thi xong một cái thì người trong phòng đã bắt đầu dọn đồ về nhà rồi.

Triệu Chân Kỳ đã về vào đêm hôm trước, ngày hôm sau Ninh Trùng cũng phải về. Long Ngọ giúp cô ấy thu dọn hành lý xong, đưa cô ấy ra sân bay rồi mới đeo balo đi về nhà.

Ninh Trùng không phải người thành phố A, nói chính xác thì cô ấy được xem là người dân tộc thiểu số, chỉ có nhà ở thành phố A mà thôi.

Cô ấy mua khoang hạng nhất, không phải vì muốn chơi trội hay gì. Thân thể cô ấy vẫn luôn không được tốt, hiện tại cũng đã đỡ hơn, nhưng vẫn thích nơi yên tĩnh.

Trương Liêu vừa lên máy bay thì thấy một nữ sinh xinh xắn ngoan ngoãn đang đọc một quyển tạp chí kinh tế, xuân tâm bất tin đã lâu của cậu ta bỗng nhiên giật giật.

Vừa vặn hai người lại ngồi song song, Trương Liêu liền nghĩ đây chính là ý trời rồi. Bản thân một lúc, cậu ta quyết định bắt đầu từ tạp chí đi, hẳn là sẽ có chủ đề chung.

“Thật ra cuốn tạp chí này không hay bằng tạp chí Phong uy tín đâu.” Trương Liêu quay sang nói.

Ninh Trùng nghe nói thế, không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Liêu, sau đó lại cúi đầu đọc tạp chí của mình.

Có vài người cứ thích tự cho mình là đúng, Ninh Trùng bĩu môi.

Không nói gì à? Trương Liêu cũng không thấy xấu hổ, nói tiếp: “Bạn học, cậu cũng học kinh tế hả? Tổ học tài chính đấy, học ở Đại học D.”

Đại học D? Ninh Trùng lại nhìn thoáng qua Trương Liêu. Cô ấy đột nhiên cảm thấy nhìn cậu ta hơi quen mắt.

“Anh là đàn anh Trương Liêu à?”

Vậy thì... Là đàn em? Trương Liêu vui mừng quá đổi. Chẳng lẽ là nữ sinh thầm mến cậu? Hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi đàn em không thèm để ý tới câu chuyện của mình.

“Đúng rồi! Em cũng học quản lý kinh tế ở Đại học D à?” Trương Liêu biết lắng nghe liền tiếp lời.

Ninh Trùng nhếch hàng lông mày thanh tú lên, cũng không thèm để ý tới lời nói ngu xuẩn vừa nãy của Trương Liêu. Cô ấy cười đến ngọt ngào: “Đạ đúng rồi, sao anh không về cùng anh Thi à?”

Ninh Trùng từng điều tra qua, Thi Sơn Thanh và Trương Liêu đều là người thành phố A. Cũng không phải cô thích Thi Sơn Thanh hay gì, mà chỉ cảm thấy hứng thú với các loại tin đồn mà thôi.

Vừa nghe nhắc đến Thi Sơn Thanh, trái tim nóng bỏng của Trương Liêu lập tức lạnh đi hơn phân nửa, bài học kinh nghiệm năm ấy vẫn còn rõ mồn một.

“Người nhà cậu ấy sẽ đến đón cậu ấy về.” Ngữ khí của Trương Liêu không còn nhiệt tình nữa.

Ninh Trùng thấy Trương Liêu lại trở nên lạnh nhạt, thì thấy hơi khó hiểu. Chẳng qua cô ấy cũng không quan tâm lắm, lại tiếp tục đọc tạp chí của mình.

Dọc đường đi, trái tim của Trương Liêu đã vỡ thành từng mảnh. Vì sao ai cũng thích Thi Sơn Thanh, rõ ràng cậu cũng được coi là một chàng trai chất lượng tốt cơ mà!

Thị Sơn Thanh rút một tờ khăn giấy ra để che mũi, hắt xì một cái, không khỏi nhũn mày. Cậu có một căn nhà ở thành phố Hải, vừa được nghỉ là Thị Sơn Thanh sẽ đến đó ở. Trước khi rời trường cậu còn gửi cho Long Ngo một tin nhắn ngắn nói năm sau gặp.

Tuy rằng đã đồng ý làm bạn với cô, nhưng Thị Sơn Thanh vẫn không muốn gọi điện thoại cho Long Ngo hoặc trực tiếp đối mặt cô. Sau bữa cơm lần trước, Thị Sơn Thanh đã có một lần suy đoán rằng, có phải cô nhìn trúng cậu rồi không, nói làm bạn nhưng thực tế là muốn qua lại với cậu!

Sau đó lại nhớ tới diễn xuất cực kỳ giống một người bạn trai của Long Ngo trong lúc ăn cơm, lại nghĩ đến bên ngoài thì khí thế dọa người, nhưng bên trong lại chậm chạp ngốc nghếch của cô. Cuối cùng Thị Sơn Thanh cũng xác định được một chuyện: EQ của Long Ngo quá thấp.

Hiểu rõ Long Ngo không có loại tình cảm nam nữ với cậu, Thị Sơn Thanh cũng không thấy mất hứng hay gì. Thêm một người bạn cũng không nhiều bao nhiêu, nên gửi vài tin nhắn như bạn bè bình thường.

Hoàn toàn phớt lờ chuyện trước nay cậu chưa bao giờ chào hỏi kiểu vậy với nữ sinh.

Long Ngo không biết Thị Sơn Thanh nghĩ gì. Lúc cô nhận được tin nhắn ngắn của Thị Sơn Thanh thì cả người đều có sức sống!

Đây là lần đầu tiên cậu ấy chủ động gửi tin nhắn cho mình đó. Long Ngo cảm thấy mình đã có tiến bộ rất lớn, qua một thời gian nữa, chắc chắn mình đã có thể làm bạn với nhiều người hơn nữa.

Nếu đội trưởng mà biết nhất định sẽ rất vui. Long Ngo cụp mắt, vô thức vuốt ve di động.

Bởi vì có tin nhắn ngắn của Thị Sơn Thanh chủ động phá băng, lòng tin của Long Ngo liền tăng mạnh. Cô thường xuyên gửi tin nhắn cho Thị Sơn Thanh.

Cô biết Thị Sơn Thanh là người thành phố A từ Ninh Trùng. Cho nên sau khi xem bản tin thời sự vào mỗi ngày, cô nhất định sẽ cẩn thận nghe tin dự báo thời tiết, sau đó gửi tin nhắn ngắn để nhắc nhở Thị Sơn Thanh.

Đúng vậy, là một thanh niên ba tốt ngay thẳng, còn là lính gương mẫu xuất ngũ trở về, điều Long Ngo thích nhất là xem bản tin thời sự mỗi ngày.

Có đôi khi Long Hoàng rời phòng sách để đi rót nước, bao giờ cũng nhìn con gái ngồi thẳng lưng trên ghế sofa bằng vẻ mặt phức tạp. Trước đây tuy rằng con gái nhà mình không được cong lưng vì yêu cầu của bọn họ, nhưng ngồi thế này cũng quá thẳng rồi.

Ngược lại, Long Hoàng chẳng mấy lo lắng về việc Long Ngo quá si mê với bản tin thời sự, vì dù sao có một sở thích cũng tốt hơn là chả có hứng thú với thứ gì.

So với Long Hoàng, tâm trạng của Thị Sơn Thanh ở thành phố A phức tạp hơn nhiều.

Nhìn tin nhắn chào hỏi và nhắc nhở đúng giờ mỗi ngày trong di động, cậu luôn có cảm giác mình đã nói chuyện yêu đương với một ai đó vào lúc mình không biết. Hơn nữa mình còn được người ta chăm sóc đặc biệt.

Có điều... Cảm giác cũng không tệ. Thị Sơn Thanh đang bụng một tách cà phê nóng, khóe môi nhếch lên.

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt đứng đắn, nghiêm túc khi soạn tin nhắn để gửi của Long Ngo, Thị Sơn Thanh liền thấy hết sức vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Để thể hiện tình bạn của mình, Thị Sơn Thanh quyết định sẽ gửi tin nhắn chúc mừng năm mới tới Long Ngo. Cho nên lúc thức đêm cùng những người trẻ tuổi trong nhà, thỉnh thoảng Thị Sơn Thanh cúi đầu để nhìn di động, chỉ sợ quá thời gian sẽ nhận được tin nhắn của Long Ngo trước.

Khi thời gian nhảy về số 0, Thị Sơn Thanh lập tức gửi tin nhắn mình đã soạn sẵn, sau đó bình tĩnh thoát khỏi giao diện, thả di động xuống.

“Đang nhắn tin với ai vậy?” Một giọng nữ dễ nghe vang lên bên tai Thị Sơn Thanh.

“Bạn.” Thị Sơn Thanh ngẩng đầu nhìn người kia rồi thần nhiên trả lời.

Nhạc Thư cũng không ngại gì về lạnh nhạt của cậu, cười đến tào nhả: “A Thanh vẫn giống trước đây nhỉ. Chú nói thế nào cậu cũng không chịu đi nước M, là vì tôi cũng ở đó, ghét tôi phiền phức à?”

“Không đâu.” Thị Sơn Thanh cau hàng mày tuần tú. Cậu thật sự rất ghét Nhạc Thư gọi cậu như thế, rõ ràng quan hệ của hai người chưa đến mức thân mật như vậy.

Hất mái tóc dài, Nhạc Thư vẫn cười khanh khách: “Vây thì tốt rồi. Di bảo tôi sang đây đón năm mới, tôi vẫn sợ cậu sẽ để ý, dù sao tôi cũng là người ngoài mà.”

“Để ý cái gì chứ?” Dương Đường bưng một đĩa trái cây tươi đi ra, “Trong nhà Tiểu Thư chẳng có ai. Năm nay đến ở nhà dì, dì còn sợ Tiểu Thư không quen đây này.”

“Dì toàn đồ ngọt Tiểu Thư thôi.” Nhạc Thư cười đến ngọt ngào, tiến lên khoác cánh tay Dương Đường làm nũng.

Thị Sơn Thanh ở một bên thấy nhìn thế thì khó chịu. Vừa rồi vẫn còn mang vẻ phụ nữ trưởng thành, đến khi mẹ cậu tới liền biến thành vẻ con gái đáng yêu. Công phu thay đổi sắc mặt của Nhạc Thư thật khiến cậu thấy vô cùng khó ở.

Nếu... Thị Sơn Thanh bỗng nhiên nhớ tới Long Ngộ, đoán chừng toàn bộ quá trình cô đều trưng cái bản mặt than ra.

Nghĩ đến đây, Thị Sơn Thanh liền lấy di động, chắc hẳn cô đã nhấn lại rồi. Lần đầu tiên tranh nhấn tin trước cô, Thị Sơn Thanh có hơi đắc ý.

Cậu thật sự nhận được tin nhắn thăm hỏi, còn không hề ít. Thị Sơn Thanh xem từng cái một, mặt càng ngày càng đen hơn.

Không hề có, Long Ngộ chẳng thèm nhấn lại cho cậu một tin nào cả. Thị Sơn Thanh thấy không vui ngay. Cậu đợi đúng giờ mới gửi tin nhắn chúc tết cho cô, cô lại chẳng có chút động tĩnh. Mờ lịch sử tin nhắn, Thị Sơn Thanh đột nhiên phát hiện, tính đến hôm nay thì đã năm ngày rồi Long Ngộ chưa gửi tin nhắn cho cậu.

Kẻ tiểu nhân trong đầu Thị Sơn Thanh cười lạnh: Đây là ghét cậu rồi?

Ngày 30 tết quan trọng như vậy, Long Ngộ vốn định sẽ gửi tin nhắn chúc tết đúng giờ cho người bạn Thị Sơn Thanh của cô. Nhưng lúc này nhà cô đang loạn tung cá lên, cô đang lung tung, sao lại lo nhìn di động làm gì.

Trong trí nhớ của cô, đây là lần đầu tiên Long Ngộ nhìn thấy cha mẹ cãi nhau ở nhà. Cha mẹ cô đều là giáo sư có tiếng, chú trọng lễ phép, khi nói chuyện luôn là lấy lý làm đầu. Kết hôn hơn hai mươi năm nhưng họ chưa bao giờ cãi nhau, nhiều nhất là tranh cãi vài câu.

Năm ngày trước, Long Ngộ đột nhiên phát sốt lúc nửa đêm, nhưng cha mẹ cô lại không phát hiện, vì họ cách một bức tường. Kết quả đến chín giờ sáng hôm sau mà Long Ngộ vẫn chưa rời giường, nên Trần Tú cảm thấy kỳ lạ: Ngộ Ngộ thường dậy vào lúc sáu giờ mà.

Vừa đẩy cửa ra, Trần Tú liền thấy khuôn mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi của Long Ngộ đang nằm trên giường. Trái tim của bà liền bị dọa cho ngừng đập, giống như nhớ lại cảnh tượng lúc bọn họ chạy tới bệnh viện hơn nửa năm trước.

Trần Tú lập tức gọi Long Hoàng đang ở bên ngoài vào, còn mình thì tay run run gọi 120.

Đến bệnh viện kiểm tra xong xuôi, bác sỹ nói là may mà không lên cơn sốt, nếu không một đêm thì người đã đi luôn rồi.

“Đang yên đang lành sao lại bị sốt chứ?” Trần Tú hỏi bác sỹ. Bà phải dựa nửa người mình vào vai chồng để không bị ngã ngồi xuống đất.

“Trước đây bệnh nhân đã từng bị thương nặng, anh chị phải chú ý đến vấn đề tâm lý của bệnh nhân, đừng để người bệnh uống rượu quá độ.” Bác sỹ nhớ tới vết thương của bệnh nhân, nét mặt nghiêm nghị nói.

“Uống, uống rượu?” Trần Tú mờ to hai mắt, khó thể tin nổi.

“Đúng, rượu nhiều hại thân, điểm ấy cần phải chú ý.” Bác sỹ gật đầu với Long Hoàng, ý bảo ông đi theo.

Long Hoàng dìu vợ ra ghế ngồi, còn mình thì đi theo bác sỹ để nghe những việc cần phải chú ý.

Nhiều năm nay, hai vợ chồng bọn họ đã vô số lần tự trách bản thân, vì lúc Long Ngộ còn bé đã không dẫn dắt cô thật tốt, mà chỉ lo công việc của mình. Sau đó Long Hoàng nói để Long Ngộ đi làm lính để rèn luyện cho tốt, Trần Tú đồng ý. Kết quả thiếu chút nữa Long đã để lại mạng trong quân đội luôn.

Trần Tú vẫn luôn nén cơn giận trong lòng, nên đến hôm nay nó rốt cuộc cũng bùng nổ. Bà hận Long Hoàng, càng hận bản thân hơn. Lúc trước rõ ràng đã nói chỉ cần Ngộ thích là được, bọn họ cũng không cần Ngộ có thành tựu lớn lao gì. Nhưng họ lại quên mất con gái nhà mình là kiểu người có thể vì cha mẹ thể hiện ra vẻ không muốn, liền ở tiệm net suốt đêm để sửa lại nguyện vọng của mình.

Nói là cãi nhau, thật ra cũng chỉ có một mình Trần Tú bùng nổ, còn Long Hoàng cúi đầu không nói lời nào. Đến cuối cùng, Trần Tú ngồi trên xô pha lau nước mắt, còn hai cha con đều không biết để tay chân ở đâu mà đứng trước mặt bà.

Trần Tú ngẩng đầu nhìn thấy cảnh ấy thì không khỏi cười ra tiếng. Rốt cuộc cũng là cha con, EQ đều kém như vậy!

Trút ra một trận, Trần Tú cũng thấy hơi hận. Ngộ Ngộ vẫn đang ở đây cơ mà.

Náo loạn một hồi, ba người cũng hơi mệt. Long Hoàng chủ động xuống phòng bếp nấu mỳ, còn mẹ con thì cùng nhau ngồi trên xô pha xem Gala lễ hội mùa xuân.

Trần Tú bị tiểu phẩm chọc cho cười khanh khách. Long Ngộ lặng lẽ nhìn mẹ mình, vừa cẩn thận xem tiểu phẩm, do dự một lúc lâu vẫn không biết mình

có nên giả bộ cười hay không.

“Đến ăn mỳ nào.” Cuối cùng là cha cô đã giải cứu cô.

Người một nhà lại nhanh chóng khôi phục về yên tĩnh. Long Ngo mới ra viện nên không có khẩu vị gì. Cha mẹ cô cũng sợ cô không có tinh thần, nên không cho Long Ngo cùng thức đêm, mà kêu cô đi nghỉ ngơi sớm một chút.

Trở lại phòng, Long Ngo ngồi không một hồi mới nhớ ra phải gửi tin nhắn cho Thi Son Thanh. Cô cầm di động lên liền đọc được tin nhắn Thi Son Thanh gửi tới, khiến cô thấy ấm áp trong lòng.

Long Ngo cũng gửi tin nhắn chúc tết sang. Đợi một phút sau, cô lại gửi một bao lì xì qua, làm xong này nọ cô mới đi ngủ.

Thi Son Thanh nhận được bao lì xì nhưng chẳng mấy vui vẻ, cậu trực tiếp gọi một cuộc điện thoại qua.

“Cậu có ý gì?” Thi Son Thanh cảm thấy mình bị xem là con nít. Thậm chí qua bao lì xì này cậu còn có thể nhìn ra ánh mắt hiền lành của Long Ngo.

Cổ họng Long Ngo hơi rát, khi nói chuyện giọng cứ khàn khàn: “Làm sao vậy?”

“Cậu... Cậu bị bệnh à?” Thi Son Thanh lập tức hiểu ra vì sao năm ngày nay cô chẳng hề gửi tin nhắn cho mình.

“Ừ, đã đỡ hơn nhiều rồi.” Long Ngo vừa rời giường. Tuy rằng chỉ đang gọi điện thoại, nhưng hai chân của cô vẫn khép lại, tay trái cũng đặt ở bên quần.

“Ồ, vậy cậu nhớ chú ý thân thể.”

Thi Son Thanh không hỏi nữa, nhưng Long Ngo vẫn nhớ những lời cậu nói vừa nãy.

“Vừa nãy cậu muốn nói gì?” Long Ngo cảm thấy cổ họng rất khô, liền cầm ly nước uống một ngụm cho thấm giọng.

Thi Son Thanh nghe được tiếng nuốt không thể nào rõ ràng hơn trong điện thoại, vành tai trắng nõn liền nổi lên màu hồng nhạt, cố tỉnh táo lại: “Vì sao cậu lại gửi lì xì cho tôi?”

Khỏe miệng Long Ngo bắt đầu cong lên độ cong khó thấy rõ, nói rất chân thành: “Tôi hy vọng cậu có thể lục lục đại thuận*, mỗi ngày đều hạnh phúc vui vẻ.”

(*Lục lục đại thuận: Vốn chỉ mừng 6 tháng 6 âm lịch. Người trung niên thường dùng để chúc tết, chúc gia đình hạnh phúc, công việc thuận lợi, sự nghiệp thành công, cơ thể khỏe mạnh.)

“Tiền lì xì chi có trường bồi mới phát.” Thi Son Thanh bướng bỉnh nói.

“Thế thì...” Long Ngo trầm ngâm một lúc mới nói: “Tôi lớn hơn cậu một tuổi, có thể làm chị của cậu.”

“Tôi chẳng có người chị như cậu đâu!” Thi Son Thanh vừa nói xong liền cảm thấy nói thế quá nặng, lập tức lảm bảm bỏ thêm một câu: “Anh thì còn tạm”

Long Ngo đứng lên nhìn mái tóc ngắn của mình trong gương. Lần đầu tiên cô cảm thấy nếu là tóc dài thì tốt rồi.

“Đều được cả, cậu nhận lì xì đi.”

Cúp điện thoại, Thi Son Thanh nhìn thoáng qua thời gian trò chuyện, trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác nguy cơ: Đây là lần đầu tiên cậu trò chuyện với nữ sinh mà vượt qua mười phút. Sở khóa bình an trên ngực, Thi Son Thanh cau mày.

Long Ngo vừa cúp điện thoại, thì tiếng chuông lại vang lên ngay lập tức, là Ninh Trùng.

“Chị ơi, chúc mừng năm mới!” vuốt mở điện thoại, giọng nói vô cùng sinh động của Ninh Trùng liền truyền tới.

“Chúc mừng năm mới.” Long Ngo trả lời.

“Chị ơi, đợi đến ngày nhập học em sẽ mang ăn đồ ngon cho chị nha.” Bên Ninh Trùng rất ồn ào. Long Ngo có hơi nghi hoặc, theo lý thì thành phố A đâu cho phép đốt pháo.

“Được.” Long Ngo gật đầu đáp lại, cũng không thêm đề ý xem Ninh Trùng có nhìn thấy hay không.

Trần Tú gõ cửa để gọi Long Ngo ra, Long Ngo đành phải vội vàng nói hai câu với Ninh Trùng rồi cúp máy.

“Tí nữa phải đi chúc tết, Ngo Ngo không muốn thì đừng nói gì cũng được nhé.” Trần Tú nhón chân sửa cổ áo cho Long Ngo, đau lòng nói.

Bà không muốn lại ép con gái mình làm những chuyện mà nó không tình nguyện. Hướng nội cũng được, mà ít nói cũng chả sao, chỉ cần Ngo Ngo có thể khỏe mạnh là được. Quan hệ thân thích cũng không phải chỉ dựa vào vài câu chào hỏi của tiểu bối để duy trì.

Long Hoàng đã mang theo vài thứ đứng trước cửa chờ hai mẹ con cô, cũng không cho Long Ngo lấy thứ gì trên tay mình, “Khá hơn chưa?”

“Đã không sao rồi ạ.” Long Ngo lắc đầu.

“Ừm, con dẫn mẹ con đi.” Long Hoàng và Trần Tú liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ không dám nói chuyện say rượu với Long Ngo vào lúc này. Hơn nữa từ lúc cô về nhà đến giờ, bọn họ cũng chưa từng thấy con gái uống rượu bao giờ.

Đối với chuyện chúc tết này, Thi Sơn Thanh luôn ghét cay ghét đắng. Kiểu gia đình có xuất thân như bọn họ, chúc tết đơn giản là chuyện không có khả năng, hơn nữa năm nay còn có thêm Nhạc Thư.

Nhạc Thư cứ luôn lấy thân phận chủ nhân mà mình tự nhận, hoặc là nói mọi người đều cho là như thế. Thi Sơn Thanh chưa bao giờ thích cô ta, cũng không biết tại sao họ cứ gán ghép cậu với Nhạc Thư.

Một khi tách ra chỉ có một mình, Thi Sơn Thanh liền thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cha mẹ cậu cưng chiều thì có cưng chiều, nhưng xã giao cơ bản vẫn muốn cậu nắm vững.

Thi Sơn Thanh có lẽ độ không thân thiết với người khác, nhất là nữ sinh, đây là chuyện mọi người đều biết. Chỉ có với Nhạc Thư, là Thi Sơn Thanh rất lạnh nhạt.

Mẹ của Nhạc Thư và mẹ của Thi Sơn Thanh là bạn tốt của nhau, bởi vậy Thi Sơn Thanh và Nhạc Thư đã quen biết nhau từ nhỏ. Hơn nữa Thi Sơn Thanh còn nhỏ hơn một tuổi, nên Nhạc Thư luôn nói phải chăm sóc cậu.

Thi Sơn Thanh rất ghét việc này, đặc biệt là khi cậu học lớp mười. Nhạc Thư bỗng nhiên tỏ tình với cậu, thì loại cảm giác ghét này đã đạt tới đỉnh điểm. Nhưng vì thể diện của mẹ mình, Thi Sơn Thanh mới chưa trở mặt với Nhạc Thư.

Cũng không phải chỉ vì đơn thuần là tỏ tình đã khiến Thi Sơn Thanh ghét cô ta, mà từ nhỏ Nhạc Thư đã nhiều lần ngáng chân những nữ sinh vây quanh Thi Sơn Thanh, có lần đúng lúc bị Thi Sơn Thanh nhìn thấy.

“Tuy không làm người yêu được, nhưng làm bạn thì vẫn có thể chứ.” Thấy còn lại hai người, Nhạc Thư ra vẻ oan ức nói.

Thi Sơn Thanh không thêm dừng bước, đi thẳng về phía trước, ngồi lên xe.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nhạc Thư đang bị rơi phía sau thoáng qua vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hết Tết, cho dù đám sinh viên không tình nguyện thì vẫn phải đến trường, cũng không được đón Tết Nguyên tiêu*. Đại học D khai giảng trước đó một ngày, nên Trần Tú đã báo Long Ngo về nhà vào tối Nguyên tiêu, dù sao chỉ cần báo danh vào ban ngày là được.

(*Tết Nguyên Tiêu (Rằm Tháng Giêng) là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam.)

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của Ninh Trùng, cuối cùng Long Ngo vẫn quyết định dẫn theo cô ấy về cùng. Trước khi lên xe, cô có gọi điện thoại cho cha mẹ để nói về chuyện này.

Ninh Trùng phấn khích suốt đoạn đường đi. Cô ấy còn chưa kịp dọn hành lý ra đã đi theo chị mình đến gặp phụ huynh rồi, nghĩ thôi đã thấy kích động gì đâu ~

Chỉ đi ăn bánh trôi mà thôi, vui đến vậy luôn à? Long Ngo nhìn Ninh Trùng đang vui vẻ khoa chân múa tay bằng ánh mắt ngờ vực. Bản thân cô không thích ăn đồ ngọt lắm, cho nên hoàn toàn không hiểu nổi tâm trạng của Ninh Trùng.

Đương nhiên chẳng phải vì ăn vài viên bánh trôi mà Ninh Trùng lại vui như vậy, chỉ cần cô ấy vừa nghĩ rằng mình sắp được nhìn môi trường trường thành của chị mình, là đã thấy đắc ý lắm.

Trần Tú ở nhà cũng đi tới đi lui khắp nơi, có hơi khản trương. Đây là lần đầu tiên Ngo Ngo dẫn bạn về nhà, không biết bạn của con bé có phải kiểu người không thích nói chuyện như con gái mình hay không. Đợi tí nữa mình phải nhả nhận chút, không được dọa bạn của Ngo Ngo chạy mất.

“Em đừng đi nữa, cứ đi qua đi lại làm anh chóng cả mặt.” Long Hoàng ngồi trên sô pha bắt đầu dĩ nói.

“Em hỏi hộp mà!” Trần Tú ngừng lại, “Sao anh chẳng có chút phản ứng vậy. Đây là lần đầu tiên Ngo Ngo nhà chúng ta dẫn bạn về nhà đấy.”

“Cũng đâu phải bạn trai, kích động như thế làm gì chứ?” Long Hoàng thở dài.

“Đã dẫn bạn về rồi, thì bạn trai còn có thể bao xa chứ?” Trần Tú không phục. Mặc dù con gái của mình trông có vẻ khí khái anh hùng đôi chút, nhưng nếu biết sửa soạn, chắc chắn sẽ làm một đám nam sinh điên đảo thôi!

Long Hoàng thấy vợ đang trừng mắt với mình, thì không dám nói nhiều thêm, chỉ có thể kéo Trần Tú qua để bà ấy ngồi nghỉ một lát.

Long Ngọ dẫn Ninh Trùng đi lên lầu. Cô vừa trả lời những câu hỏi của Ninh Trùng, vừa nhắc nhở Ninh Trùng chú ý dưới chân. Gần đây hành lang bị hỏng, phải qua Tết Nguyên tiêu mới có người đến sửa.

“Mẹ ơi, con về rồi.” Long Ngọ gõ cửa.

Trần Tú lập tức mở cửa, sau đó thì nhìn thấy cái đầu của một cô bé nhí nha nhí nhảnh ló ra sau lưng Long Ngọ.

“Chào cô ạ ~” Ninh Trùng cười đến là ngọt ngào.

“Ừ, mau vào đi.” Trần Tú vội vàng nhích qua, để các cô tiến vào.

“Chào chú ạ ~” Ninh Trùng vừa liếc mắt đã nhìn thấy Long Hoàng đang ngồi trên sô pha, thậm chí trông chị khá giống chú ấy.

Trần Tú cũng không ngờ cô con gái cục gở nhà mình lại làm bạn với một cô bé xinh xắn như thế.

Phải biết rằng, trước đây lúc Ngọ Ngọ mới bảy tuổi đã từng cùng bà ấy về nhà mẹ đẻ. Bởi vì người lớn muốn nói chuyện, liền để cô cùng ăn với bé em họ nhỏ hơn hai tuổi. Kết quả, không biết tại sao cô bé kia bỗng nhiên lại khóc, còn Ngọ Ngọ thì chẳng ăn thứ gì, cũng không khóc mà cứ ngồi sững nhìn cô em họ.

Lúc ấy, sau khi trở về Trần Tú có từng dạy cô phải dỗ dành các em trai, em gái nhỏ hơn mình, đừng để bọn chúng khóc. Nhưng cũng từ đó Trần Tú phát hiện ra, Long Ngọ không còn ăn chung với mấy đứa bé nhỏ hơn mình nữa. Một khi có đứa nào đến gần, con bé lập tức cách ra thật xa.

“Trùng Trùng muốn ăn nhân bánh gì nào?” Trần Tú cười đến hòa nhã, “Để chú ấy đi nấu.”

“Gì cũng được, cháu không kén ăn ạ.” Ninh Trùng đã tấn công vào nhà họ Long rồi, nên mục đích duy nhất bây giờ chính là phòng ngủ của Long Ngọ.

“Vậy thì ăn nhân mè và đậu đỏ nhé.” Trần Tú đưa bánh trôi cho Long Hoàng, còn mình thì đi chuẩn bị hoa quả.

Long Ngọ nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Ninh Trùng, cuối cùng cũng nói: “Muốn đến phòng chị chơi mấy tính không?”

“Muốn!” Ninh Trùng mừng tit mắt, nói ngay.

“...”

Nhà Long Ngọ có ba phòng ngủ. Một phòng của cha mẹ cô, một phòng của cô, phòng còn lại để cho khách. Một phòng để chứa đồ, tiếp đến là một phòng sách lớn, trong đó là chỗ làm việc của cha mẹ cô. Về phần Long Ngọ, bình thường cô sẽ đọc sách ở phòng sách của cha mẹ cô. Phòng ngủ của cô cũng có một giá sách, trên đó toàn là truyện tranh thiếu nữ. Đương nhiên không phải của Long Ngọ, là của anh họ xa của cô.

“Wow ~” Ninh Trùng vừa vào liền nhìn không được mà cảm thán một tiếng, nơi này rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Từ nhỏ Long Ngọ đã chẳng có sở thích gì, nên phòng cô chỉ có một chiếc giường, một cái bàn học và một giá sách. Bây giờ cô lại mới rời quân đội, nên chăn cũng được gấp thành một miếng đậu phụ, nhìn qua chẳng giống có hơi người ở.

“Ồ!” Ninh Trùng liếc mắt nhìn thứ gì đó xanh xanh đỏ đỏ trên giá sách, rồi quay đầu nhìn Long Ngọ. Thấy cô gật đầu đồng ý, cô ấy mới đến gần cầm lấy một cuốn ra xem.

“Đây là 《Truyện tranh thiếu X》?” Ninh Trùng kinh ngạc lật tạp chí truyện tranh trên giá sách, “Cuốn này vốn không xuất bản nữa, lúc trước em cũng chưa mua được!”

Sự hiếu kỳ của Ninh Trùng lập tức tăng cao. Hôm nay quả nhiên không đến nhầm, không ngờ chị mình lại có tâm hồn thiếu nữ cơ đấy!

“Em thích thì lấy đi.” Long Ngọ thấy Ninh Trùng thích như vậy thì nói. Dù sao anh cô cũng chẳng cần nữa.

“Sao được ạ, em không lấy thứ yêu thích của chị đâu, chị cứ giữ lại đi.” Ninh Trùng trịnh trọng nói.

Nhìn khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như trước của chị mình, Ninh Trùng cảm thấy chị cô ấy chỉ mang vẻ mặt như vậy mà thôi, chứ thật ra nội tâm lại khá thiếu nữ. Nghĩ lại khí chất học giả của cô và chú, dường như Ninh Trùng cũng sáng tỏ: Chị cô ấy nhất định đã chịu sự ảnh hưởng của gia đình nên mới phải áp chế khát vọng trong nội tâm.

Long Ngọ luôn cảm thấy ánh mắt Ninh Trùng đã trở nên là lạ. Trên mặt mình không có dính cái gì đấy chứ? Long Ngọ đưa mắt sang chiếc gương đối

diện. Trong gương vẫn là nữ sinh tóc ngắn mặt đơ mang theo lệ khí.

“Chị ơi, cuộc sống cần nhất là sự tự do, đừng áp chế dục vọng sâu trong nội tâm mình.” Ninh Trùng thả truyện tranh lại, đi đến cầm tay Long Ngo rồi trịnh trọng nói.

Long Ngo không hiểu nội tình, lúc đang muốn hỏi cho rõ ràng, thì Trần Tú đã gọi các cô ra ăn bánh trôi.

“Đi ra ngoài thôi.” Long Ngo chỉ có thể coi như không có gì. Có lẽ là cảm xúc trẻ con đột nhiên tăng vọt? Cô thầm nghĩ trong lòng.

“Trùng Trùng là người ở đâu nhĩ? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Trần Tú ôn hòa hỏi.

“Cháu cũng được xem là người thành phố A ă.” Ninh Trùng nghiêng đầu suy nghĩ, nói nhiều cũng chẳng có ý nghĩa. Cô ấy cũng không phải con lai, chẳng qua chỉ khác dân tộc.

“Hết năm nay là hai mươi rồi ă ~ “

“Em đang điều tra hộ khẩu đấy ă.” Long Hoành cười nói với Trần Tú.

“Không sao, không sao đâu ă.” Ninh Trùng xua tay, sau đó cúi đầu cắn một miếng bánh trôi, “Ăn ngon lắm ă, vừa mềm vừa dẻo.”

“Ăn ngon ă, đây là nhà cô tự làm đó, không giống đồ mua trong siêu thị đâu.” Trần Tú giải thích.

“A, hèn chi ăn ngon thế ă!” Ninh Trùng ra sức nịnh.

Long Ngo khuấy khuấy mấy viên bánh trôi trong chén. Cô không thích ăn ngọt, ăn nhiều ngán đến phát sợ. Nhưng lại không thể không ăn, cô chỉ đành uống chút nước trắng.

“Buổi tối cứ ở lại đây nhé, muộn rồi mà. Ngày mai để cha con đưa hai đứa về trường.” Trần Tú nhìn đồng hồ trên tường nói.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Những năm trước, Long Hoành và Trần Tú cũng bắt đầu bỏ dần công việc xuống. Công việc của bọn họ là như vậy, nếu dốc sức để trèo lên thì vô cùng bận rộn, nếu dừng lại thì sinh viên có thể tham gia lớp học với bọn họ.

Trước đây, họ những tưởng Long Ngo chỉ là một cô bé hướng nội mà thôi, chứ chẳng sao cả. Sau này, chờ khi bọn họ nhận ra Long Ngo không đơn giản là hướng nội nữa thì đã muộn rồi. Đến bây giờ Trần Tú đã thấy hối hận không kịp. Nếu không phải chưa đến lúc về hưu, thì bà đã sớm chuyển tâm ở nhà với Long Ngo.

Lúc xuống xe, khi Ninh Trùng đã cách xa mấy bước thì Long Hoành mới gọi Long Ngo lại. Thấy cô ngờ ngàng quay đầu, thì lòng ông liền chua xót.

“Đừng khiến mình khó xử, cha mẹ chỉ hy vọng con thật vui vẻ.” Mấy ngày nay Long Hoành đều nhìn ở trong mắt. Con gái đã nói nhiều hơn trước, nhưng có phải phát ra từ nội tâm hay không thì lại không chắc.

“Con biết rồi ă.” Long Ngo cụp mắt một lúc, sau đó giương mắt gạt đầu.

Về đến ký túc xá, bên trong vô cùng lộn xộn vì phải để đủ loại loại hành lý, còn có bụi bặm tích tụ hơn một tháng nay.

“Em dọn đồ của mình trước đi, chị sẽ quét dọn.” Từ trước đến giờ, Long Ngo chẳng có nhiều đồ đạc, cô trải chăn mền ra là xong chuyện.

Phòng ngủ có bốn giường, các cô chỉ có ba người. Bình thường sẽ mượn chiếc giường trống kia để đặt những thứ này nọ, nhưng phần lớn là của Ninh Trùng và Triệu Chân Kỳ. Long Ngo lần lượt quét dọn xong, chuẩn bị đi lau bụi cho chiếc giường trống kia.

Kết quả cô phát hiện có một nửa đã được dọn dẹp rồi. Long Ngo quay người lại nhìn giường ngủ của Triệu Chân Kỳ: Trở lại vào đêm qua rồi à?

Long Ngo cũng không nói gì, mà trực tiếp dùng khăn lau sạch sẽ phía còn lại.

“Cảm ơn chị ~” Ninh Trùng đang ôm một đồng hồ trong tay mà chẳng biết để đâu. Cô ấy thấy Long Ngo giúp mình quét dọn xong rồi, liền đặt đồ lên.

Đến gần mười rưỡi, hai người cuối cùng cũng dọn cho phòng ký túc sáng trưng. Có lẽ mười phút nữa Triệu Chân Kỳ sẽ về, cô lập tức đi đến ghế của mình rồi ngồi xuống, không nói gì.

Không phải ai Long Ngo cũng nói chuyện. Cô nhận được tin nhắn của Thi Sơn Thanh, liền cúi đầu trả lời cậu.

“Chúc mừng năm mới nha ~” Rót cuộc cũng là bạn cùng phòng. Tuy Ninh Trùng vẫn cảm thấy Triệu Chân Kỳ cư xử rất lạ với mình, nhưng cô ấy vẫn hớn hờ lấy đồ mà mình mang từ thành phố A tới để đưa cho Triệu Chân Kỳ.

“Cảm ơn.” Triệu Chân Kỳ cười cười, lúc này mới bắt đầu nói chuyện: “Ngày hôm qua chị về muộn quá, chưa kịp dọn vệ sinh, thật sự đã làm phiền các em.”

“Chủ yếu là chị ấy dọn, chứ em cũng chẳng làm gì.” Ninh Trùng xua tay.

Lúc này Long Ngo lại xách túi chuẩn bị ra ngoài. Ninh Trùng lấy làm lạ: “Chị, hôm nay chị có tiết hả?”

“Không phải, chị có chút việc.”

Đại học D cũng có chút tình người, bình thường đều là buổi chiều mới có tiết, còn buổi sáng ngày khai giảng là để cho sinh viên lấy lại tinh thần. Chẳng qua lần này lại đúng dịp buổi chiều Long Ngo cũng không có tiết.

Long Ngo bước nhanh đi đến cửa một nhà hàng, Thi Sơn Thanh đã đến trước. Cậu dựa nửa người vào thân cây bên cạnh, cúi đầu xuống. Chẳng hiểu sao Long Ngo nghĩ tới Tùng xanh. Cho dù đang lười biếng dựa vào thân cây, lưng cậu vẫn thẳng tắp. Long Ngo cảm thấy Thi Sơn Thanh thật sự rất đẹp, cũng thích ưỡn lưng đến thẳng tắp giống cô. Cô có cảm giác có lẽ mình và cậu ấy... Một người là nhân tạo, một người là tự nhiên?

“Thi Sơn Thanh.” Lần đầu tiên Long Ngo gọi đầy đủ tên cậu, bỗng nhiên cô cảm giác tên cậu thật quen thuộc.

Sao lại không quen cho được, đã làm bạn học được hơn nửa năm rồi mà. Long Ngo tự cười chính mình.

“Đi thôi.” Thi Sơn Thanh yên lặng nhìn thoáng qua Long Ngo, sau đó đi về phía trước. Trước đó cậu có gửi tin nhắn cho Long Ngo, nói bạn bè phải cùng đi ăn cơm.

Cậu cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Vừa đến trường là cậu đã gửi tin nhắn cho cô rồi. Rõ ràng trước đây cậu ghét cô đến thế cơ mà.

“Tôi nghe nói điểm đầu vào của cậu lúc trước rất cao, sao lại muốn tới Đại học D?” Thi Sơn Thanh chống một tay lên cằm thuận miệng hỏi. Hôm sau Tết, Trương Liêu có đến nhà cậu chơi một ngày, trong lúc vô tình đã tiết lộ.

Long Ngo ngại ngùng cười cười: “Không nhớ xa mẹ.”

Thi Sơn Thanh nhún mày, cũng không hỏi cô nữa. Đồ lập dị! Theo cậu, Long Ngo chỉ đơn giản là sự kết hợp của mâu thuẫn.

“Điểm vào của tôi là bảy trăm.” Thi Sơn Thanh nói giống như chẳng có gọn sóng.

“Ừ.” Long Ngo lên tiếng.

“...” Chỉ thế thôi á? Mặt Thi Sơn Thanh đen đi vài phần. Cậu còn đang chờ Long Ngo hỏi cậu vì sao cũng đến Đại học D, sau đó cậu sẽ lạnh lùng không thèm trả lời cô.

“Làm sao vậy?” Long Ngo thấy Thi Sơn Thanh nhìn mình chằm chằm, thì không khỏi dừng đũa hỏi.

“Cậu nói nhiều quá. Thực bất ngữ, tâm bất ngôn*.” Thi Sơn Thanh bắt mồm.

(*Thực bất ngữ, tâm bất ngôn: Khi ăn không bàn luận, khi ngủ không nói chuyện.)

Long Ngo cũng không giận, chỉ ném cho Thi Sơn Thanh một ánh mắt “Từ ái”, rồi lại cúi đầu ăn cơm.

Long Ngo không đặc biệt thích ăn một món nào. Cô thích ăn cay là vì vị của nó nổi bật hơn, cô có thể dễ phân biệt. Long Ngo cũng chẳng nhận ra vẻ mặt khó ở của người đối diện, mà chuyên tâm ăn cơm của cô.

Ra tới cửa nhà hàng, hai người không lập tức giải tán ngay vì Thi Sơn Thanh nói mình ăn quá no. Long Ngo nhìn thức ăn trước mặt cậu còn chưa với đi phân nửa thì do dự một lúc mới nói đi dạo.

Hoàn cảnh tốt cho một buổi đi dạo không nằm ngoài mấy con đường tình yêu kia. Có điều, hiển nhiên là hai người chẳng hề nhận ra. Cũng may là vừa khai giảng nên các đôi tình nhân vẫn chưa bắt đầu ôm ôm ấp ấp.

Thi Sơn Thanh bước đôi chân dài, không nhanh không chậm đi về phía trước. Long Ngo cũng vui vẻ hưởng thụ bầu không khí không cần hao hết tâm tư để nói chuyện này. Hai người đi quanh hồ nước trong trường được hơn nửa vòng, cuối cùng là Thi Sơn Thanh ngồi xuống một chiếc ghế dài trước.

“Đi động.” Thi Sơn Thanh ngẩng đầu nói với Long Ngo đang đứng đối diện ngược chiều ánh sáng, cũng đưa một tay mình ra.

Long Ngo vẫn chưa kịp phản ứng, sững sờ nhìn chằm chằm ngón tay thon dài trắng nõn của Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh mất kiên nhẫn lặp lại: “Di động!”

Long Ngô không rõ nội tình vẫn lấy điện thoại ra đưa cho cậu.

Thi Sơn Thanh đưa tay trái nhận di động, còn tay phải thì giữ chặt cổ tay Long Ngô rồi kéo lại: “Qua đây.”

Long Ngô bị kéo ngồi xuống, cô cũng không hỏi, cứ để mặc Thi Sơn Thanh kéo cô. Chẳng qua đầu ngón tay khô ráo ảm áp chỉ dùng ở cổ tay cô một lúc, thấy cô ngồi xuống thì lập tức buông ra.

“Cậu không cài mật khẩu à?” Thi Sơn Thanh nghiêng đầu hỏi. Cậu còn định bảo cô mở khóa di động, kết quả vừa nhấn nút mở một cái đã ra luôn màn hình chính.

“Không có.” Long Ngô chậm chạp nói.

Thi Sơn Thanh cúi đầu nghịch di động của Long Ngô. Quả nhiên! Bên trong ngoại trừ phần mềm có sẵn, cũng chỉ thêm QQ và Wechat, thậm chí còn chẳng có hình nền.

Cậu mở Wechat ra rồi sừng sốt: Trong này cũng chỉ có lịch sử tin nhắn của cậu.

Thi Sơn Thanh liếc mắt nhìn người nào đó vẫn còn đang ngơ ngác ngác, nghĩ thầm may mà cậu không phải kiểu người tự mình đa tình, bằng không chỉ nhìn cái này thôi thì sẽ hiểu lầm là cô ấy thích mình mất.

Mở tin nhắn ra, Thi Sơn Thanh bắt đầu tải gói cảm xúc về.

“Này, về sau dùng nó đi. Những cái cậu dùng lúc trước chỉ có người trung niên mới dùng thôi.” Thi Sơn Thanh trả di động lại cho Long Ngô.

Không phải trước đó cậu cũng gửi nó cho cô ư? Long Ngô ngấm ngấm phản bác trong lòng, nhưng nhìn một bên mặt đẹp trai của Thi Sơn Thanh thì vẫn làm như không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Đã bốn ngày trôi qua từ khi Thi Sơn Thanh tải giúp cô gói cảm xúc, thời gian này Long Ngô cũng không còn dùng gói cảm xúc kia nữa, mà chọn ở gói mới tải xuống. Đường như khi ở chung thì hai người cũng không có gì thay đổi, vẫn cùng ngồi ở hàng sau, vẫn chẳng nói chuyện với nhau.

Chẳng qua số tin nhắn mà hai người nhắn qua nhắn lại đã dần nhiều hơn. Chủ yếu là Thi Sơn Thanh thì thoáng cũng sẽ liên lạc với Long Ngô để nói vài chuyện rầu rĩ. Long Ngô cảm thấy hai người đã thật sự là bạn của nhau nên cô rất vui mừng, cô rút cuộc cũng có thể chủ động kết bạn rồi. Tâm tình vui vẻ ấy đôi khi sẽ thể hiện ngay trên “Nụ cười mỉm” trên mặt Long Ngô.

“Chị, mặt của chị bị sao thế? Cứ căng ra ấy, bị đau răng hả?” Ninh Trùng lo lắng hỏi.

“... Không.” Long Ngô hơi xấu hổ. Cô chưa bao giờ cười, nên có đợt đội trưởng rảnh rồi không có việc gì làm đã bảo cô luyện tập trước gương.

Về trường hơn nửa năm nay, khí thế trên người Long Ngô cuối cùng cũng tiêu tan vài phần, cô thử trở lại làm người bình thường. Cô học cách kết bạn, học cách không sống trong thế giới của mình nữa, tuy rằng vẫn có nhiều điều cô không rõ lắm.

Vừa mới tan học, Trương Liêu đã gọi cả lớp ở lại, lấy ra một tờ đơn để mọi người điền xong rồi mới được ra về. Trương Liêu truyền đến trước mặt người ngồi đầu, để họ điền xong lại truyền xuống dưới.

“Sao cứ phải điền mấy tờ này suốt nhỉ?” Nam sinh ngồi trước Long Ngô lấy tờ đơn rồi oán giận. Cậu ta vui đầu viết vài nét bút, sau đó truyền cho Long Ngô.

Long Ngô cầm lấy thì thấy, là vài thông tin cá nhân cơ bản của học sinh, kiểu như sinh tháng nào năm nào và địa chỉ của gia đình.

“Này.” Long Ngô viết xong thì truyền cho Thi Sơn Thanh ngồi bên cạnh.

Thi Sơn Thanh nhìn hàng chữ phía trên cậu do Long Ngô điền, thuận tiện hỏi: “Cậu lớn hơn tôi một tuổi à? Không phải cậu đi lính ba năm sao?”

“Tôi đi học sớm.” Long Ngô trả lời.

“À.”

Thi Sơn Thanh là người viết cuối cùng. Cậu viết xong, Trương Liêu đã tới lấy.

“Xong, có thể về rồi.” Trương Liêu nhìn tờ đơn, xác định đều đã viết đầy đủ thì nói.

“Đường Kim Lĩnh bị phá vào mười năm trước, phần lớn người ở đó đều đã dọn đi rồi, hiện tại thành phố buôn bán.” Long Ngộ nghĩ nghĩ vẫn nói với Thi Sơn Thanh.

Đêm qua cậu có hỏi về đường Kim Lĩnh. Nhưng lúc cô đọc được tin nhắn thì đã sắp mười hai giờ, cho nên không trả lời cậu. Long Ngộ đã học tiểu học ở đó trước khi nó bị phá, năm trước cô còn đi dạo với mẹ qua đó một lần.

“Trước đây cậu từng đi qua đó chưa?” Long Ngộ tò mò hỏi. Chỉ có người địa phương mới có thể nghe đến tên đường Kim Lĩnh, cũng không biết tại sao Thi Sơn Thanh lại đột nhiên hỏi đến.

“Ừ.” Thi Sơn Thanh cúi đầu lên tiếng, hiển nhiên không muốn nhiều lời.

Trương Liêu đã thu dọn đồ xong, đang đi tới tìm Thi Sơn Thanh. Long Ngộ thấy thế cũng đứng dậy rồi đi: “Gặp lại sau.”

“Tạm biệt.”

“Hai cậu có vẻ rất thân.” Trương Liêu nhìn Long Ngộ đã đi xa, nhỏ giọng hỏi, “Cậu biết bao nhiêu chuyện của cô ấy thế?”

Thi Sơn Thanh nghe cái giọng này của Trương Liêu thì không khỏi nhũn mảy: “Cậu hỏi làm gì?”

“Ồ, cậu nói thế là sao, không phải tớ chỉ thấy tò mò thôi à.” Trương Liêu bị Thi Sơn Thanh nhìn đến lạnh sống lưng, vội vàng giải thích: “Cậu không biết là nhìn Long Ngộ có vẻ hơi thần bí ư? Tớ cảm thấy cô ấy rất giống đại ca! Cái kiểu đại sát tứ phương ấy!”

“Cậu xem phim nhiều quá rồi đấy.” Thi Sơn Thanh cũng lười nói chuyện tiếp với Trương Liêu, cứ thế rời khỏi phòng học.

Có điều... Long Ngộ, còn đại ca? Đại sát tứ phương? Thi Sơn Thanh thấy thật nực cười.

Cậu chỉ cần nhìn tin nhắn Long Ngộ gửi tới mỗi ngày thì đã không nhịn được cười rồi. Lần trước cậu có tải cho cô gói biểu tượng rất là dễ thương, cô còn thật sự dùng hết tác dụng của nó. Những chỗ cô có thể sử dụng biểu tượng cảm xúc để nói chuyện thì tuyệt đối không gửi nhiều thêm một chữ.

Ra đến hành lang, Thi Sơn Thanh đã không nén nổi nụ cười của mình nữa, khóe môi khẽ nhếch lên.

Cũng tại thời điểm này, có một bài đăng hot được đăng trên diễn đàn: «Hotboy lạnh lùng đột nhiên cười âm áp là vì điều gì?»

Bên dưới là một ruộng nước kêu gào không có hình không phải sự thật.

Gần đây Triệu Chân Kỳ có phần sa sút, bởi vì rớt môn thi cuối kỳ nên về trường phải thi lại. Ninh Trùng ra ra vào vào đều không dám phát ra tiếng động quá lớn. Còn về phần Long Ngộ, tiếng động cô tạo ra gần như là con số không.

Tuy rằng ba người không cùng khóa, nhưng đều cùng chuyên ngành, có tin tức gì cũng sẽ trao đổi với nhau. Chẳng hạn như Ninh Trùng biết Long Ngộ và Thi Sơn Thanh đều là nhân tài kiệt xuất của khoa bọn họ, giáo viên chuyên ngành thường xuyên nhắc tới hai người.

Thấy tâm trạng của Triệu Chân Kỳ không tốt, mặt thì đen lại suốt cả ngày, Ninh Trùng liền nói: “Chị Chân Kỳ, nếu không thì chị bảo chị ấy giúp chị khoan vùng trọng điểm đi.”

Triệu Chân Kỳ vốn định chế giễu một câu là Long Ngộ cũng đâu phải giáo viên, nhưng đúng lúc này Long Ngộ lại đẩy cửa vào, cô ta liền yên lặng nuốt những lời sắp ra miệng xuống.

Nếu như nói cô ta ghen ghét Ninh Trùng, thì với Long Ngộ lại là sợ. Triệu Chân Kỳ không muốn chống lại ánh mắt của Long Ngộ, vì cô ta luôn cảm thấy mình sẽ bị cô nhìn thấu mọi thứ, chẳng ai lại đi thích loại cảm giác này cả.

“Sao thế?” Long Ngộ vừa vào cửa thì thấy hai người đồng loạt nhìn mình.

“Chị ơi, chị có thể giúp chị Chân Kỳ khoan vùng trọng điểm không?” Sợ dĩ Ninh Trùng hỏi vậy, là vì năm trước cô ấy đã thấy Long Ngộ từng xem qua sách của môn này.

Long Ngộ đi đến chỉ vào cuốn sách đang mở trên bàn của Triệu Chân Kỳ, nói: “Là cuốn này à?”

Triệu Chân Kỳ gật đầu, không nói gì.

“Có thể.” Long Ngộ đáp ứng. Môn này cũng được xem là môn chuyên ngành quan trọng, không biết vì sao Triệu Chân Kỳ lại rớt.

Bây giờ Long Ngộ đã dễ dàng ứng phó với bài vở của mình. Nếu đã đáp ứng với Triệu Chân Kỳ, Long Ngộ sẽ tìm thời gian rảnh để giúp cô ta ôn tập,

dù sao thì cũng sắp thi đến nơi rồi.

Có điều Long Ngo nhanh chóng nhận ra tư duy của hai người có chỗ chênh lệch. Tuy Đại học D vẫn còn thua kém hai trường đứng đầu trong nước, nhưng cũng là trường đại học hạng nhất cả nước, nên sinh viên có thể thi vào cũng thuộc loại khá giỏi của mỗi tỉnh. Chẳng qua ở trường cấp ba, học sinh bình thường chỉ cần chăm chỉ học hết ba năm cũng có thể trở thành học sinh khá giỏi.

Có lẽ Triệu Chân Kỳ chính là người như thế. Cô ta vào đại học liền bị sự phồn hoa của thành phố Hải hấp dẫn, không còn cố gắng nữa, bỗng nhiên muốn vượt qua thì sẽ phải trầy trật. Có điều nếu mấy ngày này mà học hành nghiêm túc, thì thi lại vẫn có thể qua, chẳng qua điểm số sẽ không quá cao.

Kiểu sinh viên giống Long Ngo bình thường đều đã vượt mức học, cho nên thành tích tốt hơn những sinh viên khác. Cô lật cuốn sách sạch sẽ của Triệu Chân Kỳ, thấy hơi đau đầu. Khoanh vùng trọng điểm cũng cần có thời gian, hiện tại chỉ cách hôm thi lại có mấy ngày, hiển nhiên là không kịp. Sách của Long Ngo cũng trắng trắng sạch sạch, y chang sách mới. Cô không thích tổng kết, bình thường chỉ nhìn bằng mắt là được.

Nghĩ nghĩ, Long Ngo liền gửi tin nhắn cho Thi Sơn Thanh.

Vào buổi học của ngày hôm sau, Thi Sơn Thanh lấy một cuốn sách và vở từ trong cặp đưa cho Long Ngo.

Thi Sơn Thanh cũng không hỏi Long Ngo muốn dùng làm gì. Sau khi cậu chuyển sách và vở sang bên trái bàn, thì chuyên tâm nghe giáo viên trên bảng giảng bài.

Long Ngo cầm sách ra lật lật, thấy bên trong cũng chẳng có ghi chép quan trọng gì, liền biết Thi Sơn Thanh toàn ghi vào vở. Cô mở vở ra, quả nhiên trong đó đầy chữ.

Chữ của Thi Sơn Thanh hẳn đã từng luyện qua, nhìn rất đẹp, là hành thư* tiêu chuẩn. Không giống Long Ngo, chữ cô viết ra về cơ bản là chẳng có ai tin đó là chữ của nữ sinh. Cũng không phải xấu, chủ yếu là viết quá ngoáy.

(*Hành thư: Một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo.)

Dùng câu của Ninh Trùng để nói thì chính là, không ngờ chị cô ấy trông thì đứng đứng đắn đắn như vậy, nhưng chữ viết thì lại buông thả như thế.

“Cài này không cần, vở thì ngày mai sẽ trả cho cậu.” Đợi đến khi tan học, Long Ngo mới trả sách lại cho Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh hơi nghiêng đầu nói: “Không gấp, cậu muốn dùng thì lấy đi. Tôi không cần ngay.”

“Là mượn cho người khác dùng, tôi cảm đi photocopy lại là được.” Long Ngo giải thích.

Thi Sơn Thanh nghe được câu trước thì thiếu chút nữa đã lấy vở lại, chờ Long Ngo nói xong mới hỏi.

“Ài?” Thi Sơn Thanh lạnh lùng hỏi, chắc chắn không phải người trong lớp.

“Bạn cùng phòng, chị ấy rớt môn này, tôi lại chẳng ghi chép gì cả.”

Môn kinh tế là môn bắt buộc mà lên năm ba mới bắt đầu học, bạn cùng phòng của cô ấy?

“Bạn cùng phòng học năm ba?” Thi Sơn Thanh không hiểu lắm về việc chia phòng. Chẳng lẽ không phải những người cùng khoa, cùng lớp mới ở cùng nhau ư?

“Ừ, ký túc xá chúng tôi là ở lẫn lộn, chỉ có ba người.” Long Ngo nghe hiểu được sự nghi hoặc của Thi Sơn Thanh, nên giải thích.

“Cậu cứ giữ vở lại mà xem, có vấn đề gì có thể hỏi tôi.” Thi Sơn Thanh mắt tự nhiên nói một câu. Cậu biết Long Ngo đã học môn này trước.

“Được.” Long Ngo lại chẳng thấy Thi Sơn Thanh lạnh lùng chút nào, cô cảm thấy Thi Sơn Thanh thật sự là một người bạn tốt đáng để qua lại. Cô chỉ hỏi một câu là cậu có chép bài hay không, thì ngày hôm sau Thi Sơn Thanh đã mang sách và vở ghi chép đến.

Muốn photocopy một cuốn vở phải mất bảy, tám đồng, đủ cho Long Ngo ăn một bữa ở căn tin. Chẳng qua là cô vô thức không muốn để Triệu Chân Kỳ dùng cuốn vở ghi chép này. Long Ngo quay về lật lật đến giữa trưa, đánh dấu những chỗ dễ ra rồi mới mang đi photocopy.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Long Ngo nhìn chằm chằm cuốn vở đang mở kia đã hơn nửa giờ. Cô có thể hiểu rõ nội dung viết bên trong, nhưng cô chỉ muốn mở ra nhìn thôi, nên

đương nhiên sẽ không dùng não.

Gần đây cô luôn cảm thấy Thi Sơn Thanh có hơi quen thuộc, loại cảm giác này thật lạ. Hai người quen biết nhau đã hơn nửa năm nay, có thể không quen thuộc được sao.

Cô đã đưa bản photocopy cho Triệu Chân Kỳ, phần còn lại phải dựa vào chính cô ta, Long Ngộ chẳng thể giúp gì nữa. Vừa mới khai giảng nên chương trình học không quá căng thẳng, Long Ngộ lại học khá được, cô nhanh chóng mất dần hứng thú. Cô không có sở thích gì, thể là thường hay khôi phục trạng thái thả hồn đi hoang như ba năm trước. Cô nhiều nhất cũng chỉ nhắn tin với Thi Sơn Thanh, còn phần lớn thời gian thì không biết làm gì.

Thi Sơn Thanh lại không được thoải mái như thế. Cậu là con một, tương lai phải kế thừa gia sản, cũng may chính cậu cũng có hứng thú về phương diện tài chính. Vừa lên đại học, Thi Sơn Thanh đã bắt đầu từ từ tiếp nhận công việc của công ty.

Mấy năm nay thành phố Hải đã nhảy một bước dài, trở thành mạch máu kinh tế của cả nước. Cha của Thi Sơn Thanh cũng nhân cơ hội đó mà chuyển trụ sở đến đây. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Thi Lợi Hành không phản đối con nhà mình đến học ở Đại học D. Ông ấy nghĩ rằng Thi Sơn Thanh vì muốn thuận tiện tiếp nhận công việc của công ty nên mới đến Đại học D.

Buổi tối hôm nay, lúc Thi Sơn Thanh xử lý xong công việc của công ty thì đã là mười một giờ. Tài xế định đưa cậu về trường, nhưng không ngờ đi được nửa đường thì gặp tai nạn xe cộ nên bị kẹt xe. Thi Sơn Thanh thấy nơi này cách trường học cũng không xa nên bảo tài xế quay lại, còn mình thì về trường học.

Thông thường trường đại học đều cách xa khu dân cư, vì lưu lượng người đi quá lớn, ra vào sẽ gặp khó khăn. Ngày xưa Thi Sơn Thanh chẳng nhận ra, nhưng lần đi này khiến cậu đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, đèn đường cũng có mấy ngọn đã bị hỏng.

Những sạp hàng mở bán bên ngoài cũng đã thu dọn hết bảy, tám phần. Thi Sơn Thanh nhíu mày, quay đầu lại nhìn những chẳng thấy gì cả.

Lúc Thi Sơn Thanh đang tự cảm thấy mình thật đa nghi, thì sau lưng có một nguồn sức mạnh đẩy cậu vào một con hẻm nhỏ.

Có năm, sáu tên côn đồ cầm dao lập tức vây lại, Thi Sơn Thanh bị đẩy vào tường, phần lưng đau nhức.

Thi Sơn Thanh nhận ra, những người này có lẽ muốn cướp của.

Môi trường xung quanh trường đại học chẳng hề an ninh, chẳng qua đám sinh viên không hay ra ngoài vào đêm hôm khuya khoắt nên không phát hiện ra mà thôi.

“Tiền ở đây hết, mấy anh cầm đi.” Thi Sơn Thanh không cần chút tiền ấy, cũng sẽ không liều mạng với bọn họ, có thể dùng tiền để giải quyết thì cứ dùng thôi. Có điều, chờ những tên côn đồ này rời đi, Thi Sơn Thanh nhất định sẽ báo cảnh sát.

Một tên cao to giật ví tiền của Thi Sơn Thanh, mở ra xem số tiền bên trong rồi lấy vài tờ ngay tại chỗ.

Chẳng qua Thi Sơn Thanh tính sai mất rồi. Đám côn đồ này thường trà trộn quanh trường học, làm vài vụ trộm vặt. Nhưng có một tên gọi là Vương Phương lại thấy chưa đủ, muốn làm vụ lớn. Gã có thân thích làm công nhân vệ sinh ở công ty của nhà họ Thi, nên có nghe nói thái tử của nhà họ Thi đang học ở Đại học D.

Lộ trình của Thi Sơn Thanh đều cố định, Vương Phương quan sát hơn một năm nay, nên ý nghĩ bất chính càng ngày càng nặng. Đám người này đang đi bộ quanh đây thì đúng lúc gặp Thi Sơn Thanh, Vương Phương không thấy chiếc xe bình thường hay đưa đón, liền cảm thấy đây là cơ hội tốt trời ban.

Gã phải làm vụ lớn rồi!

Thi Sơn Thanh thấy đám người kia chứ nhỏ giọng nói thầm, thì dần dần cũng thấy không ổn. Cậu định lợi dụng lúc này để chạy trốn, thì gã Vương Phương luôn nhìn chăm chăm vào cậu đã vọt cậu ngã xuống đất.

“Cho thể diện mà không cần!” Về mặt Vương Phương vắn vẹo, gã nhắc chân muốn đạp lên mặt Thi Sơn Thanh.

“Bịch —” Vương Phương bị một người đá một phát ngã lăn ra.

“Mẹ nó...” Vương Phương bị đá liên chửi bậy một tiếng, bùm mông muốn đứng dậy.

“Long Ngộ?” Nhờ vào ngọn đèn mờ, Thi Sơn Thanh mới thấy rõ mặt của người tới.

Long Ngộ kéo người lên, chưa kịp nói gì thì gã cầm dao phía sau đã nhào tới.

Long Ngộ chẳng thêm để mấy gã này vào mắt, cô linh hoạt đánh ngã mấy tên, đá toàn bộ dao qua một bên. Long Ngộ quay đầu, đang định bảo Thi Sơn Thanh chạy ra ngoài đi.

“Cẩn thận!” Long Ngộ thấy Vương Phương lấy thứ gì đó từ trong túi áo, Long Ngộ rất quen thuộc với hình dạng của thứ đó.

Long Ngộ đẩy Thi Sơn Thanh sang một bên, đá rơi cái thứ trên tay Vương Phương xuống.

Thì Sơn Thanh cúi đầu nhìn cái thứ trượt đến chân mình, tim bỗng đập cực nhanh, sững?

Bởi vì thứ Vương Phương vừa lấy ra, nên Long Ngộ xuống tay rất nặng, không hề có chút lưu tình. Tới khi Vương Phương sắp hôn mê đến nơi thì cô mới dừng lại.

“Không sao chứ?” Long Ngộ bình ổn hơi thở, xoay người hỏi.

Thì Sơn Thanh lắc đầu nói: “Cảm ơn.”

Long Ngộ thấy cậu không sao mới xoay người nhặt khẩu súng bên chân Thì Sơn Thanh lên, bấy giờ mới lấy điện thoại ra để báo cảnh sát.

“Liên quan đến súng ống, thì việc này sẽ không đơn giản.” Long Ngộ giải thích với Thì Sơn Thanh, “Chúng ta cứ ở đây chờ cảnh sát tới đã.”

Đám người nằm trên đất đã bị Long Ngộ đánh gãy tay chân, không thể động đậy. Hai mươi phút sau, lúc cảnh sát và bác sỹ chạy tới nơi thì không khỏi dùng ánh mắt khác thường để nhìn Long Ngộ.

“Trời tối rồi, ngày mai tôi sẽ liên lạc với các cậu.” Vị cảnh sát mới tới hiển nhiên có quen biết Long Ngộ. Anh ta bảo cấp dưới dẫn hết đám người kia ra xe cảnh sát, lúc quay lại liền bảo Thì Sơn Thanh và Long Ngộ về đi.

“Được.” Long Ngộ gật đầu, dẫn Thì Sơn Thanh ra ngoài.

“Bọn họ nhắm vào tôi, ngày mai tôi sẽ đến cục cảnh sát.” Đi vào cổng trường, Thì Sơn Thanh mới lên tiếng.

“Tôi biết.”

Một cơn gió thổi qua, Thì Sơn Thanh ngửi được mùi máu tươi. Cậu nhủ mày nhớ lại, hình như đám người kia không bị đổ máu.

“Cậu bị thương à?” Thì Sơn Thanh dừng bước, nhìn về phía Long Ngộ.

“Hả?” Long Ngộ chậm rãi hai giây mới bật tai trộm chuông mà giấu tay mình ra phía sau.

Thì Sơn Thanh thấy thế thì lập tức hiểu ngay. Cậu mím môi, nói: “Đưa tay đây.”

Bầu không khí bất thường, Long Ngộ thấy Thì Sơn Thanh đang rất tức giận, nên đành ngoan ngoãn đưa bàn tay bị thương của mình ra. Cô đang định về phòng rồi sẽ tự băng bó.

Nhìn miệng vết thương lớn trên tay Long Ngộ, Thì Sơn Thanh chỉ cảm thấy tim mình đau đớn, “Sao vừa nãy không nói, cậu muốn bị nhiễm trùng mới thấy vui à?”

“Không đâu, chỉ là vết thương nhỏ, chẳng sao cả.” Long Ngộ an ủi một cách vô vị.

“Cái này gọi là vết thương nhỏ?” Thì Sơn Thanh thật khó mà tin nổi, không ngờ lúc nãy cậu lại không phát hiện ra cô đã dùng tay chặn dao, rõ ràng cậu ở ngay bên cạnh.

Thì Sơn Thanh lấy khăn tay ra, giúp Long Ngộ bịt miệng vết thương, yên lặng nhìn cô rồi nói: “Cậu đi theo tôi.”

Những phòng khám gần trường đều đã đóng cửa, trong phòng ký túc của cậu có hộp thuốc có thể giúp cô băng bó.

Nhà bây cũng có một bác bảo vệ, thời gian gác cổng đều muộn hơn so với những nơi khác. Nhưng lúc này, đã là giờ giới nghiêm. Có điều lúc khai giảng Thì Sơn Thanh đã cố ý xin trường học để thẻ của cậu có thể quét mở cửa.

Long Ngộ cứ thế đi theo cậu đến ký túc xá của nam sinh. Cô không nhìn ngó xung quanh, chỉ cúi đầu đi theo sau Thì Sơn Thanh.

“Vào đi.” Thì Sơn Thanh mở cửa. Sau khi bật đèn, thì cậu nghiêng người để Long Ngộ tiến vào.

“Ngồi đây đợi tôi chút.” Thì Sơn Thanh chỉ vào sofa.

“Được.” Long Ngộ ngồi thẳng tắp chờ Thì Sơn Thanh đi lấy hộp thuốc.

Thì Sơn Thanh ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gỡ khăn tay ra, máu trong lòng bàn tay Long Ngộ đã đông lại. Cậu dùng bông y tế thấm chút cồn bắt đầu lau miệng vết thương.

“Hơi đau nên cậu ráng nhịn nhé.” Thì Sơn Thanh an ủi, nhìn vết thương này tim cậu vẫn thấy đau nhói.

“Không sao đâu.” Long Ngộ vốn định tự làm, kết quả cô vừa đưa tay ra đã bị Thì Sơn Thanh đẩy về.

Thì Sơn Thanh rửa sạch sẽ vết máu, bấy giờ mới thấy rõ lòng bàn tay của Long Ngộ, trên đó có không ít sẹo. Cậu nhủ mày nghĩ thầm, chắc là lúc Long Ngộ đi làm lính gì đó, cũng thuận miệng hỏi ra.

Long Ngọ cúi đầu nhìn Thi Sơn Thanh đang cẩn thận giúp cô băng bó, im lặng một lúc lâu vẫn không nói gì. Chuyện quá phức tạp, trong thời gian ngắn cũng chẳng nói rõ được.

“Không muốn nói thì thôi.” Thi Sơn Thanh giúp cô thoa thuốc xong, lại dịu dàng dùng băng quấn lại. Cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt Long Ngọ rồi nói: “Lần này may mà có cậu, cảm ơn.”

“Chúng ta là bạn mà, giúp cậu là chuyện nên làm.” Long Ngọ mắt tự nhiên.

Thi Sơn Thanh không phủ định lời của cô. Cậu cúi đầu kiểm tra lớp băng đã quấn kỹ chưa, sau đó mới đứng dậy đi lấy sữa bò mà cậu vừa bỏ vào lò vi sóng.

“Uống đi.” Thi Sơn Thanh thấy Long Ngọ nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc thì giật giật khóe miệng nói: “Giải rượu.”

“Cậu... Tôi.” Long Ngọ nhận lấy trong sững sờ, muốn giải thích lại không biết nên nói gì.

“Con gái vẫn nên uống ít rượu thôi.” Thi Sơn Thanh bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài.

Long Ngọ uống từng ngụm sữa nhỏ, lần đầu tiên cô cảm thấy mình phải uống rượu đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Bởi vì vừa khai giảng nên phần lớn quần áo của Thi Sơn Thanh đều là đồ mới, cậu tìm một chiếc áo ngủ mới cho Long Ngọ.

“Mới đây, chưa mặc lần nào đâu.” Thi Sơn Thanh giải thích, “Bây giờ muộn quá rồi, cậu ngủ lại đây đi.”

“Được.” Long Ngọ không từ chối. Đầu cô còn hơi choáng, không biết là do uống nhiều rượu hay là vì bị thương nữa.

“Phòng tắm ở đây này.” Thi Sơn Thanh chỉ cánh cửa mở bên cạnh, dặn dò: “Đừng làm ướt băng vải.”

Dù sao cũng không phải đang ở nhà, nên cậu không có màng bọc thực phẩm để bọc lại. Vừa nãy Thi Sơn Thanh chỉ quấn lại mấy vòng, định chờ Long Ngọ tắm xong lại gỡ ra.

Long Ngọ cầm quần áo lên rồi đi vào trong im lặng. Ký túc xá nữ đã đóng cổng từ sớm, cô lại không ở tầng một nên chỉ có thể ở lại đây thôi.

Thấy cô vào rồi, về mặt của Thi Sơn Thanh mới sa sầm đi. Nếu hôm nay Long Ngọ không xuất hiện cứu cậu, đoán chừng hiện tại cậu đã xảy ra chuyện rồi. Nhưng vừa nghĩ đến vết thương trên tay Long Ngọ, Thi Sơn Thanh lại không muốn cô xuất hiện nữa.

Với lại... Cô còn uống rượu.

Có mấy lần Thi Sơn Thanh đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoang, chẳng qua mùi rất nhạt nên cậu không chắc lắm. Lần vào lớp sau này, xung quanh ngoài Long Ngọ ra thì những người khác đều cách cậu ít nhất hai chỗ ngồi, nên cậu mới dám chắc.

Nghĩ nghĩ, Thi Sơn Thanh vẫn quyết định gọi điện thoại báo người khác điều tra xem sao. Có lẽ chuyện này có liên quan tới công ty, người kia thậm chí còn mang theo cả súng nữa, đã dám hại người khác thì phải trả giá đắt.

Vừa thả di động xuống, Long Ngọ cũng đi ra từ phòng tắm.

“Hơi rộng.” Long Ngọ kéo kéo áo ngủ, mắt tự nhiên nói.

Cô cao một mét bảy mươi lăm, trong đám nữ sinh đã được coi là rất cao rồi, đặc biệt là ở phía nam. Bởi vì bình thường thoạt nhìn Thi Sơn Thanh không cường tráng lắm, mặc quần áo vào lại có vẻ gầy, nhưng thực tế là cậu cao hơn một mét tám lăm.

“Mặc tạm đi.” Thi Sơn Thanh nói xong thì đứng dậy, đi về phía Long Ngọ.

“Thắt lưng này không phải buộc như vậy đâu.” Chỉ vào thắt lưng trên người Long Ngọ, Thi Sơn Thanh thấy thật bất đắc dĩ.

Chỉ là một bộ áo ngủ đơn giản thôi mà, không biết cô mặc làm sao mà không che nổi phần vai luôn. Phần eo lại buộc quá chặt, làm lộ hết đường cong xinh đẹp.

Lúc này cũng có nét nữ tính đấy, Thi Sơn Thanh thăm nghĩ.

Từ trước đến nay Long Ngộ luôn mặc cả bộ quần áo ngủ, nhìn thấy thất lưng liền nhịn không được mà dùng cách trong quân đội để thất lại. Áo ngủ vốn đã rộng, cô lại không biết phải mặc làm sao, chỉ nghĩ rằng thất phần eo thật chặt cho không rớt xuống là được. Có điều áo ngủ của Thi Sơn Thanh là bằng lụa, rất trơn.

Thấy đã nửa ngày rồi mà Long Ngộ còn chưa thất xong, Thi Sơn Thanh đành đi đến giúp.

“Giữ ở đây.” Thi Sơn Thanh bảo Long Ngộ dùng tay không bị thương khép phần từ phần eo trở lên lại, sau đó bắt đầu tháo thất lưng.

Lúc này Long Ngộ chẳng mặc gì bên trong cả, Thi Sơn Thanh dựa gần như vậy, cô liền ngửi được mùi hương dễ chịu trên người cậu nên thấy hơi luống cuống. Long Ngộ nhịn không được mà dùng tay bị thương khép lấy phần ngực.

Thi Sơn Thanh phải gỡ thất lưng cả buổi, không ngờ lại chặt như vậy, cô thật sự thất rất chặt đấy.

“Không phải gỡ ở đó đâu.” Long Ngộ cúi đầu thấy Thi Sơn Thanh muốn xuyên một đầu thất lưng qua thì lập tức ngăn lại, “Sẽ thành nút chết đấy.”

“...” Thi Sơn Thanh ngẩng đầu: “Các cậu tham gia quân ngũ đều như vậy à?”

Đương nhiên không phải, Long Ngộ nghĩ thầm, lính cũng có rất nhiều loại mà.

“Đề tôi gỡ cho.” Long Ngộ do dự một lúc mới nói: “Cậu giúp tôi giữ một lúc đi.”

Thi Sơn Thanh thả thất lưng ra, nắm chặt hai nơi mà Long Ngộ đang nắm. Có điều cậu đã tính sai một chuyện rồi. Đáng người Long Ngộ rất tốt, không chỉ cao mà cái chỗ nào đó cũng phát dục tương đối tốt. Trước giờ cậu luôn bị biểu cảm và khí thế của Long Ngộ che mắt, nghĩ rằng Long Ngộ là kiểu phụ nữ giống đàn ông, chỉ thiếu đi thứ đó mà thôi.

Thật mềm! Đây là ý nghĩ đầu tiên của Thi Sơn Thanh. Đầu cậu lập tức xuất hiện một điều nghi vấn: Cái gì vậy nhỉ?

Hoàn toàn quên mất người đứng đối diện là nữ sinh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, rất nhanh đều kịp phản ứng. Khuôn mặt luôn đơ của Long Ngộ lại đỏ hồng hiếm thấy. Cô rời quân đội về nhà lâu như thế, nên làn da cũng từ màu lúa mạch đỏ về màu trắng.

Thi Sơn Thanh nhìn thấy rõ ràng. Hầu kết của cậu giật giật, hơi chặt vật mà liếc mắt đi. Tay cậu thì vẫn giữ áo ngủ, không dám buông ra, chỉ sợ nó sẽ trượt xuống. Cậu chỉ khẽ dời đi một chút.

“Xin lỗi.” Thi Sơn Thanh thấp giọng nói.

Long Ngộ lắc đầu, tỏ vẻ không để ý lắm, chỉ cúi đầu để tháo thất lưng.

“Được rồi.” Sau khi Long Ngộ tháo thất lưng xong liền bảo Thi Sơn Thanh từ từ thả tay ra để cô tự nắm.

Lúc này Thi Sơn Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu lại giúp Long Ngộ xếp chồng cổ áo, sau đó cúi đầu cẩn thận giúp cô thất đai lưng.

“Cảm ơn.” Chờ Thi Sơn Thanh lui lại vài bước, Long Ngộ mới nghiêm túc nói.

“Đưa tay kia lại đây.” Thi Sơn Thanh gạt đầu chỉ cánh tay bị thương của Long Ngộ.

Long Ngộ đã cẩn thận nhưng băng vải vẫn bị ướt. Chẳng qua Thi Sơn Thanh đã đoán được từ trước, cậu quấn thêm mấy vòng, như thế đơn giản chỉ để lộ phía trên ra là được.

“Cậu ngủ trên giường đi, tôi ngủ ở sô pha.” Thi Sơn Thanh vút băng gạc đi rồi nói.

Rất cuộc vẫn là ký túc xá nên không gian không quá rộng rãi, đặt cái ghế sô pha của Thi Sơn Thanh vào cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Đáng Thi Sơn Thanh cao, lúc ngủ nhất định phải co người, sẽ không quá thoải mái.

Long Ngộ quay đầu nhìn giường ngủ rồi nói: “Cậu cũng ngủ giường đi, nằm sô pha không dễ chịu đâu.”

Nếu vừa nãy không phát sinh chuyện kia, thì đoán chừng Thi Sơn Thanh thật sự sẽ không chút do dự mà đồng ý. Cũng không phải như ngày trước, ngủ chung một giường là sẽ thế này thế kia. Nhưng hiện tại Long Ngộ vừa nói như vậy, dù Thi Sơn Thanh không có cái suy nghĩ đó thì cũng sẽ không được tự nhiên.

“Một đêm cũng chẳng sao đâu.” Thi Sơn Thanh muốn từ chối.

“Ngủ chung đi.” Long Ngộ không hề cho Thi Sơn Thanh cơ hội trả lời, khí thế sắc bén trên người bỗng nhiên lại lộ ra.

Thôi quên đi! Thi Sơn Thanh thấy người đã nằm lên giường, dứt khoát cũng cam chịu.

Tắm rửa xong đi ra, Thi Sơn Thanh mở đi động lên liền phát hiện có hơn mười cuộc gọi nhờ đến từ số điện thoại nhà. Gửi tin nhắn trả lời xong, cậu liền tắt điện thoại, không để ý tới nữa.

Đã muộn quá rồi, con buồn ngủ của Thi Sơn Thanh cũng đã tới. Vừa ôm chăn rón rén trèo lên giường, Long Ngo liền xoay người nhìn cậu.

“Đánh thức cậu à?” Thi Sơn Thanh dừng động tác.

“Không, vẫn chưa ngủ.” Long Ngo dịch sang bên cạnh, chừa chỗ cho Thi Sơn Thanh.

“Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đến cục cảnh sát.” Thi Sơn Thanh nằm xuống, tắt đèn rồi nói.

Sau một lúc lâu, mới nghe được tiếng “Ừ” của Long Ngo.

Khóe miệng của Thi Sơn Thanh cong cong, trong bóng đêm dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nghe hô hấp của người bên cạnh dần trở nên chậm lại, Long Ngo mới mở mắt ra. Tối nay nhìn thấy súng, khiến cô nhớ tới một việc.

Long Ngo chậm rãi sờ lên ngực mình, cảm thấy chỗ đó đau như bị lửa thiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Một đêm không ngủ nên sắc mặt của Long Ngo hơi khó coi. Cô bật dậy rồi dùng nước lạnh vốc lên mặt mới tỉnh táo hơn chút.

Thi Sơn Thanh vẫn đang ngủ, cả người vùi trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu. Rõ ràng chăn không dày nhưng lại bị dăng về ngủ say của cậu làm cho dày lên.

Đêm qua Long Ngo đã gửi tin nhắn cho Ninh Trùng, bảo cô ấy sáng mai mang quần áo của cô đến cổng nhà bày cho Thi Sơn Thanh giúp cô. Long Ngo nghĩ Ninh Trùng sẽ không thức dậy quá sớm, đến khi đọc được tin nhắn thì chắc hẳn Thi Sơn Thanh cũng đã dậy rồi, cậu có thể giúp cô đi lấy quần áo.

Nhưng có đôi khi người tính không bằng trời tính. Sáng sớm Ninh Trùng đã tỉnh dậy rồi, định mở điện thoại chơi, kết quả lại thấy tin nhắn Long Ngo gửi đến.

Cả cơ thể mềm mại rung lên một cái, như cái lò xo, lập tức nhảy khỏi giường.

Thật á! Chị đây là...

Ninh Trùng nghĩ tới hai người ấy, liền phát hiện Thi Sơn Thanh không chỉ một lần có dính líu quan hệ với Long Ngo. Gần nhất chính là ảnh chụp hai người ăn cơm chung trong học kỳ này, cho nên hai người đã ở cùng nhau từ học kỳ trước ư?

Ninh Trùng từng gặp Thi Sơn Thanh một lần ở khoảng cách gần, lập tức phong Thi Sơn Thanh thành nam thần của mình luôn. Nam thần là để tượng trưng, chứ không thể gần gũi. Ninh Trùng hiểu rất rõ, Thi Sơn Thanh trông có vẻ rất hoàn mỹ cũng quá lạnh nhạt, không thích hợp làm bạn trai.

Không ngờ lại bị chị cô ấy tóm... Còn dường như rất xứng.

Ninh Trùng càng sùng bái Long Ngo hơn. Giờ mới bao lâu chứ, lại có thể tóm gọn nam thần rồi!

Cho nên Ninh Trùng nhanh chóng tìm quần áo, xếp gọn vào một cái túi rồi tức tốc chạy đến nhà bày.

Giờ còn quá sớm, chưa đến bảy giờ nên xung quanh cũng chỉ có vài người. Ninh Trùng đứng ở cổng một lúc lâu, cuối cùng cũng nhịn không được nữa mà gọi cuộc điện thoại.

“Tiểu Trùng?” Long Ngo đang ngồi ngơ trên ghế, di động đột nhiên rung lên, cô vội vàng nhận. Vì để tránh đánh thức Thi Sơn Thanh, Long Ngo liền đứng lên đi cách giường một đoạn.

“Chị ơi, sao em không thấy anh Thi ạ?” Ninh Trùng lăm la lăm lét trốn dưới tàng cây trước cổng nhà bày, thỉnh thoảng lại ló đầu nhìn xung quanh.

Long Ngo nghe được câu hỏi của Ninh Trùng trong điện thoại, thì im lặng nhìn Thi Sơn Thanh đang ngủ say.

“Chị?”

“Anh ấy còn đang ngủ.” Long Ngo rồi rầm một lúc, vẫn nói sự thật.

Luôn cảm giác lượng tin tức hơi lớn, mặt Ninh Trùng hơi khô.

“Em làm gì ở đây thế?” Một giọng nam truyền đến từ sau lưng Ninh Trùng, khiến cô ấy sợ tới mức run lên, di động thiếu chút nữa cũng rớt xuống đất.

Trương Liêu không có lớp, nên tối hôm qua đã đi net xuyên đêm để chơi game với mấy người bạn bên ngoài trường. Kết quả cậu ta vừa đến cổng nhà bây giờ liền thấy em nữ sinh gặp được trên máy bay lúc trước, liền nhìn không được mà đến chào hỏi.

Ninh Trùng hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, sau đó xoay người nhìn về phía người tới.

“Trương Liêu?” Đôi mày thanh tú của Ninh Trùng nhíu lại, ngạc nhiên đến mức quên cả gọi anh.

Cô ấy lập tức lui ra sau vài bước, nói với Long Ngo ở đầu bên kia: “Chị ơi, em đưa quần áo cho anh Trương Liêu mang lên đó.”

Trương Liêu chỉ nhìn thấy Ninh Trùng cúp điện thoại, chứ không nghe rõ cô ấy nói những gì.

“Em biết anh?” Trương Liêu thấy khá đặc ý.

“Đương nhiên rồi ạ!” Ninh Trùng cười đến ngọt: “Anh khóa trên ời, anh có thể giúp em một việc được không ạ?”

Khuôn mặt của Ninh Trùng rất phù hợp với tiêu chuẩn trong đầu Trương Liêu, tuy có chuyện trên máy bay lúc trước, nhưng cậu ta vẫn nhìn không được mà đáp ứng: “Được.”

“Có thể giúp em đưa thứ này đến phòng của anh Thi Sơn Thanh không ạ?” Ninh Trùng đưa túi ra phía trước.

Ninh Trùng dùng hai túi để đựng, nên Trương Liêu không nhìn ra bên trong có gì. Cậu ta chỉ cảm thấy tim đập tức ngực lạnh: Cho nên là cô ấy thích Thi Sơn Thanh, muốn tặng quà cho cậu ấy, còn mình chẳng qua là cái bậc thang mà thôi.

Đã đáp ứng rồi, Trương Liêu cũng không nhỏ mọn như vậy. Cảm xúc trên mặt dần dần lạnh đi, cậu ta gạt đầu nhận túi rồi đi vào trong.

Ninh Trùng thấy nhiệm vụ đã hoàn thành thì lập tức đi về. Tin tức hôm nay chấn động đến mức khiến cô ấy chưa thể tiêu hóa nổi, cô ấy phải ngủ một giấc để từ từ tiêu hóa nó.

Trương Liêu xách túi, chỉ cảm thấy hết sức thê lương. Vì sao tất cả mọi người đều thích Thi Sơn Thanh chứ? Tuy rằng nhà mình không quyền thế như nhà Thi Sơn Thanh, tuy rằng mình không lợi hại như Thi Sơn Thanh, nhưng tốt xấu gì thì mình cũng là một nam sinh đẹp trai như ánh mặt trời mà ta!

Trước đây chưa có Thi Sơn Thanh trong trường, mình cũng được xem là một hotboy đó!

Đi đến trước phòng Thi Sơn Thanh, Trương Liêu gõ cửa, trong lòng lại nghĩ nếu cô bé kia mà thấy Thi Sơn Thanh ném quà cô ấy tặng đi, chẳng phải sẽ khóc nhè ư?

“Thi... Long Ngo?!” Trương Liêu vốn đang cụp mắt, sau khi thấy rõ người ra mở cửa thì lập tức tròn mắt thật to.

“Suyt.” Long Ngo chỉ lộ nửa người, cô dùng ngón trỏ để trên môi, ra hiệu Trương Liêu đừng lớn tiếng.

“Lớp trưởng, đưa tôi đi.” Long Ngo chỉ cái túi trong tay Trương Liêu.

“À, à.” Trương Liêu lập tức đưa qua. Cậu ta nhìn cửa phòng đã đóng nhưng vẫn chưa đi, ước chừng phải sừng sốt mất năm phút.

Người vừa mới mở cửa là Long Ngo? Cô mặc là áo ngủ? Áo ngủ đó... Hình như cậu ta đã từng thấy trong tủ quần áo của Thi Sơn Thanh rồi mà.

Nhất định là cậu ta chơi game đến điên rồi, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Trương Liêu như cái xác không hồn trở lại phòng mình. Tất cả đều chỉ là ảo giác, ảo giác. Tắm rửa rồi ngủ một giấc, thức dậy sẽ tốt thôi, thế giới này sẽ bình thường trở lại.

Long Ngo cầm quần áo bước vào phòng tắm, mở cái túi ra thì phát hiện bên trong còn có đồ rửa mặt. Cười một tiếng, Long Ngo biết Tiểu Trùng là người cẩn thận tỉ mỉ, nhưng không ngờ ngay cả thứ này cũng nghĩ tới.

Long Ngo thật sự không hề nghĩ tới Ninh Trùng vì hiểu lầm cái gì đó, nên mới cẩn thận như vậy đâu.

Đội Long Ngo rửa mặt xong, thay quần áo đi ra thì phát hiện Thi Sơn Thanh đã thức, nói chính xác là đã ngồi dậy.

Thi Sơn Thanh bị tuyệt huyết áp, lúc rời giường luôn có vẻ lơ mơ, lại thích nằm ỳ nữa. Chẳng qua cậu luôn dậy trước tám giờ, nên không có ai biết.

Long Ngo không có ở trên giường, nên cậu chưa nhớ ra lúc này trong phòng có nhiều hơn một người. Thi Sơn Thanh đứng lên từ ổ chăn, cúi đầu híp mắt, ôm chăn mơ màng màng.

Long Ngo đi ra thì thấy được cảnh này, tóc Thi Sơn Thanh rối tinh rối mù, mắt thì nhắm, lông mi dài lại run run, đổ bóng trên sống mũi cao.

Đây... Gọi là đáng yêu nhì.

Long Ngo bỗng nhiên nhớ tới những cuốn truyện tranh mà anh họ xa đặt trên giá sách của cô.

“Thì Sơn Thanh.” Long Ngo nhin không được liền gọi.

“Hừm...” Thì Sơn Thanh nghe thấy có người gọi cậu, thì dùng giọng mũi cúi đầu đáp một tiếng, thậm chí còn mang theo chút âm sữa.

Long Ngo bỗng cảm thấy tim mình đập hơi nhanh: Chẳng lẽ vì cả đêm không ngủ nên nhịp tim không đều?

“Nên dậy rồi.”

Thì Sơn Thanh giống như chợt giật mình tỉnh giấc, ngẩng mạnh đầu lên nhìn người đối diện.

“Phải đến cục cảnh sát.” Long Ngo giải thích.

Lúc này Thì Sơn Thanh mới nhớ ra chuyện xảy ra đêm qua, liền có chút ảo não mà cào cào tóc. Tại sao mình có thể ngủ như chết vậy chứ! Nhớ lại hành động ngủ xuẩn của mình vừa nãy, Thì Sơn Thanh thật hận không thể đào một cái hang mà chui xuống.

Xốc chăn lên, Thì Sơn Thanh đi vào phòng tắm để rửa mặt.

Lúc đi ra, cậu thấy Long Ngo đã ăn mặc chỉnh tề thì lấy làm lạ: “Cậu thay quần áo à?”

Long Ngo gật đầu: “Nhờ bạn cùng phòng mang tới vào lúc sáng.”

Thì Sơn Thanh nhú mày: “Cậu đâu có thể, làm sao đưa vào được?” Cậu nghĩ đến khả năng có người nhìn thấy dáng vẻ của Long Ngo khi mặc áo ngủ, liền thấy lòng chát chát.

“Vừa nãy bạn cùng phòng gặp được lớp trưởng, nên nhờ lớp trưởng mang lên.” Long Ngo giải thích.

“Ừ.” Thì Sơn Thanh lại thấy vui một cách khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Cảnh sát tới đêm qua vừa vặn là người quen của Long Ngo, trước đó từng hợp tác trong một lần làm nhiệm vụ, không ngờ anh ta lại chạy tới thành phố Hải.

Vừa đi vào, cảnh sát liền lấy lời khai của bọn Thì Sơn Thanh. Lôi Thật ưỡn người bắt chéo chân ngồi trên ghế sắt dài. Long Ngo đi ra liền đối mặt với ánh mắt của anh ta.

“Anh kết hôn rồi à?” Long Ngo liếc mắt liền thấy cánh tay đang gác trên lưng ghế của Lôi Thật.

“Lớn tuổi rồi, nên muốn ổn định ấy mà.” Lôi Thật cười cười, đập đập vào ghế, ra hiệu cho Long Ngo ngồi xuống đó.

“Điều tra thế nào rồi?” Long Ngo nói về chuyện đêm qua.

Lôi Thật chép miệng, hất mặt về phía cánh cửa phòng làm việc đang đóng chặt rồi nói: “Một tên côn đồ mà thôi, không biết kiếm súng từ đâu, muốn bắt cóc cậu chủ nhà họ Thi đấy.”

“Côn đồ có thể lấy được súng à?” Sắc mặt Long Ngo hơi lạnh đi.

“Quản gã là ai làm gì, dù sao thời gian này cũng không dễ chịu lắm.” Lôi Thật nói bằng quơ. Vừa rồi vị cậu chủ nhà họ Thi kia không đơn giản là chỉ đi cùng Long Ngo, theo sau cậu ta còn có một vài người nữa, bây giờ cục trưởng đang nói chuyện với bọn họ ở bên trong kia kia.

“Còn em?” Lôi Thật hỏi: “Sao lại ở thành phố Hải, còn quen biết cậu chủ Thi nữa?”

“Em trở lại trường tiếp tục việc học. Cậu ấy là bạn học của em, tới qua đúng lúc đụng phải.”

Lôi Thật thu hai tay về, chân cũng thả xuống: “Có ý gì?”

“Em xuất ngũ rồi, về để đi học tiếp.” Long Ngo thuận miệng nói.

“Xuất ngũ!” Lôi Thật thấy hơn phân nửa người trong cục cảnh sát nhìn về phía mình, liền dè thấp giọng xuống, nhưng vẫn có vẻ kích động: “Sao lại thế chứ, đang êm đẹp, anh không tin bọn họ cứ thế mà thả em đi đâu!”

Năm ngoái Lôi Thật vừa ăn Tết âm lịch xong liền bị điều đến thành phố Hải, hoàn toàn không biết chuyện Long Ngo đã gặp phải sau này, khó tránh tâm tình có hơi kích động.

“Gặp chút chuyện nên về.” Long Ngo nói thêm một câu: “Cha mẹ em cũng không muốn em cứ ở mãi trong quân đội.”

Lôi Thật lẩn lộn khắp nơi đã nhiều năm, lúc này mà còn chưa nhìn ra có gì đó không đúng, thì anh ta đã chẳng ăn chùa được mười mấy năm nay.

“Không nói chuyện này nữa.” Lôi Thật vỗ vai Long Ngo, “Hôm khác đến nhà anh đi, em vẫn chưa gặp chị dâu nhỉ, đồ ăn cô ấy làm có vị chính gốc của thành phố Hải đấy.”

“Được.” Long Ngo cười một tiếng.

Lôi Thật thấy thế thì không khỏi nhíu mày: “Vẫn là trường học tốt hơn.”

Long Ngo nhìn sang với vẻ ngờ vực.

“Không ngờ Long nặt đơ của chúng ta cũng biết cười đấy.” Lôi Thật cười to.

Lúc Thi Sơn Thanh đi ra thì thấy ngay cảnh Long Ngo đang trao đổi số điện thoại với Lôi Thật. Cậu lập tức thấy không thoải mái trong lòng lắm, sao hề cô ấy gặp ai là lại đi xin số vậy nhỉ?

Trông vị cảnh sát kia ít nhất cũng ba mươi tuổi, khuôn mặt bình thường không có gì lạ, chỉ có đôi mắt là thỉnh thoảng lóe sáng. Căn bản đâu so được với cậu, cô ấy xem trọng người như này à?

Thi Sơn Thanh quay đầu bảo mọi người về đi rồi mới tiến đến.

Long Ngo vừa lưu số của Lôi Thật xong thì thấy Thi Sơn Thanh đã đi tới.

“Xong chưa?”

“Rồi, bọn mình về thôi.” Thi Sơn Thanh đưa bàn tay đang cầm trong túi về phía Lôi Thật, “Tối qua còn phải cảm ơn cảnh sát đã đến giúp bọn tôi.”

Lôi Thật nhìn Thi Sơn Thanh lại nhìn Long Ngo bên này, mắt liền lóe sáng. Cuối cùng anh ta cũng cười đứng dậy bắt tay với Thi Sơn Thanh, còn thân thiết đưa tay vỗ vai Thi Sơn Thanh nữa.

Thi Sơn Thanh nhíu mày không vui, đang định lui ra phía sau, thì lại bị câu nói thâm vào tai của Lôi Thật làm cho sững sờ tại chỗ.

Anh ta nói: “Người trẻ tuổi này, anh đây xem trọng cậu lắm đấy!”

Có ý gì? Ánh mắt của Thi Sơn Thanh bắt giắc dời về phía Long Ngo.

Lôi Thật cũng mặc kệ lời nói của mình đã tạo ảnh hưởng lớn đến thế nào đối với người khác, anh ta đuổi người rồi đi tâm sự với cục trưởng.

“Đi thôi.” Long Ngo cũng nhìn về phía Thi Sơn Thanh.

Cảnh sát kiểu gì vậy? Chẳng khác gì lưu manh! Thi Sơn Thanh khó chịu nghĩ.

Hôm nay là chủ nhật, không có lớp. Thi Sơn Thanh nhìn Long Ngo đang cúi đầu đi bên cạnh, thì hơi không muốn về thẳng trường.

“Muốn đi ăn cùng không?” Buổi sáng hai người chỉ ăn bánh bao ở trên xe, bây giờ ra khỏi cục cảnh sát thì đã mười một giờ rồi.

“Được.” Bọn bè cùng đi ăn là thú tiêu khiển bình thường, Long Ngo không nghĩ nhiều.

Thi Sơn Thanh bảo người trợ lý vẫn luôn theo sau đi đặt chỗ trước, còn mình thì tự lái xe.

“Lần trước cậu mời tôi, lần này đến lượt tôi mời.” Chờ Long Ngo ngồi lên xe, Thi Sơn Thanh mới nói. Nhưng trong lòng cậu đang rất bất mãn thì Long Ngo lại đi ngồi ở ghế sau.

“Được.”

Từ thói quen khi đi ăn chung vài lần, Thi Sơn Thanh liền biết Long Ngo thích ăn món Trung hơn. Cũng thế thôi, cứ nhìn khí chất bảo thủ khắp người cô là biết.

Thị Sơn Thanh bảo trợ lý đặt nhà hàng com kiểu Trung, chẳng qua là món thanh đạm vì cậu vẫn nhớ tay của Long Ngo đang bị thương.

Long Ngo đi vào liền thấy nhà hàng được trang trí theo phong cách cổ, thì hơi kinh ngạc. Cô còn tưởng rằng chỉ giải quyết một bữa đơn giản mà thôi.

Vừa ngồi xuống, một nữ phục vụ mặc sườn xám đã cầm thực đơn tới.

Thị Sơn Thanh nhận lấy rồi đưa cho Long Ngo, để cô chọn.

Long Ngo nhìn từ trái sang phải, lại từ phải sang trái, cuối cùng cũng chọn một món mà cô cho rằng cũng không tệ lắm. Thị Sơn Thanh nghe được thì gân xanh nổi lên, nhiều món thanh đạm như thế lại không chọn, cô cứ cố tình đi chọn cái món không có lợi cho việc liền miệng vết thương.

“Đổi món khác đi, mà thôi, để tôi chọn cho.” Thị Sơn Thanh không thèm để ý tới Long Ngo đang sùng sốt, liền chọn mấy món là đã xong.

“Cậu phải ăn nhạt thôi, không được ăn mấy món có tính kích thích đâu.” Thấy Long Ngo vẫn còn đang sùng sờ, Thị Sơn Thanh đành thấp giọng giải thích.

“Ồ.” Vết thương bé tẹo ấy, Long Ngo chẳng để vào mắt. Chẳng qua thiện chí đến từ người bạn vẫn làm cho Long Ngo thấy ấm áp.

Chủ nhà hàng kiểu Trung này tập trung vào những món thanh đạm, dưỡng sinh, nên thời gian làm món khá lâu mới có thể lên bàn. Lúc đợi đồ ăn, hai người liền nói chuyện câu được câu chăng với nhau.

Di động của Long Ngo trên bàn bỗng rung, cô cầm lên thì thấy là Ninh Trùng.

“Tiểu Trùng?”

“Chị, chị đang ở đâu thế?” Ninh Trùng nhỏ giọng hỏi, mắt thì nhìn Trần Tú phía đối diện đang cười đến dịu dịu dàng dàng.

“Làm sao vậy?” Long Ngo cảm thấy giọng của Ninh Trùng hôm nay là lạ, không hoạt bát như mọi ngày.

“Đi đến ký túc xá á chị!” Ninh Trùng hạ giọng, còn cười một cái với Trần Tú.

Ninh Trùng không biết vì sao hiện tại cô ấy lại có loại cảm giác bị bắt gian tận giường nữa.

“Sao thế, Ngo Ngo đi đâu à?” Trần Tú kiễng chân sờ lên chân của Long Ngo, nhìn dày mà chẳng dày gì cả.

“Mẹ chị đến?” Long Ngo nghe được giọng của Trần Tú truyền ra từ di động thì hỏi.

Thị Sơn Thanh nghe nói thế, không khỏi giương mắt nhìn sang.

“Dạ.” Cũng không biết là Ninh Trùng trả lời Trần Tú hay là Long Ngo.

“Tiểu Trùng, đưa điện thoại cho đi đi.” Trần Tú hoàn toàn không hiểu tâm tư rối rắm của Ninh Trùng, chỉ cười rồi nhận lấy điện thoại.

“Ngo Ngo, con đi đâu thế? Hôm nay mẹ có tiết dạy nên về trường, sẵn qua thăm con luôn.” Trước đó Trần Tú còn tưởng rằng Long Ngo ở thư viện.

“Con ra ngoài với bạn có chút việc, bây giờ đang ăn com ạ.” Long Ngo không nói là chuyện gì, chỉ nói qua loa.

Bạn? Trần Tú nhìn Ninh Trùng phía đối diện, chẳng lẽ Ngo Ngo còn có bạn khác? Bà thấy vui vì con gái nhà mình rốt cuộc cũng đã hơi hướng ngoại.

Đúng lúc mấy nhân viên

phục vụ bên Long Ngo đã bung đồ ăn lên, hỏi có muốn uống rượu hay không, Thị Sơn Thanh liền thuận miệng từ chối.

Trần Tú nghe được giọng nam trong điện thoại thì hỏi ngay: “Bạn nam à?”

Long Ngo còn chưa có phản ứng gì thì tim Ninh Trùng ở ký túc xá đã đập bình bịch. Chẳng lẽ chị và anh Thi còn chưa rời giường? Bị phát hiện rồi!

Thật ra Trần Tú đâu có ý gì khác, chẳng qua chỉ kinh ngạc vì con gái nhà mình lại đi ăn cùng một người bạn là nam, chỉ thêm một chữ “Nam” sáng chói mà thôi.

Hiển nhiên sóng điện não của hai mẹ con có cùng tần số, Long Ngo “Dạ” một tiếng trầm thấp vào điện thoại.

“Thế à, vậy con ăn com đi, mẹ về trước.” Mặc dù Trần Tú thấy hơi tiếc vì không gặp được con gái, nhưng vẫn thấy mừng vì con gái đã có thêm vài người bạn.

Ninh Trùng kinh hồn bạt vía nhìn Trần Tú cúp điện thoại, sợ đi ấy nổi xung mà chạy đến nhà bày để tóm Long Ngo về.

“À, di oi, chị đang ăn cơm ă?” Ninh Trùng hỏi thử.

“Ừ, Tiểu Trùng ăn cơm chưa? Di mang theo ít đồ đấy, cháu nếm thử xem.”

Thấy trên mặt Trần Tú không có gì khác thường, Ninh Trùng mới thả trái tim trên họng xuống.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tuy là thức ăn thanh đạm nhưng cũng có một vị khác, không thì nhà hàng này đã chẳng mở được lâu vậy. Lúc Long Ngộ ăn cơm thường thích chuyên tâm vui đầu ăn, nên tốc độ của cô rất nhanh. Thi Sơn Thanh đã từng lĩnh giáo nên cậu cũng không thấy ngạc nhiên nữa.

Thi Sơn Thanh chưa thấy đối. Cậu giúp Long Ngộ múc một chén canh nhỏ trước, còn mình lại chọn ăn mấy món rau.

Đợi đến khi Long Ngộ đã ăn no, Thi Sơn Thanh liền làm như vô tình mà nói: “Dù sao hôm nay cũng ra ngoài rồi, chi bằng cùng nhau đi xem phim đi? Đúng lúc gần đây có chiếu phim mới.”

Về phần là phim gì mới, hiển nhiên Thi Sơn Thanh cũng không rõ lắm. Trọng điểm của cậu chỉ đặt ở chỗ “Cùng nhau” mà thôi.

“Ừm.” Long Ngộ cũng thấy ý kiến này rất hay, có thể khiến tình bạn càng thêm sâu sắc, đáng để học hỏi! Lần sau mà quen với bạn mới, cô cũng muốn dùng cách đi xem phim để giao lưu thúc đẩy phát triển tình bạn.

Hai người đại để chưa từng làm việc này, nên chưa biết nhiều về thị trường phim ảnh. Bọn họ vừa vào rạp chiếu phim liền tròn tròn mắt, vì sắp xếp lịch chiếu về cơ bản đều sau bảy giờ tối. Chưa kể bây giờ đang giữa trưa nên không có ai, mà ngay cả phim cũng chẳng được mấy bộ.

Do dự hết nửa ngày, cuối cùng Long Ngộ cũng đưa ra ý kiến: Đi sân chơi gần đây để giết thời gian.

Lúc cô xem tivi cùng mẹ đột về nhà lần trước, có thấy trên đó diễn như vậy, bạn bè đi đến sân chơi, tình cảm lập tức sâu sắc hơn. Giờ phút này Long Ngộ có cảm nhận sâu sắc rằng bản thân cô cũng có thiên phú trên phương diện kết bạn, nên thấy khá kiêu ngạo.

“Tôi đi mua vé.” Thi Sơn Thanh nói xong thì đi sang chỗ bán vé.

Tuy Long Ngộ không ra ngoài chơi, nhưng dù sao cô cũng là người thành phố Hải, vẫn khá quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh. Chưa đến hai mươi phút hai người đã ra đến sân chơi.

Sân chơi thật ra không hề ít người, lượng người ra ra vào vào rất lớn.

Bọn họ đều tới những nơi thế này vào lúc nhò, bây giờ vào đây đều thấy hơi lúng túng. Chẳng qua hai người lại không hề biểu lộ cảm xúc thật ra mặt. Thi Sơn Thanh trung về mặt bình tĩnh dẫn Long Ngộ đi theo dòng người.

Những chỗ như công viên trò chơi dĩ nhiên là càng kích thích được nhiều người hơn. Và lại, giới trẻ bây giờ thích nhất là tụ tập trong này.

Cuối cùng hai người cũng dừng chân trước tàu lượn siêu tốc.

Thi Sơn Thanh nghe thấy phía bên trên không ngừng truyền đến tiếng hét chói tai, thì bỗng nhiên thấy bồn chồn trong lòng.

Nếu bây giờ Long Ngộ mà nói không dám chơi trò này, thì cậu sẽ lập tức quay đầu chạy lấy người, Thi Sơn Thanh thậm nghĩ như thế.

Hiển nhiên Long Ngộ không tồn tại loại sợ hãi này. Cô làm giống như Thi Sơn Thanh vừa nãy, đi theo dòng người rồi ngồi lên, thấy Thi Sơn Thanh không nhúc nhích còn quay đầu gọi một tiếng.

Thi Sơn Thanh chỉ có thể kéo chân đi theo, cậu không thể nhận thua được.

Ngồi trước bọn họ là một đôi tình nhân. Còn chưa bắt đầu, nữ sinh đã nắm thật chặt tay của nam sinh. Thi Sơn Thanh lại càng hoảng hốt, lát nữa cậu tuyệt đối không được hét, thế thì thật mất mặt.

Long Ngộ không hề nhận ra Thi Sơn Thanh có gì khác thường, tầm mắt của cô đều nhìn thẳng tắp về phía trước rồi ngẩn người: Hình như là đu quay trong tivi.

Tàu lượn siêu tốc bắt đầu chuyển động từ từ, Thi Sơn Thanh vô thức nuốt nước miếng, nhịp tim cũng bắt đầu tăng tốc theo tốc độ tàu lượn.

Đến điểm đổ dốc, tàu đi chậm lại. Nữ sinh phía trước dường như đã biết cảnh tượng sau đó, bắt đầu cao giọng hét lên. Thi Sơn Thanh chưa bị tàu lượn siêu tốc hù sợ, lại bị cô nàng làm sợ tới mức bay nửa hồn.

Quả nhiên sau khi tàu lượn lao xuống, toàn bộ người trên tàu bắt đầu cao giọng kêu thảm thiết. Tiếng hét của Thi Sơn Thanh đến bên miệng liền bị cậu nuốt mạnh xuống.

Không, không được hết. Thi Sơn Thanh đang chóng mặt nghĩ thế, quá mất phong độ đi.

Lại một khúc cua gấp, Thi Sơn Thanh rốt cuộc cũng nhận không được nữa. Tay cậu vội chụp lấy mu bàn tay bên cạnh của Long Ngo.

Long Ngo ngồi trên đó, ngay cả tim cũng không đập trật nhịp. Sau khi bị cầm tay, cô nhìn về mặt bất thường của Thi Sơn Thanh mới biết là cậu đang sợ.

Trở tay nắm chặt tay Thi Sơn Thanh, Long Ngo và cậu liếc mắt nhìn nhau rồi quay đầu đi.

Nói ra cũng thật lạ, nhịp tim vốn đập cực nhanh vì ngồi tàu lượn của Thi Sơn Thanh bỗng ổn định lại. Tất cả sự chú ý trên người cậu đều đặt lên bàn tay hơi lạnh của Long Ngo, tiếng hét trên tàu lượn lập tức trở thành phông nền.

Sao tay cô ấy lại lạnh thế nhỉ? Một giây trước khi tàu lượn dừng lại, Thi Sơn Thanh vẫn còn đang nghi hoặc.

“Cậu ổn không?” Long Ngo nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Thi Sơn Thanh.

“Không sao cả.” Thi Sơn Thanh thấp giọng nói, tiếng có hơi khàn.

Hình như cậu không thích trò này, thôi bỏ đi quay đi, Long Ngo tiếc nuôi nghĩ.

Lần này Thi Sơn Thanh không đi theo dòng người nữa, cậu quyết định tùy tiện đi dạo xung quanh một lúc. Chẳng qua bàn tay đang nắm của hai người đã bị cậu bỏ quên.

Long Ngo nghĩ Thi Sơn Thanh vẫn chưa bình tĩnh lại, cũng liền theo cậu.

“Muốn ăn kem không?” Thi Sơn Thanh thấy một cửa tiệm, nghiêng đầu hỏi Long Ngo.

Nếu để Long Ngo nói thật, tất nhiên cô sẽ không ăn, bây giờ vẫn chưa tới hè mà. Có điều, nhìn đôi mắt tròn xoe thấy đáy của Thi Sơn Thanh, Long Ngo gạt đầu.

Thỉnh thoảng cũng phải nói dối vài câu với bạn bè —— trích lời kết bạn đến từ đội trưởng.

Chờ khi Thi Sơn Thanh đưa tay ra nhận hai cây kem, thì cậu mới nhận ra này giờ bọn cậu vẫn luôn nắm tay.

Hai người lại nhìn nhau, nhưng không thả bàn tay đang nắm ra. Long Ngo vươn bàn tay trái quán băng để nhận cây kem mà ông chủ đưa, Thi Sơn Thanh cũng nhận một cây khác.

Im lặng cả đoạn đường rồi ăn hết kem xong, lúc dừng ở trò tiếp theo buộc hai người phải tách ra ngồi, thì bây giờ bọn họ mới buông tay nhau ra.

Long Ngo nắn nắn ngón tay đã mất đi cảm giác. Thề chất của cô thiên hàn, tay chân luôn lạnh suốt cả ngày. Tay của Thi Sơn Thanh lại ấm áp áp, nắm rất thoải mái, dường như độ ẩm từ trên tay đã truyền tới đáy lòng Long Ngo.

Một buổi chiều đầu tiêu phí ở công viên trò chơi. Đến lúc ra ngoài, hai người lại đi ăn cơm tối, cuối cùng mới vào rạp chiếu phim.

Bọn họ xem một bộ phim trinh thám của nước ngoài, còn mang một chút yếu tố khủng bố, được đánh giá rất cao. Hai người ngồi ở một góc sau cùng của rạp chiếu phim, chăm chú xem hết. Còn về phần tại sao lại chọn góc sau cùng, Thi Sơn Thanh đã đoán suy nghĩ.

Nếu là một bộ phim hay, nhất định sẽ có rất nhiều người đến xem. Rạp chiếu phim này lại nằm trong trung tâm thương mại, lưu lượng người chắc chắn cũng rất cao. Thi Sơn Thanh nhìn sơ đồ mặt bằng của rạp chiếu phim, phía sau chỗ ngồi đó có lối ra. Đến khi bọn họ xem phim xong là có thể trực tiếp rời đi mà không cần chen lấn với người khác.

“Chắc là còn phần hai đó, câu chuyện vẫn chưa được giải thích hết mà.” Thi Sơn Thanh nói một cách chắc chắn.

“Ừ, lần sau ra phần hai thì bọn mình lại đi xem.” Long Ngo cảm thấy xem phim thật sự có thể thúc đẩy giao lưu phát triển tình bạn, vì bọn họ đã nói được rất nhiều chuyện với nhau rồi.

“Được.” Nhớ lại tình tiết phim, Thi Sơn Thanh vẫn thấy chưa thỏa mãn.

Lúc đi ra đã không còn sớm, chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ đóng cổng của Long Ngo. Chẳng qua Thi Sơn Thanh đã dặn tài xế chờ ở bên ngoài từ trước, xem phim xong liền đưa bọn họ về trường luôn.

Chương 23

Hai người về đến trường trước khi cổng ký túc xá nữ bị khóa. Nhà bảy và ký túc xá của Long Ngo nằm ở hai hướng khác nhau, cho nên Long Ngo liền tạm biệt Thi Sơn Thanh từ cổng trường.

Đến cổng ký túc xá, Long Ngo đoán Thi Sơn Thanh cũng đã về đến, thì cúi đầu gửi cho cậu một tin nhắn chúc ngủ ngon, lúc này mới quét thẻ mở cửa đi vào.

Đẩy cửa phòng ký túc ra, Triệu Chân Kỳ đã lên giường kéo rèm lại rồi, có điều hiển nhiên còn chưa ngủ. Tiếng phim truyền hình và tiếng cười của cô ta thỉnh thoảng sẽ truyền ra từ trong rèm.

Ninh Trùng cũng đã lên giường, mặc đồ ngủ rồi ngồi trên đó đọc sách. Long Ngo và Ninh Trùng đều không treo rèm, nên vừa đẩy cửa vào là thấy ngay đôi chân trắng bóc của cô ấy đang buông xuống cạnh mép giường.

Long Ngo chỉ có thể bất đắc dĩ đi đến, đưa tay ra vỗ vỗ vào chân cô ấy, “Không lạnh à?”

Ninh Trùng vẫn đang đeo tai nghe điện thoại nên không hề phát hiện ra Long Ngo đã về, lúc này mới nhìn thấy cô. Ninh Trùng lập tức tháo tai nghe xuống rồi thu chân về, soạt soạt soạt trèo xuống dưới.

“Chị ơi, chị!” Ninh Trùng vốn định hỏi mọi chuyện là thế nào, thì đột nhiên nhớ ra phòng ngủ còn có người khác nên đành ngậm miệng, về mặt lại vẫn kích động như cũ.

Long Ngo lại không hiểu cho Ninh Trùng, dù sao thì ngày nào cô ấy cũng đều hoạt bát như vậy. Hơn nữa Long Ngo cũng không nghĩ sẽ phải giải thích tại sao lại bảo Ninh Trùng đưa quần áo đến ký túc xá nam.

“Đây là mẹ chị mang tới hả?” Long Ngo thấy một đồng đồ trên bàn mình thì quay đầu hỏi.

“Đúng rồi ạ, dì mang rất nhiều đồ ăn ngon đến đấy.” Ninh Trùng chép miệng rồi nói, dường như trong miệng vẫn còn dư vị.

Long Ngo nhìn Ninh Trùng rồi cười một tiếng. Cô xoay người, chọn mấy thứ mà Ninh Trùng thích ăn đưa cho cô ấy, sau đó lại để vài món lên bàn của Triệu Chân Kỳ.

“Chị, tay chị sao thế?” Ninh Trùng nhận đồ mới phát hiện ra tay của Long Ngo bị quần băng.

“À, bị vết thương nhỏ, không sao cả đâu.” Long Ngo nói qua loa. Sáng sớm hôm nay Thi Sơn Thanh đã dẫn cô đến bệnh viện để băng bó lại.

Ánh mắt Ninh Trùng mờ mờ một lúc, không biết đang nghĩ đến cái gì mà tai lại đỏ ửng. Cô ấy ấp úng vài tiếng lại chẳng nói được gì, chỉ cảm thấy người không thể xem bề ngoài.

“Đi lên đi, ở dưới lạnh lắm.” Long Ngo nào biết Ninh Trùng đang nghĩ cái gì. Cô ngẩng người ở bên ngoài nguyên một ngày, giờ về chỉ muốn tắm rửa một cái rồi đi ngủ mà thôi. Kết bạn cũng mệt chết đi được.

Vừa mới khai giảng chưa bao lâu, thời tiết vẫn chưa hoàn toàn ấm lại. Ninh Trùng xuống dưới lâu như vậy cũng lạnh đến run cầm cập. Chị đã lên tiếng, thì cô ấy lập tức trèo lên trên.

Long Ngo cầm quần áo vào phòng tắm rửa, trước khi vào cô đã dùng màng bọc thực phẩm để quần tay lại. Đây cũng là của Thi Sơn Thanh mua cho. Băng không với tính tình của Long Ngo, không chừng cô đã trực tiếp tắm luôn rồi, đâu thèm quần băng vải ướt hay không ướt chứ.

Trần Tú là một người đẹp, mà thông thường dáng người của người đẹp sẽ không quá tệ. Long Hoàn lại cao lớn đẹp trai, nên vóc dáng của con gái họ tất nhiên cũng sẽ không đến nỗi nào. Làn da màu lúa mạch do phơi nắng trước đây của Long Ngo đã được dưỡng cho trắng ra, những thứ con gái nên có lại tuyệt nhiên không thiếu.

Cô trần truồng đứng tắm dưới vòi sen, xuyên qua màn nước cũng có thể nhìn ra được tư thế duyên dáng đặc thù của con gái. Lại thêm đôi chân dài và săn chắc vì chăm rèn luyện, nên so với những cô gái khác thì Long Ngo có phần hoang dã hơn. Điều không hoàn mỹ duy nhất chính là vết sẹo nhỏ hình tròn rất rõ trước ngực Long Ngo.

Rửa qua loa hai lần, Long Ngo liền cầm khăn lông lớn để lau cơ thể, khoác một bộ quần áo rồi đi ra ngoài.

Đúng lúc thấy điện thoại sáng, Long Ngo liền tháo màng bọc thực phẩm rồi mở điện thoại lên.

Là Thi Sơn Thanh, cậu nhún lại.

Long Ngo lẳng lẳng nhìn một lúc, nhưng không gửi tiếp nữa. Cô đứng ở đó nghĩ nghĩ, cuối cùng đặt hình đại diện cho số của Thi Sơn Thanh trong danh bạ. Hình đại diện là Thi Sơn Thanh, Long Ngo lén chụp được ở công viên trò chơi lúc chiều.

Đương nhiên là hành vi này không tốt, nhưng lúc ấy Long Ngo đứng phía sau đã nhìn thấy sườn mặt tuần tú của Thi Sơn Thanh, mới bất giác cầm điện thoại lên chụp lại.

Cậu thật sự rất đẹp trai, lúc chụp Long Ngo còn nghĩ như thế.

Đội cài đặt xong, Long Ngo liền nhìn không được mà dùng đầu ngón tay chọc chọc người trên màn hình: Đẹp trai quá đi mất.

Sau đó thở ra một hơi thật dài, mới đi ngủ. Long Ngo không dám trực tiếp nhảy lên giường lúc có bạn cùng phòng ở đó, mà chậm rì rì leo lên cầu thang.

Bởi vì đã sang học kỳ hai, nên thời khóa biểu đã có thay đổi. Lớp của Thi Sơn Thanh có tiết vào thứ Hai.

Cho nên khi Trương Liêu đến gõ cửa phòng, Thi Sơn Thanh đã mặc đồ xong từ sớm.

Thật ra trong lòng Trương Liêu vẫn có hơi lo sợ bất an, ngộ nhờ người mở cửa vẫn là Long Ngo thì sao? Cậu ta phải bày ra vẻ mặt gì đây?

Hiển nhiên là do cậu ta nghĩ nhiều rồi, bởi vì lúc này Thi Sơn Thanh đã mở cửa ra.

“Vào đi đã, tôi vẫn chưa lấy sách.” Thi Sơn Thanh lui lại vài bước để Trương Liêu tiến vào.

Trương Liêu lấp bắp đi vào trong, tự nhắc nhở chính mình là không được nhìn lung tung, nhưng lòng hiếu kỳ lại thôi thúc cậu ta lén lút đánh giá phòng ngủ của Thi Sơn Thanh.

Không có ai, xem ra Long Ngo không ở đây, Trương Liêu mới nhẹ nhàng thở ra. Cậu ta ở phía sau nhìn Thi Sơn Thanh với vẻ xuất thần. Lần này lớp cậu ta giải quyết nội bộ kiểu tự sản tự tiêu*, có phải có nghĩa là sau này mình có thể tìm được bạn gái như ý rồi không nhỉ?

(*Tự sản tự tiêu: Tự sản xuất tự tiêu thụ.)

Thi Sơn Thanh soạn sách xong, xoay người lại thì thấy Trương Liêu đang bày ra biểu tình quái dị tựa như cười mà không phải cười.

“Cậu không sao chứ?” Xuất phát từ nhân đạo, Thi Sơn Thanh quyết định vẫn nên hỏi thử.

“Hả? À à, không có sao hết.” Trương Liêu lập tức thu lại biểu tình trên mặt mình.

Kỳ kỳ quái quái, Thi Sơn Thanh nói thầm trong đầu.

“Các cậu cũng coi như có duyên, khó trách lại có thể đến được với nhau.” Lúc đi đường, Trương Liêu bỗng nhiên cảm thán. Long Ngo vừa đến đã cùng Thi Sơn Thanh nhảy lên diễn đàn ngồi, sau đó hai người lại cùng ngồi ở hàng sau mỗi khi có lớp. Không ngờ mình lại không hề phát giác ra, Trương Liêu cảm thấy mình quá không nhạy bén rồi.

“Ai có duyên?” Thi Sơn Thanh hoàn toàn không hiểu Trương Liêu đang nói cái gì.

“Không, tớ chỉ nói thế thôi.” Trương Liêu cảm thấy mình hiểu được suy nghĩ của Thi Sơn Thanh. Chắc chắn cậu ấy tạm thời không muốn công khai quan hệ tình cảm giữa cậu ấy và Long Ngo rồi.

Thi Sơn Thanh không phải kiểu người đập vỡ nồi đất để hỏi đến cùng. Dùng khúc mắt nhìn thoáng qua Trương Liêu đang đắm chìm trong sự phán đoán của bản thân, thì cậu quyết định không thêm đề ý tới nữa.

Quả nhiên, quả nhiên! Vừa vào phòng học, Trương Liêu liền thấy Thi Sơn Thanh đi ngay đến chỗ cạnh Long Ngo rồi ngồi xuống, khiến cậu ta không khỏi hờ hết trong lòng.

“Tay sao rồi?” Thi Sơn Thanh đặt cặp xuống, quay đầu hỏi Long Ngo.

“Tốt hơn rồi.” Long Ngo thấy ấm áp trong lòng, cảm giác có bạn đứng là không tệ.

“Nói nhảm, mới có một ngày mà miệng vết thương tốt lên thế nào được?” Thi Sơn Thanh mặt lạnh lật tẩy lời nói của Long Ngo không chút lưu tình, ngữ khí lại dịu dàng: “Đưa tôi xem, hôm nay cậu thay thuốc chưa?”

Giữa ban ngày ban mặt mà dám sờ tay cơ đấy! Trương Liêu cảm thấy tam quan của mình đã nát, cậu ta hần nên lan truyền ra ngoài để đồng đạo chị em phụ nữ được thấy rõ sự giả tạo dưới lớp da dê của Thi Sơn Thanh mới được.

Thi Sơn Thanh đưa lưng về phía Trương Liêu, nên Trương Liêu hoàn toàn không thấy rõ tay của bọn họ, đành chạy theo phán đoán.

“Lớp trưởng, cậu đứng góc ở đây làm gì thế?” Một bạn học ra cửa ném rác, thấy dáng vẻ của Trương Liêu thì không khỏi vỗ vai cậu ta rồi hỏi.

Trương Liêu phục hồi tinh thần, lập tức thu lại biểu tình, không thể để cho những người khác biết được!

“Không có việc gì, tớ với cậu ngồi cùng nhau đi, còn chỗ không?”

“Ha ha ha, lớp trưởng đã muốn ngồi, bọn tớ có ngồi chen lấn thì vẫn phải chờ ra một chỗ.” Hai người ôm bả vai nhau đi lên hàng trước.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Long Ngo đưa bàn tay được quấn băng gạc sang. Thật ra thì không nhìn được vết thương bên trong, nhưng Thi Sơn Thanh vẫn cứ xem như thường.

“Mấy ngày nữa là lành thôi.” Long Ngo mắt tự nhiên nói. Tuy rằng bị quấn băng nên không cảm giác được độ ấm trong lòng bàn tay của Thi Sơn Thanh, nhưng chỉ cần nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của cậu đang nắm tay mình, vẫn khiến ngực Long Ngo tê rần.

“Tự cậu quấn à?” Thi Sơn Thanh lơ cô đi, lập tức hỏi.

Băng gạc có hơi lộn xộn, dễ dàng nhận ra là kiểu chỉ dùng một tay quấn mới ra như vậy.

“Ừ, bạn cùng phòng vẫn đang ngủ, quấy rầy các cô ấy thì không hay.” Long Ngo giải thích.

Thi Sơn Thanh không thêm nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu cẩn cẩn thận thận cời một đoạn băng gạc ra rồi quấn lại thật kỹ lần nữa.

“Cảm ơn.” Thi Sơn Thanh vừa quấn xong thì giáo viên cũng vừa vào phòng học. Long Ngo lập tức thu tay lại rồi nói cảm ơn.

“Cậu đã cứu tôi, tôi giúp cậu là việc nên làm” Thi Sơn Thanh cũng ngồi thẳng người, mắt nhìn ra phía trước nhưng vẫn không dừng nói: “Hơn nữa... Không phải bọn mình là bạn của nhau ư?”

“Ừm.” Long Ngo đành phải đáp lại.

Thật ra lúc học Long Ngo không thích chép bài, vì học kỳ trước cô muốn tìm lại cảm giác học nên mới chép bài giảng trên lớp. Do đó, ngoài những cuốn sách mà nhà trường phát vào học kỳ trước, thì những cuốn sách khác của Long Ngo đều sạch tinh như mới.

Bây giờ cô đã theo kịp chương trình học, đương nhiên Long Ngo sẽ không chép bài giảng trên lớp giống học kỳ trước nữa. Cô mở sách ra, chỉ nghe giáo viên giảng, nhưng không ngờ lại bị Thi Sơn Thanh hiểu lầm.

Long Ngo vẫn luôn dùng tay trái để viết chữ, chuyện này đã bị Thi Sơn Thanh chú ý từ năm trước. Nhưng cậu lại nghĩ khác, là Long Ngo đang muốn rèn luyện độ linh hoạt của hai tay mình.

Long Ngo bị thương ở tay trái, lại không chép bài, thế là Thi Sơn Thanh liền hiểu lầm.

Cậu mỉm cười rồi đẩy sách của mình qua, sau đó lấy sách của Long Ngo sang bắt đầu ghi chép.

Long Ngo ngạc nhiên, quay đầu nhìn Thi Sơn Thanh.

“Cậu nghe đi, tôi chép giúp cậu.” Thi Sơn Thanh không hề nhìn Long Ngo, chỉ vui đầu vào việc ghi chép của mình.

Tôi không cần, câu nói này đi một vòng trong miệng Long Ngo rồi bị nuốt xuống. Cô cảm thấy ngực mình tê tê đại đại, ngọt như ăn mật vậy.

Cảm giác có bạn bè sẵn sàng quả nhiên khác biệt, khó trách đội trưởng luôn giật gậy muốn mình phải kết thật nhiều bạn. Long Ngo say sưa nghĩ.

Trương Liêu ngồi ở vị trí sát tường ở hàng đầu tiên, cậu ta nhìn không được mà lén lút nhìn hai vị ở phía sau kia, điên cuồng gào thét trong đầu.

Quá lộ liễu rồi đó!

Khoan hãy nói Thi Sơn Thanh là người thế nào, nhưng trong lòng Trương Liêu, Long Ngo chính là cool boy. À không đúng, cool girl. Sát khí đầy mình lúc cô vừa vào trường, nhìn cái là biết không phải nữ sinh bình thường rồi. Thế mà bây giờ đang ở trên lớp cô lại nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Thi Sơn Thanh, quả nhiên là yêu sẽ không giấu được hay sao ta?

Trương Liêu bỗng hít vào một hơi, chỉ thấy Thi Sơn Thanh đẩy sách ra giữa hai bọn họ, rồi thấp giọng nói cái gì đó với Long Ngo.

Sức mạnh tình yêu lại lớn như thế ư? Trương Liêu xoay người không khỏi lắc đầu, thở dài một tiếng.

Phải biết rằng năm Trương Liêu học trung học đã nghe không ít về sự tích của Thi Sơn Thanh. Cậu ta nghe nói có một nữ sinh nhờ chỉ bài để tiếp cận Thi Sơn Thanh. Kết quả chẳng những Thi Sơn Thanh không thêm đề ý tới, mà ngày hôm sau liền chuyển vị trí xuống hàng cuối, khiến giáo viên nổi trận lôi đình với cả lớp luôn.

“Có vẻ lớp trưởng không hài lòng về tôi nhỉ, không bằng cậu nêu lý do xem?” Giáo viên nghe được tiếng thở dài kia của Trương Liêu thì gân xanh nổi lên, dứt khoát gọi kẻ đó lên.

“...”

Trương Liêu chán nản nguyên một tiết, lúc tan học thì chào Thi Sơn Thanh xong liền chạy mất hút. Nam nữ đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt luôn cần một chút không gian, cậu ta thế này gọi là giúp người làm điều tốt đẹp đó nha.

Thi Sơn Thanh nào có biết rằng Trương Liêu lại nghĩ lung tung lang tang nhiều đến thế. Cậu chỉ muốn cùng Long Ngộ đi ăn cơm, để giám sát cô cẩn thận. Lấy sự hiểu biết của cậu, Long Ngộ tuyệt đối là kiểu người không quan tâm đến bản thân.

Nếu cô đã vì mình mà bị thương, cậu phải có trách nhiệm săn sóc cô.

Long Ngộ sẽ không từ chối lời mời của Thi Sơn Thanh. Đội trưởng đã từng nói rồi, bạn bè là phải thường xuyên đi ăn cùng nhau để vun đắp tình cảm.

Cứ thế, trước khi vết thương của Long Ngộ lành hẳn, thì Thi Sơn Thanh và Long Ngộ vẫn đi ăn cùng nhau. Trường học cũng lặng lẽ lưu truyền một tin tức: Nam thần khoa tài chính bị bạn cùng lớp nhúng chàm. Qua lại với bạn học mới chuyển đến, có rất nhiều hình ảnh chứng.

Ninh Trùng đọc được bài đăng kia, xem nữa đã phun miếng khoai tây trong miệng ra. Cô ấy vẫn chưa nói chuyện này cho ai, bởi vì Triệu Chân Kỳ đang ở trong phòng, nên cô ấy cũng chưa kịp hỏi chị cô ấy về tình hình cụ thể.

Chẳng phải lần này chị cô ấy đã trở thành đối tượng công kích của nữ sinh toàn trường rồi hả? Ninh Trùng cau mày, chợt nghi ngờ một đối tượng.

Lúc trước cô ấy có nhờ đàn anh Trương Liêu đưa hộ quần áo cho chị cô ấy, đoán chừng khi đó anh ta cũng biết được rồi. Ninh Trùng còn tưởng Trương Liêu là bạn tốt của anh Thi, hẳn sẽ không sao. Không ngờ, mới có vài ngày mà anh ta đã đồn ầm ra ngoài.

Chị cô ấy nói ra ngoài một chuyện, chắc là đi hẹn hò với anh Thi rồi. Bằng không với kiểu học tập và nghỉ ngơi của chị cô ấy, thì vừa đến cuối tuần là đã ngâm mình ở thư viện, chứ đâu thể ba bữa đã chạy ra ngoài tận hai ngày được.

Ôi, tình yêu khiến con người ta mù quáng! Ninh Trùng than thở như bà cụ non.

“Bộp” một tiếng, Ninh Trùng đóng máy tính lại. Cô ấy muốn đi tìm Trương Liêu kia để hỏi cho rõ ràng, tại sao lại nói chuyện này ra ngoài.

Vào lúc này, Trương Liêu thường đánh bóng rổ ở sân thể dục, Ninh Trùng biết thế. Bởi vì Trương Liêu là nam sinh được đi gần Thi Sơn Thanh nhất, nên tung tích của cậu ta đã bị người khác nghiên cứu hoàn toàn triệt để từ sớm.

Ninh Trùng tức giận xông vào sân thể dục tính hỏi cho rõ ràng, kết quả Trương Liêu đang trong trận đấu với học viện khác, nên cô ấy chỉ có thể từ bỏ.

Vừa lúc gặp được bạn cùng lớp, nên cô ấy bị kéo đi cổ vũ cho học viện của mình.

Làm cái gì thế này, Ninh Trùng giờ gây cổ vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm. Rõ ràng cô ấy tới tìm Trương Liêu để chất vấn, sao bây giờ lại thành cổ vũ cho anh ta rồi.

Chẳng qua... Anh ta cũng khá lợi hại đấy. Ninh Trùng yên lặng nghĩ.

Trước đây thân thể của cô ấy không tốt lắm, nhưng bây giờ cũng được xem là giống một người bình thường. Điều nói con người thiếu cái gì sẽ nghĩ đến cái đó. Lúc trước cô ấy không thể vận động mạnh, ngay cả chạy bộ cũng không thể chạy nổi. Do đó Ninh Trùng đặc biệt thích loại vận động đối kháng quyết liệt này.

Bây giờ nhìn thấy dáng người cường tráng của Trương Liêu trên sân bóng, thì phần nộ lúc trước đã tan bớt một chút.

Sau khi thắng trận đấu, quản lý học viện lập tức đi tới chỗ nghỉ ngơi mà học viện bố trí. Trương Liêu cầm khăn lau bạn mình ném tới để lau đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ninh Trùng.

Cơ thể nhỏ nhỏ của cô ngồi thành một đống ở đó, làn da trắng hơn những người khác nên đặc biệt chói mắt dưới ánh mặt trời.

Xuân tâm già khú của Trương Liêu lại động dậy. Hiện tại Long Ngộ đã cùng Thi Sơn Thanh, cô ấy lại đưa quần áo Long Ngộ, không thích Thi Sơn Thanh sờ sờ ra đó như.

“Này!” Trương Liêu đi đến trước mặt Ninh Trùng để chào hỏi.

Ninh Trùng đầu tiên là bị một cái bóng che hết ánh mặt trời, sau đó lại nghe được giọng nói quen thuộc. Cô ấy ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy ngay

Trương Liêu.

Lúc này lửa giận của Ninh Trùng lại bùng lên. Cô ấy vù một phát đã đứng dậy, vốn định mở miệng chất vấn, kết quả đứng dậy quá nhanh khiến cả người mềm nhũn muốn té xuống đất.

Trái tim của Trương Liêu đã bị dọa đến mức nhảy ra ngoài, tức khắc đưa tay ôm Ninh Trùng lại.

“Em không sao chứ?”

Mới chạy nhảy trên sân bóng rổ, cho dù đã lau sạch mồ hôi nhưng hơi thở nam tính qua mùi mồ hôi nam nhát của Trương Liêu vẫn lấp đầy khoang mũi Ninh Trùng.

“Không, không sao ạ!” Mặt Ninh Trùng đỏ lên, đẩy mạnh cậu ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Em tìm anh à?” Trương Liêu đưa một chai nước cho Ninh Trùng, sau đó ngồi song song với cô rồi hỏi.

Trương Liêu không đề cập đến con tốt, vừa mới nhắc tới, Ninh Trùng liền chẳng thèm uống nước luôn. Cô ấy nhìn thẳng vào Trương Liêu rồi giận dỗi đứng hời: “Tại sao anh lại muốn để lộ chuyện tình yêu của chị em và anh Thi chứ?”

“Chị em?”

“Đúng!” Trong đôi mắt to của Ninh Trùng đều là lửa giận: “Lần trước em nhờ anh cầm lên, nên chỉ có anh biết thôi. Bây giờ toàn trường đều biết chị em có qua lại với anh Thi, ngoài anh ra thì còn ai vào đây?”

Lần này Trương Liêu mới nghe hiểu, cậu ta bất đắc dĩ nói: “Chuyện này thật sự không phải anh nói đâu, là hai người họ không giấu được tình cảm thâm thiết của mình mà.”

“Chính là anh nói, anh còn không chịu thừa nhận.” Ninh Trùng không tưởng tượng được đáng về chị cô ấy thân mật cùng người khác.

Trương Liêu chỉ mặc đồ ngắn tay, nãy vừa vận động xong nên không thấy lạnh, nhưng lúc này bị gió lạnh thổi cho tóc gáy dựng đứng cả lên. Có điều bây giờ cậu ta chưa thể biểu hiện ra, phải nói rõ ràng chuyện này cái đã.

“Em khóa dưới này, tình yêu cũng giống như con ho vậy đó, có muốn giấu cũng giấu không được đâu.” Khó khăn lắm Trương Liêu mới nói được một câu văn nghệ, “Em đã thấy đáng về khi ở chung của bọn họ chưa đấy?”

Ninh Trùng do dự một lúc rồi lắc đầu: “Chưa thấy.”

“Hiểu ngay!” Trương Liêu vỗ đùi: “Em không biết rồi, hai người bọn họ mà đứng chung một chỗ thì người khác muốn chen cũng không chen vào lọt đâu.”

“Thực sự không phải anh hả?” Ninh Trùng ngập ngừng nhìn Trương Liêu.

“Thực sự không phải mà!” Trương Liêu nghiêm túc nói xong, sau đó lại thay bằng vẻ mặt cười hì hì: “Em khóa dưới này, đến bây giờ anh vẫn chưa biết tên của em là gì đâu đấy.”

Thật ra Ninh Trùng cư xử với người khác đều luôn nhã nhặn, nhưng không hiểu vì sao vừa nhìn thấy đáng về cột nhà của Trương Liêu thì cô ấy lại khó chịu.

“Vì sao phải nói cho anh chứ?” Ninh Trùng không thêm quan tâm đến cậu ta nữa.

“Ninh Trùng, cậu quen anh Trương Liêu à?” Bạn cùng lớp nhìn thấy bọn họ, liền đến chào hỏi.

“...” Ninh Trùng lập tức đỏ mặt.

Trương Liêu nhìn Ninh Trùng, lại nhìn em gái khóa dưới cùng hội với mình rồi nở nụ cười đắc ý: “Thì ra tên em là Ninh Trùng.”

Ninh Trùng không thể dữ với bạn học của mình, chỉ có thể dữ với Trương Liêu. Cô trừng mắt với Trương Liêu, đứng dậy kéo bạn học rồi đi.

Trương Liêu cũng thấy không sao cả, dù gì thì em gái khóa dưới kia cũng cùng hội với cậu ta rồi, đến lúc đó muốn nghe ngóng tin gì còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao.

Thật là vui như lên trời, Trương Liêu đắc ý nghĩ.

Long Ngộ đích thật là ra ngoài với Thi Sơn Thanh, đương nhiên không tồn tại kiểu hẹn hò. Thi Sơn Thanh kiên quyết muốn dẫn cô đến bệnh viện để kiểm tra lại. Rõ ràng chỉ là một vết rách mà thôi, với Long Ngộ chỉ cần nó kết vảy là được. Chẳng qua Thi Sơn Thanh dùng đôi mắt trong veo nhìn cô chưa đến mười giây thì cô đã đầu hàng.

Long Ngộ ngồi trên xe, còn tưởng đến bệnh viện thành phố lần trước, kết quả xe lại chạy thẳng ra vùng ngoại thành.

“Không phải đi bệnh viện à?” Long Ngộ khó hiểu hỏi.

Long Ngộ không cần băng gạc nữa, vì miệng vết thương trong lòng bàn tay đã sớm kết vảy, chỉ nhìn bằng mắt là biết sau này sẽ để lại sẹo. Thi Sơn Thanh có quen một vị đại phu, mấy đời nhà ông ấy đều làm nghề y, trong tay có không ít bài thuốc bí truyền cung đình ngày trước. Thi Sơn Thanh quen biết người này thông qua chị họ, đúng lúc lão đại phu kia đang ở thành phố Hải. Chẳng qua người này có một thói quen, phải tận mắt nhìn thấy người bệnh mới kê đơn.

“Đúng thế, vị đại phu này có phương thuốc có thể trị sẹo.” Thi Sơn Thanh thấp giọng giải thích.

Long Ngộ nhủ mảy, cô thật sự không có bất kỳ cảm giác gì với việc để lại sẹo. Cô nhìn là biết Thi Sơn Thanh nhất định đã bỏ tinh lực để tìm.

“Thi Sơn Thanh.” Long Ngộ gọi người đang đi đằng trước, bất đắc dĩ nói: “Đừng cứ lo lắng về miệng vết thương của tôi, chỉ là chuyện rất nhỏ thôi mà.”

Về mặt của Thi Sơn Thanh vẫn không thay đổi. Cậu đứng lại chờ Long Ngộ theo kịp, rồi nghiêm túc nói: “Đây là chuyện rất nghiêm trọng. Cậu là con gái, không thể để lại sẹo được.”

Long Ngộ lớn thế này rồi nhưng chưa từng được người khác đối xử cẩn thận như vậy. Sự yêu thương của cha mẹ cô kín đáo và âm thầm. Từ khi còn nhỏ cô đã được dạy phải học cách kiên cường, đến khi tham gia quân đội lại càng theo kiểu đổ máu, đổ mồ hôi chứ không thể rơi lệ.

“Ừ.” Long Ngộ cúi đầu đáp một tiếng, sự ám áp đang chảy róc rách trong lòng.

Trước đây lão đại phu này sống ở thành phố A, bởi vì y thuật tốt nên từng khám cho nhiều tầng lớp, người nào mà chưa từng thấy qua. Hiện tại đã về hưu liên định cư ở thành phố Hải, thỉnh thoảng sẽ tiếp vài khách hàng lẻ trước đây, cuộc sống cũng khá thoải mái.

“Chính là cô bé?” Lão đại phu nhìn Long Ngộ sau lưng Thi Sơn Thanh rồi hỏi.

Thi Sơn Thanh vội vàng tránh qua một bên, để lão đại phu thấy rõ Long Ngộ. Cậu giải thích một cách tôn kính: “Đúng ạ, tay cô ấy bị dao rạch, bác sỹ nói sẽ để lại sẹo, lần này vẫn bối tới để xin ít thuốc mỡ.”

Lão đại phu chưa nói được hay không được. Ông ấy vẫy tay về phía Long Ngộ, bảo cô qua đó.

Long Ngộ nhìn thoáng qua Thi Sơn Thanh, sau đó đi qua.

“Vươn tay ra.” Lão đại phu nói.

Thi Sơn Thanh cũng thấy hơi ngạc nhiên. Nếu không phải lão đại phu có quy định kỳ quái là nhất định phải thấy dùng thuốc của ông ấy, thì tự cậu đã đến đây xin rồi. Sao tư thế của lão đại phu lúc này như muốn xem bệnh cho Long Ngộ thế nhỉ?

Long Ngộ không biết nội tình, cho rằng đây là trình tự cần thiết, liền theo lời vươn tay.

Chẳng biết lão đại phu móc ra một cái đệm mạch ở đâu, đem để dưới cổ tay Long Ngộ, sau đó dè lên cổ tay cô bắt đầu bắt mạch.

Chẳng qua theo thời gian càng dài, hàng mày của lão đại phu lại càng nhíu chặt hơn, luôn dùng mắt để đánh giá Long Ngộ. Long Ngộ lại cứ thản nhiên, mặc cho ông ấy đánh giá. Quả tim của Thi Sơn Thanh đứng một bên cũng đã treo lên. Có thể khiến mày của ông lão nhăn lại thì chắc chắn là chuyện khó giải quyết.

Cuối cùng lão đại phu cũng thu cánh tay đang bắt lại rồi hỏi: “Trước đây cô làm gì?”

“Cháu?” Long Ngộ thấy khó hiểu.

“Lúc trước cô ấy có tham gia quân ngũ, mới về năm trước ạ.” Thi Sơn Thanh lập tức tiến lên giải thích.

Lão đại phu ra vẻ đã hiểu mà nhìn thoáng qua Long Ngộ, sau đó nói với Thi Sơn Thanh: “Cậu theo ta đi lấy thuốc mỡ nào.”

Thi Sơn Thanh xoay người đi theo lão đại phu. Còn chưa ra khỏi cửa cậu đã quay đầu lại muốn nói gì đó, thấy Long Ngộ gật đầu bấy giờ mới yên tâm rời đi.

Tuy nghề chính của lão đại phu không phải là xem bệnh vì người, nhưng vẫn xây một phòng thuốc, bên trong có không ít dược liệu quý giá.

“Ngăn trên cùng ở tú bên trái, tự cậu đi lấy đi.” Lão đại phu bảo Thi Sơn Thanh đi lấy, còn mình thì xoay người ngồi vào bàn dùng bút lông để viết gì đó.

“Cô bé kia là người yêu của cậu à?” Lão đại phu thỉnh thoảng hỏi một câu khiến bước chân đang bước xuống thang của Thi Sơn Thanh dừng lại một lúc. Không đợi Thi Sơn Thanh giải thích, lão đại phu đã đứng dậy đi tới, vừa vặn cậu cũng đi từ trên thang xuống.

“Cơ sở của cô bé rất tốt, còn tốt hơn người bình thường nhiều. Nhưng dù sao cũng là con người, chịu không nổi sự tàn phá đâu, huống chi còn là một đứa con gái.” Lão đại phu thờ dãi nói.

Lời này có hơi nặng, cũng hơi kỳ lạ, khiến cái suy nghĩ cần phải giải thích của Thi Sơn Thanh lập tức biến mất, chỉ muốn hỏi rõ lão đại phu có ý gì.

Lão đại phu không quan tâm Thi Sơn Thanh còn đang nghi hoặc. Ông ấy nhắc mí mắt một cái đầy nét phong sương lên mà nhìn thoáng qua Thi Sơn Thanh rồi nói: “Cô bé kia nhìn là biết không phải người cẩn thận, không tự chăm sóc bản thân tốt. Các cô cậu đã quen nhau, thì ta sẽ đưa đơn thuốc cho cậu, nói cho cậu nghe một số điều cần chú ý nữa.”

Nghe xong câu này, Thi Sơn Thanh lại càng không thể giải thích thêm gì. Long Ngộ không biết chăm sóc bản thân, gần đây cậu cũng dần dần phát hiện ra chút manh mối. Lời này của lão đại phu rõ ràng là nói thân thể Long Ngộ có vấn đề, khiến trái tim của Thi Sơn Thanh bỗng như bị ai đó hung hăng bóp một cái, đau đến sít chặt.

“Dạ, lão tiên sinh cứ nói với cháu đi.” Thi Sơn Thanh nghiêm mặt đáp lời.

Lão đại phu vừa lòng vuốt vuốt bộ râu hoa râm của mình. Ông ấy sống ở thành phố A nhiều năm nay, thế hệ thanh niên cũng chỉ có Thi Sơn Thanh là có thể lọt vào mắt ông ấy. Hiện tại cậu đã có người trong lòng thì mình phải giúp đỡ một phen.

Long Ngộ đâu biết bọn họ nói gì với nhau, chỉ biết là lấy thuốc rất lâu. Cô cũng không sốt ruột, cứ thẳng lưng ngồi đó chờ, ngay cả mắt cũng chưa nhìn lung tung lần nào.

Chờ khi Thi Sơn Thanh cảm thuốc mỡ về đến, Long Ngộ mới nhạy cảm nhận ra tâm trạng của cậu không tốt lắm, hoặc là nói rất không tốt, nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt.

Lúc vào xe ngồi, Thi Sơn Thanh mới lấy một cái hộp gỗ từ trong túi, vừa mở ra trong xe liền tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt.

“Tôi giúp cậu bôi một lần, cậu nhớ kỹ đừng có quên đấy. Ngày nào cũng phải nhớ bôi vào.” Thi Sơn Thanh thấp giọng nói, cổ họng lại hơi khàn khàn.

Long Ngộ gật đầu. Cô nhất định sẽ nhớ bôi, không thể phụ lòng tốt của Thi Sơn Thanh được.

Thi Sơn Thanh cầm tay Long Ngộ qua đặt trên đùi mình, sau đó gầy một chút thuốc mỡ màu xanh biếc từ trong hộp gỗ. Cậu cẩn thận bôi lên vết thương đã kết vảy trên tay Long Ngộ, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa cho đến khi thuốc mỡ ngấm hết.

Tài xế lái xe rất ổn định, mặt trời bên đường cũng chói chang, làm Thi Sơn Thanh nhìn thấy rõ vết chai trong lòng bàn tay của Long Ngộ. Cậu nhớ lại những lời lão đại phu nói, rồi lại nhìn Long Ngộ mà mình đang thoa thuốc cho, liền cảm thấy ngực đau đến không thể thở nổi.

Bây giờ Long Ngộ đang ngồi ngơ ra. Thi Sơn Thanh giúp cô thoa thuốc, cô lại chẳng có việc gì để làm, chỉ có thể nhìn lòng bàn tay của mình. Kết quả nhìn một lúc liền thuận theo lòng bàn tay mình nhìn tay của Thi Sơn Thanh, tiếp đó lại thấy bên mặt đẹp trai, nghiêm túc của Thi Sơn Thanh, cuối cùng thì xuất thần.

Trông cậu thật đẹp, Long Ngộ nghĩ thầm, lòng dạ cũng tốt nữa.

Bọn họ chỉ là bạn, chút vết thương nhỏ đó mà cậu đã quan tâm đến vậy, còn Long Ngộ lại không để vào mắt.

Thi Sơn Thanh thoa thuốc xong, lau tay rồi đưa túi cho Long Ngộ. Cậu nhìn không được mới bỏ thêm một câu: “Nếu còn vết sẹo nào thì cậu bôi luôn đi nhé, có hai hộp thuốc lận.”

Long Ngộ cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu rồi nói: “Cảm ơn.”

Hai người ra ngoài một chuyến, lúc về cũng chỉ mới một giờ chiều. Ninh Trùng không ngờ chị cô ấy đi hẹn hò mà về sớm như vậy. Cô ấy bước vài bước đến trước mặt Long Ngộ, nhăn nhó mấy lần vẫn nói ra miệng.

“Chị ơi, chuyện của chị với anh Thi bị lộ rồi kia.”

“Chuyện gì cơ?” Long Ngộ vừa cất kỹ thuốc xong, liền quay đầu nhìn Ninh Trùng với vẻ khó hiểu.

“Là, là chuyện hai anh chị ở cùng một chỗ ấy!” Ninh Trùng vừa nhắm mắt vừa nói thẳng. Dù sao thì Triệu Chân Kỳ cũng không có ở phòng, chuyện đó thì truyền khắp trường rồi.

“Hôm nay bọn chị đi cùng nhau.” Long Ngộ vẫn nghe không hiểu.

Ninh Trùng cảm thấy mình sắp lo lắng đến chết rồi, liền vội vàng giải thích: “Chị à, là chuyện anh chị qua lại bị đăng lên diễn đàn của trường rồi đó!”

Lần này Long Ngo nghe hiểu, cô còn nghiêm túc giải thích với Ninh Trùng: “Bọn chị đâu có qua lại, bọn chị chỉ là bạn bè thôi.”

“Em biết... Hả?” Ninh Trùng trợn mắt to, không thể tin những gì mình nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ký túc xá chìm trong sự im lặng kỳ lạ, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là Ninh Trùng phá vỡ sự im lặng đó: “Thì ra là thế.” Chắc chị cô ấy không muốn thừa nhận rồi.

Thế là thế nào? Long Ngo mù tịt.

“Chị ơi, không sao đâu. Chỉ cần hai anh chị phủ nhận thì nhất định mọi người sẽ không tin là thật mà.” Ninh Trùng nghĩ cho xa, thử hỏi có nữ sinh nào lại hy vọng nam thân của họ là hoa đã có chủ, tạo điều kiện để diễn đàn tạo ra tin đồn không tốt chứ? Một khi đương sự phủ nhận, bọn họ tự nhiên cũng xem tin tức kia như gió thổi ngang tai mà thôi.

Long Ngo, người này có một tật xấu, một khi có ai nói chuyện gì mà cô không hiểu, cô liền không nói nữa, chỉ giữ im lặng. Nhưng với cái mặt đơ của cô thì người khác cũng không biết là cô đã hiểu hay chưa hiểu. Hơn nữa, khí thế toàn thân của Long Ngo lại cho người ta cảm giác cô là kiểu giả tạo hay bày mưu nghĩ kế.

Nói hơi khó nghe, Long Ngo là kiểu ra vẻ hiểu biết điển hình, tuy rằng không phải là cô cố ý.

Ninh Trùng lăm lăm lăm lăm ở đây, Long Ngo lại chẳng hiểu làm sao. Cố tình lại gặp phải kỳ tài thích tương tượng như Ninh Trùng, lại thêm Long Ngo còn là thần tượng cực lợi hại trong lòng cô ấy nữa, nên hai người liền nói xong chuyện này trong sự hài hòa như vậy.

Ninh Trùng bên này tỏ vẻ hết sức vừa lòng, về phần Long Ngo bên kia... Vừa nãy đang nói cái gì nhỉ?

“Rầm——” Cửa ký túc xá bị đẩy mạnh ra, hai người bên trong xoay mặt nhìn: Là Triệu Chân Kỳ.

Ninh Trùng cười rồi lên tiếng chào hỏi cô ta, Triệu Chân Kỳ miễn miễn cường cường mà gật đầu.

Không biết chị ấy lại làm sao nữa? Ninh Trùng tử tế với mọi người, nhưng không phải đều có tình cảm tốt với tất cả. Nếu không vì ở chung một phòng, thì cô ấy cũng không muốn tiếp xúc với Triệu Chân Kỳ. Dẫu sao chẳng có ai lại thích một người suốt ngày trưng ra cái mặt đen ra cả.

Long Ngo lạnh nhạt liếc nhìn những đồ mà Triệu Chân Kỳ làm rơi vỡ, không lên tiếng.

Chó cắn người thì không sửa, cô chẳng thêm quan tâm, nhưng vẫn muốn nhắc nhở Tiểu Trùng một chút.

Sáng hôm sau vừa vặn Long Ngo và Ninh Trùng đều có tiết, hai người cùng ra ngoài.

Đến căn tin mỗi người bung một chén cháo lên uống. Sau khi Long Ngo uống xong mấy ngụm, liền giương mắt nói với Ninh Trùng: “Chuyện có người vứt chăn của em đi lần trước.”

“Ừm, sao thế ạ?” Ninh Trùng nâng khuôn mặt nhỏ từ chén cháo lên, nhìn Long Ngo với vẻ nghi hoặc, không biết vì sao cô bỗng nhiên lại nhắc chuyện đã qua lâu lắm rồi.

“Triệu Chân Kỳ có nhìn thấy hai người kia vứt chăn của em đi.” Lúc xem video giám sát, sự chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn bởi những người vứt chăn, còn Long Ngo lại thấy Triệu Chân Kỳ có mặt trong video.

“Gi à?” Ninh Trùng vẫn chưa liên hệ vấn đề được.

“Chị ta thấy có người vứt chăn của em đi nhưng không ngăn lại.” Long Ngo lại giải thích. Các cô cùng đi phơi chăn, lúc ấy Ninh Trùng còn xung phong giúp Triệu Chân Kỳ giành chỗ nữa.

Hiển nhiên sự chú ý của Ninh Trùng không đặt ở đó, cô ấy híp đôi mắt to tò mò hỏi: “Chị, sao chị biết thế?”

“Thấy trong video giám sát.”

“Em cũng xem video giám sát mà.”

“Bên cạnh chần phơi có nửa tấm gương bị vỡ tưa dưới chân giá đỡ, vừa vặn phản chiếu Triệu Chân Kỳ.” Long Ngo nói.

Tấm gương kia là loại soi toàn thân treo ở ký túc xá, đoán chừng là của phòng nào đó làm vỡ mới vứt đi, được di dọn rác đem ra đặt ở đó. Long Ngo tính nói cho Ninh Trùng biết từ lúc đầu, nhưng lại nghĩ Triệu Chân Kỳ cũng không làm ra chuyện gì cả. Khoảng thời gian đó Long Ngo chỉ có thể âm thầm quan sát Triệu Chân Kỳ, phòng hờ cô ta sẽ làm chuyện gì đó.

Chẳng qua về sau Triệu Chân Kỳ và Ninh Trùng cũng có vẻ hòa hợp, mà cô cũng không nên phá hỏng sự hài hòa trong phòng. Có điều ánh mắt của Triệu Chân Kỳ trong những ngày này khá là kỳ lạ, nên Long Ngo mới phải nói ra để Ninh Trùng có chút đề phòng.

Dùng câu nói của đội trưởng thì chính là, trên đời này sẽ chẳng có mấy người lại đi dùng đôi mắt đỏ như máu không thể giải thích được để nhìn chăm chăm vào mỗi một cử động của bạn. Long Ngo từng gặp một lần còn thiếu chút nữa thì mất mạng, đôi mắt với loại người như thế vẫn nên thận trọng thì hơn.

Bạn vĩnh viễn cũng không biết bọn họ sẽ điên cuồng đến mức nào đâu.

“Chị!” Tâm tư của Ninh Trùng hoàn toàn không đặt trên người Triệu Chân Kỳ. Cô ấy ôm mặt, nhìn Long Ngo bằng đôi mắt phát sáng, “Chị đẹp trai quá đi ~ “

“?” Lần đầu tiên Long Ngo tận tình khuyên bảo người khác như vậy, cuối cùng lại nhận được kết cục thế này đây?

Thấy Long Ngo nhìn chăm chăm mình với khuôn mặt không cảm xúc, Ninh Trùng mới chịu tén lại, tui tui lấy tay xuống.

“Biết rồi, em sẽ không thân thiết với chị ấy đâu.”

Long Ngo cảm thấy câu này nghe cứ là lạ thế nào ấy, sao lại có cảm giác giống như mình đang tranh thủ tình cảm vậy nhỉ?

Chẳng qua Long Ngo cũng không nghĩ nhiều, biết cô ấy nghe lọt tai là được, chứ không thể đến lúc bị người ta hại cũng không biết.

Vừa mới rẽ, Thi Sơn Thanh và Trương Liêu cũng đi tới từ phía đối diện. Ninh Trùng ngay lập tức đổi mặt với Trương Liêu phía đối diện đang nhìn lung tung xung quanh. Hai người đều không hẹn mà cùng lui về sau một bước.

Thi Sơn Thanh chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt người khác, Long Ngo lại muốn quan hệ bạn bè trở nên hòa hợp nên mới chào hỏi. Cứ như vậy, hai người bọn họ cùng đi vào lớp. Trương Liêu và Ninh Trùng cùng đi phía sau, nháy mắt ra hiệu.

Hôm nay, lúc Thi Sơn Thanh và Long Ngo bước vào, thì lớp học vốn đang ồn ào bỗng nhiên im phăng phắc cả một phút đồng hồ. Trương Liêu đi vào sau cũng bị bầu không khí ấy làm cho mất tự nhiên, cố tình hai người kia đều phớt lờ ánh mắt của người khác, chút phản ứng cũng không có.

Trương Liêu vừa ngồi xuống, liền có một nam sinh có thân quen với cậu ta nhào tới, hỏi về chuyện của Thi Sơn Thanh và Long Ngo.

Đây quả thực là một chuyện lớn. Có Thi Sơn Thanh ở đây, nam sinh ưu tú khác đều bị xem nhẹ, dẫn tới nam sinh lớp bọn họ muốn tiêu thụ ra bên ngoài là rất khó. Có điều cũng không thiếu vài nam sinh không hiểu ngọn nguồn, dùng thân phận bạn học của Thi Sơn Thanh để câu mấy em gái tới. Nhưng giờ thì khác, Thi Sơn Thanh nay đã là hoa có chủ rồi.

Vậy thì chẳng phải trái tim của đồng đạo chị em phái nữ đều đã tan nát rồi ư, lúc này liền đến phiên bọn họ thừa lúc vắng mà vào. Không, là an ủi tâm hồn mới phải.

“Đi đi đi!” Trương Liêu đẩy người ra, “Có giỏi thì tự đi mà hỏi.”

Cho dù có đăng tới tấp lên diễn đàn, Trương Liêu vẫn bất động như tảng, dù sao thì lúc này cậu ta cũng đã bị em nhỏ khóa dưới mia cho một trận rồi. Trương Liêu vừa thấy ngọt ngào lại vừa đắc ý khi nhớ lại cảm giác mà bàn tay nhỏ bé của Ninh Trùng kéo bàn tay mình. Bàn tay nhỏ bé ấy, mềm, non, trơn tuột tuột!

Thời tiết bây giờ cũng không quá lạnh, kiểu nam sinh trần đầy khí huyết tuổi trẻ như Trương Liêu vẫn chỉ mặc độc một chiếc áo dài tay. Một lớp áo mỏng tang vẫn không ngăn được... Trái tim nhiệt huyết như lửa của Trương Liêu.

Hàng đầu ồn ào, hàng cuối vẫn im lặng như xưa.

Thi Sơn Thanh nhìn không được mới mở miệng trước: “Cậu bôi thuốc chưa?”

“Ừm, tôi bôi vào lúc sáng rồi.” Long Ngo mở tay cho Thi Sơn Thanh nhìn.

Đúng là đã bôi, Thi Sơn Thanh ngồi gần đó đã ngửi thấy mùi thuốc mỡ nhàn nhạt. Nhưng mà, Thi Sơn Thanh cau mày, thoa móng chỗ thuốc không được bôi đều: “Thuốc phải bôi lớp mỏng mới dễ hấp thụ.”

Long Ngo chịu đựng cảm giác tê dại ở lòng bàn tay, nói mình nhớ rồi.

Thi Sơn Thanh nhìn khuôn mặt luôn mang vẻ thờ ơ của Long Ngo, thấy hơi bất đắc dĩ: Cũng chỉ có cô là không biết quan tâm đến bản thân thôi, rõ ràng

lúc trước nhắn tin với cậu còn dặn cậu chú ý thời tiết suốt cả ngày nữa cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Triệu Chân Kỳ gần đây không được tốt lắm, cô ta từ miền quê nhỏ thi ra đây học, nên bị mê hoặc bởi sự phồn hoa của thành phố Hải. Việc học chỉ có thể xem là lần nào cũng trôi qua đi không*, lần này dứt khoát bỏ cả thi lại. Hơn nữa, lúc còn ở quê cô ta lại thuộc kiểu học vẹt, giờ kết hợp với thành tích không tốt còn làm mất đi cả sở trường của mình.

(*Thôi qua đề không: Chỉ người trước kỳ thi không ôn tập, cũng không cố gắng nhưng điểm thi lại ở ranh giới giữa rớt và đậu.)

Trước đây cô ta ở một mình, ngơ ngác ngác cũng sống qua ngày. Bây giờ có hai bạn cùng phòng, một người là lính xuất ngũ học giỏi có tiếng toàn khoa, còn có thể tạo ra tin đồn với Thi Sơn Thanh. Triệu Chân Kỳ không tin Thi Sơn Thanh sẽ ở cùng một chỗ với Long Ngộ, người gì mà đàn ông hơn cả đàn ông, còn không bằng cả mình. Một người bạn cùng phòng khác cũng rất có tiếng tăm, dù sao người ta cũng xinh đẹp, làn da sữa sáng chói mắt, lại còn có tiền.

So sánh như thế, mình quả thực kém xa. Và lại, cô ta vừa chia tay bạn trai đã tốt nghiệp vào nửa tháng trước, nên tâm tình lại càng tồi tệ.

Bạn trai Dư Mục của cô ta là khóa trên, năm 4, lúc cô ta bắt đầu quen là vào năm nhất. Cô ta và bạn trai là đồng hương, lúc đó hai người đều trong hội học sinh, bởi vậy khi đó mới quen biết nhau.

Con gái chỉ cần không xấu, trang điểm lên là sẽ xinh ngay, cho nên Triệu Chân Kỳ vẫn cảm thấy mình đã chịu uất ức. Dù sao đại học D này cũng là nơi tập trung nhiều nam sinh ưu tú, cô ta lại chỉ theo một Dư Mục tầm tầm thường thường. Nếu không phải anh ta đối xử với cô ta khá tốt, còn là hội trưởng của hội học sinh thì cô ta đã chia tay từ lâu rồi.

Nhưng cô ta chưa kịp nói lời chia tay, thì Dư Mục kia đã giận đến mức nói chia tay trước.

Nguyên nhân rất đơn giản, gia cảnh của Dư Mục không tốt lắm, không thể chờ anh ta tiếp tục học chuyên sâu, nên anh ta dứt khoát vừa tốt nghiệp đã đi tìm việc làm. Vì có niềm tiếc nuối như thế, Dư Mục liên hy vọng Triệu Chân Kỳ có thể học sâu hơn. Anh ta đã nghĩ đến kế hoạch lâu dài của hai người luôn rồi, chỉ cần Triệu Chân Kỳ đồng ý học chuyên sâu, anh ta sẵn sàng nuôi cô ta.

Thế nhưng lòng cầu tiến ban đầu của Triệu Chân Kỳ đã bị mài mòn, đột nhiên lại đòi hỏi cô ta như vậy, cô ta thấy rất phiền. Lúc Dư Mục gọi điện thoại tới cô ta luôn lấy cớ rồi cúp máy, thật sự không trốn được thì cô ta dứt khoát đòi tiền Dư Mục, nói phải học bổ túc, phải thi lại, thành tích của cô ta quá kém.

Thành tích của Dư Mục ở trường vẫn luôn tốt, làm gì biết học bổ túc là như thế nào, có điều anh ta cũng từng nghe nói qua, có cả khóa học trực tuyến quả thật là cần hơi nhiều tiền. Nhưng anh ta vẫn rất mừng, bởi vì hai người có thể tiếp tục đi tới đích. Cứ thế, phần lớn tiền thực tập của Dư Mục đều vào túi Triệu Chân Kỳ.

Triệu Chân Kỳ cũng đã tính toán rồi, cô ta muốn chia tay với Dư Mục, sẽ lấy cớ là hai người yêu xa nên tình cảm phai nhạt. Triệu Chân Kỳ muốn tìm một người ở đây để kết hôn, chứ không phải đồng hương như Dư Mục. Cảm tiền Dư Mục cho, cô ta liền ăn diện sửa soạn hẳn lên, sau đó nhân cơ hội làm bán thời gian bên ngoài để làm quen với đủ loại người.

Vừa đúng lúc Triệu Chân Kỳ câu được một “Đồ đàn”*, nghe người ta giới thiệu gia cảnh của anh ta rất khá, có mấy căn nhà ở thành phố Hải. Nhìn nữ sinh mà cô ta quen biết phải ôm ông chủ bụng bự, Triệu Chân Kỳ lại thấy mình quá có mắt nhìn. Chưa nói người ở đây có tiền thế nào, riêng đáng người đã thấy rất khá rồi.

(*Đồ đàn: Chỉ người đàn ông bị phụ nữ lừa tiền còn không chiếm được thứ tốt.)

Cô ta sống trong một trường đại học nổi tiếng nên đương nhiên không thể so sánh với những đứa con gái khác. Thời gian đó Triệu Chân Kỳ sống rất thoải mái, thi lại cũng qua. Bởi vì Dư Mục biết cô ta phải “Học bổ túc” nên không gọi điện liên tục nữa, khi nhìn hai người bạn cùng phòng cũng thấy thuận mắt không ít.

Chẳng qua, trên đời này luôn có vài sự trùng hợp.

Đúng lúc Dư Mục theo cấp trên đến thành phố Hải công tác, anh ta nhân lúc cấp trên ngủ trưa mà chạy đến trường để thăm Triệu Chân Kỳ, vừa hay gặp cảnh Triệu Chân Kỳ bước từ chiếc BMW xuống ở trước cổng trường. Lúc ấy anh ta vẫn chưa nghĩ nhiều, lúc đang muốn bước ra khỏi taxi thì thấy một người đang ông cũng bước xuống, hai người kia thân mật ngay trước mặt mọi người ở cổng trường.

Dư Mục lập tức cứng người, anh ta đâu phải đồ ngốc. Anh ta vẫn nhận thấy sự thay đổi của Triệu Chân Kỳ, chỉ là anh ta cảm thấy phải học cách tha thứ cho một vài tật xấu của người yêu mà thôi, ai mà chẳng có tật xấu chứ.

Nhưng hiện tại...

Dur Mục trực tiếp bảo tài xế quay đầu xe về khách sạn, có một số việc nếu còn nhịn nữa thì không được.

Triệu Chân Kỳ chưa hề nhận ra mình đã bị phát hiện, cô ta ôm ôm ấp ấp bạn trai mới ở cổng trường, cũng vì muốn bản thân nổi bật.

Kết quả hôm sau cô ta liền nhận được một cuộc điện thoại đến từ Dur Mục, anh ta nói một câu chia tay đi rồi cúp ngay. Làm sao Triệu Chân Kỳ có thể để anh ta tự ý chia tay như thế được. Gần đây cô ta đầu tư không ít tiền cho bạn trai mới, còn bán một sợi dây chuyền mà Dur Mục đã tặng cho cô ta nữa. Hiện tại phí sinh hoạt đã sắp hết, cô ta còn muốn vùi anh ta ít tiền đây.

Dur Mục thật sự muốn chia tay, anh ta là một người quyết đoán, bằng không sẽ không làm tới chức hội trưởng hội học sinh của đại học D. Chuyện tình cảm có thể làm cho anh ta đau lòng, nhưng không thể làm anh ta suy sụp tinh thần. Dur Mục vẫn làm tốt công việc như bình thường.

Không muốn tiếp tục cãi cọ với Triệu Chân Kỳ, anh ta đã gửi thẳng bức ảnh chụp lại Triệu Chân Kỳ và người đàn ông khác ngày đó vào di động của cô ta, để cô không làm phiền mình nữa.

Triệu Chân Kỳ nhìn thấy ảnh chụp thì mặt mũi trắng bệch, sau đó cũng tự nhiên không dám đi tìm Dur Mục nữa. Nhờ đâu anh ta tìm mình bắt trả tiền thì biết làm sao?

Hơn nữa, cô ta còn đang bận chuyện đầu tư với bạn trai mới. Cô phân tích qua một lần liền cảm thấy việc này mà thành công, thì cô ta lập tức sẽ có tiền, về sau không cần tiếp tục xem ánh mắt người khác nữa.

Bình thường Long Ngo và Ninh Trùng tiếp xúc với Triệu Chân Kỳ chỉ giới hạn ở ký túc xá, hoàn toàn không nắm rõ chuyện của cô ta lắm. Họ chỉ biết cô ta chốc chốc thì vui vẻ, chốc chốc lại giống như tất cả mọi người đều thiếu nợ cô ta vậy đó.

“...” Long Ngo nhìn vào hai mắt Triệu Chân Kỳ, cô cảm thấy ánh mắt của Triệu Chân Kỳ bây giờ hơi giống một người mà cô đã nhìn thấy trong lúc làm nhiệm vụ trước kia.

Cùng đường lại mang chút hy vọng và điên cuồng.

Lông tơ trên người Long Ngo đều dựng thẳng lên, cô phát hiện gần đây Triệu Chân Kỳ dường như muốn tiếp cận Ninh Trùng.

“Chị ơi, em cảm thấy chị Triệu Chân Kỳ cứ là lạ thế nào ấy.” Ninh Trùng nhân một lần đi siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt đã thì thầm với Long Ngo.

“Sao thế?” Long Ngo nhíu mày nhìn Ninh Trùng.

“Gần đây chị ấy bỗng trở nên rất nhiệt tình với em, em không thích ứng được.” Ninh Trùng vừa nghĩ đến thôi mà da gà đã rơi hết xuống. Cô thích dùng vẻ mặt vui cười để chào đón mọi người, nhưng nên có khoảng cách thì vẫn phải có. Triệu Chân Kỳ bỗng nhiên lại như kiểu hận không thể gần sát mặt mình để sống chung, Ninh Trùng có làm sao cũng thấy không quen.

“Nếu chị ta hẹn em thì đừng một mình ra ngoài với chị ta.” Long Ngo dặn dò.

“Hả?” Ninh Trùng không hiểu Long Ngo có ý gì.

Long Ngo xoa đầu Ninh Trùng nhưng không giải thích. Chiều cao của hai người khá chênh lệch, Ninh Trùng liền đỏ mặt nhìn theo Long Ngo đi tới khu sinh hoạt.

“Ừm.” Ninh Trùng ở phía sau đáp lại một câu mềm nhũn, nhìn chị cô ấy với vẻ si mê. Đáng tiếc chị cô ấy không phải nam sinh, bằng không cô ấy đã theo đuổi rồi.

Long Ngo dặn dò không phải không có lý do. Thứ dễ khiến người ta điên cuồng nhất trên đời này chính là tiền, kiểu người toàn thân không cần hàng hiệu cũng viết tôi là cái kẻ có tiền như Ninh Trùng sẽ khiến đủ loại ngu ngốc và thần để mất tới.

Triệu Chân Kỳ chỉ là một sinh viên, nhưng ai biết sinh viên đó khoác cái gì bên ngoài. Cũng đâu phải Long Ngo chưa từng thấy ma quỷ.

Long Ngo đến siêu thị để mua xà phòng thơm, cô không thích cái cảm giác trơn nhẵn của sữa tắm. Xà phòng trắng trắng sạch sạch khiến cô rất thích, đây cũng được xem là một sở thích nho nhỏ mà cô không muốn người khác biết. Có đôi khi cô sẽ mua một cục rồi dùng dao cắt ra, thế nhưng quá lãng phí. Long Ngo vẫn luôn ép buộc mình, chỉ khi tắm rửa mới được dùng thôi.

“Chị ơi, cái này nhìn cũng được nè!” Ninh Trùng chỉ vào một cục xà phòng nhìn có vẻ rất đắt tiền rồi nói.

Long Ngo nhìn sang, lắc đầu. Cô chỉ dùng một lần, là mẹ cô mua giúp cô, nhưng vì quá thơm nên Long Ngo không thích.

Chờ Long Ngo mua đồ dùng sinh hoạt xong, Ninh Trùng liền lôi kéo cô đi mua đồ ăn. Nếu người không biết chuyện mà nhìn thấy, thật đúng là sẽ nghĩ rằng hai người là một đôi yêu nhau.

“Tiểu Trùng, em lại đây nhìn giúp chị xem cái váy này thế nào đi?” Vừa vào phòng, Triệu Chân Kỳ liền kéo Ninh Trùng đi xem cái váy mà cô ta mới

mua.

Ninh Trùng không thể không nể mặt mà từ chối, chỉ đành bỏ những thứ trong tay xuống. Vì đang trong ký túc xá nên Long Ngo cũng không lo là Triệu Chân Kỳ có thể làm ra chuyện gì. Cô mở một hộp xà phòng rồi cầm quần áo vào trong tắm rửa.

Long Ngo cúi đầu nhìn vết sẹo trước ngực, xuất thần thật lâu. Thuốc mỡ mà Thi Sơn Thanh đưa cho cô rất hiệu quả, miệng vết thương trên tay mờ đi thế nào đều có thể nhìn bằng mắt thường, trừ sẹo chỉ là vấn đề thời gian.

Sau đó Thi Sơn Thanh còn mang hai hộp đến nữa, Long Ngo nghe lời bôi vào vài vết sẹo nhỏ trên cơ thể, chỉ có vết sẹo rõ nhất trên ngực là chưa từng được bôi thuốc mỡ.

Cô không muốn vết sẹo này biến mất.

Xoa nhẹ lên vết sẹo trên ngực, Long Ngo nhắm mắt lại, mặc cho dòng nước cọ rửa...

Gần đây khoa tài chính muốn chọn hai đại diện từ mỗi khóa để làm đại biểu đi thực tế, Thi Sơn Thanh và Long Ngo đương nhiên là đại biểu của năm hai. Long Ngo thì không có phản ứng gì, nhưng Ninh Trùng lại siêu vui vẻ.

“Wow, chị ơi em cũng rất muốn đi nha ~” Ninh Trùng kéo tay áo Long Ngo làm nũng.

“Học hành chăm chỉ, sang năm tranh thủ mà đi.” Long Ngo bị cô ấy ăn vạ đến tim cũng mềm ra.

“Sang năm chị đâu có đi!” Ninh Trùng bĩu môi, giận dỗi ngồi lại ghế mình.

Long Ngo còn không biết tâm tư nhỏ kia của Ninh Trùng thì uống cái công quen biết nhau lâu như thế. Cô nghiêm túc nói: “Muốn chị mang gì về?”

Mặt Ninh Trùng thiếu chút nữa là không kéo lại được, liền lặng lẽ chuyển đến cạnh Long Ngo, “Em nghe nói bờ sông có một quán ăn vặt gì đó rất ngon!”

Bọn Long Ngo phải đến một bến tàu cỡ lớn của thành phố Hải để làm thực tế, cần thời gian là hai ngày. Lúc Ninh Trùng biết Long Ngo được chọn, vốn định đi theo các anh chị để xin chỉ bảo, sau đó trở về sẽ truyền lại kinh nghiệm cho Long Ngo, cuối cùng các anh chị nhất trí đề cử một quán nhỏ bên cạnh bến tàu, thành công gọi lên sự thèm ăn của Ninh Trùng, đáng tiếc gần đây cô ấy đã đầy lớp.

“Biết rồi, chị sẽ mang về cho em.” Long Ngo sẽ không từ chối một chuyện nhỏ như thế.

“Cảm ơn chị!” Mặt Ninh Trùng liền sáng lấp lánh.

Cô ấy đương nhiên không chỉ muốn ăn đồ ăn ở đó, mà cô ấy nghe nói ở đó không cho gói mang đi, trừ khi là người yêu đi mua. Cơ hội tốt như vậy, sao Ninh Trùng cam lòng để chị cô ấy bỏ lỡ cơ chứ!

“Chị, đến lúc đó bọn chị sẽ ở đâu?” Ninh Trùng quan tâm.

“Trường học sẽ sắp xếp.” Long Ngo chỉ mang theo một bộ quần áo để thay giặt, dù sao cũng chỉ nán lại ở đó một đêm.

“À ——” Trường học sắp xếp, vậy chẳng phải chị cô ấy sẽ không có cơ hội ở cùng anh Thi hay sao? Ninh Trùng có hơi tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Học viện cử hai giáo viên dẫn đội, một giáo viên nam, một giáo viên nữ, cộng thêm sinh viên là tổng cộng mười người. Không biết là trùng hợp hay là học viện cố ý sắp xếp, mà chia thành nửa nam nửa nữ. Bên công ty không rõ tỷ lệ nam nữ, lẽ tất nhiên sẽ cung cấp năm phòng.

Học viện bố trí một chiếc xe du lịch cho bọn họ, tất cả mọi người đều lên xe ở cổng trường. Vị trí không cố định, nên mọi người thích ngồi đâu cũng được. Lúc Long Ngo lên thì Thi Sơn Thanh đã vào chỗ ngồi rồi, cậu ngồi ở hàng giữa vị trí sát lối đi, Long Ngo vừa lên xe là cậu nhìn thấy ngay. Thi Sơn Thanh hơi héch mặt nhìn Long Ngo, ra hiệu cô đến đây.

Thấy Long Ngo đi về phía mình, khóe môi Thi Sơn Thanh liền cong cong. Cậu đứng dậy để cô ngồi vào trong.

“Cậu tới sớm thế?” Long Ngo còn nghĩ rằng mình đã là người đến sớm rồi.

“Ừm.” Đội Long Ngo ngồi xuống, Thi Sơn Thanh kéo sợi dây an toàn bên cạnh thắt lại cho cô, rồi mới cúi đầu thắt dây an toàn cho mình.

Mọi người cũng lục tục đến đông đủ, có vài người đi ngang qua chỗ hai người bọn họ đang ngồi liền nhớ lại tin tức nóng hổi được truyền đi trong mấy ngày nay, thậm chí thở dài: Sợ là thật rồi.

Khoảng cách từ trường học đến bến tàu không hề ngắn, trừ lúc mới lên xe mọi người còn phấn khích, chứ sau đó thì ai nghịch đi động thì nghịch đi động, ai ngủ thì cứ ngủ.

Bởi vì chiếc xe này là xe riêng của trường, đoán chừng không được sử dụng nhiều nên nhìn qua rất gọn gàng, sạch sẽ. Thi Sơn Thanh thả lỏng người tựa lưng vào ghế, cậu quay đầu thấy Long Ngo vẫn thẳng lưng như trước thì hơi muốn cười.

Hình như là bất kể lúc nào, cô ấy cũng đều nghiêm túc như vậy nhỉ, chẳng hề biết thả lỏng người ra gì cả.

“Cứ thẳng lưng như thế không thấy mệt sao? Ở đây cũng đâu phải quân đội, cậu cần thư giãn một cách hợp lý chứ.” Thi Sơn Thanh chọc chọc vào eo Long Ngo, chẳng hề ý thức được nam nữ có khác biệt.

“À.” Long Ngo cũng không mấy để ý, chỉ nghe lời mà ngả lưng ra ghế.

Nhìn cô đã hơi thả lỏng, Thi Sơn Thanh liền hài lòng đeo tai nghe vào, mở một bài hát, tiện thể nâng tay nhét một bên tai nghe vào tai Long Ngo.

Cảm giác lỗ tai có điều khác lạ, Long Ngo không khỏi nghiêng đầu nhìn sang.

“Nghe nhạc không?” Rõ ràng đã nhét tai nghe vào tai Long Ngo rồi, nhưng Thi Sơn Thanh vẫn muốn hỏi một câu.

“Cảm ơn.” Long Ngo khách khí nói một câu, sau đó tùy cậu.

Thi Sơn Thanh lại không có ý định kết thúc như vậy, cậu đưa di động đến trước mặt Long Ngo rồi hỏi: “Cậu thích nghe bài này không? Không thích thì tôi chuyển bài khác.”

Nội tâm của Long Ngo lại dâng lên cảm giác bất lực quen thuộc, cô căn bản cũng không phân biệt được mình thích hay là không thích mà. Với cô thì bài nào cũng đều giống nhau cả, là không thích cũng không ghét, tựa như âm thanh của những người đang đi trên đường xung quanh cô mà thôi.

Lúc nhỏ Trần Tú cũng hỏi cô thích gì, Long Ngo lại không biết phải trả lời sao, chỉ có thể giữ im lặng. Đến nỗi về sau chuyện gì của cô cũng đều được cha mẹ cô quyết định hết.

“Bài nào cũng được.” Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Long Ngo mới đưa ra một câu trả lời cực kỳ có lệ.

Thi Sơn Thanh lại không giận. Ở chung lâu như vậy, cậu ít nhiều cũng đã biết người nào đó là kiểu người rất qua loa.

“Vậy tôi chọn giúp cậu.” Khóe miệng của Thi Sơn Thanh ngậm ý cười, lấy lại di động.

“Ừ.” Long Ngo âm thầm thở ra một hơi.

Thi Sơn Thanh chọn đều là nhạc nhẹ, khoảng hai tiếng sau, cậu bắt đầu nhắm lại. Đi ô tô chính là như vậy, tựa lưng vào ghế ngồi xóc nảy, ngồi lâu liền dễ sinh cảm giác buồn ngủ. Toàn bộ xe đều chìm trong im lặng, chỉ nghe được đủ loại tiếng hít thở.

Thi Sơn Thanh cũng buông lỏng sự phòng bị. Cậu không hề có sự cảnh giác với Long Ngo, nên đã ngủ thật say.

Bởi vì đi qua giờ giảm tốc nên xe du lịch có hơi xóc. Cơ thể Long Ngo lập tức cứng ngắc, Thi Sơn Thanh... Tựa vào vai cô.

Như thế này còn khó khăn hơn nhiều so với lúc cô vác nặng chạy mười cây số, Long Ngo vô thức hít thở nhẹ nhàng lại.

Long Ngo nhìn không được muốn nhìn Thi Sơn Thanh. Cô từ từ quay đầu sang, đập vào mắt chính là sườn mặt đẹp trai trắng nõn của Thi Sơn Thanh.

Cô luôn thấy Thi Sơn Thanh rất đẹp trai, cho dù là khí chất hay là khuôn mặt đi nữa. Hiện tại được nhìn kỹ, Long Ngo vẫn cảm thấy cậu rất đẹp. Ở trong mắt Long Ngo, Thi Sơn Thanh giống như được nhiều tia sáng chiếu vào hơn những người khác, hào quang sáng chói tỏa ra xung quanh khiến người ta không dời nổi mắt.

Lông mi của cậu vừa đen vừa dày, Long Ngo nhìn chăm chăm khuôn mặt của Thi Sơn Thanh đến mức hơi xuất thần. Nếu so với hàng mi dài và cong của Tiểu Trùng, thì đuôi mắt của Thi Sơn Thanh lại hơi dài và héch lên. Lúc mở mắt, Tiểu Trùng như một con búp bê tỉnh táo, mà cậu... Long Ngo để tay lên ngực, có thể khiến trái tim đang đập dồn dập bình tĩnh lại.

Càng giống một yêu tinh đi câu hồn phách của con người hơn!

Có thể làm bạn tốt với một người như thế, Long Ngo thực sự thấy vui.

Vì Thi Sơn Thanh nhích lại gần, nên tai nghe của cậu đã bị rơi xuống hơn nửa, nhưng vẫn còn mắc lại. Long Ngo sợ sẽ vướng người, nên cẩn thận vơm một tay ra để lấy tai nghe.

Có lẽ Thi Sơn Thanh đã cảm giác được nên cậu cau mày, Long Ngộ thấy thế thì hô hấp đang nhanh bỗng dừng đột ngột. Cũng may, đợi một lúc Thi Sơn Thanh cũng không có phản ứng nào khác.

Vì để Thi Sơn Thanh được ngủ ngon, Long Ngộ thử thả lỏng người, không thẳng lưng nữa.

Hơn một tiếng sau, giáo viên nam dẫn đội đứng lên vỗ vỗ tay

“Nào nào, các bạn sinh viên nên dậy thôi.” Bắt đầu cùng giáo viên nữ lần lượt đánh thức người dậy.

Long Ngộ vội đẩy Thi Sơn Thanh: “Dậy đi, đến rồi đây.”

Thi Sơn Thanh dụi dụi mắt, còn cọ cọ trên vai Long Ngộ một lúc mới hoàn toàn tỉnh táo. Trong nháy mắt đó cậu mới kịp phản ứng, mắt nhếch thật cao, hiện lên vẻ xấu hổ.

Cậu cũng không ngờ mình lại ngủ, còn ngủ trên vai Long Ngộ nữa.

Thi Sơn Thanh trấn định lại rất nhanh. Cậu nói tiếng xin lỗi với Long Ngộ trước, sau đó mới nói cảm ơn.

Long Ngộ đương nhiên không để ý lắm. Cô tháo dây an toàn ra, để Thi Sơn Thanh ra trước rồi mình theo sau.

Thi Sơn Thanh biết cô chẳng để việc nhỏ như thế này ở trong lòng, nhưng nên biểu hiện thì vẫn phải biểu hiện. Cho nên cậu vừa xuống xe vừa lấy trong ba lô ra hai hộp sữa, lát nữa sẽ đưa cho Long Ngộ.

“Này, cho cậu uống đây.” Ngay cả ông hút cũng cầm rồi. Được đây.

Long Ngộ ngăn người, cuối cùng cũng cười rồi nhận lấy.

Có đủ loại tàu thuyền đậu trên bến tàu, trên bờ cũng xếp đủ loại thùng hàng màu sắc khác nhau. Xe cộ qua lại xuyên qua từng cái để vận chuyển, nơi cập bờ còn có mấy cần cầu cỡ lớn đang vận hành.

Đám sinh viên đều là lần đầu tiên đến nơi thế này, rồi rít đi trước cả giáo viên, nhìn bên này rồi nhìn bên kia. Giáo viên cũng không ngăn lại, chỉ để bọn họ không đi tách nhau quá là được.

Thi Sơn Thanh và Long Ngộ rơi lại đằng sau, mỗi người cầm một hộp sữa rồi hút.

Giáo viên nữ đi đằng trước định quay đầu gọi hai người nhanh theo kịp mọi người, lại nhìn thấy cảnh này thì sọc đen cũng rơi ra.

Đây có phải là đi chơi xuân đâu! Còn là tình nhân chơi xuân nữa...

Quên đi, tùy chúng, dù sao không làm lỡ việc chính là được.

Giáo viên nữ cũng còn trẻ, có cái nhìn cởi mở nên cô ấy cũng không đi quấy rầy làm gì. Dù sao nam sinh trong trường mà có khuôn mặt đẹp như Thi Sơn Thanh thì đúng là hiếm thấy, giáo viên nữ cũng khá khoan dung với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Bởi vì công ty có người tiếp đãi chuyên biệt, nên bọn Long Ngộ chỉ cần theo người phụ trách đi quan sát là được. Chỗ nghỉ đều đã được sắp xếp xong xuôi, sau một ngày dài ở bến tàu, mọi người ngồi xe đến một khách sạn gần bến tàu để ở lại.

Giáo viên nam cầm nắm thẻ phòng đứng đó khó xử. Lúc ấy liên lạc chỉ nói số lượng người mà quên nói giới tính, nên bây giờ chia phòng mới khó khăn.

Sinh viên đứng bên trò chuyện, chờ giáo viên dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi, hoàn toàn không nhận ra sự khó xử của giáo viên.

“Làm sao vậy?” Giáo viên nữ thấy bạn mình chần chừ đứng đó liền đi qua hỏi.

“Chỉ có năm phòng, chẳng biết nên chia thế nào nữa.” Giáo viên nam thở dài. Lúc này cũng không thể kêu thêm phòng, phòng đã đủ, mỗi phòng đều là phòng đôi.

“Việc này... Để tôi xem có thể giải quyết được không.” Giáo viên nữ chuyển mắt nhìn đám sinh viên đang càu nhàu bên kia. Không phải chỉ cần một nam một nữ ở chung thôi sao?

Đám sinh viên cũng không hẳn là đã hoàn toàn quen biết với nhau, có vài người đến từ hội học sinh, nhưng không khí cũng được xem là sôi nổi. Thi Sơn Thanh và Long Ngo đứng chung một chỗ, những người khác cũng thức thoir nên không đến gần.

Từ khi Thi Sơn Thanh nhập học chưa được bao lâu, thì toàn bộ học viện đều biết cậu xử sự khá lạnh nhạt. Cậu cũng không phải không giúp người khác, nếu có ai nhờ cậu hỗ trợ thì Thi Sơn Thanh vẫn sẽ đi. Chẳng qua người nhờ cậu hỗ trợ mà còn muốn cậu chào đón bằng khuôn mặt cười thì thôi đừng có nghĩ nữa.

Về phần vị bạn học Long bên cạnh thì càng không cần phải nói. Nếu Thi Sơn Thanh chỉ dùng ánh mắt lảng lạng nhìn bạn đến nỗi bạn tự thấy hổ thẹn, thì cô chính là thả hết khí lạnh từ đầu đến chân ra.

Thật ra nữ sinh trong học viện vẫn có thể tiếp nhận việc Thi Sơn Thanh ở cùng với Long Ngo, dù sao thì vẫn hơn nhìn những nữ sinh khác bám bám dính dính bên cạnh Thi Sơn Thanh.

Đến bây giờ cũng chỉ mới thấy hai người cùng uống sữa ở sau lưng bọn họ mà thôi, ngay cả tay cũng còn chưa nắm mà!

Cái gọi là nhắm mắt làm ngơ, đại khái chính là ý này. Cả đám thầm nghĩ.

“À thì, bạn học Thi này, bọn cô có chút chuyện muốn bàn với các em.” Giáo viên nữ mở miệng nói xong, lại nhìn thoáng qua Long Ngo đang đứng bên cạnh, cô cũng không giống những sinh viên kia. Giáo viên nữ đã từng nói chuyện với hai người, nên cô ta cho rằng Long Ngo với khuôn mặt cả ngày lạnh lùng thì dễ nói chuyện hơn, khó là Thi Sơn Thanh kia kia.

“Cô nói đi ạ.” Thi Sơn Thanh thản nhiên nói.

“Là thế này, bọn cô vẫn chưa chia phòng được, đang cần một nam một nữ ở cùng phòng. Cô thấy tình cảm giữa em và bạn học Long có vẻ tốt, cho nên...”

Thi Sơn Thanh nhìn thoáng qua những người xung quanh, cũng hiểu. Tuy rằng cậu không biết tại sao giáo viên lại muốn chọn bọn họ, nhưng Thi Sơn Thanh cũng không ngại, thậm chí chẳng biết vì sao lại còn thấy khá hài lòng. Chẳng phải vừa nãy giáo viên đã nói tình cảm giữa cậu và Long Ngo có vẻ tốt đấy sao?

Thi Sơn Thanh gật đầu: “Em biết rồi, nhưng còn phải xem Long Ngo thế nào nữa.”

Cậu bước mấy bước đến trước mặt Long Ngo, nói chuyện này với cô, thỉnh thoảng còn nhìn sang.

Giáo viên nữ thấy phấn khích đến lạ lùng, hai sinh viên năm hai ưu tú nhất của trường quả nhiên thực sự đã tiêu hóa nội bộ kia!

“Cũng được, cậu đi nói với giáo viên đi.” Long Ngo thấy không sao cả, ngủ thế nào thì cũng là ngủ. Có điều cô hoàn toàn chưa từng nghĩ đến vì sao phải cố tình chọn hai người bọn họ để ở chung.

Giáo viên nữ thấy bọn họ đã đồng ý, liền lấy thẻ bắt đầu chia.

Giáo viên nam không được nhảy bén lắm: “Sao lại để mấy đứa ở chung phòng, nam ở cùng nữ vẫn không tiện lắm đâu. Không thì tôi đi thuê một phòng nữa, tôi trả tiền.”

“Này, đừng!” Giáo viên nữ thúc khừ tay qua, vội la lên: “Anh lại có ý kiến tình tình gì vậy! Tôi thiếu chút tiền ấy à?”

Giáo viên nữ thấy anh ta vẫn cau chặt mày, thì dứt khoát ghé vào tai giáo viên nam lén lút nói: “Hai em ấy là một đôi! Thanh niên, ở cùng một chỗ thật tốt biết bao!”

Giáo viên nam sững sờ tại đó, không có phản ứng.

“Lại đây, lại đây nào, các em qua lấy thẻ phòng đi này. Tám giờ sáng mai tập hợp trước cửa khách sạn nhé.” Giáo viên nữ mặc kệ người kia, lập tức lấy thẻ bắt đầu phân phát.

Đám sinh viên nhận thẻ rồi rời đi từng đôi, giáo viên nữ đẩy giáo viên nam một cái để anh ta đi cùng đám sinh viên nam, còn mình thì đưa thẻ phòng cuối cùng cho Thi Sơn Thanh, sau đó rời đi cùng một sinh viên nữ đang đứng đợi mình.

Thi Sơn Thanh và Long Ngo cũng chẳng hề có ý tưởng gì dư thừa. Đây đã là lần thứ hai bọn họ ngủ cùng nhau rồi, hơn nữa phòng hai người là phòng đôi.

“Tiểu Trùng muốn tôi mang vài thứ về cho cô bé, giáo viên nói chiều mai được hoạt động tự do, nên tôi muốn đến tiệm đó.” Long Ngo vừa đi vừa nói chuyện.

“Tôi đi cùng cậu.” Thi Sơn Thanh chẳng chút do dự.

“Được.” Bạn bè ra ngoài cùng nhau là chuyện rất chi bình thường, Long Ngo đồng ý ngay tức khắc.

Không biết người phụ trách đã sắp xếp thế nào, mà năm phòng lại nằm rải rác trên mỗi tầng. Giáo viên nam vẫn ngơ ngác đi theo sau sinh viên nam. Anh ta chỉ từng gặp Thi Sơn Thanh vài lần, nhưng anh ta đã quen biết Long Ngo từ ba năm trước rồi. Khi đó Long Ngo tình cờ được giáo viên của mình dẫn đến, vị thầy giáo già kia rất thương thức Long Ngo, luôn khen cô không dứt miệng.

Giáo viên nam còn từng ăn chung một bữa cơm với Long Ngo, ngay tại nhà vị giáo sư ấy. Cổ tình Thi Sơn Thanh lại là báu vật trong lòng của giáo sư đời đầu. Lần này thi hay rồi, giáo sư của anh ta sắp trở về từ chuyến giao lưu ở nước ngoài, về mà biết nhất định sẽ bị chọc cho tức chết mất.

Hậu bối mà mình xem trọng bị sinh viên hay đời đầu trên chọc dẫn đi, không tức chết mới là lạ đó!

“Xong rồi đấy.” Long Ngo mang theo cả người hơi nước xuất hiện từ phòng tắm.

Thi Sơn Thanh bắt gặp nhìn đồng hồ, như có điều suy nghĩ. Từ khi cô đi vào đến khi đi ra mới chỉ được mười phút, làm lính sẽ có dáng vẻ như thế à? Xem ra lần trước vì tay cô ấy bị thương nên mới không lời ra.

Lúc đi vào, bên trong vẫn còn hơi nước, còn người được cả mùi hương còn sót lại. Thi Sơn Thanh bỗng nhớ tới chuyện lần trước, vành tai trắng nõn bỗng ửng hồng.

Long Ngo có mang theo máy tính đến,

cô liệt kê một bảng về một số thứ và dữ liệu mà cô thấy ngày hôm nay, dự định phân tích nó.

Người phụ trách của công ty không thể công khai toàn bộ số liệu ra, nên Long Ngo chỉ có thể tự tổng hợp lại rồi đem phân tích.

“Đang làm gì thế?” Thi Sơn Thanh vừa ra liền thấy Long Ngo gõ máy tính trên bàn.

“Một ít số liệu ngày hôm nay.” Long Ngo không quay đầu, gõ xong hàng cuối cùng mới ngả lưng ra ghế, “Cậu qua xem thử, tôi không chắc chắn lắm.”

Chẳng qua chờ khi Thi Sơn Thanh tới gần, thần kinh thô của Long Ngo mới nhạy cảm được một lần vạm vỡ khó thấy.

Thi Sơn Thanh chống một tay lên bàn, tay còn lại đưa chuốt. Hơi thở nam tính xem lẫn với mùi sữa tắm tươi mát xông vào mũi.

Long Ngo lặng lẽ dời ghế lui lại sau, mở ra chút khoảng cách.

“Chỗ này cần sửa lại.” Thi Sơn Thanh quay đầu lại, lập tức khiến động tác của Long Ngo cứng đờ.

“Ừ, để sửa.” Long Ngo bình tĩnh thu tay về.

“Đi ngủ sớm chút đi, bảng này về rồi làm.” Thi Sơn Thanh không hề phát giác ra. Cậu liếc mắt rồi cười nói, hiển nhiên tâm tình đang tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thiếu

Cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Cuộc sống của Ninh Trùng ở trường trong hai ngày nay trôi qua khá thích ý. Bởi vì, chỉ cần nghĩ tới chuyện mình đã tác hợp cho Long Ngo và Thi Sơn Thanh, để tình cảm của bọn họ đạt được sự thăng hoa, thì Ninh Trùng liền cảm thấy xung quanh như có chim hót hoa nở, thế giới hài hòa, nhìn ai cũng ra đời hết.

Bởi vì tâm tình tốt, nên cô ấy cũng khoan nhượng người ta hơn bình thường. Thái độ của Ninh Trùng đối với người khác là vừa mềm vừa nhũn.

“Cậu làm gì vào buổi chiều thế?” Bạn tốt đến hỏi lúc tan học.

“Ở phòng thôi, không làm gì cả.” Ninh Trùng sửa lại quai đeo cặp, đôn mái tóc dài lộn xộn lại rồi thuận miệng nói.

“Sao cậu cứ ở ký túc xá miết vậy?” Bạn tốt thấy bất đắc dĩ.

“Cũng đâu phải ở miết, lần nào cậu muốn tớ đi ra ngoài thì tớ đều đi hết mà.” Ninh Trùng không đồng ý với cách nói của cô bạn, “Hơn nữa, chắc là chiều nay chị của tớ sẽ về, chị ấy còn mang đồ ăn ngon về cho tớ nữa.”

Sau khi bạn tốt do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng lăm la lăm lét giữ chặt Ninh Trùng lại rồi nhỏ giọng hỏi: “Chị của cậu ấy mà... Thật sự đang quen với anh Thi hả?”

Lòng hiếu kỳ đã chiếm phần lớn cả câu, dù sao đâu phải ai cũng mơ ước Thi Sơn Thanh đâu. Mà dù có mơ ước thì phần nhiều cũng chỉ mang ý thân tượng mà thôi.

Đôi mắt to của Ninh Trùng xoay nhanh như chớp, liếc nhìn bạn tốt của mình rồi nghĩ thầm: Dù sao thì toàn trường cũng đều biết cả rồi, thêm một người cũng chả sao đâu.

Cuối cùng Ninh Trùng đắc ý nói: “Còn cần phải nói hả, đương nhiên là thật rồi!”

Cô bạn tốt kia liên tục gật đầu, nghĩ thầm: Vị đàn chị khóa trên họ Long kia có lẽ là người duy nhất ở chung một chỗ với anh Thi, mà không phải nhận sự ghen ghét của phần lớn nữ sinh. Vì suy cho cùng thì đâu phải nữ sinh nào cũng bùng nổ năng lực bạn trai như thế.

Ninh Trùng thấy khuôn mặt của bạn tốt hơi ửng hồng thì kinh ngạc: “Cậu sao vậy, mặt đỏ thế?”

“Không, không sao, tớ về trước đây.” Bạn tốt lập tức chuẩn bị như lòng bàn chân được bôi dầu vậy. Nếu bị Ninh Trùng biết cô ta mơ tưởng đến chị của cô ấy, đoán chừng hai người sẽ nghĩ chơi mất.

Lạ à nha, Ninh Trùng nhìn cái vẻ rõ ràng đang chạy trốn chết của bạn tốt thì nghĩ thầm.

Lúc bọn họ tan học thì đã sắp giữa trưa, Ninh Trùng chen vào căn tin làm bát mì một cách tron tru, giống như cá chạch xuyên qua giữa đám người vậy. Cô ấy tìm được một chỗ để ngồi rồi bắt đầu hút lấy hút để.

Cảnh tượng này nếu để cho người nhà họ Ninh đã nuôi dưỡng Ninh Trùng kiểu nâng trong lòng bàn tay mười mấy năm nay nhìn thấy, sợ là sẽ khóc chết mất: Công chúa nhỏ mà bọn họ nuông chiều, hận không thể cho con bé uống nước tiên, ăn hoa tươi để lớn lên, ngay cả cái thìa cũng chưa bao giờ cho con bé tự rửa. Hiện tại lại làm tron tru y như phường lưu manh trong đám người vậy, còn thiếu dụng khăn trắng, cây thăm bằng trúc, sau đó hất ống quần để lên ghế nhíp chân nữa mà thôi.

Ăn xong một tô mì cay, Ninh Trùng vuốt cái bụng đã ăn no mấy phần, suy nghĩ một chút vẫn không ăn thêm tô nữa. Cô ấy còn phải chứa bụng để ăn những món chị cô ấy mang về nữa mà.

Ninh Trùng lắc lư lư bước thong thả về ký túc xá. Cô ấy thường xuyên ở cùng với Long Ngo, theo lý thì nên học một chút tính cách của Long Ngo, nhưng không biết cô ấy lại học được cái kiểu lưu manh ấy ở đâu nữa. Bình thường có Long Ngo bên cạnh còn có thể dè tính khí ấy lại, chứ nếu chỉ có mình cô ấy thì cái tính ấy rất dễ bị lộ. Lúc này Ninh Trùng chỉ chạy trên đường thôi đã có vẻ đắc ý rồi.

Đúng vậy, đó chính là kiểu lưu manh khoe khoang không biết từ đâu, cái kiểu đi một bước phải lắc hai bước ấy.

“Tiểu Trùng, em về rồi à, ăn cơm chưa?” Vừa đẩy cửa ra, Triệu Chân Kỳ liền nhào tới thân thiết hỏi.

Bởi vì cái gọi là đưa tay không đánh khuôn mặt cười, huống chi tâm tình của Ninh Trùng khá tốt, nên cô ấy cười trả lời: “Vừa ăn xong chị.”

“Thế à, chị đang muốn mời Tiểu Trùng đi ăn cơm mà.” Triệu Chân Kỳ nói kiểu mát mát.

“Lần sau nha chị.” Ninh Trùng đáp có lệ.

“Vậy cũng được, Tiểu Trùng này, em có thể đi với chị ra cổng trường mua vài thứ được không?” Triệu Chân Kỳ thấy Ninh Trùng định dừng câu chuyện ở đây thì vội vàng nói.

“Bây giờ ấy à?” Ninh Trùng thấy lạ.

“Ừ, lúc trước chị có mua vài thứ ở cửa hàng bên ngoài, mà dùng không tốt nên chị muốn đi đổi.” Triệu Chân Kỳ mang vẻ mặt đau khổ nói, “Tuy rằng không mắc nhưng lãng phí như thế thì chị cũng thấy xót.”

Dù sao cũng chỉ ngay cổng trường, Ninh Trùng lại không thật sự nghĩ nhiều, vì thế liền gật đầu đồng ý.

“Đợi một lát nha, em đi uống miếng nước đã.” Ninh Trùng về bàn mình lấy ly bắt đầu rót nước, mì cay vừa nãy hơi mặn nên khát nước.

“Ừ.” Một nửa khuôn mặt của Triệu Chân Kỳ đều được bóng cửa che đi, khiến người ta không thấy rõ biểu tình trên mặt của cô ta.

“Đi thôi chị.” Ninh Trùng uống xong một ly nước lớn, đặt ly xuống bàn rồi đi ra ngoài.

Ninh Trùng không phải kiểu người thích hỏi việc riêng của người khác, cho nên cô ấy hoàn toàn không nghĩ sẽ hỏi Triệu Chân Kỳ ra cổng trường trả cái gì.

Hai người đều im lặng cả đoạn đường, nhưng không giống với khi đi cùng Long Ngo. Sự im lặng khi đó rất hài hòa, hiện tại lại đầy lúng túng.

“Chị Chân Kỳ ơi, gần đây không thấy chị gọi điện thoại với bạn trai chị nhỉ?” Ninh Trùng thuận miệng nói, cố gắng phá vỡ sự im lặng này.

Thật ra là vì từ khi các cô chuyển vào, Triệu Chân Kỳ thường hay nấu cháo điện thoại nên Ninh Trùng mới hỏi như thế.

“Chia tay rồi.” Triệu Chân Kỳ nói rất thân nhiên.

Ninh Trùng ngạc nhiên: “Em xin lỗi nha, chị Chân Kỳ.”

“Không sao đâu.”

Trong khi hai người đang nói thì cũng đã đến cổng trường, Triệu Chân Kỳ dẫn Ninh Trùng đi về hướng đối diện.

“Ồ ngay cửa hàng kia, lát em muốn ăn kem vị gì, chị mời em.” Triệu Chân Kỳ vừa đi vừa nói.

Vì Ninh Trùng cảm thấy mình đã chạm vào vết sẹo của người ta, lúc này đang áy náy nên sao có thể để Triệu Chân Kỳ mời khách được. Cô ấy vội vàng xua tay: “Đề em mới, lát...”

Vừa đến đầu hẻm, Triệu Chân Kỳ liền đẩy mạnh Ninh Trùng bên cạnh một cái. Ninh Trùng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một tấm vải bịt kín miệng và mũi. Trong khi ý thức mơ hồ, cô ấy đột nhiên nhớ ra Long Ngo đã từng nói: Đừng một mình đi đâu với Triệu Chân Kỳ.

Triệu Chân Kỳ cảnh giác nhìn xung quanh, hiện tại trời đang dần nóng lên, lại là giữa trưa, xung quanh về cơ bản là không có người, mà có người thì cũng chẳng ai chú ý tới chỗ này.

Camera ở cổng trường chỉ quay tới cổng chứ không quay được đến đây, đối diện lại chỉ có mấy cửa hàng, bọn họ lười nên không lắp camera, tạo thuận lợi cho Triệu Chân Kỳ hành động.

“Mang người đến cho anh rồi, có thể đưa đồ cho tôi chưa?” Triệu Chân Kỳ cũng theo lên xe, vừa lên liền nói với người đàn ông ngồi ghế phụ.

Người đàn ông quay mặt sang rõ ràng là gã bạn trai mới mà Triệu Chân Kỳ mới quen lúc trước: “Đương nhiên.” Nói xong liền ném một cái hộp cho Triệu Chân Kỳ.

“Còn nữa?” Triệu Chân Kỳ tái mặt, run rẩy hỏi.

“Còn cái gì?” Triệu Thạch biết rồi còn cố hỏi.

“Giấy vay nợ!” Triệu Chân Kỳ gầm nhẹ.

“Ồi, câu này không đúng rồi, em mượn mà dựa vào cái gì lại muốn anh trả.”

“Anh!” Triệu Chân Kỳ mềm giọng: “Lúc trước đã nói xóa rồi mà.”

Ánh mắt như rắn độc của người đàn ông lướt qua mặt Triệu Chân Kỳ, cười nói: “Đúng vậy mà, không phải đã đưa hết ảnh chụp cho em rồi sao, anh còn chẳng lưu lại phim, đủ nghĩa khí nhé.”

Giữa trưa, Long Ngo bên kia vừa mới ăn cơm trưa xong.

Vừa mới lau miệng, giáo viên nam đã nói: “Buổi chiều các em có thể hoạt động tự do, nhưng mà nhất định phải quay về khách sạn trước năm giờ nhé. Bây giờ có thể đi nghỉ trưa một lúc đấy.”

Nhóm sinh viên đã ngứa ngáy khó nhịn từ sớm, sao còn thèm đi nghỉ trưa, ai cũng đang làm nóng người đợi giáo viên lên tiếng thả người đây này.

“Mấy đứa này...” Giáo viên nam thấy đám sinh viên chạy nhanh như nhau, thì tức đến mức đỉnh đầu bốc hơi nước.

“Thôi nào, thanh niên cả mà. Sao anh lại giống vị giáo viên già bảo thủ thế.” Giáo viên nữ chớp hàng mi, vui vẻ nói.

Giáo viên nam hừ một tiếng, đi lên lầu nghỉ ngơi.

Giáo viên nữ nhìn hai vị sinh viên năm hai luôn được khen là chăm chỉ, đang lấy tốc độ chẳng kém hơn những đứa khác là bao mà rời khỏi khách sạn, thì không khỏi lắc đầu: Sức mạnh tình yêu quả nhiên khó lường!

Hiển nhiên tất cả mọi người đều đã có dự tính, vừa ra tới cửa đã đi theo hướng đã định. Thi Sơn Thanh và Long Ngo từ từ rơi lại đằng sau, nói chuyện

với nhau câu được câu chăng.

“Cậu muốn tìm quán nào?”

“Tiểu Trùng chỉ nói có lẽ cùng hướng với khách sạn, tôi cũng không chắc lắm.” Long Ngo nhìn bốn phía. Tuy rằng cô là người địa phương, nhưng cơ bản là không ra ngoài chơi, nên thật ra cô cũng không biết rất nhiều nơi.

“Nơi này rất đẹp.” Thi Sơn Thanh đột nhiên nói một câu.

“Ừ.” Mặc dù Long Ngo không rõ Thi Sơn Thanh có ý gì, nhưng trực giác của cô nói với cô rằng phải đáp lại.

Quán kia là một tiệm bánh ngọt kiểu Trung Quốc, bày rất nhiều hình ảnh bên ngoài cửa. Long Ngo chỉ nhìn là biết chúng rất ngọt, chắc hợp khẩu vị của người thành phố Hải.

“Nhìn có vẻ ngon.” Thi Sơn Thanh giờ tay dời vành mũ rồi nói.

“Tiểu Trùng nói em ấy muốn ăn cái này, cái này... Còn có cái này.” Long Ngo nhìn chữ dưới ảnh, nhớ lại rồi nói.

Tiệm này nhìn không tệ, Thi Sơn Thanh tất nhiên cũng muốn ngồi xuống nếm thử. Cậu đi vào chọn món, Long Ngo ngồi dưới cái dù to ở bên ngoài.

“Chào bạn, bạn cần gì ạ?” Người phục vụ nhiệt tình hỏi.

Thi Sơn Thanh chọn mấy món trên tờ thực đơn: “Những cái này.”

“Xin hỏi bạn đi một mình hay là hai người ạ?” Người phục vụ lật mặt sau tờ thực đơn viết tay rồi hỏi.

“Hai người.” Thi Sơn Thanh xuyên qua cửa kính chỉ Long Ngo đang ngồi bên ngoài.

Người phục vụ nhìn qua nhìn lại quan sát kiểu mũ trên đầu hai người, trong mắt hiện lên vẻ sáng tỏ, vui tươi hơn hờ nói: “Xin chờ chút, có ngay đây ạ.”

Chưa đến mười phút sau, bánh ngọt nóng hôi hổi ra lò. Thi Sơn Thanh nhìn những thứ trong khay, nhú mày nói: “Bạn đưa nhầm rồi kìa, bọn mình không gọi đồ uống.”

“Không đưa nhầm đâu ạ, đây là hoạt động của tiệm chúng tôi mà ~” Người phục vụ vẫn đầy ý cười: “Đây là lời chúc của tiệm chúng tôi, chúng tôi hy vọng khách hàng có thể được thật dài thật lâu ạ ~”

Thi Sơn Thanh nhìn hai ly đồ uống màu hồng, bên trên còn được vẽ một hình trái tim thì trầm mặc.

“Cảm ơn.” Thi Sơn Thanh cố gắng xem nhẹ cảm giác kỳ lạ đó, lễ phép nói lời cảm ơn với người phục vụ.

Bọn họ mới ăn cơm trưa lúc này, dù đã qua một tiếng nhưng dạ dày vẫn còn đầy, cho nên Thi Sơn Thanh chỉ chọn mấy món bánh ngọt nổi tiếng ở tiệm. Cũng may mấy cái bánh ấy đều nhỏ, cắn một miếng là giải quyết được một cái.

Long Ngo nghĩ rằng nước trái cây cũng là Thi Sơn Thanh chọn nên không hỏi, mà cúi đầu từ từ ăn bánh.

Thật sự không hề ngọt như trong tưởng tượng, nhưng có một kiểu ngọt, ăn xong rồi trong miệng vẫn còn lưu lại rõ vị.

Hai người ngồi im đó một lúc, mới đi vào định gói mấy loại bánh mang về.

Người phục vụ thấy bọn họ tiến vào thì lập tức hỏi còn cần dùng thêm gì.

“Giúp bọn mình gói mấy cái bánh này.” Long Ngo chọn mấy thứ trên tờ thực đơn.

“Đã được, nhưng tiệm chúng tôi cần hai bạn cùng kí tên ạ ~” Người phục vụ nói xong, liền không biết lấy từ đâu ra một cuốn sổ lớn màu hồng.

Mở ra thì thấy tất cả đều là tên của từng đôi, từng đôi được đặt song song chung một chỗ, ở giữa còn vẽ trái tim hồng!

“...” Long Ngo và Thi Sơn Thanh đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được một từ trong mắt đối phương: Kỳ quái!

Người phục vụ thấy bọn họ bất động cả nửa ngày, thì cười tủm tỉm giải thích: “Viết tên sẽ được giảm nửa giá ~ còn không viết thì không thể gói mang đi đâu ạ ~ đây là lời chúc của chúng tôi cho các cặp tình nhân mà ~”

“...” Thi Sơn Thanh là người đầu tiên động tay viết lên cuốn sổ trước, sau đó chuyển cuốn sổ qua trước mặt Long Ngo.

Đều đã đến mức này rồi, chỉ có thể bất chấp mà viết thôi, cũng không thể về tay không được.

Thấy hai người đã viết xong, người phục vụ lại cười tủm tỉm lấy ra một cây bút màu hồng dạ quang, vẽ một trái tim màu hồng thật to ở giữa tên của hai người.

“Xin chờ một xí ạ ~ xong ngay thôi ~ “

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trương Liêu là một sinh viên đại học tích cực, ắt phải đoàn kết các bạn trong lớp, giao lưu trong sự hữu nghị cùng tiến. Cho nên chuyện kết bạn chơi game suốt đêm ở quán net là chuyện khá thường xuyên!

Là một cậu con trai nhà giàu, nhưng Trương Liêu lại chẳng hợp tiêu chuẩn. Bởi vì cậu ta đi quán net nhưng không bao hết cả quán, cũng không ngồi ghế riêng! Cậu ta dẫn đầu nhóm bạn ngồi ở vị trí bất mắt nhất để “Đánh đánh giết giết”, cứ khiến người ta chú ý.

Bọn Thi Sơn Thanh phải ra ngoài đi khảo sát thực tế, đúng lúc lớp bọn họ lại không có tiết trong hai ngày, Trương Liêu há có thể buông tha cơ hội tốt này chứ. Cậu ta lập tức hô bạn gọi bè trong nhóm muốn đi quán net giết người một ngày một đêm.

Nhưng mà thật đáng tiếc, người trong lớp đều từ chối cậu ta hết, thằng em khóa dưới lại không có thời gian. Chẳng qua, cho dù chỉ có một mình Trương Liêu, thì cậu ta cũng không thể đánh mất phong độ của nam game thủ được. Thế nên cậu ta cuối cùng cũng mặc một chiếc áo khoác mỏng, lê một đôi dép lười, thứ cần thiết cho một thằng con trai thích ở nhà, đi ra quán net bên ngoài trường.

Dựa vào lối đi chuyển vị trí hợp lý, có kỹ thuật, thì chưa đến một ngày Trương Liêu đã “Thanh danh vang dội” trong quán net.

Người trẻ tuổi ỷ vào cơ thể khỏe mạnh nên thường xuyên thức đêm. Trương Liêu đánh liên tục tới giữa trưa ngày hôm sau mới rời quán net tìm đồ lấp bụng, sau đó tính quay về phòng ngủ nghỉ nửa ngày.

Trương Liêu mua mấy cái bánh quẩy ở một quầy bán hàng rong sắp đóng cửa, vì để quá lâu nên bánh quẩy đã nguội không nói mà còn bị cứng nữa. Thờ ỉ, Trương Liêu chuyển sang quán trà sữa bên cạnh để mua một ly trà sữa.

Quán trà sữa đối diện xéo với cổng trường, Trương Liêu lơ đãng quay đầu liền nhìn thấy Ninh Trùng và một nữ sinh đi ra cổng trường. Dù sao cũng cách một con phố nên cậu ta không đến chào hỏi. Hơn nữa, cậu ta ngấm mình trong quán một ngày không tắm rửa, trên người ít nhiều cũng bốc mùi.

“Bạn ơi, trà sữa của bạn này.”

Trương Liêu nhận trà sữa, ngồi vào chiếc bàn gần cửa nhất rồi cắn một miếng bánh quẩy. Sau đó cậu ta phát hiện ra Ninh Trùng đang đi về phía mình.

Giữa trưa mà ra ngoài làm gì nhỉ? Trương Liêu thấy hơi tò mò.

Ninh Trùng hiển nhiên không hề phát hiện ra Trương Liêu, cô chỉ mãi nói gì đó với nữ sinh bên cạnh.

Trương Liêu tựa vào cửa của quán trà sữa, nhìn Ninh Trùng từ từ biến mất khỏi tầm mắt, cậu ta liền nhịn không được mà nhô đầu ra nhìn Ninh Trùng.

Một lần liếc mắt này đã trực tiếp nhìn thấy động tác đẩy Ninh Trùng của Triệu Chân Kỳ bên cạnh, thấy Ninh Trùng bị bịt miệng bắt vào xe van, đến khi xe khởi động, toàn bộ quá trình chưa đến hai phút.

“Cmn!” Trương Liêu bị sặc trà sữa trong miệng, không kịp ho khan đã lập tức chạy vội ra ngoài vẫy xe.

“Bác tài, chạy theo chiếc xe kia nhanh lên!” Trương Liêu nhào vào trong xe rồi hét.

“Chàng trai vội vã thế này là muốn làm gì?” Tài xế chậm chạp khởi động, thuận miệng hỏi một câu.

Trương Liêu gấp đến độ miệng nổi bong bóng, nào có rảnh để trả lời câu này. Kết quả tài xế lại chẳng gấp gáp, mắt thấy sắp mất dấu xe kia đến nơi rồi.

“Bác tài ơi, đằng trước là vợ cháu! Chú mà còn không đi thì vợ cháu chạy mất đấy!”

Tài xế vừa nghe thế, mắt liền sáng rực, hiển nhiên vô cùng thuận thực với loại chuyện thế này.

“Chàng trai à, cậu thế là không được đâu! Sao lại khiến vợ chạy đi thế chứ. Bình thường cứ thuận theo vợ nhiều vào, không có hại đâu.” Tài xế giẫm chân ga, thoải mái đuổi theo.

“Bác, bác tài ơi, bác lái chậm chút. Đi theo phía sau bọn họ, đừng để họ phát hiện ra nhé.” Trương Liêu cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì và tình huống bên trong xe là gì, chỉ có thể đi theo mà thôi.

Tài xế vừa nghe thế liền cảm thấy không thích hợp: “Chàng trai, cậu đây là...”

Trương Liêu đâu có rảnh đi quan tâm tới tài xế. Cậu ta chỉ là một sinh viên bình thường ở thành phố Hải, nên trong lúc nhất thời cũng chẳng biết gọi ai, cũng không thể gọi điện thoại báo cảnh sát được, dẫu sao cậu ta cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lướt lướt danh bạ, Trương Liêu bấm số của Thi Sơn Thanh.

“Alô?” Thi Sơn Thanh vừa ăn cơm trưa xong, định cùng Long Ngộ đi tìm cửa hàng bán bánh ngọt kia.

“Cho tớ mượn vài người của cậu đi, tớ có việc gấp!” Trương Liêu cau mày nói.

Thi Sơn Thanh đi chậm lại, Long Ngộ bên cạnh cũng đành dừng lại chờ cậu gọi điện thoại cho xong. Nhóm sinh viên đi ra sau từ khách sạn đã gần đến chỗ bọn họ.

“Cậu cần mấy người?” Thi Sơn Thanh trực tiếp hỏi.

“Trước cứ mười người đã.” Trương Liêu nói xong liền cúp máy, tiếp tục nhìn chăm chăm xe van phía trước.

Tài xế thấy sắc mặt của cậu ta không đúng, cũng dần tắt suy nghĩ trên ghẹo trong đầu, chỉ im lặng lái xe.

Bên khu bến tàu, Thi Sơn Thanh cúi đầu gửi đi mấy tin nhắn, mới ngẩng đầu hỏi Long Ngộ: “Cậu muốn tìm cửa hàng nào thế?”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trương Liêu đi theo xe van bảy lần quặt tám lần rẽ đến một tòa nhà trong khu dân cư, nhóm người kia lái thẳng vào đó. Bởi vì sợ bị bọn họ phát hiện, nên Trương Liêu đã xuống xe ở công. May mà không phải kiểu nhà trọ cao cấp, xuống xe ở công cũng không thấy bảo vệ, chỉ có mấy ông bà cụ đứng đó nói chuyện mà thôi.

Tiểu khu không lớn, Trương Liêu vừa chạy vào liền thấy chiếc xe van kia đậu trước một ngôi nhà phía trong cùng. Vừa lúc thấy người trong xe bước xuống, Trương Liêu lập tức lách mình trốn đi.

Triệu Chân Kỳ là người đầu tiên xuống xe, cô ta nhìn xung quanh vài lần sau đó nói gì đó với người trong xe. Cô ta hiển nhiên không phải lần đầu tiên đến đây, nên quen cửa quen ngõ mà đi vào.

Trương Liêu không nhìn thấy Ninh Trùng đâu cả, chỉ thấy ba người đàn ông xuống xe. Một người đi đầu tiên, hai người phía sau khiêng một cái vali.

Trương Liêu cắn chặt hàm răng, cậu ta không ngờ thật sự có người có lá gan lớn như vậy, dám trói người ngay tại cổng trường. Nhìn tin nhắn trong di động, cậu ta hít vào một hơi rồi theo vào.

Khiêng người vào để trên sàn, Triệu Thạch ngồi xổm xuống sờ soạng mặt của Ninh Trùng một lúc, cười dâm nói: “Quả nhiên kẻ có tiền thì không tầm thường, mặt mũi này non mềm hơn cô nhiều đấy.”

Sắc mặt của Triệu Chân Kỳ khá khó coi: “Lúc trước chúng ta đã nói rồi mà, anh chụp hình, cầm tiền, là xong.”

Triệu Thạch ngẩng đầu cười lạnh một tiếng: “Cô ngu thật hay giả ngốc thế, Chụp cái gì? Người thì tôi cũng đã trói đến đây rồi, không làm chút gì thì đáng tiếc lắm. Hơn nữa tôi cho rằng video còn trực tiếp hơn ảnh chụp cơ.”

Triệu Thạch nói xong liền bắt đầu kéo quần áo Ninh Trùng đang hôn mê nằm trên sàn nhà.

Lượng tâm của Triệu Chân Kỳ chỉ nhấp nháy rồi tắt, hiện tại cô ta là ốc còn không mang nổi mình ốc, sao còn dám nói cái gì đây. Cô ta chỉ đứng ở một bên nhìn hai gã đàn em của Triệu Thạch hí hoáy với camera.

“Rầm——” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, bốn người bên trong đều bị dọa cho nhảy dựng lên.

“Mẹ nó, làm cái gì thế?” Triệu Thạch tức giận đứng lên. Gã ta không biết Trương Liêu đi theo phía sau, chỉ cho là có người gây chuyện. Dù sao thì nơi này cũng tốt xấu lẫn lộn, loại người gì cũng có.

Triệu Thạch ra hiệu cho người đàn ông bên cạnh ra xem, kết quả còn chưa đến trước cửa, lại có một tiếng vang thật lớn nữa. Bản thân nơi này cũng không phải chỗ tốt gì, tiền thuê nhà thấp đến mức thái quá, cửa bị Trương Liêu đá hai cú đã hỏng.

Khi thấy rõ người trong phòng, Trương Liêu mới nhẹ nhàng thở ra: Chỉ có vài người, cậu còn tưởng Ninh Trùng chọc phải nhân vật gì ghê gớm lắm.

“Trương Liêu?” Triệu Chân Kỳ liếc mắt liền nhận ra người tới, dù sao cũng cùng một học viện, lại thêm Trương Liêu cũng được xem là nhân vật nổi tiếng trong khoa.

Trương Liêu không biết Triệu Chân Kỳ là ai, tóm lại là không phải người tốt gì đó. Ba người đàn ông trong phòng đầu tiên là bị dọa cho giật mình, sau mới thấy Trương Liêu chỉ có một người, thì lá gan cũng lớn lên.

Triệu Thạch nháy mắt ra hiệu cho hai gã khác, hai gã kia chậm rãi vây lại.

Trương Liêu thấy thế liền vận cổ tay nghênh đón. Cậu ta là kiểu thanh niên vận động quanh năm, đối phó với hai người đàn ông vai u thịt bắp cũng được xem là chiếm thế thượng phong. Triệu Thạch thấy hai người của mình không làm nên trò trống gì, liền nhắc một cái giá đỡ đập về phía Trương Liêu.

Trương Liêu nghe được tiếng xé gió sau lưng thì định nghiêng người tránh, nhưng bị một gã bên cạnh giữ chặt lại, thế là Trương Liêu rần rần chắc chắn đã bị trúng một gậy.

Triệu Chân Kỳ chỉ bị hoảng hồn lúc Trương Liêu tiến vào. Cô ta thừa lúc bọn họ không chú ý đã trốn đi từ sớm, chỉ còn lại Ninh Trùng nằm trên mặt đất. Có lẽ là thuốc mê mà Triệu Thạch chuẩn bị có chất lượng không tốt, hoặc có lẽ là vì bọn họ đánh quá dữ nên đã đánh thức Ninh Trùng.

Lúc Ninh Trùng đang mơ mơ màng màng đứng dậy, còn chưa kịp tự hỏi vì sao quần áo của mình lại bị cởi một nửa, giường mắt lên liền thấy Trương Liêu cầm một chiếc dép liễu mạng đập một người đang nửa quỳ trên đất.

“Dám đập đầu bố mày à!” Trương Liêu bị Triệu Thạch chọc tức, chớp mắt đã đá lăn hai gã bên cạnh chạy thẳng về phía Triệu Thạch. Trong tay cậu ta không có vũ khí tiện tay, nên dứt khoát cầm dép nhào tới.

Ngay tại lúc Trương Liêu dùng dép đập người, thì người mà Thi Sơn Thanh cho mượn cũng đã tới. Ninh Trùng vội vàng kéo quần áo lại, nhưng có vài chỗ đã bị rách.

“Phù!” Trương Liêu đập một ròi, ngoắc tay để người phía sau trời bọn Triệu Thạch lại.

“Em không sao chứ?” Trương Liêu thấy Ninh Trùng đã tỉnh, vội vàng tiến lên hỏi.

Ninh Trùng lắc đầu. Sự hoảng loạn lúc cô ấy vừa tỉnh lại đã bị đáng về cầm dép của Trương Liêu làm cho biến mất.

Trương Liêu cởi chiếc áo khoác mỏng của mình ra rồi khoác lên người Ninh Trùng, sau đó chậm rãi đỡ cô ấy đứng dậy.

Cậu ta chơi ở quán net một ngày rưỡi, quần áo ít nhiều cũng không dễ ngủi, cũng may Ninh Trùng không chê.

“Anh ở gần đó nhìn thấy em bị người ta trói lại, cho nên mới theo, nữ sinh đây em là ai thế?”

“Bạn cùng phòng của em” Ninh Trùng thân nhiên nói một câu.

“Bạn cùng phòng?” Trương Liêu thấy khó tin mà lặp lại lần nữa. Đây là thù gì oán gì chứ?

“Ừm, em cũng không biết là vì sao nữa, cứ giao cho cảnh sát đi.” Tâm trạng của Ninh Trùng không tốt lắm. Cô ấy mới vào đại học chưa đến một năm mà đã xảy ra hai chuyện chẳng mấy tốt đẹp. Cũng may là thành phố Hải không có người nhà cô ấy, bằng không trong nhà mà biết thì nhất định sẽ không đồng ý để cô ấy ở lại đại học D nữa đâu.

Lúc Long Ngộ trở lại ký túc xá, bên trong chẳng có một ai khiến cô kinh ngạc nhũn mày. Chiều nay Tiểu Trùng không có lớp, dựa theo tính của con bé thì chắc chắn sẽ ở phòng chờ mình về.

Nghĩ rằng cô ấy có chút việc phải ra ngoài, nên Long Ngộ không để ý nữa. Đặt bánh ngọt mà cô vừa dùng lò vi sóng ở căn tin để hâm nóng lên bàn Ninh Trùng, Long Ngộ xông vào tắm rửa trước.

Tắm xong đi ra, Long Ngộ lại ngồi chờ. Thấy đã đến sáu giờ, thì cô ngồi không yên nữa. Cô trượt điện thoại gọi cho Ninh Trùng.

“Alô?” Sau khi kết nối, rõ ràng là một giọng nam, Long Ngộ sững sờ: Lớp trưởng?

“Long Ngộ?” Trương Liêu vừa giúp Ninh Trùng mua quần áo về, thì nghe thấy di động của Ninh Trùng đổ chuông. Cậu ta lập tức nhận, thấy đối phương không nói lời nào, lại lặp lại lần nữa trong điện thoại.

“Lớp trưởng à? Tiểu Trùng đâu?”

“Cô ấy đang tắm rửa, xảy ra chút chuyện. Đợi bọn tôi về trường, Tiểu Trùng sẽ giải thích cho cậu nghe.” Trương Liêu vô thức gọi Tiểu Trùng theo Long Ngộ.

“Ừ.” Long Ngộ nhũn mày, có loại dự cảm không hay.

Sau khi bọn họ ra khỏi khu dân cư liền đi thẳng đến cục cảnh sát để báo án, sau đó Trương Liêu thuê một phòng khách sạn ở gần đó để Ninh Trùng sửa sang lại một chút.

“Tiểu Trùng, anh để quần áo ở trên ghế ngoài này nhé.” Cúp điện thoại, Trương Liêu dời ghế rồi đặt bộ quần áo mới mua lên đó, đứng ở xa xa nói một câu.

“Cảm ơn anh!” Nghe được giọng nói truyền tới từ bên ngoài, Ninh Trùng trịnh trọng nói.

Chỉ lát sau Ninh Trùng đã đi ra, Trương Liêu quay lại nói: “Vừa nãy Long Ngo có gọi điện thoại đến đây, hỏi em đâu.”

“Chị?”

“Ừ, anh nói xí nữa em sẽ giải thích cho cô ấy.” Trương Liêu nhìn chăm chăm vào bộ quần áo rộng thùng thình mà Ninh Trùng đang mặc, cảm thấy hơi áy náy.

Quần áo mua quá rộng, khiến vóc người không lớn lại càng nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Lúc Ninh Trùng trở về thì trời đã tối rồi. Long Ngo ngồi ngẩn người trên ghế, chỉ ít trong mắt Ninh Trùng thì là như thế.

“Chị ơi, em về rồi nè.” Ninh Trùng ít nhiều cũng thấy thấp thòm không yên, trước đó Long Ngo rõ ràng đã nhắc nhở cô ấy rồi.

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng Long Ngo hơi khàn khàn.

“Trước đó em có ra ngoài với Triệu Chân Kỳ, sau đó thì bị chị ta và một nhóm người trói lại ạ.” Ninh Trùng thấy ánh mắt sắc bén của Long Ngo quét tới, vội vàng bổ sung: “Nhưng em không bị sao hết á, đúng lúc đó anh Trương Liêu có thấy được, anh ấy đã cứu em ạ.”

“Triệu Chân Kỳ đâu?”

“Chị ta chuẩn rồi, cảnh sát đã lập án, hẳn là bắt được chị ta ngay ấy mà.” Ninh Trùng đứng ở một bên, lấp bắp nói.

“Có bị thương không?” Long Ngo đứng lên đánh giá Ninh Trùng.

Ninh Trùng lắc đầu: “Không ạ, anh Trương đến kịp lúc. Bởi vì cục cảnh sát còn phải liên hệ với nhà trường vào buổi chiều, cho nên về hơi trễ đó chị.”

Phía nhà trường nhìn thấy Ninh Trùng cũng rất bất đắc dĩ, dù sao cũng đã xử lý vấn đề của cô ấy đến lần thứ hai rồi. Mà cả hai lần Ninh Trùng đều là người bị hại, nên nhà trường cũng không thể chất vấn cô ấy.

Hai người đều im lặng một lúc. Giường ngủ của Triệu Chân Kỳ vẫn còn ở đây, nhưng ai cũng không thể nghĩ trái tim của cô ta lại ác độc như thế, nói hại người liền hại người luôn.

“Một thì nghỉ ngơi sớm chút đi.” Long Ngo xoa đầu Ninh Trùng, an ủi.

Cũng không biết vì sao, lúc nhìn thấy bản thân mình quần áo lộn xộn nằm trong căn phòng ở khu dân cư kia, Ninh Trùng lại chẳng có chút cảm giác gì. Lúc lấy lời khai ở cục cảnh sát, cô ấy vẫn kiên cường tự nói tất cả những chuyện mà mình biết cho cảnh sát.

Nhưng Long Ngo chỉ đơn giản là xoa đầu cô ấy mà thôi, thì trong đôi mắt vừa to vừa đen của Ninh Trùng đã nổi lên một tầng hơi nước, thấy túi thân vô cùng.

“Chị ơi!” Ninh Trùng xoay người ôm lấy Long Ngo, chùi nước mắt lên người cô.

Long Ngo đầu tiên là cứng ngắc người một lúc, sau đó mới hơi thả lỏng ra, đưa tay vỗ lưng Ninh Trùng.

“Đã không sao rồi.”

Ninh Trùng dùng hai mắt đầm lệ mà nhìn Long Ngo: “Chị ơi, hôm nay em có thể ngủ cùng chị không ạ?”

Long Ngo đương nhiên không thể từ chối. Cô cảm thấy Ninh Trùng có thể đã bị bóng ma tâm lý.

“Được.”

Vừa rạng sáng hôm sau, trường học và mấy vị cảnh sát đã đến phòng kiểm tra đồ đạc của Triệu Chân Kỳ. Nhà ký túc xá của nữ sinh đột nhiên có nhiều đàn ông đến như vậy, ít nhiều cũng gây một trận xôn xao.

Ninh Trùng nghỉ ngơi ở phòng, không đi học. Long Ngo thấy sắc mặt của cô ấy đã đỡ hơn, liền lên giảng đường đi học.

Cô đụng phải Trương Liêu và Thi Sơn Thanh trên đường. Khác với mọi khi, lần này Long Ngo chỉ gật đầu với Thi Sơn Thanh, sau đó trực tiếp nói chuyện với Trương Liêu.

“Lớp trưởng này, ngày hôm qua còn phải cảm ơn cậu nhiều.” Long Ngo nói rất chân thành.

“Tiện tay ấy mà.” Trương Liêu cảm thấy tình cảm giữa các cô ấy còn sâu đậm hơn cả tưởng tượng của cậu ta.

Thi Sơn Thanh bên kia cũng không biết bọn họ đang nói về chuyện gì, giữa hai đầu lông mày mang theo chút hờn giận. Đây là lần đầu tiên Long Ngo không để ý đến cậu.

Sự khó chịu này bị Thi Sơn Thanh mang vào phòng học. Long Ngo vẫn ngồi bên cạnh Thi Sơn Thanh như thường ngày. Cô đang muốn quay đầu nói chuyện với cậu, thì phát hiện Thi Sơn Thanh vẫn luôn nhìn vào sách, chẳng thèm liếc mắt nhìn cô.

Nhìn sườn mặt đẹp trai trắng bóc của Thi Sơn Thanh một lúc, Long Ngo suy nghĩ vẫn nên chăm chú nghe giảng thì hơn. Dù sao cũng không có chuyện lớn gì muốn nói, vẫn không nên làm phiền cậu.

Có thể nói Long Ngo xác định vị trí của mình rất rõ ràng, nói khó nghe thì đại để chính là ăn no chờ chết. Việc học đối với cô mà nói không phải việc khó, nghiêm túc hoàn thành là tốt rồi. Long Ngo lại không có mục tiêu sống gì, hiện tại trong nhà cũng chỉ hy vọng cô có thể sống khỏe mạnh là được.

Nhưng Thi Sơn Thanh lại không giống vậy, cậu rõ ràng chính là kiểu người có mục tiêu của mình. Hơn nữa, dựa vào thông tin về Thi Sơn Thanh mà Ninh Trùng không ngừng tiết lộ cho Long Ngo, thì cô vẫn biết một hai về gia đình của cậu.

Cho nên khi Long Ngo có thể không làm phiền Thi Sơn Thanh thì cô sẽ không làm phiền.

Cô hoàn toàn không hề chú ý tới bàn tay phải đang nắm chặt của Thi Sơn Thanh bên cạnh. Móng tay được cắt sửa sạch sẽ gọn gàng bởi vì dùng sức quá mức mà trắng bệch.

Sao Thi Sơn Thanh lại không nhận ra ánh mắt mãnh liệt khi này, chỉ là không ngờ Long Ngo, cô ấy... Lại thật sự không nói gì với cậu.

Thi Sơn Thanh thấy lòng chán chát, rất không vui.

Thi Sơn Thanh ban đầu nghe giảng cả tiết, lúc hết giờ phải đổi phòng học cũng không thèm để ý đến Long Ngo, mà đi thẳng sang một phòng học khác.

Long Ngo là người tri kỷ, nhưng không có nghĩa là cái gì cô cũng chậm chạp. Hơn nữa Thi Sơn Thanh cũng được xem là người đầu tiên mà Long Ngo có thể cảm nhận được cảm xúc của cậu.

Yên lặng thu dọn sách vở, Long Ngo vội vã chạy sang phòng học khác, sau đó vẫn ngồi bên cạnh Thi Sơn Thanh như trước.

Thi Sơn Thanh ngồi ở hàng cuối cùng gần cửa sổ trong phòng, ở đó chỉ xếp có hai chỗ ngồi. Một chỗ bị cậu ngồi, một chỗ thì cậu để túi.

Long Ngo từ từ đi tới, còn chưa mở miệng nói gì thì Thi Sơn Thanh không nói được lời nào đã giật túi về.

“Cậu sao vậy?” Long Ngo hơi sốt ruột hỏi.

Nói đến cũng lạ, Long Ngo là kiểu người mấy ngày mới nói được một câu, bây giờ lại chủ động đi hỏi người khác.

Vốn hai người đang ngồi cùng một chỗ, Long Ngo vừa quay đầu nói chuyện như thế, Thi Sơn Thanh thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của cô lướt nhẹ qua tai mình.

Cậu thấy nóng mặt một cách khó hiểu.

“Không có gì?” Thi Sơn Thanh cụp mắt thấp giọng nói.

Thật ra câu hỏi này của Long Ngo là bẫy. Thông thường người thật sự không có việc gì đột nhiên nghe cô hỏi như vậy thì nhất định sẽ hỏi lại, chỉ có người trong lòng thực sự có chuyện mới nói không có gì.

“Thi Sơn Thanh.” Long Ngo khó xử gọi tên cậu.

Khó khăn lắm cô mới làm quen được một người bạn, thật sự là chẳng biết đỡ người khác như thế nào. Nhưng đội trưởng đã từng nói, bạn bè có một nửa là phải dỗ dành.

Thi Sơn Thanh vẫn nhìn không được mà nhìn sang, trong mắt cái vị khó phân biệt nam nữ kia cũng là vẻ mù tịt. Cái khí thế sắc bén áp chế người khác mà cậu ghét nhất cũng đã sớm không còn sót lại chút gì.

Tóc rối của người nào đó làm che mắt vành tai ửng đỏ, cuối cùng cũng khẽ hừ mũi một tiếng: “Thật sự không có việc gì đâu!”

Giờ giải lao vốn chẳng có bao nhiêu thời gian, lại còn phải tốn chút thời gian để đi tìm phòng học nữa. Giáo viên nhanh chóng vào lớp bắt đầu buổi học, hai người chỉ đành ngồi ngay ngắn lại.

Đến cuối cùng hai vị được khen là sinh viên giỏi nhất khoa đều ngăn người thất thần, bởi vì Long Ngộ dùng bút chọc chọc Thi Sơn Thanh mà chẳng nói gì.

Thi Sơn Thanh trầm mặc một lúc, không ngờ cũng dùng đầu bút gõ vào bút Long Ngộ.

“...” Long Ngộ cho tới bây giờ cũng chưa từng chơi trò như thế với ai.

Long Ngộ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định đánh trả: Dùng bút gõ lại.

Thi Sơn Thanh ngồi gần cửa sổ, dùng tay phải cầm bút, còn Long Ngộ dùng tay trái. Hai người là cậu gõ tôi một cái, tôi gõ cậu một cái, rất chăm chỉ.

Nam sinh ngồi ở hàng trước, sững sờ nghe tiếng động hàng sau truyền đến, liền cảm thấy có lẽ là mình nghe nhầm rồi.

Hai vị học sinh giỏi sao không chịu nghe giảng mà lại đi tạo ra tạp âm chứ?

Nhưng cậu ta lại không dám quay đầu đi nghiệm chứng, ngộ nhờ hai vị kia đang liếc mắt đưa tình, không vui đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Có loại cảm xúc tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Chỉ cần “Cậu tới tôi lui” mấy lần, cơn giận của Thi Sơn Thanh liền biến mất tiêu. Lúc tan học cậu còn chủ động mời Long Ngộ ăn cơm. Nếu là mọi ngày, Long Ngộ nhất định đã gật đầu đồng ý từ sớm.

“Lát nữa tôi phải về xem bạn cùng phòng, lần sau nhé.” Long Ngộ xin lỗi.

“Là Tiểu Trùng kia hả?” Giọng của Thi Sơn Thanh mang theo oán giận mà chính cậu cũng không rõ.

“Ừ, lần này còn phải cảm ơn lớp trưởng.”

“Vậy thì lần sau cùng đi ăn một bữa?” Thi Sơn Thanh giấu ánh sáng mờ dưới đáy mắt, cười nhạt nói.

“Được.”

Sau khi hai người tan học liền trực tiếp tách ra, Trương Liêu đi tới từ phía trước mặt, định cùng đi với Thi Sơn Thanh.

“Long Ngộ đi rồi à?” Trương Liêu nhiều chuyện một câu. Cậu ta còn tưởng hai người sẽ đi ăn trưa cùng nhau nữa đấy, dù sao cũng vừa làm bạn với nhau cũng nên thân thiết chút.

“Vì sao A Ngộ lại cảm ơn cậu?” Thi Sơn Thanh làm bộ như lơ đãng hỏi.

Trương Liêu cũng không để ý đến vấn đề xưng hô của Thi Sơn Thanh, chỉ coi đây là cách gọi giữa người yêu bọn họ. Cậu ta lập tức tiết lộ toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm qua.

“Không phải hôm qua tớ đã mượn vài người từ chỗ cậu đó ư? Tiểu Trùng là bạn cùng phòng của Long Ngộ, xảy ra chút chuyện.” Trương Liêu nhớ lại cũng cảm thấy vẫn còn sợ: “Không biết lòng ghen tị của con gái sao lại mạnh như thế nữa, bạn cùng phòng ký túc mà cũng xuống tay được, may mà tớ bắt gặp.”

Trương Liêu nói năng lộn xộn, Thi Sơn Thanh không nghe hiểu toàn bộ. Chẳng qua cậu cũng không có hứng thú muốn hiểu, chỉ cần biết vì sao Long Ngộ lại cảm ơn Trương Liêu là được.

“Lần sau A Ngộ sẽ ăn cơm cùng bọn mình.” Thi Sơn Thanh nhẹ nhàng ném một câu.

“Ồi dào, khách khí thế, mọi người đều là bạn cả.” Trương Liêu bỗng nhiên cảm giác được áp suất thấp vừa nãy ở gần đây hình như đã biến mất.

Long Ngọ không đến căn tin mà về thẳng phòng. Một mình Ninh Trùng ngồi cúi đầu ở kia, không biết đang nghĩ gì.

Long Ngọ không vào, chỉ gõ lên cửa.

“Chị!” Ninh Trùng ngẩng đầu nhìn, lập tức cười nói: “Chị tan học rồi ạ.”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa, em đói lắm~” Ninh Trùng tiến đến cạnh Long Ngọ rồi làm nũng.

“Cùng đi ăn thôi.” Long Ngọ xoa đầu Ninh Trùng an ủi.

Ninh Trùng đương nhiên là để Long Ngọ vuốt lông. Vóc dáng của cô ấy không cao, lại thích đến gần người Long Ngọ, Long Ngọ sờ tới sờ lui liền như nước chảy mây trôi.

Tiếc quá đi mất, Ninh Trùng nhìn bóng lưng Long Ngọ đang giúp cô ấy lấy thẻ com thì cảm thán. Nếu chị cô ấy mà là nam sinh thì tốt rồi, cô ấy sẽ là người đầu tiên theo đuổi, chị cô ấy nhất định sẽ rất cưng chiều người yêu.

“Đi thôi.” Giúp Ninh Trùng lấy thẻ com xong, Long Ngọ nắm tay cô ấy đi ra ngoài.

“...” Ninh Trùng không nói gì mà chỉ nhìn tay của mình, cảm thấy nếu chị cô ấy mà là con trai thiệt thì đoán chừng cũng là kiểu trai thẳng như cốt thép. Trí kỷ là trí kỷ, nhưng đối xử với bạn gái chắc chắn sẽ qua quýt.

“Chị ——” Ninh Trùng dài giọng gọi Long Ngọ lại.

“Sao thế?” Long Ngọ khó hiểu quay đầu nhìn.

Ninh Trùng nâng tay mình lên, nhân tiện cũng nhắc tay Long Ngọ lên, “Chị ơi, làm gì có ai lại đi nắm tay như chị chứ.”

Long Ngọ cúi đầu nhìn, cô dùng tay trực tiếp bóp cổ tay của Ninh Trùng. Người có dáng cao, tay thường lớn hơn, Long Ngọ giữ tay Ninh Trùng rất nhẹ nhàng.

“Sao đâu?” Long Ngọ không rõ có vấn đề chỗ nào.

Ninh Trùng thở ra thật mạnh: “Chị, chị như thế làm em giống tội phạm lắm, bạn bè dắt tay nhau thì nên thế này nè!”

Nói xong Ninh Trùng đặt tay vào lòng bàn tay Long Ngọ, đan mười ngón vào nhau, sau đó nâng tay lên cho cô xem “Nè, như thế này.”

Thật ra nữ sinh có rất nhiều kiểu dắt tay, thường thấy nhất là cầm tay nắm lấy tay của đối phương, nhưng thân thiết hơn cũng không phải không có. Hơn nữa, vừa nãy Ninh Trùng vẫn đang nghĩ nếu Long Ngọ là bạn trai mình thì tốt biết bao, nên theo bản năng liền chọn kiểu đan mười ngón tay.

Long Ngọ hoảng hốt nhìn kiểu nắm tay của hai người, bỗng nhiên lại nhớ đến lúc nắm tay Thi Sơn Thanh ở công viên trò chơi trước đó.

Thì ra nắm tay như vậy không sao cả, bạn bè phải nắm như vậy ư? Xem ra Thi Sơn Thanh cũng không biết. Lần sau phải sửa lại thôi, Long Ngọ như có điều suy nghĩ.

“Đi thôi chị, đi ăn cơm. Em đói lắm rồi, bánh ngọt cũng chưa ăn nữa.” Ninh Trùng nào biết Long Ngọ đang nghĩ cái gì, cô ấy vui vẻ nắm tay Long Ngọ đi về phía căn tin.

“Trường học xử lý chuyện của Triệu Chân Kỳ như thế nào?” Long Ngọ hỏi.

“Việc này hả, hình như là đã thông báo cho phụ huynh rồi.” Ninh Trùng bĩu môi, “Còn thông báo cho cha mẹ em nữa kìa.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy thì chắc chắn phải thông báo cho phụ huynh rồi, gia đình em sẽ lo lắng.”

Ninh Trùng nghĩ đến tương lai thì da đầu liền run lên: “Chị ơi, chị không biết đâu, đến lúc đó nhà em sẽ loạn lên mất.” Nếu làm không tốt thì mình cũng không được tiếp tục học ở đại học D nữa.

“Chuyện như thế này để phụ huynh ra mặt sẽ tốt hơn.” Long Ngọ an ủi. Cô xem Ninh Trùng như là em gái, đương nhiên cũng hy vọng Ninh Trùng có thể sống tốt. Chuyện như thế này nhất định sẽ để lại bóng ma, người trong nhà đến đây cũng tốt.

Triệu Chân Kỳ không biết trường học đã thông báo cho phụ huynh của mình. Ngày đó cô ta vừa ra khỏi cửa liền vút điện thoại đi. Trước khi vút đi động cô ta đã gọi điện thoại cho Dư Mộc, nói mình xảy ra chuyện muốn mượn chút tiền. Cho dù Dư Mộc bị Triệu Chân Kỳ chém chân, nhưng bọn họ rốt cuộc cũng đã qua lại nhiều năm, lại là đồng hương. Hiện tại nói có chuyện gấp, Dư Mộc cũng không thể không giúp, chỉ là thái độ thì lạnh nhạt hơn rất nhiều. Triệu Chân Kỳ đâu thèm quan tâm giọng điệu của anh ta thế nào, có được tiền là tốt rồi.

Rút toàn bộ số tiền, Triệu Chân Kỳ lập tức ra bến xe mua vé để chạy trốn.

Tiền của cô ta đều đã bị lừa từ trước đó, còn thiếu lại một khoản. Vì để níu kéo Triệu Thạch, hai người đã quay không ít video loại kia. Triệu Chân Kỳ cũng biết mình đi bước này là không còn đường lui, nhưng lại không dám đi báo cảnh sát. Đợi đến lúc Triệu Thạch bán đứng mình, Triệu Chân Kỳ mới hoảng hốt. Cô ta học ở một trường đại học nổi tiếng, sao có thể đi vào con đường kia.

Ninh Trùng lại giống như túi tiền nhỏ, suốt ngày lắc lư trước mặt cô ta, Triệu Chân Kỳ nhìn không được mà có ý đồ xấu. Cô ta chỉ nghĩ Ninh Trùng có tiền, nên chỉ ra chút tiền cũng xem như là cứu cô ta một mạng.

Triệu Thạch lẫn lộn bên ngoài lâu như thế, chỉ nghe Triệu Chân Kỳ nói miệng là Ninh Trùng có tiền thì sẽ không tin hẳn, nên tự gã ta sẽ đi thăm dò. Kết quả gã ta phát hiện nhà của Ninh Trùng không chỉ dùng từ có tiền đơn giản là có thể hình dung. Gã ta thấy Triệu Chân Kỳ tự xưng là bạn cùng phòng của Ninh Trùng, thì tâm tư lập tức lung lay mờ ra: Nếu trực tiếp đòi tiền như kiểu bọn họ, đoán chừng đến lúc đó tiền thì không cầm được còn rước lấy thị tnh. Nhà giàu sang quyền thế chú trọng nhất là cái gì? Thế diện!

Lúc Triệu Thạch điều tra được gia cảnh của Ninh Trùng, thì một kế hoạch cũng đã thành hình. Gã ta phải quay như quay Triệu Chân Kỳ vậy, cũng quay vài đoạn video của Ninh Trùng. Đến lúc đó, nhà họ Ninh sẽ vì thanh danh của con gái bảo bối nhà mình, lúc xuống tay cũng phải đắn đo suy nghĩ.

Ha, còn nhiều lắm, hiện tại không thể vào tù được. Triệu Chân Kỳ hung hăng gặm bánh bao thăm nghĩ.

Thành phố lân cận thành phố Hải đều khá phát triển, Triệu Chân Kỳ không dám ở lâu tại nơi như vậy, rất dễ bị tìm ra. Cô ta tính sẽ chạy trốn đến một nơi thật xa trước, chờ tránh được đầu ngón gió thì lại về.

Dư Mục bên kia vừa gửi tiền xong liền hồi hận. Từ trước đến nay Triệu Chân Kỳ là kiểu người hay sĩ diện hảo, theo lý thì sau khi hai người chia tay thì sẽ không còn lui tới nữa. Lần này cô ta đột nhiên vay tiền mình nhất định là có chuyện gì rồi. Anh ta có số điện thoại của cha mẹ cô ta, vốn định gọi hỏi xem sao. Kết quả công việc của anh ta quá bận, nên cứ lần nữa mãi.

Nhưng chỉ mấy ngày sau, cha mẹ của Triệu Chân Kỳ lại gọi điện thoại đến trước.

Lúc này Dư Mục mới biết Triệu Chân Kỳ đã làm những gì từ miệng của bọn họ. Ít nhiều anh ta cũng thấy hơi thương cảm, vì dù sao cô ta cũng là bạn gái cũ của mình. Lúc vừa mới vào đại học D thì vẫn là một cô gái tốt, nay lại trở thành như vậy, ngay cả một đường lui cũng không có.

“Mấy ngày nay không trọ ở trường à?” Long Ngo vừa tắm rửa xong, Ninh Trùng liền vác khuôn mặt đau khổ đi qua.

“Cha mẹ em đến rồi, họ bảo em đến ở với họ mấy ngày ấy.”

“VẬY CHỊ ĐƯA EM ĐI NHÉ.” Long Ngo định thay áo ngủ.

Ninh Trùng vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu chị, họ ở dưới lầu rồi, em tự xuống cũng được.”

“Sao thế, cha mẹ đến mà còn không vui à?” Long Ngo nheo nheo mắt của Ninh Trùng, cảm giác được sự tron nhẵn trong tay thì không khỏi cảm thán: Khó trách trước đây đội trưởng thích véo mặt người ta như thế.

“Ồi!” Ninh Trùng thất hồn lạc phách vẩy vẩy tay, sau đó đi xuống dưới lầu.

Trước kia cơ thể của cô ấy không tốt, người trong nhà về cơ bản là không thể chịu nổi chút gió thổi cỏ lay. Sau khi vào cấp 3 thì cô ấy qua Mỹ để làm phẫu thuật, hiện tại cũng đã được gần hai năm, thật ra cũng không khác người thường bao nhiêu cả.

Nhưng cha mẹ của Ninh Trùng lại không nghĩ vậy, cục cưng mà bọn họ cưng chiều đặt ở đầu quả tim nhiều năm như thế, đột nhiên lại rời khỏi nhà, còn thiếu chút nữa thì bị hại, đối lại là ai cũng không thể chịu nổi.

Ninh Trùng xuống dưới lầu, quả nhiên thấy cha mẹ mình đứng chờ ở cửa. Mắt mẹ cô ấy đỏ hoe, vừa thấy cô ấy thì nước mắt bắt đầu rơi lộp bộp xuống.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, đừng khóc mà. Con đang rất tốt đấy thôi ạ!” Ninh Trùng lập tức bước lên trước an ủi.

“Lúc trước cha mẹ muốn con ở lại thành phố A, con lại cố tình muốn đến thành phố Hải, bây giờ thì thế này...” Cha Ninh vừa thấy mặt đã bắt đầu dạy bảo Ninh Trùng.

Chẳng qua ông ấy còn chưa nói dứt lời thì đã bị mẹ Ninh mang theo tiếng nước nở ngắt lời: “Cục cưng của chúng ta cũng đâu muốn vậy, sao ông mới đến mà đã mắng con bé thế!”

Mẹ Ninh trừng mắt cha Minh, sau đó ôm Ninh Trùng an ủi, cũng cố không đau lòng nữa.

Ninh Trùng lộ đầu khỏi ngực của mẹ mình, rồi nở nụ cười ngằm hiểu lẫn nhau với cha mình. Tuy rằng cha cô ấy cũng thương cô ấy, nhưng vẫn luôn hy vọng cô ấy có thể tự ngắm nhìn thế giới này, mà không phải mãi vui trong sự che chở của gia đình.

Cuối cùng thì người một nhà cũng nắm tay nhau rời đi, đi theo sau còn có mấy nhân viên bảo vệ.

Trong một căn phòng ở tầng sáu của nhà bảy ——

Thị Sơn Thanh nằm lỳ ở trên giường nhằm chán lẫn người qua lại. Cậu đã xử lý xong những việc cần xử lý của công ty rồi, bài vở thì càng không cần phải nói.

Chán quá, Thị Sơn Thanh buông tiếng thở dài. Cậu nghĩ nghĩ rồi lại cầm điện thoại trên tủ đầu giường lên. Lần trước Long Ngo có gửi cho cậu một cuốn tiểu thuyết, còn chưa kịp đọc.

Không biết cô thích đọc loại tiểu thuyết gì nhỉ? Đầu Thị Sơn Thanh xẹt qua một loạt tiểu thuyết thể loại lịch sử, khoa học viễn tưởng.

Cậu thích đọc khoa học viễn tưởng, nếu Long Ngo cũng thích thì lần sau cậu có thể đề cử cho cô mấy bộ. Thị Sơn Thanh vừa mở giao diện vừa nghĩ thầm.

Khi nhìn thấy tờ bìa màu sắc rực rỡ kia, Thị Sơn Thanh sững sốt mất một lúc. Cậu còn tưởng mình mở nhầm trang, lui lại vài lần, cậu phát hiện vẫn là kiểu bìa sắc sảo đó.

Có lẽ chính là phong cách này, chẳng lẽ là tiểu thuyết mới? Thị Sơn Thanh theo bản năng bỏ qua kiểu chữ hoa hòe lòe loẹt lấp lánh ánh vàng kia.

Chắc khoảng nửa giờ sau, Thị Sơn Thanh rút điện thoại ra một cách cứng ngắc. Thì ra Long Ngo thích loại tiểu thuyết này ư?

Người đọc tiểu thuyết thông thường đều chọn theo sở thích trong tiềm thức của mình, chẳng lẽ Long Ngo thích thể loại này? Thị Sơn Thanh tựa như đang thấy một thứ gì đó ghê gớm.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đương nhiên Long Ngo không biết Thị Sơn Thanh lại thật sự đi đọc cuốn tiểu thuyết kia. Cô cho rằng cậu chỉ nói thể mà thôi, hoàn toàn không biết cuốn tiểu thuyết này đã khiến cái nhìn của Thị Sơn Thanh về Long Ngo trở nên vận vẹo.

Trong phòng chỉ còn lại một mình cô, không có Ninh Trùng hoạt bát nên nơi này lộ vẻ yên tĩnh đến đáng sợ. Gần như không thể nghe được tiếng người, có chăng chỉ là tiếng hít thở nhẹ nhàng của Long Ngo.

Quá yên tĩnh!

Long Ngo ngồi trên ghế nghĩ thầm.

Cô thay lại bộ áo ngủ màu trắng lúc tắm, tóc còn hơi ướt, ngơ ngác ngồi đó. Khí thể sắc bén trên người cũng nhu hòa đi không ít.

Bộ áo ngủ này là Long Ngo tự mình mua lúc học lớp mười. Khi đó cô còn ở nhà, sự nghiệp của cha mẹ lại đúng vào thời điểm mấu chốt nhất, nên trong ba ngày thi đã có hai ngày là không ở nhà.

Long Ngo lại nghe lời, thành tích cũng tốt, nên khi đó Long Hoàn và Trần Tú cũng đặc biệt yên tâm về cô. Đến ngày thi họ để tiền lại cô để cô tự chăm sóc bản thân, không cần tiết kiệm.

Lúc ấy Long Ngo cũng có áo ngủ, là mẹ cô mua cho cô. Thoải mái, đơn giản lại trang nhã, giá đương nhiên cũng không rẻ. Bọn họ chỉ có mình cô con gái là Long Ngo, đương nhiên sẽ muốn cô được dùng đồ tốt.

Con gái và con trai không giống nhau, thông thường đều dậy thì ở cấp 2, lên đến cấp 3 thì gần như dừng lại, cơ bản là đến năm mười tám tuổi thì không còn phát triển nữa. Nhưng Long Ngo lại vẫn phát triển thêm đến năm mười tám tuổi. Lúc ấy nhập ngũ được một năm, cô đôi đến ba bộ quân phục.

Hơn nữa Long Ngo lại đi học sớm hơn bạn cùng lứa hai năm, lúc cô thi lên đại học mới mười bảy. Khoảng thời gian học cấp 3, quần áo của cô thường hay nhanh chật.

Cha mẹ cô mới đi được hơn một tháng, Long Ngo lại cảm nhận rõ áo ngủ của mình mặc vào có vẻ căng. Nên lúc tan học vào ngày hôm sau, cô liền cầm tiền đi vào trung tâm mua sắm.

Đây là lần đầu tiên Long Ngo tự ra ngoài mua quần áo cho mình, trước đây đều là Trần Tú một tay ôm đồm hết.

Trung tâm mua sắm rất lớn, Long Ngo không vào cửa hàng chuyên biệt có mặt tiền ở phía ngoài, mà đi thẳng vào trong siêu thị.

Dựa vào bảng hướng dẫn trên đỉnh đầu, Long Ngo tìm được một hàng giá treo quần áo ngủ. Cô tới tới lui lui mấy lượt, thỉnh thoảng còn đưa tay sờ chất vải, đương nhiên cô chẳng sờ ra gì cả.

Lúc Long Ngo đi đến kệ hàng gần đó, quay đầu thì thấy một nhóm bác gái đang vây quanh một chỗ. Cô híp mắt, đứng đó nghe một lúc lâu, cuối cùng cũng đi đến chỗ kia.

Đó là một cái giá đứng hình vuông, bên trên chất đầy đồ ngủ. Nhóm bác gái đang vô cùng thích thú lật qua lật lại để chọn. May mà áo ngủ và quần ngủ được để cùng chỗ, mới không bị rơi ra.

Vừa nãy Long Ngo nghe các bác ấy nói nhãn hiệu đồ ngủ này đang bán hạ giá, nên mới lượn qua xem. Cô chậm rãi chen vào, sau đó lặng lẽ vươn một bàn tay ra sờ chất vải của đồ ngủ.

Chà, vẫn không biết chất vải là gì. Long Ngo nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn nghĩ thầm.

“Chao ôi, cháu gái tự đi mua quần áo à?” Một bác gái bên cạnh nhìn thấy Long Ngo, lập tức nhiệt tình tăng vọt hỏi.

Thật ra bác gái cũng cao xấp xỉ Long Ngo, nhưng đây là lúc Long Ngo vừa dậy thì xong, nên người gầy tong teo, lại còn cột một đuôi ngựa nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo. Trong nhóm bác gái to lớn liền lộ ra cái đầu nho nhỏ.

“Dạ.”

Đôi mắt của Long Ngo không to, nhưng tròng mắt đen láy, cô lại chẳng có biểu tình gì, nên thoát nhìn có vẻ ngơ ngác. Bác gái vừa thấy vậy, liền thấy thương yêu không thôi.

“Bác chọn giúp cháu nhé!” Bác gái vỗ ngực mình, nhiệt tình nói.

“Nhìn cháu chắc sẽ cao thêm đấy, áo ngủ phải mua cỡ lớn mới mặc được nhiều năm. Chi ở nhà thôi mà, rộng một chút cũng có sao đâu.” Bác gái vừa nói xong, thì tay bắt đầu lựa như bay.

Bác gái cũng không phải chọn tùy tiện, màu sắc có vẻ của người lớn bác ấy không chọn, nhỏ cũng không chọn, sau cùng chọn được một bộ màu lam nhạt, mặt trên còn có nhân vật hoạt hình mà cháu bà ấy thích xem.

“Cháu lấy bộ này đi, bộ này được đó, chất vải mặc vào cũng khá thoải mái. Không giống bên kia, đắt muốn chết!” Bác gái bữu môi, hất cằm về phía giá treo đồ ngủ ngay ngay ngắn bên cạnh.

Tiểu Long Ngo cầm lấy bộ áo ngủ, nghiêm túc nói lời cảm ơn với bác gái rồi đi tính tiền.

Quả nhiên bác gái là người đáng tin nhất trên đời, Tiểu Long Ngo nghĩ thầm. Tivi không hề gạt người.

Xem tivi là thói quen mà Long Ngo bắt đầu đầu tiên. Long Hoàn và Trần Tú đều xem tin tức đúng giờ vào mỗi tối, luôn là CCTV1.

Bài tập đối với cô mà nói là rất ít, cô cũng đã đọc hết bảy, tám phần những cuốn sách có trong nhà. Đến ngay cả mấy cuốn truyện tranh mà anh họ xa để ở chỗ cô, cô cũng lật xem hai lần. Khi đó Long Khắc Phương còn là lần đầu lợi suất, mới lên lút bảo Long Ngo giúp anh ấy cất giấu.

Nhàm chán liền dễ hồi tưởng, Long Ngo nhớ lại ngày hôm qua, đám con gái sau khi tan học đã xúm xít với nhau líu ra líu rú nói về một bộ phim truyền hình, cô liền thấy hơi tò mò.

Sau đó lần đầu tiên trong đời, Long Ngo ra khỏi phòng mình. Trong ánh mắt khiếp sợ của Long Hoàn và Trần Tú, cô mở tivi lên rồi ngồi xem.

Xem cả nửa ngày, Long Ngo rốt cuộc cũng thấy bộ phim truyền hình kia. Cô không hiểu hết nội dung, chỉ biết cha cô xoa đầu cô nói cô xem nhiều phim vào, đừng ở mãi trong phòng mà đọc sách.

Tiểu Long Ngo là một đứa nhỏ rất nghe lời. Nếu cha mẹ cô đã mong muốn cô làm gì thì cô sẽ làm liên tục. Cho nên từ đó về sau Long Ngo liền dưỡng thành thói quen xem tivi hai tiếng.

Chẳng qua cô không phải thật sự muốn xem phim truyền hình, cho nên cô mở ra kênh nào trên tivi thì cô cứ xem miết. Long Hoàn và Trần Tú lại cứ nghĩ Long Ngo thích xem CCTV1. Cứ thế, nhà cô chưa từng chuyển kênh đã nhiều năm nay.

Long Ngo cũng từ đây mà biết lên thiên văn địa lý, xuống đến kênh kỳ lạ về những điều lông gà vò tòi, cũng biết một chuyện: Bác gái là người đáng tin nhất trên đời.

Trần Tú rất thương Long Ngo, chỉ cần Long Ngo có ý kiến của mình là bà ấy liền đồng ý cả hai tay. Cho nên khi bà ấy trở về, nhìn thấy bộ đồ ngủ giống đồ diễn của Tiểu Long Ngo, liền trầm mặc.

Chất của bộ quần áo này thật sự không tệ, mặc đã nhiều năm nhưng vẫn còn tốt, chỉ là màu hơi bạc. Hơn nữa, bây giờ Long Ngo mặc vào đã có vẻ hơi nhỏ, ống quần cần bản không che đến mắt cá chân. Nhưng vì là đồ ngủ nên miễn miễn cưỡng cưỡng vẫn có thể mặc được, dù sao Long Ngo cũng chẳng quan tâm mấy.

Cho dù chỉ ở một mình một phòng, nhưng Long Ngo vẫn đoan đoan chính chính ngồi ghế trên. Cô không đọc sách, chỉ thả hồn đi chơi.

Hình như rượu lần trước mua vẫn chưa uống, Long Ngo đột nhiên nhớ ra, nên cúi người mở ngăn tủ bên cạnh. Cô lấy một chai rượu trắng, sau đó đẩy

mấy cuốn sách trên giá sách, trong đó có hai ly rượu chồng lên nhau.

Long Ngo vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, lưng thẳng tắp, tay lại thuần thục mở chai rót rượu.

Rót đầy hai ly, Long Ngo bung một ly lên, khẽ chạm vào một ly khác, trầm giọng nói: “Đội trưởng, em mời anh!”

Một ly rượu trắng, cô uống vào miệng mà mắt cũng không chớp cái nào.

Lại một ly đầy nữa, nhưng ly phía đối diện thì vẫn như cũ. Long Ngo tiếp tục chạm vào: “Đội trưởng này, em mới quen được một người bạn, người ấy tốt lắm.”

Dừng lại một chút, Long Ngo không lập tức nâng ly uống hết mà chỉ cười, nhưng bởi vì chưa quen nên mặt vẫn hơi cứng, “Trông cậu ấy cũng được lắm, đội trưởng hẳn là sẽ thích cậu ấy đấy.”

Lúc cô ở quân đội cũng giống như trước kia, ba ngày không nói được đến hai câu. Trong đội cũng không có trò giải trí gì đó, ngay cả sách cũng chẳng có mấy cuốn. Ngoài trừ lúc cần thiết phải hỏi, còn không thì cô chỉ ngủ.

Ban đầu cô vẫn là lính đại học bình thường, sau đó không biết nhóm người cấp trên lại vừa ý Long Ngo chỗ nào, cuối cùng đã tuyển Long Ngo vào. Lúc đó đội trưởng vác cái mặt đen vàng tới đón cô, điều cuối cùng trong trí nhớ của Long Ngo vẫn là khuôn mặt đen vàng kia, chẳng qua khuôn mặt ấy bị che kín bởi máu tươi mà thôi.

Một chai rượu trắng ngoài rót ra một ly không uống, số còn lại đều bị Long Ngo uống sạch sẽ như uống nước lọc. Cô nhìn đồng hồ, nghĩ đến ngày mai còn phải đi học nên trực tiếp nhảy lên giường, không phát ra chút âm thanh nào.

Sáu giờ sáng, Long Ngo đã mở mắt rồi nhảy xuống giường. Bởi vì có lớp sớm nên cô không thể chạy bộ, liền dứt khoát tắm nước lạnh, rồi ôm sách đi học.

Tối qua uống hết một chai rượu, buổi sáng lại không ăn sáng, nên Long Ngo ít nhiều cũng cảm thấy dạ dày hơi khó chịu.

Nhiều mày, Long Ngo không để trong lòng. Chuyện cô am hiểu nhất chính là kiểm chế.

“Chào buổi sáng.” Cũng đến từ sớm, Thi Sơn Thanh mang theo hơi thở lạnh lạnh tiến vào, thấy Long Ngo liền cong môi cười, rất là dịu dàng.

Cười rộ lên thật là đẹp mắt, Long Ngo mơ mơ màng màng nghĩ. Cô cảm thấy đầu mình hơi văng, chắc là chưa tỉnh ngủ.

Người vào sau là Trương Liêu. Cậu ta dùng mắt dò dò xét xét hai vị này, liền cảm thấy mình đang phát sáng, còn là loại 2 kilowat kia.

“Tối qua tôi đã đọc cuốn tiểu thuyết mà cậu gửi cho tôi rồi... Thì ra cậu thích thể loại đó à?” Thi Sơn Thanh hỏi thử.

Long Ngo chưa kịp phản ứng, nhưng vẫn muốn đáp lại bạn, nên cuối cùng nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: “Cậu cũng thích sao? Tôi còn rất nhiều, có thể gửi cho cậu.”

Long Ngo cho rằng Thi Sơn Thanh cũng giống anh họ xa của cô, đều cảm thấy hứng thú với thể loại này, nhưng vẫn thấy hơi ngờ vực: Thì ra nam sinh đều thích xem những thứ lòe loẹt đó sao?

“...” Thi Sơn Thanh không nghĩ Long Ngo lại thật sự có hứng thú với thể loại tiểu thuyết về tổng giám đốc nữ và trợ lý nam. Có điều cậu cẩn thận ngẫm lại, nhìn Long Ngo quả thật rất cường thế.

“Vậy cậu gửi cho tôi đi.” Thi Sơn Thanh quyết định nhận. Giữa bạn bè với nhau thì hẳn nên hiểu biết về sở thích của đối phương, cậu hy vọng có chủ đề để nói chuyện với Long Ngo.

Long Khắc Phương gửi cho Long Ngo rất là nhiều, tất cả đều do anh ấy cẩn thận chọn lựa. Anh ấy cho rằng Long Ngo sẽ thích tiểu thuyết loại này, nên bao lần như một, tất cả đều là tổng giám đốc nữ bá đạo và cấp dưới nam yếu đuối. Bắt đầu từ khi Long Ngo tham gia quân ngũ được một năm, lúc về nhà ăn Tết, Long Khắc Phương đúng lúc từ Mỹ về.

Long Khắc Phương thấy em họ xa của mình vẫn trầm tĩnh như trước, đứng trong đám người là lập tức chìm ngấm. Sau một năm, ngoài việc cao hơn, đến ngay cả ánh mắt cũng mang theo sát khí, đứng ở đó giống như một cây lao vậy. Lúc đó anh ấy lại vừa hay mới đọc được một cuốn tiểu thuyết, cảm thấy em họ xa của mình có khí chất khá phù hợp, lập tức gửi ngay cho Long Ngo.

Long Ngo là người tốt, sẽ không từ chối ý tốt của người thân. Đối mặt với câu hỏi dò của Long Khắc Phương, cô chỉ có thể nói đọc cũng được mà thôi.

Từ đó Long Khắc Phương liền không ngừng hành động gửi tiểu thuyết cho Long Ngo. Mỗi tháng anh ấy sẽ đặc biệt chỉnh sửa lại một cuốn rồi gửi cho Long Ngo.

Bởi vì ở quân đội quá lâu, không theo kịp thời đại nên Long Ngo cũng không thấy sao cả. Nhưng phần tài liệu mà Long Khắc Phương chỉnh sửa rồi gửi cho cô gần đây, vừa có tiểu thuyết cũng có vài thứ quan trọng gì đó nữa.

“Cậu muốn đọc cuốn nào?” Long Ngo lấy di động ra đưa cho Thi Sơn Thanh xem, trong di động của cô có rất nhiều nên không biết phải gửi gì cho cậu.

“Để tôi xem.” Thi Sơn Thanh xích lại gần muốn nhìn cho rõ.

Chắc, Trương Liêu chép miệng ở trong lòng. Lúc này còn quá sớm, nên trong phòng học không có mấy người, cậu ta có thể nghe rõ phía sau truyền đến tiếng động ngược chó.

Vẫn nên ra ngoài hít thở không khí thôi, Trương Liêu rời khỏi phòng học với khuôn mặt không cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tuy rằng Long Ngộ đã tắm qua, nhưng xà phòng mà cô dùng mùi không nồng như sữa tắm. Mùi của Thi Sơn Thanh đã nhảy lại ngồi gần, nên cậu ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, không nồng chỉ loáng thoáng như không có mùi.

Long Ngộ đã có vết xe từ trước, nên Thi Sơn Thanh gần như lập tức nhận ra ngay. Hàng mi đẹp của cậu cau lại nhưng không lên tiếng, chỉ tùy ý chọn mấy cuốn tiểu thuyết.

“Là những cuốn này hả?” Long Ngộ hỏi.

“Ừ.” Thi Sơn Thanh gật đầu, đang muốn chuyển sang hỏi chuyện uống rượu.

Rột rột —— Tiếng réo truyền đến từ bụng Long Ngộ.

“...” Ngón tay vừa ấn nút gửi của Long Ngộ cứng đờ, có lẽ cô thật sự đã uống hơi nhiều. Nhàn hạ quen rồi, chỉ không ăn gì từ tối qua đến sáng nay thôi mà cô đã không chịu nổi.

“Cậu không ăn sáng à?” Giọng điệu của Thi Sơn Thanh trở nên lạnh đi mấy phần. Từ lúc mới quen, cậu đã thấy cô luôn rèn luyện, còn tưởng rằng cô rất coi trọng cơ thể, bây giờ xem ra là hoàn toàn không phải thế.

“Buổi sáng chả có khẩu vị gì cả.” Long Ngộ thấy chột dạ một cách khó hiểu.

Quan hệ giữa bọn họ còn chưa đạt đến cấp độ có thể trách mắng nhau, nên Thi Sơn Thanh chỉ có thể nuốt con tức xuống bụng.

Học viện của bọn họ ở ngay cạnh bốn căn tin, khoảng cách rất gần, thỉnh thoảng nhóm sinh viên sẽ thừa lúc chưa vào học mà đi mua gì đó để ăn. Thi Sơn Thanh chưa bao giờ làm chuyện như vậy, cho nên lúc đi cậu có hơi lúng túng. Bình thường cậu đều đi ăn ở căn tin nhà bảy, chưa từng sang những căn tin khác.

Phần lớn sinh viên đến vào lúc này đều từ học viện quản lý và kinh tế, thấy Thi Sơn Thanh vào thì trông mắt trừng muốn rớt ra ngoài.

“Một ly sữa đậu nành, hai cái bánh bao.” Thi Sơn Thanh đứng trước cửa một quầy nhìn cũng không tệ lắm.

“Bạn học muốn bánh bao nhân gì?” Bác gái đưa sữa đậu nành cho cậu rồi hỏi.

“Bánh nhân đậu ạ.” Cô là người thành phố Hải, hẳn là sẽ không ghét đồ ngọt.

Thi Sơn Thanh chân dài, đi đường cũng nhanh, lúc về đến phòng học thì cách giờ vào lớp tận mười phút.

“Này, lấp bụng trước đi.” Thi Sơn Thanh ngồi xuống rồi đưa đồ cho Long Ngộ.

“Cảm ơn.” Long Ngộ đầu tiên là kính ngạc, sau đó nhận đồ.

“Không ăn sáng là không tốt cho dạ dày đâu.” Thi Sơn Thanh cuối cùng vẫn không hỏi chuyện cô uống rượu.

“Hôm nay là lần đầu mà.” Long Ngộ ngượng ngừng nói.

Một lần cũng không được, Thi Sơn Thanh thầm nói ở trong lòng.

Long Ngộ cắn mấy miếng đã ăn xong cái bánh bao, còn lại một ly sữa đậu nành, thì giáo viên đã bước vào lớp. Thi Sơn Thanh giúp cô cầm ống hút, nhỏ giọng nói: “Uống lúc còn nóng đi, uống sữa đậu nành lạnh không tốt đâu.”

Là một học sinh giỏi tuân thủ quy định từ lúc bắt đầu đi nhà trẻ đến tận khi vào đại học, Long Ngộ cuối cùng cũng phá vỡ nguyên tắc của mình, cúi đầu

mút ông hút sữa.

Lần sau sẽ không ngồi ở hàng thứ hai đếm ngược nữa, một vị nào đó ngồi ở hàng thứ hai nhiều năm nay, luôn lấy học sinh giỏi Thi Sơn Thanh làm đối tượng để học tập, nâng gọng kính dày nghĩ thầm. Thi Sơn Thanh đã sa ngã rồi, không đáng để mình học theo nữa.

Liên tiếp mấy buổi sáng, Thi Sơn Thanh đều gửi tin nhắn cho Long Ngo. Giống như trước đây Long Ngo đã gửi tin nhắn cho cậu vậy, cậu nhắc cô phải nhớ ăn sáng đúng giờ.

Cho dù Long Ngo đã nhắn lại, thì khi hai người chạm mặt lúc đi học cậu vẫn hỏi thêm lần nữa. Long Ngo không cảm thấy phiền, mà còn thấy ấm áp trong lòng, nghĩ người bạn này không mất công làm quen.

Về chuyện toàn bộ học viện đã ngầm thừa nhận hai người là người yêu của nhau, Thi Sơn Thanh và Long Ngo đều không để vào tai. Bọn họ đều là kiểu người không quan tâm đến ánh mắt của người khác, chỉ khi có người chạy đến trước mặt bọn họ hỏi về chuyện này, thì họ mới ra mặt làm sáng tỏ. Có điều, hiển nhiên chẳng có ai dám đến hỏi cả, người duy nhất dám hỏi cũng đã chấp nhận chuyện này trong lặng lẽ.

Ninh Trùng ở cùng với cha mẹ cô ấy ba ngày, lúc trở về phòng vào buổi chiều, cũng không biết cha mẹ cô ấy đã nói gì, mà cả người lại có vẻ ảm ức.

“Về rồi à?” Long Ngo vừa làm bài tập xong, Ninh Trùng liền đẩy cửa đi vào.

Vứt một đồng đồ trong tay lên bàn, Ninh Trùng quay đầu nhìn giường của Triệu Chân Kỳ rồi hỏi: “Chị ơi, tất cả đồ của chị ta đều dọn đi rồi à?”

“Ừ, ngày hôm qua cha mẹ chị ta chạy từ thị trấn ra, nhà trường với bọn họ đã đem đồ đi hết rồi.” Long Ngo giải thích.

Tuy rằng Triệu Chân Kỳ đã phạm sai lầm lớn, nhưng cha mẹ cô ta lại không biết rõ tình hình, thậm chí còn tưởng con mình là người bị hại. Nhà trường cũng không thể sàm mặt, nên xử lý thế nào thì xử lý thế ấy.

“Thật à?” Ninh Trùng nhỏ giọng than thở một câu, “Phía cảnh sát hình như có tin gì đó ấy.”

Cha mẹ của Ninh Trùng chạy tới đây không chỉ đơn giản là để xem cô ấy có sao hay không, mà quan trọng hơn là đến để tạo áp lực cho cảnh sát và phía nhà trường, hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng xử lý hung thủ. Triệu Chân Kỳ cũng là đồng bọn, chắc chắn không thể được thả.

“Đúng rồi! Chị ơi, chị có số điện thoại của anh Trương Liêu không?” Ninh Trùng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Lớp trưởng? Không có.”

“Cha mẹ em muốn ăn với anh ấy một bữa cơm trước khi đi, để cảm ơn mà.” Ninh Trùng chu miệng, lộ vẻ vô cùng ngây thơ.

“Để chị hỏi giúp em” Long Ngo nhớ ra quan hệ giữa Thi Sơn Thanh và Trương Liêu có vẻ tốt, hẳn là sẽ có số điện thoại của cậu ta.

“Dạ!”

Long Ngo gửi tin nhắn cho Thi Sơn Thanh, cậu nhắn lại rất nhanh. Gần như là cô vừa mới gửi qua thì Thi Sơn Thanh đã nhắn số điện thoại lại cho cô.

Ninh Trùng lưu số rồi trực tiếp gọi luôn, thấy địa chỉ cuộc gọi là ở thành phố A, thì khẽ “Ồ” một tiếng. Thì ra anh ấy cũng là người thành phố A, Ninh Trùng nhớ ra lần đầu tiên hai người gặp nhau chính trên chiếc máy bay đi thành phố A.

Vài tiếng tút qua đi, điện thoại được kết nối, một giọng nam trẻ tuổi, uể oải truyền ra: “Ai thế?”

“Anh Trương Liêu à? Em là Ninh Trùng đây.” Giọng Ninh Trùng mềm nhũn còn mang theo vị ngọt rơi vào trong lỗ tai Trương Liêu, cậu ta lập tức ngồi ngay ngắn từ ghế chơi game.

“Em gái Tiểu Trùng à?!” Trương Liêu vuốt mặt, định khiến mình tỉnh táo hơn, “Sao thế em? Xảy ra chuyện gì hả?”

“Không ạ, không có chuyện gì đâu.” Ninh Trùng thấy hơi cảm động, vội vàng giải thích: “Cha mẹ em muốn mời anh ăn một bữa cơm thôi ạ.”

Ồ, gặp phụ huynh? Nét mặt già nua của Trương Liêu bỗng nhiên đỏ ửng. Việc này... cũng phát triển quá nhanh đi.

“Ngày mai anh có rảnh không ạ?”

“Có.” Không có cũng phải có! Đã bao nhiêu năm rồi chứ! Trương Liêu mình rút cuộc cũng đã cây già gặp xuân rồi nha!

Ninh Trùng không hề nhìn thấy dáng vẻ nước mắt tuôn đầy mặt của Trương Liêu bên kia. Sau khi cô truyền đạt lời cha mẹ mình nói xong, lại tỏ lòng biết ơn đến Trương Liêu lần nữa rồi mới cúp điện thoại.

Trương Liêu nắm di động thật chặt, phẫn chấn mà nghĩ, nhất định là do tên Thi Sơn Thanh kia cứ luôn cản trở số đào hoa của mình. Bây giờ cậu ấy đang hẹn hò với Long Ngo, hoa đào của mình sẽ nở rộ, vui quá xá!

“Ha ha ha!” Sau khi ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, Trương Liêu liền gửi tin nhắn cho Thi Sơn Thanh: Người anh em này, cảm ơn cậu đã giọng cao

đánh khê, để tớ đạt được ước muốn!

Hoàn toàn bỏ qua câu Ninh Trùng đã nói là một mình cậu ta đi ăn com với cha mẹ Ninh.

Giữa trưa ngày hôm sau, Trương Liêu ăn mặc chỉnh tề xuất hiện. Cậu ta mặc một bộ âu phục màu lam nhạt, còn xịt tóc vuốt keo, cứ thế đi vào trung tâm thành phố.

Trương Liêu bên này ôm tâm tư ra mắt để đi ăn com, còn Ninh Trùng lại nhận được điện thoại của đồn cảnh sát gọi tới.

Ninh Trùng vừa hết ngày nghỉ, muốn lấy lại tiến độ lên lớp liền nhận được điện thoại của bên cảnh sát gọi tới, nói là Triệu Chân Kỳ đã bị bắt và chuẩn bị xét xử, bảo cô ấy thứ sáu này đi một chuyến.

Đúng lúc ngày đó Long Ngộ không có lớp, nói sẽ đi cùng với cô ấy.

Cha mẹ Ninh Trùng lên máy bay vào lúc hai giờ chiều, trước khi đi họ muốn gặp người bạn học đã cứu con gái mình. Ngay từ đầu Ninh Trùng đã không định đi rồi, vì nếu đi thì mẹ cô ấy sẽ lại càu nhàu bảo cô ấy quay về thành phố A.

Cho nên lúc Trương Liêu đến chỉ nhìn thấy cha mẹ của Ninh Trùng. Đều là vòng luẩn quẩn ở thành phố A, nên Trương Liêu chỉ cần liếc mắt là nhận ra đối phương ngay.

Lúc trước thân thể của Ninh Trùng không tốt, nên về cơ bản thì đời thứ hai bọn họ chưa từng gặp nhau. Trương Liêu cũng không ngờ lại là nhà họ Ninh ở thành phố A, bây giờ vừa gặp lập tức biết rõ tình hình trong nhà Ninh Trùng.

“Cháu chào bác Ninh trai, bác Ninh gái ạ.” Trương Liêu thu lại tâm tư, cung cung kính kính chào hỏi hai vị đang ngồi kia.

“Chao ôi, đây không phải là Tiểu Liêu đấy sao?” Mẹ Ninh nhìn Trương Liêu với vẻ ngạc nhiên, dễ nhận thấy là cũng không ngờ người cứu con gái mình lại là hậu bối mà mình quen biết.

Cha Ninh cũng âm thầm gật đầu, ông ấy đại khái cũng biết về thế hệ sau của thành phố A. Trương Liêu cũng được xem là không chịu thua kém, không giống những đứa trẻ đời thứ hai khác, tuy tuổi cậu ta còn nhỏ nhưng cái gì cũng làm được.

“Mau ngồi đi.” Sau khi biết là người quen, mẹ Ninh càng thêm nhiệt tình, “Thật không ngờ lại là Tiểu Liêu, lần này may mà có cháu.”

“Bác gái, đây là chuyện cháu phải làm mà. Mọi người đều là bạn học, hơn nữa Tiểu Trùng còn là đàn em khóa dưới ở khoa cháu, cháu là đàn anh hẳn nên chăm sóc tốt cho em ấy ạ.” Trương Liêu nói chân thành.

“Đứa trẻ ngoan.” Mẹ Ninh gấp một đĩa thức ăn cho Trương Liêu, “Trước đây thân thể của Trùng Trùng nhà bác không được tốt, thế mà mấy năm nay cứ muốn rời khỏi nhà. Vốn đã lo lắng, bây giờ có cháu ở đây thì hai bác cũng thấy yên tâm hơn. Về sau mong Tiểu Liêu có thể chăm sóc Trùng Trùng nhà bác nhé.”

“Bác gái nói đùa rồi, Tiểu Trùng vẫn luôn chăm sóc bản thân rất tốt đấy ạ. Lần này do xui xẻo nên mới đụng phải kẻ xấu thôi.” Trương Liêu cẩn thận che chở Ninh Trùng.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Đại học D đã cắt cho trung tâm thành phố quản lý, cho nên sau khi Ninh Trùng nhận được điện thoại của đồn cảnh sát thành phố, liền lập tức cùng Long Ngộ đến đồn cảnh sát.

Vụ án này hơi đặc biệt, vì dù sao cũng liên quan đến trường học tốt nhất của thành phố Hải. Lại thêm cha mẹ của Ninh Trùng tạo áp lực, nên khi cảnh sát bắt được Triệu Chân Kỳ, liền thông báo một tiếng.

“Ừa, Long Ngộ?” Lôi Thật bụng ly sừ, giống như người đi ngang qua, “Sao em lại đến đây?”

“Anh Lôi.” Long Ngộ gật đầu rồi nói, “Đi với bạn cùng phòng đến ạ.”

Ninh Trùng bên kia nhìn Lôi Thật khoác đồng phục cảnh sát với vẻ ngờ vực, rồi lại nhìn Long Ngộ, hiển nhiên không rõ chị cô ấy có quan hệ gì với một anh cảnh sát.

“À, vậy thì em đi đi.” Lôi Thật cũng không ngăn nữa, phất tay bảo Long Ngộ đi đi.

Dù sao cũng là đồn cảnh sát thành phố, bộ mặt thì vẫn phải có. Long Ngo và Ninh Trùng lượn qua mấy chỗ mới tìm được nhân viên cảnh sát phá án.

“Bạn học Ninh Trùng, bạn đến rồi à.” Nhân viên cảnh sát vẫn là mấy người mà Ninh Trùng nhìn thấy lần trước, đều quen biết.

“Dạ, thật sự... bắt được Triệu Chân Kỳ ạ?”

“Đúng rồi, chúng tôi phải tốn rất nhiều sức mới bắt được đây, cô ta rất giao hoạt.” Không hổ là học sinh của trường nổi tiếng, nhân viên cảnh sát nuốt lời nói sắp ra khỏi miệng xuống.

Nhân viên cảnh sát vẫn còn đang nói gì đó với Ninh Trùng. Long Ngo có vóc dáng cao, nên đã thấy được Triệu Chân Kỳ ở một căn phòng không kéo cửa sổ khác, trong phòng còn có cha mẹ của cô ta.

Nhìn qua thì tình trạng không phải quá tốt, Long Ngo hí mắt nghĩ thế.

“Bọn họ đang nói chuyện với con gái mình, chúng tôi cũng không tiện ngăn cản, dù sao làm cha mẹ...” Nhân viên cảnh sát nhìn theo ánh mắt của Long Ngo thì thấy Triệu Chân Kỳ bên trong, liền mở miệng giải thích.

“Anh Dư Mục?” Ninh Trùng cũng nhìn sang, nhưng là bị người đàn ông đứng ở cửa hút thuốc hấp dẫn.

“Nếu không thì mọi người cứ vào đi?” Nhân viên cảnh sát dứt khoát nói.

Dư Mục là được cha mẹ của Triệu Chân Kỳ thông báo. Bọn họ vẫn chưa biết Triệu Chân Kỳ và Dư Mục đã chia tay, nên đã liên hệ với anh ta trước.

“Em là Ninh Trùng?” Dư Mục thấy bọn họ đã đi tới, liền đập thuốc rồi hỏi.

“Đúng ạ, là em.” Ninh Trùng biết rất nhiều những chuyện lớn chuyện nhỏ trong trường, Dư Mục là cựu hội trưởng, đương nhiên cô ấy cũng biết.

Về phần Long Ngo, năm đó cô vào đại học D thì Dư Mục vẫn chưa đến đại học D. Long Ngo lại là người chẳng quan tâm đến tính khí của người ngoài, tất nhiên sẽ không biết anh ta.

“Thật sự xin lỗi, chẳng ai ngờ cô ấy lại làm ra chuyện như vậy cả.” Dư Mục cúi người thật thấp với Ninh Trùng, chắc là anh ta đã biết chuyện gì đã xảy ra từ chỗ cảnh sát.

Ninh Trùng lui về sau một bước, xua tay nói: “Việc này không liên quan đến anh mà, anh không cần xin lỗi em đâu ạ.”

“Bọn anh yêu nhau đã ba năm, Chân Kỳ, cô ấy... Đi nhầm đường cũng là lỗi của anh.” Tuy rằng Dư Mục có hận Triệu Chân Kỳ, nhưng chung quy vẫn còn chút tình cảm.

Trong phòng, cha mẹ Triệu Chân Kỳ còn đang ôm đầu khóc lóc. Bọn họ đều là người bình thường, nghĩ rằng con gái được vào trường nổi tiếng thì đời này cũng xem như đã đi lên con đường sáng sủa, đâu có ngờ lại có kết cục như thế này. Triệu Chân Kỳ bị công hai tay, cúi đầu vẫn không có phản ứng gì.

“Ngồi xuống trước đi đã, để tôi rót nước cho mọi người.” Nhân viên cảnh sát phá vỡ bầu không khí ngột ngạt ngoài phòng một cách tẻ nhạt.

Ba người bên ngoài ngồi xuống ghế, chẳng qua chờ đến khi nhân viên cảnh sát bung ba ly nước tới nơi, thì Long Ngo đã bị Lôi Thật rảnh rồi chạy tới gọi đi rồi.

Nhân viên cảnh sát đành phải tự bê cái ly còn lại lên uống, “Đoán chừng còn phải mất một lúc nữa. Bạn học Ninh Trùng có thể nói chuyện với cha mẹ trong thời gian chờ đợi đây.”

Nhân viên cảnh sát là một người mẹ, bản thân cũng có con cái, trông cũng hoạt bát như Ninh Trùng, cho nên bà ấy thật sự rất ghét Triệu Chân Kỳ.

Dư Mục ngồi đó nghe nhân viên cảnh sát nói liên miên cả buổi, mới chấp vá ra được toàn bộ câu chuyện.

Sau khi Triệu Chân Kỳ rời thành phố Hải, thì chạy đến tỉnh lân cận, có lẽ một trốn đến một nơi thật xa. Cô ta rất thông minh nên chắc đã chuẩn bị kỹ càng cho chuyện chạy trốn, trước đó còn lấy được mấy thẻ cmnd giả trên mạng. Cô ta luôn chạy lên hướng bắc, cuối cùng vì gặp phải trận núi lở trên đường, nên Triệu Chân Kỳ mới tạm thời xuống xe buýt.

Nếu lúc ấy mà không đi, thì chờ người cứu viện đến, cô ta tuyệt đối sẽ bị phát hiện ra thân phận ngay. Cho nên Triệu Chân Kỳ xách túi của mình xuống xe, rồi đi bộ.

Con gái đi đường một mình, Triệu Chân Kỳ nghĩ đó có thể tính là nguy hiểm, cũng có thể là ưu thế, người tốt trên đời vẫn còn rất nhiều. Nhưng có lẽ cô ta đã dùng hết vận may của mình, nên bị một chiếc xe van cản trở.

Trong số mệnh có đôi lúc sẽ hài hước như thế. Triệu Chân Kỳ lừa Ninh Trùng lên một chiếc xe van, mặc kệ Ninh Trùng bị đưa vào loại tình thế nào, cô ta cũng chỉ muốn đạt được lợi ích. Kết quả chính cô ta cũng bị lừa lên xe van, sau đó bị bán vào trong núi rất nhiều ngày.

“Lúc đó vừa vận cảnh sát bên kia phá được vụ án lừa bán phụ nữ quy mô lớn, lúc cục ghi lại tên thì phát hiện Triệu Chân Kỳ là người đang bị truy

nã.” Nhân viên cảnh sát đang cầm một ly nước lạnh thôn thức nói.

Ninh Trùng cũng không biết nên nói gì nữa, trong lúc nhất thời cũng ngẩn người.

“Đây đều là cô ấy gieo gió gặt bão, Ninh Trùng đừng để trong lòng nhé.” Dư Mục khàn giọng an ủi Ninh Trùng bên cạnh. Bản thân anh ta nhìn cũng chẳng khác hơn là bao, mắt thì đỏ quạch, tay rút một điều thuốc trong hộp thuốc lá, cứ run mãi nên không mồi được.

“Tạo nghiệp...” Nhân viên cảnh sát nữ lăm bắm một tiếng, rồi lặng lẽ rời đi.

Lần này Triệu Chân Kỳ không chỉ tự hại chính mình, ngay cả người thân và bạn bè xung quanh cũng bị liên lụy.

“Em đến đồn cảnh sát bọn anh chuyển này, là muốn đến chỗ bọn anh sao?” Lôi Thật tìm một lúc, châm một điều thuốc.

“Không phải ở đây cầm hút thuốc hả?” Long Ngo không trả lời, mà chỉ vào tấm áp phích dán trên tường sau lưng Lôi Thật.

“Đồn cảnh sát ấy mà...” Lôi Thật phớt lờ, gảy tàn thuốc rồi nói: “Áp lực lớn, thuốc lá là đồ tốt.”

“Thật sự muốn đi học đấy à?” Lôi Thật miễn cưỡng nâng mí mắt lên để nhìn Long Ngo, nhưng trong mắt lại cực kỳ sáng.

“Không đi học thì còn có thể làm gì đây?” Long Ngo hỏi lại.

“Long Ngo này, em đâu có hợp đi làm mấy thứ cỏ phiếu gì đó chứ!” Hiển nhiên Lôi Thật đã nghe ngóng được Long Ngo học gì ở đại học D.

“... Tài chính không nhất định là cỏ phiếu.” Long Ngo bắt đầu giải thích một câu.

“Dù sao em cũng đâu phải loại ham học gì cho cam!” Lôi Thật nói như chém đinh chặt sắt.

Cảnh sát quèn phía bên kia đang chỉnh sửa văn kiện, liếc ngang đầu nhìn cục phó của bọn họ, cảm thấy lời này thật làm tổn thương người khác, lại nhìn Long Ngo: Vẫn còn là con nít mà!

“Anh Lôi à, thành tích của em cũng tốt lắm đó.” Long Ngo không đồng ý với cách nói của Lôi Thật.

“Thành tích tốt thì có ích lợi gì? Tự em nói xem đi học có thú vị không? Cho anh đoán anh cũng đoán ra được chắc chắn rằng ngày nào em cũng vác cái mặt đơ này trong trường.”

“Em...” Long Ngo đang muốn giải thích, thì bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó lại trầm mặc.

Lôi Thật thấy thế thì vỗ vai Long Ngo, “Nếu không thú vị thật thì đến chỗ bọn anh đi, chờ em tốt nghiệp thì chắc anh đã là cục trưởng rồi, ha ha ha ha!”

“Ai là cục trưởng?” Cục trưởng đương nhiệm thông thả đi lên từ phía sau lưng Lôi Thật, lạnh lùng hỏi.

“Cục trưởng!” Mặt của Lôi Thật cứng ngắt khoảng một giây, sau đó lập tức xoay người cúi đầu khom lưng, “Bọn em đang nói về chuyện lần trước anh đã anh dừng thế nào, thật là uy phong hơn người!”

“Ít nói nhảm đi, cả ngày phí sức lắc lư mò mẫm ở đây làm gì.” Cục trưởng trừng mắt với Lôi Thật, để anh ta té nhanh đi.

Lôi Thật nuốt nước miếng, ném điều thuốc đi, lập tức chuồn êm.

“Vị này là đồng chí Long Ngo nhỉ?” Cục trưởng đợi Lôi Thật đi rồi, lập tức nở nụ cười, nếp nhăn trên mặt cũng thành từng vết, “Tên láu cá Lôi Thật kia có nói một câu không sai đâu, nếu cháu có hứng thú thì đừng ngại đến chỗ bọn chú mà làm.”

“Cháu sẽ cân nhắc ạ.” Long Ngo khách khí gật đầu, cũng không hề hỏi tại sao cục trưởng lại biết mình.

Cha mẹ của Triệu Chân Kỳ bên kia cũng đã đi ra, Dư Mục vội vàng đứng lên để đỡ mẹ Triệu sắp ngã.

“Đều là báo ứng, báo ứng mà!” Mẹ Triệu oán hận nói.

“Vị này là bạn học Ninh Trùng à?” Cha Triệu trầm giọng hỏi.

Câu này hình như rất phổ biến vào hôm nay, chẳng qua Ninh Trùng không hề thấy ghét, chỉ im lặng gật đầu.

“Là nhà họ Triệu bác có lỗi với cháu, thiếu chút nữa là hại cháu rồi, nên nhận sự trừng phạt thế nào từ pháp luật thì bác sẽ nhận hết.” Tuy rằng nhìn cha Triệu có vẻ rất tiêu tụy, nhưng lời nói nói ra lại rất có khí phách.

Mẹ Triệu nghe thế nhưng không hề phản bác, chỉ là tiếng thút thít đã to hơn. Dư Mục bên kia cũng cúi đầu, không nhìn thấy biểu tình.

“Tiểu Trùng, đi thôi.” Long Ngo tới gọi Ninh Trùng đi qua, bọn cô còn vài thủ tục phải làm.

Đầu tiên là nhân viên cảnh sát dẫn Ninh Trùng đi vào một căn phòng. Long Ngo đứng ở bên ngoài, cha mẹ của Triệu Chân Kỳ đã được Dư Mục dẫn đi nghỉ ngơi.

Chắc là Triệu Chân Kỳ mới được cứu ra không bao lâu, nên người ngơ mồm còn bần thiêu. Mắt của Ninh Trùng tốt, có thể nhìn rõ được cả buộc tóc của Triệu Chân Kỳ.

“Bây giờ mày đang rất vui ầy nhỉ!” Đoán chừng Triệu Chân Kỳ cũng biết Ninh Trùng đã sang đây, nên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ninh Trùng với vẻ oán hận.

Ninh Trùng thấy trên mặt Triệu Chân Kỳ có một vết sẹo thật sâu thì hơi giật mình. Vừa rồi nghe nhân viên cảnh sát kể chuyện đã xảy ra, cô ấy còn tưởng rằng Triệu Chân Kỳ chỉ bị người ta bắt vào núi... Không ngờ lại bị hủy dung.

“Chị Chân Kỳ này, là chính chị làm gì em, chứ từ đầu tới cuối em có làm gì chị đâu.” Ninh Trùng mở miệng gọi một tiếng Triệu Chân Kỳ, trên mặt lại chẳng biểu lộ tình cảm.

Người bắt cóc Ninh Trùng là cô ta, chạy về hướng bắc cũng là quyết định của chính cô ta, người đón xe ở cao tốc cũng là cô ta. Cuối cùng bị bọn bắt cóc bán vào núi, chỉ có thể nói tất cả đều là lựa chọn của chính cô ta.

“Mày không làm gì tao á?” Triệu Chân Kỳ hung tợn thở hắt ra, không cam lòng nói: “Mày có tiền, ý vào mình có khuôn mặt đẹp mà nghĩ rằng cả thế giới đều phải quay xung quanh mày. Tao chỉ, chỉ muốn sống một cuộc sống tốt đẹp thì có làm sao?”

Không thể hiểu nổi!

Ninh Trùng nhăn hàng mi thanh tú, không ngờ lại phải nghe những lời điên khùng của Triệu Chân Kỳ. Cô ấy quay đầu lại hỏi nhân viên cảnh sát là còn phải làm gì nữa.

“Cháu xác nhận đúng là người này rồi ký tên là được.” Nhân viên cảnh sát nữ đưa một văn kiện cho Ninh Trùng.

“Mày không được đi! Không được đi đâu hết! Đều do mày hại tao thành như thế này!” Lúc Ninh Trùng ra đến cửa, Triệu Chân Kỳ đột nhiên bị kích động.

Ninh Trùng chẳng cả quay đầu, mà đi thẳng ra ngoài. Có một số người như thế đấy, luôn đổ những sai lầm của mình lên đầu người khác.

“Xong chưa?” Long Ngo thấy Ninh Trùng vác mặt lạnh đi ra, thì cơ thể đang tựa vào tường lập tức thẳng lên.

“Đạ rồi, chị ơi, bọn mình đi thôi.” Mặt Ninh Trùng lộ vẻ mệt mỏi.

Cô ấy có khuôn mặt đẹp, gia cảnh lại tốt, trước đó đều sống trong một vòng tròn, được người nhà che chở nên về cơ bản thì chưa từng gặp chuyện gì phiền lòng. Nhưng đại học là nơi tập trung người từ khắp chốn, đủ kiểu người, giai cấp ở đây vừa rõ ràng lại không rõ ràng, người như Triệu Chân Kỳ rất dễ đi lệch đường.

Hai người vừa mới ra khỏi đồn cảnh sát, thì di động của Long Ngo liền đổ chuông.

“Thi Sơn Thanh?” Long Ngo kết nối điện thoại, nghi hoặc nói.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

“Chị?” Ninh Trùng thấy Long Ngo sau khi cúp điện thoại liền sừng sờ ở đó thì không khỏi gọi một tiếng.

“Sao thế?” Long Ngo xoay mặt qua hỏi.

“Không có gì ạ.” Ninh Trùng thấy lo sợ bất an trong lòng. Nếu cô ấy nghe không nhầm thì người vừa mới gọi điện thoại cho chị cô ấy hẳn là anh Thi Sơn Thanh, không biết có phải hai người cãi nhau hay không nữa?

Chẳng qua Long Ngo nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ vớ vẩn của Ninh Trùng.

“Tiểu Trùng, chủ nhật này em có rảnh không? Cùng bọn lớp trưởng đi ăn một bữa nhé.” Long Ngo vừa chặn một chiếc taxi vừa hỏi.

“Đạ? Có ạ.” Ninh Trùng đã kịp phản ứng, “Chuyện lúc trước em còn chưa kịp cảm ơn anh Trương Liêu nữa, vậy lần này để em mời khách nhé.”

“Ừ.” Long Ngộ mở cửa xe để Ninh Trùng ngồi vào trước, cô vẫn đang nghi hoặc là vì sao người gọi điện thoại đến không phải là lớp trưởng, ít nhất thì nghe giọng điệu của Thi Sơn Thanh khi này là được lớp trưởng mớm lời.

Nghi hoặc chột lóe rồi qua, Long Ngộ không để ý nữa. Hai nữ sinh ngồi xe trở về trường học.

“Đâu phải thế! Anh hai à, sao cậu có thể nói thẳng đuột như vậy chứ!” Trương Liêu nhìn Thi Sơn Thanh cúp máy bằng ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thếp.

“Không phải ý của cậu là thế à?” Thi Sơn Thanh cau mày, liếc nhìn Trương Liêu. Nếu không phải vì được gọi điện thoại cho Long Ngộ, cậu sẽ không giúp Trương Liêu đâu.

“...” Mặt Trương Liêu đỏ lên, có vẻ vô cùng phẫn nộ. Cậu ta đã không được gặp Ninh Trùng mấy ngày rồi, nên muốn nhìn xem em ấy thế nào. Cậu ta lại không thể không kiêng dè, cho nên mới bảo Thi Sơn Thanh hẹn Long Ngộ ra đây, thuận tiện dẫn theo Ninh Trùng luôn. Ai mà ngờ Thi Sơn Thanh lại nói thẳng đuột như thế chứ.

Thật là... Chẳng hiểu nổi khổ của chó độc thân chút nào cả!

Mặc kệ quá trình ngoan ngoãn ra sao, Trương Liêu vẫn gặp được Ninh Trùng vào chủ nhật như mong muốn.

Trước khi đến, Trương Liêu đã liếc nhìn Thi Sơn Thanh mấy lần, nước mắt liên tục không ngừng chảy dài trong lòng. Vì sao kẻ có người yêu rồi như Thi Sơn Thanh lại còn muốn lên đồ đẹp như thế, khiến mình bị lu mờ rồi còn gì.

Trương Liêu thề rằng trước khi tới đây, Thi Sơn Thanh đã dày công vào cách ăn mặc. Bộ âu phục màu xanh ngọc càng làm nổi bật làn da trắng bóc của Thi Sơn Thanh, nhưng khuôn mặt đẹp trai lại không lộ vẻ nữ tính. Nghiêng đầu nhìn mình trong gương chiếu hậu, Trương Liêu thờ dài. Thật sự phải cảm ơn Long Ngộ ấy, nếu không vợ cậu ta mà đi theo đuổi Thi Sơn Thanh thì biết làm sao đây.

May mà con đường này đã bị đứt đoạn. Nghĩ như vậy, Trương Liêu cũng không thêm quan tâm Thi Sơn Thanh hôm nay ăn mặc đẹp trai đến cỡ nào nữa.

Bọn Trương Liêu đều mặc lễ phục, vì Ninh Trùng mời khách ở một nhà hàng nổi tiếng trong trung tâm thành phố, vừa lúc cho bọn họ cơ hội lên đồ.

Chỗ đã được đặt trước, nên lúc bọn Trương Liêu đến thì Ninh Trùng và Long Ngộ đã ngồi ở đó rồi. Ánh nến chập chờn, chiếu lên khiến cả người trông nhu hòa đi không ít. Ngay cả khuôn mặt luôn nghiêm túc, lạnh lùng của Long Ngộ cũng không còn hung dữ nữa.

“Tiểu Trùng, bọn em đến sớm thế?” Trương Liêu cướp lời Thi Sơn Thanh mà chào hỏi trước, còn đặc ý liếc mắt nhìn cậu.

Thi Sơn Thanh đâu có quan tâm, cậu thì thẳng đến chỗ ngồi rồi gật đầu với Long Ngộ, sau đó ngồi xuống.

“Đạ, anh Trương Liêu ơi, bọn anh đẹp trai quá đi!” Ninh Trùng khen ngợi rất nể mặt.

“Đâu có, đâu có.” Trương Liêu khách khí nói, lúc nhìn sang thì phát hiện mặc dù Ninh Trùng gọi tên mình, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào Thi Sơn Thanh.

“...” Lúc trước mình không nên vì sợ mất mặt mà bảo Thi Sơn Thanh gọi điện thoại.

Ánh mắt của Long Ngộ hiển nhiên cũng bị Thi Sơn Thanh hấp dẫn. Cô đã từng thấy rất nhiều đàn ông mặc quân phục, lễ phục cũng không ít, đa phần bọn họ đều tràn đầy khí phách nam nhi, đứng chất đàn ông, nhưng Thi Sơn Thanh lại có một loại hương vị khác.

Thi Sơn Thanh bình thường trông cao cao gầy gầy, lại thích mặc những bộ nào thoải mái, rất ít khi để lộ dáng người của mình, chỉ có âu phục vừa người mới làm bật dáng người của cậu ra. Không còn gầy trơ xương cũng không có cơ bắp cuộn cuộn, vừa đúng ba phần ưu việt, hoàn toàn để lộ khí chất nhã nhặn của cậu.

“Nhìn đẹp lắm” Long Ngộ nhìn thẳng vào Thi Sơn Thanh rồi chân thành nói, không để lọt hai người khác vào mắt.

“Cảm ơn.” Thi Sơn Thanh không có cảm giác bị xúc phạm, môi còn mỉm cười, ánh mắt sâu xa.

Chẳng lẽ đây chính là bí quyết mà chị cô ấy dùng để tóm anh Thi Sơn Thanh? Ninh Trùng ôm khuôn mặt ửng hồng, nhịn không được mà quét mắt qua lại giữa Long Ngộ và Thi Sơn Thanh, lằng mằng quá đi mất ~

Trương Liêu vẫn luôn nhìn chằm chằm Ninh Trùng, sắp cắn nát cả răng rồi! Bạn gái của Thi Sơn Thanh vẫn còn ở đây mà, không ngờ cô ấy... Vẫn thích cậu ấy?

Nhân viên phục vụ nhanh chóng chặn ngang “Sóng lớn mãnh liệt” giữa bốn người, bầu không khí lúc này mới trở lại bình thường.

“Tiểu Trùng, em không sao chứ? Anh nghe nói Triệu Chân Kỳ đã bị bắt rồi.” Trương Liêu vẫn hơi lo rằng Ninh Trùng sẽ có bóng ma tâm lý, nên muốn thừa dịp lần này tới rồi hỏi luôn, vì trong điện thoại đâu có thấy được người thật.

“Không sao ạ, em đâu có nhát gan đến vậy đâu.” Ninh Trùng vốn định gio tay để chứng tỏ là mình không sao, nhưng thấy Long Ngo liếc mắt nhìn sang thì lập tức ngồi im.

Rõ ràng chị cô ấy đã từng dặn là không được ra ngoài một mình với Triệu Chân Kỳ, thế mà mình còn đi đồng ý với Triệu Chân Kỳ nữa.

“Khụ, thức ăn nhà hàng này ngon lắm đó, mau nếm thử đi ạ.” Ninh Trùng lạnh trí chuyển đề tài.

Bởi vì Long Ngo ngồi ở bên trong, Ninh Trùng ngồi bên ngoài, nên hai người tới sau mới ăn ý phân chia vị trí. Thi Sơn Thanh vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Long Ngo ở đối diện. Từ trước đến nay, hai người mà ngồi đợi cùng một chỗ thì chẳng mấy khi nói chuyện với nhau. Cho dù có bốn người, thì bầu không khí tích cực vẫn là bên Ninh Trùng và Trương Liêu.

Mấy người chọn món mình muốn ăn, sau khi phục vụ bưng đồ lên thì không để họ đứng chờ bên cạnh, mà tự mình yên lặng bắt đầu ăn.

Ninh Trùng gọi một chai rượu vang đỏ, Trương Liêu lập tức nhận lấy dụng cụ mở chai từ trong tay nhân viên phục vụ, rồi bảo người ta xuống.

“Dù sao sáng mai cũng chẳng ai có lớp, hôm nay uống một chút cũng không sao đâu.” Trương Liêu rót ra từng ly, lúc đến lượt Long Ngo thì bị Thi Sơn Thanh ngăn lại.

“Cô ấy không biết uống rượu.” Thi Sơn Thanh lạnh nhạt nói.

Ba người nhìn về phía Thi Sơn Thanh với vẻ mặt khác nhau. Ninh Trùng và Trương Liêu cảm thấy Thi Sơn Thanh đang ngược chố, thể hiện tình cảm Long Ngo thì thấy kỳ quái, chẳng biết mình lại không thể uống rượu từ lúc nào nữa. Nhưng cô không thể không nể mặt Thi Sơn Thanh, nên đành im lặng.

“Ha ha, thế à, vậy thì đừng uống nhé.” Trương Liêu cười ha ha, Ninh Trùng cũng lập tức thuận thế chọn một ly nước trái cây cho Long Ngo.

Thi Sơn Thanh không nói gì nữa, chỉ thỉnh thoảng làm bộ như lơ đãng liếc mắt nhìn Long Ngo, tức là Long Ngo quá nhạy cảm nên lần nào cô cũng phát hiện ra. Cô không hề che giấu việc mình đã thấy, còn nhìn thẳng lại.

Chịu không nổi luôn đó!

Ninh Trùng làm bộ vén tóc ra sau tai, cố che khuôn mặt đỏ một mảng lớn và ánh mắt kích động của mình: Đợt thức ăn cho chó lần này ngon thật đó! Chị cô ấy và anh rề thật biết treu nhau. Cô ấy đã có thể nhìn thấy những bong bóng màu hồng vây lượn xung quanh bàn bọn họ luôn rồi này.

“Ái chà!” Ninh Trùng khoa trương vỗ tay một cái, “Em quên mất một chuyện.”

“Sao vậy?” Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Trương Liêu đã vô cùng lo lắng mà hỏi.

“Anh Trương Liêu ơi, anh theo em ra ngoài một lúc được không ạ?” Ninh Trùng chấp tay trước ngực khẩn cầu.

“Được, được hết.” Khuôn mặt màu lúa mạch của Trương Liêu lạng lẽ đỏ hồng, Tiểu Trùng thật sự quá đáng yêu rồi.

Nhận được sự đồng ý của Trương Liêu, Ninh Trùng liền xoay người nói với hai người bên cạnh: “Chị, chị... anh Thi, bọn e đi đây xí, anh chị cứ ăn trước đi ạ.”

“Nhất định phải đi bây giờ à? Hay là ăn xong rồi hãy đi?” Long Ngo khó hiểu nói.

“Dạ, là việc gấp, anh chị cứ ăn trước đi.” Ninh Trùng sắp toát mồ hôi hột, nói dối không phải thế mạnh của cô ấy.

Trương Liêu cũng cuống lên, đây là cơ hội tốt cỡ nào chứ, sao Long Ngo lại không chịu hiểu chút đi. Hai cặp thành đôi thật là quá tốt!

“Tôi đi cùng cô ấy mà, không sao đâu.” Trương Liêu ưỡn thẳng sống lưng.

Thi Sơn Thanh thân nhiên liếc nhìn Ninh Trùng, nghĩ rằng cô ấy muốn ở cùng Trương Liêu nên cũng nói một câu: “Để bọn họ đi đi, khi nào đói bụng thì bảo Trương Liêu mang đồ ăn cho Tiểu Trùng.”

Một bữa cơm còn chưa đến mười phút, mà bốn người chỉ còn lại hai. Hai người còn lại cũng chẳng thấy lúng túng, ngược lại còn hiện vẻ âm áp nhàn nhạt bởi ánh nến trong nhà hàng.

“Cậu nếm thử món này đi.” Long Ngo chuyển một đĩa bánh ngọt của mình đến trước mặt Thi Sơn Thanh. Cô đã tới nhà hàng này ăn vài lần, bánh ngọt này rất được người thành phố Hải chào đón. Nhưng vì cô không thích ngọt, nên bánh này là cô định gọi cho Thi Sơn Thanh nếm thử. Cô cảm thấy chắc hẳn là cậu sẽ thích ăn.

Thi Sơn Thanh không từ chối, cầm lấy dao nhỏ cắt thành hai miếng. Cậu bỏ một miếng cho Long Ngo, rồi tự nếm một miếng.

“Ngon lắm.” Mặt Thi Sơn Thanh cong cong, giọng mang ý cười.

“Người thành phố Hải rất thích vị này, có vẻ cậu thích hợp sống ở thành phố Hải đấy.” Long Ngo thấy cậu thích thì nhẹ nhàng thờ ra, cũng dần dần nói

nhiều hơn.

“A Ngo không thích à?” Thi Son Thanh dùng bàn tay thon dài, trắng nõn để đỡ mặt, nhìn Long Ngo, trong mắt đều là sóng nước long lanh.

“Tôi không thích ăn ngọt lắm.” Long Ngo thành thành thật thật nói.

“Vậy thì... Sau này A Ngo không thích ngọt có thể cho tớ nha ~” Ngữ điệu cuối câu của Thi Son Thanh thậm chí còn mang theo vị sữa nhàn nhạt.

Long Ngo không trả lời, mà cau mày vươn tay đến trước mặt Thi Son Thanh rồi đưa qua đưa lại.

“Sao vậy nha ~” Thi Son Thanh bắt được tay Long Ngo thì không cho cô lắc nữa, túi thân nói: “A Ngo, cậu lắc khiến tớ choáng váng cả đầu đây này ~”

Long Ngo nhìn ly rượu vang đỏ trong tay Thi Son Thanh với vẻ mặt khó đoán, lại nhìn cái người rõ ràng đã lơ mơ vì say liền cảm thấy bất đắc dĩ. Người không biết uống rượu rốt cuộc là ai đây.

Long Ngo nhìn một bàn thức ăn lớn, thờ dài: Bữa cơm hôm nay chắc không thể ăn xong rồi.

“Thi Son Thanh.” Long Ngo rút tay ra, gọi cậu một tiếng.

“Hò.” Thi Son Thanh ngoan ngoãn đáp lại, sau đó còn nghiêm túc sửa đúng, “Đừng gọi như thế... Không thích đâu.”

“Bọn mình về trường nhé.” Long Ngo đứng lên, muốn dắt Thi Son Thanh về.

“Thanh Thanh, gọi tớ là Thanh Thanh ấy.” Thi Son Thanh nghiêng đầu ngọt ngào nói, sau đó giữ chặt Long Ngo, không cho cô động đậy.

Long Ngo không nghĩ nhiều, gọi thuận theo nguyện vọng của Thi Son Thanh sau khi say rượu: “Thanh Thanh, bọn mình về trường trước đã nhé.”

“Ừm~”

Vừa ra ngoài Long Ngo đã thấy xe đậu bên đường, trợ lý của Thi Son Thanh thì đứng bên cạnh, có lẽ bọn họ ngồi xe này tới. Long Ngo dắt Thi Son Thanh đã dựa hơn nửa người vào người mình đi về hướng đối diện.

“Cậu chủ?” Trợ lý vẫn chú ý phía cửa, bọn họ vừa ra anh ta liền thấy ngay.

“Cậu ấy uống rượu, bọn tôi muốn về trường.” Long Ngo khẽ đỡ Thi Son Thanh lên xe. Tuy Thi Son Thanh đã say, cũng rất ngoan, nhưng tính lại thành như con nít, trong giọng điệu phần lớn đều là làm nũng.

“Đâu có say nha, Thanh Thanh rất lợi hại đó!” Thi Son Thanh nghiêm mặt chỉnh lời Long Ngo.

Trợ lý là người tinh ý, vừa lên xe liền nâng kính để tách không gian riêng, hoàn toàn không nghe được âm thanh ở phía sau.

“...” Long Ngo thấy cửa kính từ từ được nâng lên thì cứ có cảm giác mình đang làm chuyện xấu xa gì đó, bên cạnh lại còn có một cậu con trai đang nhìn mình chằm chằm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Con đường ở chung chính là như thế, một khi đã bắt đầu thì chuyện giao lưu sau đó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ninh Trùng trời sinh lại là một người hoạt bát, cùng Trương Liêu anh tới em đi nên nhanh chóng quen thuộc.

Sau một buổi tối ở trung tâm thành phố ngày đó, Trương Liêu bắt đầu lấy danh nghĩa anh khóa trên để dẫn Ninh Trùng dạo chơi khắp thành phố Hải Phòng rồi liền ra ngoài ăn chơi vui vẻ, nên hai người tạm thời trở thành “Bạn ăn chơi” của nhau, khiến quan hệ tốt lên không ít.

Trái lại, dường như Long Ngo và Thi Sơn Thanh đã rơi vào giai đoạn lạnh nhạt. Bởi vì vết thương trên tay Long Ngo đã lành, nên khi hai người học xong cũng không còn gì để nói, lại trở về dáng vẻ của học kỳ đầu tiên.

Long Ngo cho rằng Thi Sơn Thanh canh cánh trong lòng về chuyện tối hôm đó, nên cô cũng chẳng biết mở lời thế nào. Cô luôn cảm thấy mình mà càng nhiều lời thì lại càng sai, nên dứt khoát không nói gì luôn. Hằng ngày lúc cô nhìn thấy cậu cũng chỉ gật đầu, không dám nói chuyện với cậu.

Phải làm thế nào mới tốt đây? Long Ngo liếc nhanh sang nhìn Thi Sơn Thanh đang nghe giảng, rồi thở dài một tiếng trong lòng.

Trên thực tế Thi Sơn Thanh không hề nghe giảng, mắt nhìn quanh chỉ không nhìn Long Ngo bên cạnh mà thôi. Thật ra cậu căn bản không nhớ rõ chuyện tối hôm đó, chỉ biết mình uống rượu thì tính sẽ như trẻ con. Ban đầu cậu không nói chuyện với Long Ngo là vì thấy hơi xấu hổ, nhưng sau đó lại dần dần thấy giận.

Mình không nói chuyện với cô ấy, không ngờ cô ấy lại chẳng có phản ứng gì, nên làm gì thì vẫn làm cái đó. Thi Sơn Thanh cảm thấy chán chát, còn tưởng rằng mình ít nhiều cũng có hơi đặc biệt với cô.

Bạn cùng lớp lại ngồi chung một chỗ, có thể không nói lời nào trong một ngày, nhưng sau thì nhất định phải có trao đổi. Trong vài tiết học, giáo viên sẽ giao bài tập, tới tới lui lui dù sao vẫn không tránh được việc nói chuyện với người bên cạnh.

Nếu là trước đây, Thi Sơn Thanh nhất định sẽ cách Long Ngo thật xa, sẽ không ngồi cùng một chỗ với cô nữa, dù sao thì chỗ ngồi cũng không phải cố định. Nhưng hiện tại... Bọn họ đã là bạn bè rồi, không phải sao?

Nhìn lướt qua Long Ngo, Thi Sơn Thanh muốn chủ động nói chuyện với cô, nhưng cậu giống như bị cái gì đó chặn lại không mở miệng được. Cuối cùng cậu chỉ có thể gượng cười nửa khuôn mặt nhìn giáo viên rồi ngẩn người.

Tiết này là tiết lý thuyết, giáo viên và sinh viên đều có phần lơ đãng, nói nói cười cười, không khí lớp học rất sôi nổi. Long Ngo thấy giáo viên đi xuống bục giảng, tựa vào bàn đầu tiên cười nói với đám sinh viên, thì nhẹ nhàng móc đi động từ trong túi ra, đặt trên đùi.

Tuy rằng Long Ngo có năng lực ẩn nấp đứng đầu trong tác chiến quân đội, nhưng giờ trò trong lớp thì là lần đầu tiên nên tay nghề còn chưa thuần thục. Cho nên cô vừa cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình di động đang phát sáng, thì lại lập tức ngẩng đầu nhìn giáo viên đang giảng bài, sợ bị bắt.

Thi Sơn Thanh rơi vào vũng bùn trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không biết Long Ngo đang làm gì.

Long Ngo cúi đầu nhanh chóng mở trình duyệt, tìm baidu, sau đó bấm một tay nhập vào một hàng chữ: Bạn giận thì phải làm sao? Tiêu đề của câu trả lời đứng đầu của kết quả tìm kiếm là: Bạn gái giận thì phải làm sao?

Đâu có đúng, Long Ngo nhũn mày nghĩ thầm. Thi Sơn Thanh là nam sinh, chắc chắn không phải đáp án này rồi.

Ngón tay lại lướt đến cột tìm kiếm, Long Ngo xóa chữ “Gái” đi, nhập vào trong khung thêm một chữ vào câu hỏi. Cuối cùng câu hỏi biến thành: Bạn trai giận thì phải làm sao?

Nhấn xác nhận, lập tức nhảy ra một loạt các đáp án, câu hỏi cũng không sai một chữ. Long Ngo khẽ thở hắt ra, chậm rãi ngẩng đầu bắt đầu giả bộ nghe giảng.

Giáo viên đã thay đổi tư thế khác, có điều vẫn là ở bàn đầu tiên. Long Ngo yên lặng nhìn một lúc, lại cúi đầu xem di động.

Đáp án vô cùng kỳ quặc, Long Ngo đọc kết quả đầu tiên xong thì nhũn mày thật chặt. Cái gì mà ôm cổ anh ấy, còn phải ngồi trên đùi anh ấy nữa? Kéo xuống dưới, đọc kỹ đáp án khác, Long Ngo vẫn không tìm được phương pháp thích hợp.

Luôn có cảm giác là lạ thế nào ấy, Long Ngo càng kéo càng cảm thấy chẳng phù hợp. May mà sau đó cô rút cuộc cũng thấy một cách có vẻ là đúng được, trong đó nói phải tỏ ra yếu thế, tìm chủ đề để hỏi đối phương. Có lẽ người trả lời là một học sinh cấp 3, nói rằng tốt nhất là nên hỏi vấn đề trong cuốn sách đang cầm, bảo anh ấy giúp đỡ.

Cách này khá hay, Long Ngo thả lỏng hàng mày. Tuy rằng mình không phải học sinh cấp 3 nhưng cũng là một sinh viên, vẫn có thể tìm được câu hỏi. Tắt điện thoại, Long Ngo ngồi lại ngay ngắn. Cô thẳng lưng nhìn về phía giáo viên, nhưng tâm tư đã sớm bay đi mất. Cô nghĩ sau giờ học sẽ đến thư viện để tìm một câu hỏi khó để hỏi Thi Sơn Thanh, phá vỡ cục diện bế tắc này.

Nói chuyện yêu đương thật là đáng sợ!

Một bạn học sinh giỏi nào đó đóng đô nhiều năm ở hàng thứ hai đếm ngược mở đôi mắt thâm trầm trầm nghĩ. Hôm nay cậu ta ngồi ở hàng cuối cùng, cách hai người Long Ngo mấy bàn. Cậu ta vốn định cố gắng nghe giảng, cách xa đôi “Trai gái” kia. Kết quả lúc giáo viên dạy lại đứng ở bên bọn họ, bạn học sinh giỏi ấy không thể tránh khỏi việc nhìn sang.

Vừa nhìn qua, quả nhiên thấy hai người bình thường luôn chăm chú nghe giảng nay đã bỏ qua việc học, đều tự ngẩn người. Thậm chí bạn học Long Ngo còn lấy điện thoại ra để nghịch nữa cơ đấy!

Quả nhiên tình yêu trai gái là không thể chấp nhận được, mình vẫn nên chuyên tâm học hành đi thôi!

Long Ngo và Thi Son Thanh không hề biết bạn học sinh giỏi kia đang nghĩ những gì, cũng không hề biết toàn bộ động tác nhỏ của mình đã rơi vào trong mắt đối phương, vẫn còn đang mãi nghĩ đến chuyện của mỗi người.

“Reng reng reng —— “

Tiếng chuông reo, phòng học lập tức vang lên tiếng ồn ào. Long Ngo trước đây luôn ung dung thu dọn sách vở, thì hôm nay thái độ đã khác thường. Cô trực tiếp kéo khóa túi, để ở bàn, gạt hết sách vở và bút vào. Nhanh nhẹn thu dọn xong, cô bước nhanh ra khỏi phòng học.

Hai giờ chiều lại có tiết, cô phải ăn thật nhanh, sau đó đến thư viện. Nghĩ đến chuyện buổi chiều là có thể làm lành rồi, bước chân của Long Ngo không khỏi nhanh hơn một chút. Chẳng qua cô lại không hề nhìn thấy vẻ mặt của người sau lưng.

Thi Son Thanh suy nghĩ suốt cả tiết, cuối cùng quyết định phải làm hòa, không giận đối nữa. Kết quả lúc cậu quay đầu sang thì chỉ kịp nhìn thấy dáng vẻ rời khỏi phòng học rất nhanh của Long Ngo.

Không khó chịu là giả, Thi Son Thanh quả thật đã có loại tình cảm khác thường với Long Ngo. Cậu không rõ rốt cuộc là loại tình cảm gì, nhưng vẫn nghe theo con tim của mình. Hiện tại hai người bỗng trở nên xa lạ, cậu thật không biết nên làm thế nào nữa.

“Ừa, Son Thanh, sao cậu không đi cùng Long Ngo?” Trương Liêu đi tới, đâm thẳng một dao vào tim Thi Son Thanh, “Tớ đi trước đây, lát nữa phải đi cùng Tiểu Trùng ra cổng trường nữa.”

Thi Son Thanh cup mắt, che giấu cảm xúc của mình vào đáy mắt rồi gạt đầu ra hiệu cho Trương Liêu đi trước.

“Trương Liêu, Trương Liêu nhanh lên!” Ninh Trùng đã chạy từ tầng bốn xuống tầng hai để chờ Trương Liêu. Gần đây ở cổng trường mới mở một quán ăn vặt, hai người đã hẹn nhau cùng đi ăn thử. Bởi vì Trương Liêu cho rằng gọi anh thì kỳ quá, nên Ninh Trùng bắt đầu gọi thẳng tên của cậu ta.

“Đến đây.” Trương Liêu chạy ra nhanh như chớp.

“Chị của em đâu rồi?” Ninh Trùng thò đầu nhìn vào trong, nhưng chỉ nhìn thấy Thi Son Thanh ngồi đó.

“Đi từ lâu rồi.” Trương Liêu thuận miệng trả lời.

“Anh Thi còn ở đây mà.” Ninh Trùng vừa đi vừa nói, “Sao không cùng đi ăn cơm nhỉ?”

“Chắc là Long Ngo có việc gì đó.” Trương Liêu cũng không cảm thấy có gì không thích hợp.

Long Ngo ăn qua loa mấy miếng cơm, rồi vội vàng đi thư viện tìm vài cuốn sách, ngồi trong đó lật xem. Câu hỏi bình thường thì cô đều đã biết, không nên mang đi hỏi Thi Son Thanh. Hơn nữa trong đó đã nói câu hỏi càng khó thì càng tốt, vì như thế thời gian đối phương giảng giải sẽ dài hơn. Thậm chí mình còn có thể làm bộ như không hiểu, để đối phương nói lại lần nữa. Cứ đi theo hướng này, tự nhiên sẽ làm hòa với nhau.

Cao thủ! Long Ngo thật khâm phục người đưa ra chủ ý này. Lát nữa Long Ngo sẽ tự mang câu hỏi này đến hỏi Thi Son Thanh, tâm địa của cậu rất tốt, chắc chắn sẽ chỉ cho mình, sau đó là có thể nói chuyện lại. Lật sách, Long Ngo đã nghĩ ra cảnh hai người làm lành rồi.

Chẳng qua muốn tìm ra câu hỏi mà Long Ngo không biết là rất khó, còn câu hỏi mà quá phức tạp thì lại không phải một chuyện đơn giản. Long Ngo lật hết hai cuốn sách mới miễn miễn cưỡng cưỡng tìm được một câu, mang đi hỏi thì chắc hẳn Thi Son Thanh có thể giải đáp được.

Vì muốn tìm được một câu hỏi hợp tiêu chuẩn, Long Ngo suy nghĩ nửa thì đến muộn vào buổi chiều. Đợi khi cô hót ha hót hải chạy vào phòng học rồi ngồi xuống, thì mới phát hiện bên cạnh mình chẳng có ai.

Lòng Long Ngo rơi lộp bộp, chẳng lẽ cậu ấy đã ghét mình đến vậy, thậm chí không muốn ngồi chung chỗ với mình nữa?

Không yên lòng mà nhìn quanh phòng học một vòng, Long Ngo bỗng nhiên phát hiện Thi Son Thanh chưa tới.

Cô đầu tiên là thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng sau đó tim lại nhảy lên.

Không biết cậu có bị gì không, sao còn chưa đi học, cơ thể không thoải mái hay là có chuyện gì rồi? Lúc này Long Ngo đâu còn quan tâm là Thi Son Thanh có phải vẫn còn giận đối hay không, cô vội vàng lấy đi động gửi một tin nhắn cho Thi Son Thanh, hỏi cậu có sao không.

Sắp hết tiết học mà Thi Son Thanh vẫn chưa nhắn lại, Long Ngo không thể làm gì khác hơn, định tan học sẽ đi hỏi Trương Liêu. Nếu xin nghỉ, thì Trương Liêu là lớp trưởng nhất định sẽ biết.

Tan học, Long Ngo liền đi lên hàng trước. Trương Liêu đang nói chuyện với người bên cạnh, thấy Long Ngo đi đến lập tức có phản ứng.

“Cậu muốn hỏi về Son Thanh à?” Long Ngo còn chưa mở miệng hỏi thì Trương Liêu đã nói.

“Ừ.”

“Giữa trưa cậu ấy có việc đi gấp, chắc là chưa kịp nói với cậu đấy. Hình như hôm nay công ty có một cuộc họp hội đồng rất quan trọng nên Sơn Thanh mới xin nghỉ.” Trương Liêu giải thích một hơi là xong.

“Cậu ấy... Xin nghỉ mấy ngày?” Long Ngo do dự một lúc vẫn hỏi.

“Năm ngày rưỡi, cậu ấy xin nghỉ với trường rồi.”

Họp hội đồng mà lâu thế à? Long Ngo trầm mặc rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Thì Sơn Thanh com nước xong xuôi, vừa về ký túc xá thì nhận được thông báo. Gần đây công ty có một dự án lớn, nhưng vẫn luôn không theo tiến triển. Dự án này vốn không phải do Thì Sơn Thanh quản lý, mà mấy ngày trước bố cậu đã cổ nhét cho cậu. Bận rộn mấy ngày để nghiên cứu triệt để dự án, Thì Sơn Thanh mới tìm ra chỗ lỗi lộng.

Cậu mở cuộc họp hội đồng, lập tức dặn người ta mua vé máy bay để bay đi nước W. Trường học cũng biết tình hình đặc thù của cậu, nên trưa đó đã phê đơn xin nghỉ.

Từ khi mở cuộc họp, di động của Thì Sơn Thanh vẫn ở trạng thái tắt máy, đến khi lên máy bay cũng chưa từng mở máy nên hoàn toàn không biết Long Ngo đã gửi tin nhắn qua.

Trong lòng cậu có tâm sự, cho dù dự án đầu tiên vào tay rất có khả năng sẽ thành, nhưng người vẫn thấy mệt mỏi. Thì Sơn Thanh tựa lưng trên ghế, nhắm mắt lại nhưng lòng mảy thì vẫn nhúu chặt.

Chắc là mình ở trong lòng cô ấy cũng chỉ là một người bạn bình thường mà thôi, Thì Sơn Thanh nhìn mây trắng bên ngoài cửa sổ trầm nghĩ. Dù không qua lại cũng không sao cả, làm bạn với nhau cũng được.

“Cậu chủ, đây là văn kiện được gửi tới từ nước W.” Trợ lý Trương chỉnh sửa lại văn kiện xong xuôi rồi đưa đến trước mặt Thì Sơn Thanh. Anh ta đã đi theo Thì Sơn Thanh từ lúc ở thành phố A, nên vẫn quen gọi Thì Sơn Thanh là “Cậu chủ”, không sửa miệng được.

Thì Sơn Thanh khép hờ mắt, trên khuôn mặt vô cùng đẹp trai là vẻ lạnh nhạt, “Cứ đặt ở đó đi.”

“Vâng.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đặng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Thì Sơn Thanh bay suốt đêm đến nước W, rồi đến ngay khách sạn để nghỉ ngơi hai tiếng. Sau đó cậu không ngừng không nghỉ vội vàng đàm phán với công ty bên này, ngay cả di động còn chưa cả mở, chứ đừng nói đến xem.

Lúc trước ở công ty, cậu chỉ có thể được xem là người giúp bố mình đánh đây đánh đó một chút. Lần này là lần đầu tiên Thì Sơn Thanh thể hiện cổ tay của mình, nếu thành công thì nhất định có thể đứng thẳng gót chân trong công ty. Cậu đã chuẩn bị từ rất lâu nên về cơ bản là không có vấn đề gì lớn, chỉ có chút việc nhỏ là cần song phương thương lượng qua lại mà thôi.

Người giữ chức tổng giám đốc ở công ty nước W là một người đàn ông tóc vàng, sau khi bàn chuyện làm ăn với Thì Sơn Thanh xong thì thịnh tình mời cậu đến trang viên của ông ta chơi. Hai bên đều có ý định khiến mối quan hệ này trở nên sâu sắc, vì thế Thì Sơn Thanh lập tức đồng ý.

“Thì, đây là trang viên của tôi, vợ và con gái tôi cũng ở đây.” Người đàn ông tóc vàng dẫn Thì Sơn Thanh cùng đoàn người qua một con đường nhỏ thật dài, đi vào cổng một công trình kiến trúc có hơi hướng ngoại quốc.

Sau đó có hai người phụ nữ chậm rãi đi ra, hiển nhiên là vợ và con gái của chủ trang viên.

Pessoa năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, cô ta chịu ảnh hưởng của bố mình nên khá hiểu biết về văn hóa Trung Quốc, cũng thật sự thích. Cô ta đã từng đến Trung Quốc du lịch vài lần.

Nghe bố mình gọi điện thoại nói sẽ dẫn khách đến trang viên, cô ta và mẹ vội vàng ra đón khách, nhưng không ngờ khách lại là một người đàn ông vô cùng khôi ngô, đẹp trai. Nghe nói anh ấy là khách hàng của bố, con trai bây giờ đều ưu tú như thế ư? Mặt của Pessoa đỏ hơn phân nửa, thoạt nhìn tuổi của anh ấy chẳng lớn hơn mình bao nhiêu mà.

Rốt cuộc cũng là người làm cha, Dayton nói hai, ba câu liền bảo mấy người trợ lý Trương đi theo mình, để Pessoa dẫn Thì Sơn Thanh đi dạo. Dù sao

việc làm ăn cũng đã thảo luận xong, nhóm trợ lý Trương cũng lơ là, vô cùng phấn khởi đi theo Dayton.

Pessoa buộc hai cái đuôi ngựa vàng có vẽ bình dị thôn quê, trên đầu còn đội một chiếc mũ cỏ. Tuy rằng mới mười sáu, nhưng cơ thể cô ta lại trở mã rất khá. Cô ta luôn sôi nổi giới thiệu về tình hình trong trang viên cho Thi Sơn Thanh suốt dọc đường.

Nhưng Thi Sơn Thanh nào có tâm tư để nhìn ngắm thứ gì, cậu tập trung tinh thần qua đây nói chuyện làm ăn, nên chưa đến ba ngày mà hợp đồng đã được ký kết một cách khá thuận lợi. Cậu vốn định về nước sớm, nhưng trợ lý Trương lại muốn cậu ở lại chơi với Dayton hai ngày, để cùng cố thêm quan hệ hợp tác.

Cậu nói đúng hai câu, Pessoa cũng cảm giác được gì đó. Cô ta từ từ dừng bước rồi hỏi: “Thì này, người Trung Quốc các anh đều hướng nội như thế à?”

“Chắc vậy.” Thi Sơn Thanh lơ đãng trả lời.

Pessoa nghe ra Thi Sơn Thanh có ý lấy lệ, nhưng lại không muốn buông tay dễ dàng. Cô ta còn nói thêm mấy câu, bảo Thi Sơn Thanh đi theo mình đến một chỗ ngồi gần đó.

“Rượu nơi này là do trang viên nhà em sản xuất, rất tinh khiết đấy. Anh ném thử xem.” Pessoa vừa ngồi xuống liền chuẩn bị rót rượu cho Thi Sơn Thanh.

Quả thực mùi rượu rất thơm, tuy rằng Thi Sơn Thanh không thể uống nhiều rượu, nhưng tốt xấu gì thì vẫn biết uống.

Nhìn chất lỏng tươi đẹp trong ly, Thi Sơn Thanh hơi thất thần. Nếu mang về cho Long Ngo, hẳn là cô ấy sẽ thích nhỉ? Không nên cho cô ấy uống nhiều, uống một chút cũng chẳng hại thân thể.

“Thì?” Pessoa nói liền mấy câu, nhưng Thi Sơn Thanh chẳng hề chú ý lắng nghe.

“Tôi không uống được rượu.” Thi Sơn Thanh lấy lại tinh thần liền từ chối.

“Anh không biết uống rượu hả?” Pessoa ngẩn người, nhưng không có cưỡng cầu. Cô ta đẩy đĩa trái cây đến trước mặt cậu, “Vậy anh ăn trái cây đi.”

Thi Sơn Thanh không từ chối nữa, hai người nói chuyện câu được câu không. Cậu nhìn đồng hồ, cảm thấy thời gian thật sự quá dài rồi, nhóm trợ lý Trương cũng đã dành khá nhiều thời gian ở đây.

Lấy di động ra, Thi Sơn Thanh ấn nút khởi động máy. Cậu vẫn muốn gửi tin nhắn cho Long Ngo, cho dù là chào hỏi một câu cũng được, nếu không thì hỏi xem cô có muốn uống rượu không?

Lúc chờ điện thoại khởi động, suy nghĩ của Thi Sơn Thanh đã bay đi lung tung. Mãi cho đến khi di động khôi phục tín hiệu bình thường, thì cậu rốt cuộc cũng thấy được tin nhắn mà Long Ngo gửi đến từ mấy ngày trước.

Sau khi xem hết toàn bộ nội dung tin nhắn, Thi Sơn Thanh lại nhìn chỗ thời gian gửi tin. Cậu phát hiện là lúc cậu không đi học vào buổi chiều hôm đó, Long Ngo đã gửi tin nhắn hỏi cậu có sao không. Cậu có thể thấy được sự lo lắng rõ ràng của cô, nên khuôn mặt cậu lập tức được phủ ý cười.

Pessoa thu lại ánh mắt trông về phía xa thì phát hiện người đàn ông Trung Quốc đẹp trai phía đối diện đã lấy điện thoại ra. Cô ta vốn cũng không để trong lòng, dù sao ở cái thời buổi này ai lại không động một chút là lấy điện thoại ra lướt lướt chút.

Chẳng qua sau đó Pessoa lại không thể ung dung nổi nữa. Lòng mảy của Thi lúc mở di động ra vẫn còn hơi nhú, nhưng chỉ lát sau, anh ấy đã khẽ nhếch chân mày, bên môi còn nở nụ cười. Pessoa bỗng nhớ tới một câu của Trung Quốc: Đẹp như xuân sớm.

“Đó là bạn gái anh à?” Pessoa hỏi rất thoải mái.

“Gi?” Thi Sơn Thanh vẫn đang đắm chìm trong niềm vui khi Long Ngo gửi tin nhắn cho cậu, bỗng nghe phía đối diện phát ra tiếng thì có hơi mờ mịt.

Pessoa giờ tay lê chỉ di động của Thi Sơn Thanh rồi cười nói: “Là tin nhắn bạn gái anh gửi cho anh hả?”

Thi Sơn Thanh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ đứng dậy nói mình phải về rồi. Cậu muốn về trường ngay lập tức, để nói với Long Ngo rằng cậu không giận, cậu không muốn chiến tranh lạnh với cô đâu.

“Em dẫn anh đi tìm bố em nhé.” Pessoa nhún vai, bắt đầu đi nói.

Mặc dù vội về, nhưng Thi Sơn Thanh vẫn phải ở lại nước W một đêm, vì nhóm trợ lý Trương đã làm việc với cường độ cao trong hai ngày nay. Cậu thì không mệt, nhưng nên bận tâm đến những người khác.

Trở lại khách sạn, tắm rửa xong đi ra, Thi Sơn Thanh cảm di động suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên nhắn lại với Long Ngo ra sao.

Cậu thờ dài một tiếng, cả người ngửa ra sau, ngã xuống giường. Thi Sơn Thanh nhìn chằm chằm tin nhắn kia cả buổi, cũng không biết nhớ tới cái gì mà khuôn mặt lại đỏ ửng lên.

Chậm nhất là chiều mai, cậu đã có thể về trường để gặp cô rồi. Câu đầu tiên nên nói gì cho phải nhỉ? Thi Sơn Thanh cảm thấy có quá nhiều thứ mà mình không biết phải làm như thế nào.

Lúc chìm vào giấc ngủ, Thi Sơn Thanh cũng không nghĩ ra là nên nhấn lại cho Long Ngộ như thế nào, cuối cùng cậu cảm đi động rồi ngủ luôn.

Đợi đến khi trợ lý Trương đến gõ cửa vào buổi sáng, Thi Sơn Thanh mới dụi dụi đôi mắt lơ mơ. Cậu nhìn đi động bên gối, trực tiếp bấm số của Long Ngộ. Mà vào lúc này, Long Ngộ đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Long Ngộ nhìn đi động, sau đó ra dấu xin lỗi với Ninh Trùng rồi ra ngoài nhận điện thoại.

“Alô.” Long Ngộ mở cửa phòng, vừa ra khỏi cửa đã nhận điện thoại.

Cho dù đang mơ màng, nhưng Thi Sơn Thanh vẫn chẳng thấy vui với cách chào hỏi hết sức máy móc của Long Ngộ. Hàng mày đẹp cau lại, nhưng không ảnh hưởng đến cái giọng dính lẽo nhèo của cậu: “A Ngộ, tớ mang rượu vang đỏ về cho cậu, nghe nói uống ngon lắm nha ~”

“...” Phản ứng đầu tiên của Long Ngộ là Thi Sơn Thanh lại uống rượu.

“Thi Sơn Thanh?” Cô thờ gọi một tiếng.

“Ờ...” Giọng Thi Sơn Thanh mềm nhũn, hiển nhiên cậu vẫn đang mơ màng.

Phù —— Long Ngộ thở phào một hơi nhẹ nhõm, không tự gọi “Thanh Thanh”, hẳn là không uống rượu. Cô đưa đi động ra để nhìn thời gian, bên Thi Sơn Thanh chắc đang là buổi sáng, sợ là cậu vừa mới ngủ dậy.

Lúc trước Long Ngộ đã từng thấy dáng vẻ ngủ dậy của Thi Sơn Thanh một lần rồi. Cô không ngắt điện thoại, mà nghe tiếng hít thở khê khàng của Thi Sơn Thanh trong điện thoại được truyền đến từ nước W xa xôi, sau khi đối phương nói được một câu thì hình như lại ngủ tiếp.

Thi Sơn Thanh đúng là đã nhắm hai mắt lại sau khi điện thoại được kết nối. Hôm qua cậu ngủ hơi trễ, nên hôm nay hiển nhiên vẫn còn rất buồn ngủ.

Có điều thật khổ cho trợ lý Trương đứng ngoài cửa. Anh ta gõ cửa một lần, Thi Sơn Thanh bên trong có đáp lại một tiếng, sau đó thì không còn động tĩnh gì nữa. Anh ta lại không dám gõ tiếp, sợ chọc giận cậu chủ nhà mình. Anh ta đi theo Thi Sơn Thanh đã nhiều năm, nên ít nhiều cũng biết vài tính kỳ cục của cậu. Người đánh thức Thi Sơn Thanh có thể sẽ cảm thấy cậu thật dễ nói chuyện, nhưng đợi Thi Sơn Thanh tỉnh táo lại, nhất định sẽ bị cậu nhớ ở trong đầu.

Một người đàn ông vạm vỡ phương bác như Trợ lý Trương lại chán nản đứng trước cửa, bàn tay gõ cũng không được mà không gõ cũng không được.

“Trợ lý Trương này, tổng giám đốc vẫn chưa tỉnh à?” Một đồng nghiệp mới đến công ty, nhìn thấy trợ lý Trương thì nhiệt tình hỏi.

Thi Sơn Thanh vốn là phó tổng giám đốc trên danh nghĩa của công ty, vì suy cho cùng cậu vẫn còn việc học trong người. Nhưng năm nay chủ tịch đường như đang muốn để Thi Sơn Thanh bắt đầu tiếp quản công ty, nên dự án nào cũng giao cho Thi Sơn Thanh. Đương nhiên là cậu cũng hoàn thành rất tốt, cơ bản thì người trong công ty đều đã nhận định Thi Sơn Thanh là tổng giám đốc điều hành. Lần này trở về thì chỗ đứng của cậu trong công ty sẽ được vững chắc hơn.

“Ừ, anh xuống dùng cơm trước đi, tôi sẽ chờ cậu chủ thêm lúc nữa.” Trợ lý Trương thu tay về, kéo kéo bộ âu phục, tăng hắng một cái rồi nói.

Chắc khoảng mười phút sau, Thi Sơn Thanh mới tỉnh táo lại từ trong đồng hồ hỗn độn. Cậu liếc nhìn màn hình điện thoại đã tối đen với vẻ khó hiểu, sau đó rời giường đi thay quần áo rồi định vào rửa mặt. Lúc này ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của trợ lý Trương.

“Cậu chủ ơi, nên đi rồi.”

“Đợi mười phút nữa đi.” Thi Sơn Thanh thuận miệng nói rồi xoay người cảm lấy đi động. Lúc cậu đang định xem thời gian, thì nhận ra điện thoại đang biểu thị trong cuộc trò chuyện.

“...” Vì sao chứ? Trên mặt Thi Sơn Thanh vẫn là vẻ lạnh lạnh nhạt nhạt, nhưng trong đầu đã muốn nổ tung. Tại sao mình luôn bị mất mặt trước mặt Long Ngộ thế nhỉ?

Từng câu nói trong mơ hồ lúc này dần hiện rõ ràng, Thi Sơn Thanh hận không thể ngủ ngay lập tức để thay đổi bánh rang thời gian và bắt đầu lại.

Long Ngộ ban đầu chỉ không muốn chủ động cúp điện thoại một cách thô lỗ mà thôi, tuy rằng thần chí của cái người ở đầu bên kia đang mơ hồ. Sau khi Thi Sơn Thanh nhắm mắt rồi im lặng, thì cô cũng không nói thêm gì nữa nhưng cứ giữ điện thoại. Không ngờ khoảng mười phút sau Long Ngộ lại nghe được đầu kia truyền đến tiếng thay quần áo xột xột xoay xoay.

Long Ngộ sững sốt, cô không hề nghĩ rằng mình sẽ được nghe tiếng mặc quần áo của Thi Sơn Thanh đâu. Đợi đến khi đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng gõ cửa của trợ lý Trương, thì Long Ngộ có muốn hoàn hồn cũng đã muộn. Bởi vì Thi Sơn Thanh đã phát hiện ra, cậu cúp mất, mạnh mẽ để cái cảm xúc phức tạp trong lòng xuống rồi nói tiếng ngủ ngon với Long Ngộ.

“Xin lỗi vì đã làm phiền cậu, nhanh đi ngủ đi.” Vì để che giấu sự bối rối của mình, Thi Sơn Thanh hơi lộ vẻ lạnh nhạt.

Nếu là người bình thường, nghe thấy giọng điệu đó của Thi Sơn Thanh thì nhất định sẽ không vui. Nhưng Long Ngộ trời sinh đã thiếu sợi gân này, cô chẳng những không bị ảnh hưởng bởi giọng điệu lãnh đạm của Thi Sơn Thanh, mà ngược lại còn nghe ra chút cảm xúc không được tự nhiên của cậu nữa.

Dựa vào tường, đáy mắt Long Ngo mang ý cười hiếm thấy, “Được, cậu về sớm chút nhé.”

Thi Son Thanh nghe tiếng máy bận truyền đến thì sững sờ thả tay xuống. Không biết vì sao nhưng cậu lại cảm thấy chỗ tai vừa nghe điện thoại đang nóng lên.

“Cậu chủ?” Thấy Thi Son Thanh vẫn chưa có dấu hiệu đi ra, trợ lý Trương lại kiên trì gọi lần nữa.

“Đợi đi.” Bên trong cửa truyền ra giọng nói trầm thấp, lạnh lùng.

Đây là tức giận ư? Trợ lý Trương lo lắng thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Long Ngo cúp điện thoại rồi đẩy cửa đi vào. Lúc cô định nói với Ninh Trùng một tiếng xin lỗi, đã quấy rầy giấc ngủ của em thì vừa ngược mắt lên đã gặp ngay đôi mắt to đen lầy của Ninh Trùng.

“...” Câu xin lỗi kia liền nghẹn trong miệng Long Ngo, lúc sau mới chuyển đề tài, “Em không ngủ được à?”

Ninh Trùng cuộn cả người trong tấm chăn nhỏ, đưa nửa cái đầu ra khỏi giường, phản kích nói: “Chị ơi, chị mới gọi điện với anh Thi à?”

“Ừ.” Long Ngo không rõ ý gì nhưng vẫn gật đầu.

“Ồ ——” Ninh Trùng kéo dài một tiếng, đầu nhỏ lắc lắc, thoạt nhìn khá vui vẻ.

Quả nhiên người có lạnh nhạt đến đâu một khi đã nói chuyện yêu đương thì đều trở nên dính như cháo. Ninh Trùng “Xoạt” một tiếng rút về lại, tự mình phản kích lẫn lộn ở trên giường. Cô ấy nghĩ trong đầu cái cảnh chị cô ấy và anh Thi Son Thanh gọi điện nói chuyện sến rện với nhau, đáng yêu đến run rẩy ruột gan luôn ấy!

“Chị tắt đèn đây.” Long Ngo không nghĩ ra tại sao Ninh Trùng lại cứ lặn qua lặn lại trong rèm, nhưng ngoài miệng vẫn dặn dò một tiếng, “Đừng lặn nữa.”

“Ừm!” Ninh Trùng lập tức dừng lại, lớn tiếng đáp lại một câu. Đợi Long Ngo tắt đèn rồi lên giường, cô ấy mới ôm con búp bê trên giường, còn kích động hôn một cái.

Lúc đi học vào ngày hôm sau, Long Ngo vừa vào phòng liền nhìn thấy Thi Son Thanh đã ngồi ở đó. Từ khi cô bước vào cửa, chỉ cần liếc mắt là thấy ngay dáng người cao ngất của cậu. Cậu ngồi ở đó giống như một cây trúc xanh, đầu cúi thấp, đang xem sách.

“Sao lại về trước thời hạn vậy?” Long Ngo chậm rãi đi qua, ngồi xuống rồi hỏi. Trương Liêu nói cậu xin nghỉ năm ngày, bây giờ mới là ngày thứ tư.

Thi Son Thanh nghe được tiếng nói bên cạnh thì tay hơi run lên. Chẳng qua động tác ấy rất rất nhỏ nên Long Ngo không phát hiện ra.

“Xử lý xong rồi nên mới về sớm.” Thi Son Thanh giải thích qua loa, cậu vẫn thấy không được tự nhiên cho lắm.

Long Ngo gật đầu, lấy một cuốn sách bài tập từ trong túi ra rồi đẩy ra giữa hai người.

“Tôi không thể phân tích trường hợp này, cậu xem thử đi.” Long Ngo nghiêm cái mặt đơ, hỏi hết sức nghiêm túc. Tuy rằng bọn họ đã gọi điện vào ngày hôm qua và dường như đã làm hòa, nhưng Long Ngo cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội để khiến tình bạn này trở nên sâu sắc được.

“Để tôi xem sao.” Thi Son Thanh không dời sách bài tập qua, mà trực tiếp nghiêng đầu nhìn sang chỗ mà Long Ngo chỉ.

Cậu liếc mắt nhìn, quả thật là phức tạp, có rất nhiều thuật ngữ và công thức liên quan. Thi Son Thanh lấy cuốn sách qua rồi viết vài chữ vào đó, bắt đầu tính toán.

Câu hỏi này thật sự nằm ngoài đề cương, nhưng mọi người ở đại học đều ủng hộ việc tự học, câu hỏi này cũng có thể tính ra. Thi Son Thanh nói ra vài công thức và định lý, rồi hỏi Long Ngo có biết không.

Long Ngo đương nhiên biết, câu hỏi này được cô chọn rất lâu mới chọn ra. Không đơn giản là chỉ nhìn phức tạp, mà lúc làm cũng phức tạp, chính cô cũng phải tính một lúc lâu.

“Chỗ này phải tính như vậy...” Thi Son Thanh giải thích rất nghiêm túc. Cậu đâu ngờ Long Ngo lại có ý tưởng kia chứ, vì trông cô chính trực đến thế cơ

mà.

Long Ngo chỉ định nhân cơ hội này để làm lành, nhưng không nghĩ tới cách giải của Thi Son Thanh lại hoàn toàn không giống mình. Long Ngo nghe một lúc liền mê mẩn, nên nhin không được lại hỏi thêm mấy vấn đề.

Thi Son Thanh rút cuộc cũng là người có kinh nghiệm thực tế, hiện tại còn mang theo một nhóm người trong tay, nên đương nhiên sẽ khác với người chỉ được học trong sách vở như Long Ngo.

“Hiểu chưa?” Thi Son Thanh vươn ngón tay thon dài như ngọc chỉ vào trình tự giải đề mà mình vừa viết, kiên nhẫn hỏi. Cho tới bây giờ cậu vẫn chưa từng chỉ bài cho nữ sinh, vì trước đây có quá nhiều nữ sinh đã dùng cách hỏi bài để làm phiền cậu, cho nên từ trước tới nay cậu luôn tỏ vẻ khó gần với nữ sinh.

“Rồi.” Long Ngo gật đầu, lại hỏi tiếp vài câu, Thi Son Thanh cũng giải thích rõ ràng từng câu một.

Long Ngo vốn có tâm tư lấy có thì giờ đã biến thành hỏi bài đúng nghĩa, Thi Son Thanh hoàn toàn không phát hiện ra. Bầu không khí giữa hai người không còn gượng gạo như trước nữa. Đợi sau khi Long Ngo hỏi xong, lấy lại tinh thần liền thở phào nhẹ nhõm trong lòng một hơi.

Quả nhiên cách này hữu dụng!

Không khí hòa hợp, Thi Son Thanh cũng không còn mất tự nhiên nữa mà đã khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt trước đây, chỉ là khóe môi đã mang ý cười.

“Tôi có mang hai chai vang đỏ từ nước W về, ngày mai sẽ đưa cho cậu.” Thi Son Thanh cầm vở mình về, làm như vô tình nói.

“Cảm ơn.” Bởi vì đã biết trong điện thoại, nên Long Ngo thật sự không thấy quá phấn khích. Khi uống rượu thì cô thích uống rượu trắng hơn, uống vào rất sáng khoái.

Không biết Thi Son Thanh có phải thông qua nét mặt của cô mà nhìn ra điều gì không, cậu nói: “Rượu trắng quá mạnh nên sẽ tổn hại thân thể, cậu... Uống ít thôi.”

Lúc này Long Ngo không lập tức đáp lại cậu ngay, mà hoảng hốt một lúc lâu, lâu đến mức Thi Son Thanh quay đầu nhìn sang mà cô cũng không biết.

“... Tôi biết rồi.”

Không hề nói được, mà chỉ nói biết rồi, rõ ràng cho thấy Long Ngo không nghe lọt.

Trên khuôn mặt đẹp trai của Thi Son Thanh chợt hiện vẻ lo lắng rồi biến mất rất nhanh. Cậu với cô chỉ là bạn bè bình thường, không thể ép buộc nhau.

“Bọn mình không phải là bạn à?” Thi Son Thanh để bút xuống, cả người nằm úp sấp, đặt khuôn mặt tuấn tú lên cánh tay, ít đi vẻ cao quý lại nhiều thêm phần lười biếng.

“Là bạn mà.” Long Ngo sao có thể không thừa nhận đây. Lần đầu tiên đến trường cô đã muốn làm bạn với cậu rồi.

“Tôi rất lo lắng về cậu.” Thi Son Thanh khẽ nói một câu, hơi khép mắt lại.

Nghe xong câu này, mặt Long Ngo nóng lên, đây là lần đầu tiên có người nói với cô như vậy.

“Thật sự xin lỗi, tôi...” Long Ngo ít khi chột dạ, lắp bắp không biết phải nói gì.

Rõ ràng quan hệ mới hòa hoãn, lập tức lại trở nên khó hiểu. Mãi đến khi tan học hai người cũng không nói lời nào.

“Cùng đi ăn cơm không?” Long Ngo cúi đầu đi theo Thi Son Thanh, cẩn cẩn thận thận quan sát sắc mặt cậu, sợ cậu lại giận.

Vừa mới làm lành, Thi Son Thanh cũng không muốn tiếp tục chiến tranh lạnh nữa. Cậu gật đầu xem như đồng ý.

“Sáng mai không có lớp, cậu có phải chạy bộ không?”

“Có, sao thế?” Long Ngo thấy Thi Son Thanh chủ động hỏi, liền trả lời ngay.

“Ngày mai tôi với cậu cùng chạy bộ đi, tiện thể đem hai chai rượu cho cậu luôn.” Thi Son Thanh thần nhiên nói.

“Được, vậy mai tám giờ tôi đợi cậu ở sân thể dục nhé.”

Thi Son Thanh gạt mình, khó hiểu hỏi: “Không phải bình thường cậu đều bắt đầu chạy bộ vào lúc sáu giờ rưỡi à?”

Long Ngo không nhin được mà vắn vắn ngón tay. Cô vì muốn để Thi Son Thanh ngủ thêm nên mới nói như vậy, không ngờ cậu lại biết giờ giấc của mình.

“Long Ngo...”

“A Ngo.” Long Ngo ngắt lời Thi Son Thanh, “Gọi tôi là A Ngo đi, bọn mình là bạn mà nên đừng lạnh nhạt thế.” Dù sao lúc trước Thi Son Thanh đã từng gọi cô như vậy, cô cảm thấy rất dễ nghe. Giữa bạn bè hẳn là nên thân thiết hơn so với những người khác, Long Ngo nghĩ thầm.

Vành tai Thi Son Thanh lập tức nổi lên màu hồng nhạt, cậu cũng nhớ là mình đã gọi Long Ngo như thế mấy lần rồi.

Thi Son Thanh mấp máy môi nói: “A Ngo, cậu đừng săn sóc tôi quá thế. Tôi đâu phải con gái, không giống... Tiểu Trùng đâu.”

Thi Son Thanh không biết gì nhiều về Ninh Trùng, nhưng cậu có thể nhìn ra Long Ngo có thói quen săn sóc cô ấy. Cậu liền cho rằng Long Ngo đối với nữ sinh nào cũng đều như vậy.

Long Ngo sừng sốt một lúc, cuối cùng mới “À” một tiếng, không biết có để lọt tai không.

“Vậy thì cứ thế nhé, sáu rưỡi sáng mai gặp nhau ở sân thể dục.” Thi Son Thanh lập tức nói.

“Được.”

Lúc hai người cùng vào căn tin, vẫn nhận lấy những ánh nhìn chăm chú như trước. Có lẽ là vì đã nghe nói hai vị này đang qua lại, nên ánh mắt của bọn họ càng lộ liễu hơn trước. Có không ít nữ sinh đều muốn biết nữ sinh mà Thi Son Thanh thích trông sẽ thế nào.

Chẳng qua từ trước đến giờ hai người này đều không hề để ý đến ánh mắt của người khác, căn bản là không để trong lòng, tự ăn com của mình.

Lúc Long Ngo trở về, Ninh Trùng đội mũ lưỡi trai trên đầu, đeo một chiếc ba lô, đang chuẩn bị ra ngoài.

“Tiểu Trùng, em đi đâu thế?”

“A, chị về rồi này!” Ninh Trùng ngẩng đầu, lộ ra gương mặt trắng như tuyết dưới mũ. Cô ấy cười cong mắt, nói: “Em định đi xem thi đấu, cổ vũ cho anh Trương Liêu á chị.”

“Lốp trường? Cậu ấy thi gì?” Long Ngo và Trương Liêu không được tính là thân thiết, nên không rõ chuyện của cậu ta lắm.

“Hôm nay anh ấy có trận đấu với người ngoài trường ở sân vận động, anh ấy đánh bóng rổ cũng được lắm đó chị.” Ninh Trùng nghiêng đầu nhớ lại cảnh mình dùng dùng nổi giận đi tìm Trương Liêu lúc trước.

“Chị muốn đi xem với em không?”

“Không được rồi, buổi chiều chị có chút việc.” Long Ngo lắc đầu, tiện thể chỉnh lại mũ cho Ninh Trùng, “Mang mũ ngược rồi này.”

“...” Ninh Trùng không dám nói đây là mình cố ý. Đoán chừng một đôi với chị cô ấy chính là không đứng đắn.

Thấy Ninh Trùng lạnh lợi đi rồi, Long Ngo mới lấy điện thoại ra gọi cho Lôi Thật.

“Số 49 đường Thắng Lợi, tới nhanh đi.” Lôi Thật cũng không phí lời, nói xong một câu liền cúp máy.

Trước đó Long Ngo đã cân nhắc rất lâu mới mở miệng, Lôi Thật lập tức thuận thế trèo lên cột, muốn Long Ngo rảnh thì đi theo mình.

Khoảng ba mươi phút sau, Long Ngo đến được nơi mà Lôi Thật đã nói. Xung quanh đã bị giăng dây cảnh giới, không ít người nhiều chuyện đã vây quanh để xem.

“Long Ngo, ở đây.” Lôi Thật vừa đi ra cùng một người mặc áo khoác trắng, liếc mắt liền thấy cô.

Long Ngo nâng dây cảnh giới bằng một tay, cúi đầu đi vào, người cảnh sát bảo vệ bên cạnh cũng không ngăn cản.

“Đi thôi, theo anh vào xem hiện trường.” Lôi Thật ở đội cảnh sát hình sự, trước đó có nói là quay về thành phố Hải nhưng thật ra vẫn làm nghề cũ. Ban đầu về thành phố Hải làm cục phó là thăng chức, về sau cũng không cần bận rộn trùng trùng hung hung đến tối mịt ở bên ngoài. Nhưng anh ta lại không ngồi yên được, nhất định phải chạy ra hiện trường. Hơn nữa một cục phó tự xưng bản thân rất co giãn, cục trưởng cũng đành mở một mắt nhắm một mắt, để anh ta đi.

Long Ngo đi theo vào, cô chưa biết gì nên vừa vào hiện trường nhìn thấy tình hình bên trong thì không khỏi sừng sốt.

“Thế nào, có thích ứng được không?” Lôi Thật thấy cô sừng sờ đứng đó thì nhú mày hỏi.

“Ừm.” Long Ngo hoàn hồn gật đầu.

Hiện trường đầm máu, mùi tanh tận trời. Cảnh sát thực tập vừa vào theo Lôi Thật đã chạy ra ngoài để ới.

“Tuy rằng nhiệm vụ trước đây của em rất nguy hiểm, nhưng sẽ càng thử thách tố chất tâm lý của con người. Chắc hẳn đối với em mà nói thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ nhẻ, nói thế nào cũng là đi ra từ nơi đó mà.”

Long Ngo không nói gì, chỉ nhìn Lôi Thật xem xét hiện trường.

“Bây giờ em cứ xem thôi, tích lũy kinh nghiệm. Đợi em tốt nghiệp thì trực tiếp đến đội hình sự của bọn anh luôn.” Lôi Thật ngồi xổm xuống lật lật thi thể, đưa lưng về phía Long Ngo nói.

“Không cần phải chuyển ngành à?” Long Ngo hỏi. Tuy rằng ngành điều tra hình sự của đại học D không có danh tiếng lắm, nhưng dù sao cũng móc nối với cảnh sát hình sự.

“Không phải em đã học đến năm 2 rồi à, còn chuyển được hả?” Lôi Thật vẫn đưa lưng về phía Long Ngo.

“Chuyển được mà.”

Nghe xong lời này, Lôi Thật cười một tiếng, rồi cuộc cũng dừng tay quay người lại, “Em không nhớ là em đã ở đâu trong mấy năm này à?”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

“Em rút khỏi nơi đó lại không thương không tàn, có nhiều người muốn em, sao còn cần em học chuyên ngành gì nữa, không cần thi công chức luôn.” Lôi Thật chỉ chỉ cảnh sát thực tập đang ngồi xổm ở cửa ới đến xây xẩm mặt mày rồi nói, “Chỉ những người đi theo con đường chính quy mới cần phải thi, như em thì chỉ là chuyện một câu nói thôi.”

“Thế à?” Long Ngo là công dân tốt, học sinh tốt tuân thủ pháp luật, làm theo quy định trong nhiều năm nay, hoàn toàn không ngờ lại như thế này.

Lôi Thật kiểm tra thi thể xong, đứng lên, dường như nhớ ra điều gì đó mới hỏi: “Trước đây em nói bố mẹ em khẳng khẳng muốn em rút lui, vậy họ có cho em làm cảnh sát không?”

Long Ngo ngẩn ra.

“Chắc không phải em chưa hỏi tiếng nào đấy chứ?” Lôi Thật lấy làm kinh hãi.

“Em sẽ hỏi.” Long Ngo ậm ờ.

“Ồi, tự em giải quyết đi, nếu thật sự không được... Thì thôi.” Lôi Thật do dự một lúc lâu, vẫn nói ra. Cảnh sát hình sự vốn cũng không được tính là công việc tốt gì, chính anh ta năm đó cũng dựa vào bầu nhiệt huyết mới vào đây. Bây giờ muốn anh ta kiên quyết kéo Long Ngo vào vũng bùn này, anh ta cũng không thể máu lạnh như thế, vì dù sao Long Ngo cũng là một cô gái. Ngay cả đàn ông mà đi làm cảnh sát hình sự cũng rất khó chịu nổi rồi, một cô gái như cô mà vào thì quả thực không phải là công việc tốt gì.

“Ừm.” Long Ngo nghiêm cái mặt đơ, nhìn không ra biểu tình gì cả.

Pháp y đi vào cửa, đúng lúc Lôi Thật vừa kiểm tra xong. Anh ta đứng lên nhường lại vị trí cho pháp y.

“Đi thôi, nơi này không phải chỗ nói chuyện.” Lôi Thật cời bao tay, vỗ vỗ vai Long Ngo.

Nhìn Lôi Thật làm hết trình tự, mãi đến bảy giờ thì Long Ngo mới chạy về trường. Thời tiết bây giờ càng ngày càng nóng, đã bảy giờ mà trời vẫn chưa tối, sinh viên lui tới cổng trường đều là để ra ngoài vui chơi.

Đến ngay cả Ninh Trùng cũng không về ký túc xá, Long Ngo gửi tin nhắn cho cô ấy, hỏi mấy giờ thì về. Nhìn dáng vẻ của Ninh Trùng rất dễ bị bắt nạt, Long Ngo lo lắng cũng không phải không có lý. Dù sao chưa đến một năm mà đã xảy ra hai chuyện lớn, nên đề phòng ngộ nhỡ, cô quen hỏi nhiều hơn một câu.

Ninh Trùng đang cùng nhóm người Trương Liêu uống bia, ăn đồ nướng. Nhìn thấy tin nhắn Long Ngo gửi đến, cô ấy lập tức nhắn lại là mình đi cùng với Trương Liêu.

Mấy năm gần đây, thân thể của Ninh Trùng mới bắt đầu tốt lên, nhưng thật ra không thể ăn nhiều mấy thứ này. Cũng may Trương Liêu khá thông minh, đi ăn cùng Ninh Trùng mấy lần liền biết rõ thói quen của cô luôn. Có cậu ta ở bên chăm sóc, liền không thành vấn đề.

“Đây chẳng lẽ là em dâu à?” Mấy nam sinh đại học năm 3 ở bên ngoài trường trêu ghẹo.

Ninh Trùng mở to đôi mắt tròn, liếc nhìn Trương Liêu rồi nói: “Anh ấy là anh khóa trên ở khoa em, cổ vũ anh ấy là lẽ tất nhiên mà.”

Câu này không sai, hơn nữa bên cạnh cũng có mấy em gái năm nhất cùng đến cổ vũ nữa. Nhưng người tình mắt đều nhìn ra được vừa nãy Trương Liêu

đã che chở Ninh Trùng nhiều thế nào, cho nên lúc này mới có đám người trên ghẹo.

Khuôn mặt màu lúa mạch của Trương Liêu bị ánh đèn của quán đồ nướng chiếu ra màu vàng, không nhìn ra màu da vốn có. Cậu ho một tiếng rồi nói: “Nói lung tung gì đó, nhiều xiên thế này mà không chặn nổi miệng các cậu à?”

“Ồ ——” Máy người vây quanh cái bàn dài được ghép từ nhiều bàn ngắn than dài một tiếng.

“Được rồi, được rồi. Hôm nay để quán quân của chúng ta mời rượu nào.” Một người bạn cùng đội với Trương Liêu đứng lên chuyển chủ đề trước, mọi người thấy thế đành phải bắt đầu rót cho Trương Liêu.

Đến cuối cùng lúc về, Ninh Trùng đi cùng mấy nữ sinh về phòng, Trương Liêu cũng cùng đám anh em rời đi.

“Chị ơi, em về rồi.” Ninh Trùng đẩy cửa tiến vào.

“Đi uống rượu à?” Long Ngộ ngửi được mùi trên người Ninh Trùng.

“Em uống chút bia, có một chút thôi à.” Ninh Trùng kéo ghế kết bịch bịch ngồi ở trước mặt Long Ngộ. Có lẽ rượu đã lên đầu, chứ bình thường cô ấy làm gì có gan làm thế với Long Ngộ.

“Chị ơi, chị thấy anh Thi là người như thế nào?” Ninh Trùng nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc hỏi.

Long Ngộ lại không nghe ra được điều gì khác thường, cô cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Cậu ấy rất đẹp.”

“Phụt!” Nghe được câu trả lời, Ninh Trùng bụm miệng để mình không cười thành tiếng. Cô ấy thật sự không ngờ là chị cô ấy lại có thể dùng lý do nông cạn như thế để hình dung về bạn trai của mình. Tuy rằng anh Thi Sơn Thanh chính chính xác xác là cực kỳ đẹp trai.

“Tính cách tốt lắm.” Hiếm khi có người hỏi về bạn của mình, nên Long Ngộ nghiêm túc trả lời, “Nhưng có đôi khi rất trẻ con, phải dỗ dành.”

Ninh Trùng mở to hai mắt, cô ấy dần hiểu ra, khó trách chị cô ấy lại có thể giữ được trái tim của anh Thi. Ai mà nghĩ ra được nam thần cao ngạo, lạnh lùng lại có bí mật về tính cách thế chứ.

“Chị ơi, chị thật lợi hại!” Ninh Trùng giơ ngón tay cái về phía Long Ngộ rồi cầm quần áo lên, chân nam đá chân chiêu đi phòng tắm rửa.

Buổi sáng không cần đến đồng hồ báo thức, vừa đến năm giờ Long Ngộ đã tỉnh dậy. Lúc này ký túc xá chưa có nước cũng chẳng có điện. Long Ngộ mở mắt nằm thẳng trên giường, cho đến sáu giờ mới ngồi lên. Tốn mười lăm phút để rửa mặt, Long Ngộ chậm rãi chạy đến sân thể dục.

Lúc này không riêng gì sân thể dục, mà toàn bộ trường học đều vắng vẻ. Lúc Long Ngộ đến sân thể dục thì chẳng thấy ai ở đó, cô nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa mới đến sáu rưỡi.

Long Ngộ đứng ở một bên làm nóng người, nhưng mắt lại quan sát xung quanh. Vừa đến sáu giờ rưỡi, Thi Sơn Thanh ung dung đi đến từ hướng phòng mình. Một tay cậu xách túi, tay còn lại thì dụi dụi mắt, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh ngủ.

Long Ngộ không làm nóng người nữa, mà lập tức đi về phía cậu.

“Nè, rượu.” Thi Sơn Thanh thấy cô lại đây, liền đưa cái túi trong tay cho Long Ngộ. Trong mắt cậu vẫn còn hơi nước, cả người lộ ra mấy phần trẻ con, khiến cho Long Ngộ cũng mềm lòng.

“Cậu vẫn buồn ngủ thì về sớm mà ngủ đi.”

Thi Sơn Thanh cao hơn Long Ngộ nửa cái đầu. Chẳng qua bình thường nhìn nữ sinh cao hơn nam sinh, nên thoát nhìn hai người không chênh lệch nhiều lắm, chỉ khi đứng gần nhau mới nhìn ra được. Lúc này đứng gần, Thi Sơn Thanh khẽ cúi đầu nhìn Long Ngộ.

“Tớ chạy với cậu.” Thi Sơn Thanh nói.

Long Ngộ không từ chối, có điều lúc cô làm nóng người thì thấy Thi Sơn Thanh vẫn đứng đó không chịu nhúc nhích. Long Ngộ thấy kỳ lạ liền hỏi: “Cậu không làm nóng người à?”

Thi Sơn Thanh lắc đầu, môi hồng răng trắng, cười đến là đẹp, “Tớ nhìn A Ngộ chạy là được rồi.”

“... Không phải chạy chung với tôi à?” Long Ngộ cảm thấy vừa nãy mình đâu có nghe nhầm.

“Có mà, trái tim của tớ đang chạy cùng A Ngộ nha ~” Nói xong liền xách cái túi từ tay Long Ngộ về, tựa vào hàng rào bên cạnh nhìn cô.

Long Ngộ nghe được giọng điệu cuối câu của Thi Sơn Thanh thì híp mắt, cuối cùng trước khi chạy còn nói một câu.

“Vạy Thanh Thanh đứng chờ ở đây nhé.”

“Ừm.” Thi Sơn Thanh khép hờ mắt trả lời.

Thì ra uống rượu say và chưa tỉnh ngủ đều biến thành đáng về này ư? Lúc Long Ngo chạy vòng quanh sân thể dục, đã tự tổng kết hành vi nhiều lần của Thi Son Thanh như thế.

Bị gió sớm thổi hơn nửa giờ, Thi Son Thanh mới dần dần tỉnh táo. Nhìn cái người vẫn đang chạy bộ trên sân thể dục, cậu mím môi, rồi đi về hướng căn tin bên cạnh.

Vừa hay Long Ngo chạy tới trước mặt cậu, Thi Son Thanh ra hiệu cho cô hai lần rồi đi thẳng về hướng bên kia.

Lúc sáu rưỡi sáng, căn tin vẫn chưa chuẩn bị xong rất nhiều thứ. Hiện tại đã gần bảy giờ, nhưng cũng chẳng có mấy món để ăn.

Thi Son Thanh vẫn mua sữa đậu nành và bánh bao đậu, chẳng qua lần này mua hai phần. Đợi lúc cậu xếp hàng mua về rồi, Long Ngo vẫn còn đang chạy.

Trên chân tay của A Ngo dường như có cột thứ gì đó, Thi Son Thanh ôm đồ ăn sáng, nhìn bóng dáng của Long Ngo trầm nghĩ.

Bởi vì khi chạy ngang qua đã thấy những thứ trong tay Thi Son Thanh, nên Long Ngo dứt khoát kết thúc sớm, chứ bình thường cô thường chạy trong một tiếng.

“A Ngo, này.” Thi Son Thanh thấy Long Ngo đi qua thì lập tức đưa đồ ăn sáng. Cô ấy chạy lâu như vậy, mà trên mặt lại chẳng có bao nhiêu mồ hôi.

“Cảm ơn.” Long Ngo thở mạnh hai hơi, rồi cũng tựa vào hàng rào như Thi Son Thanh, bắt đầu ăn sáng.

“A Ngo, cậu cột cái gì vào tay chân mình thế?” Thi Son Thanh uống một ngụm sữa đậu nành hỏi.

Long Ngo vươn một tay ra cho Thi Son Thanh nhìn rồi nói: “Cái này à? Là khối chì.”

“Nặng lắm không?” Thi Son Thanh vươn một ngón tay ra chọc.

Thể chất của Long Ngo rất tốt, ít nhất là vào ba năm trước đã khác hẳn người bình thường. Cho dù hiện tại không còn huấn luyện cường độ cao nữa, thì chút trọng lượng ấy đối với cô mà nói là không đáng kể.

“Bình thường, không nặng lắm.” Long Ngo trả lời.

Hai người im lặng đứng đó ăn hết đồ ăn sáng, rồi rời sân thể dục để vứt rác. Long Ngo xách theo túi cùng Thi Son Thanh đi lung tung không có mục đích.

“Thi Son Thanh này, sau khi cậu tốt nghiệp sẽ làm gì?” Long Ngo đột nhiên hỏi một vấn đề khá tầm thường.

Thi Son Thanh không trả lời ngay, ngược lại cậu cau mày không biết đang nghĩ gì.

Cậu không thích Long Ngo cứ gọi thẳng họ tên mình như thế. Cậu đã bắt đầu gọi Long Ngo bằng biệt danh, nhưng tạm thời lại không nghĩ ra muốn Long Ngo gọi mình là gì. Thi Son Thanh không nghĩ ra được liền dứt khoát hỏi Long Ngo luôn.

“Vậy tôi gọi cậu là Thanh Thanh nhé?” Long Ngo hỏi thử.

“Không được!” Thi Son Thanh không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp cự tuyệt, nói xong liền hơi hối hận, “Gọi tên khác đi, tên này... Tên này không được.”

Thanh Thanh chỉ thuộc về một người. Hàng lông mày đẹp của Thi Son Thanh nhíu lại rất chặt, thật sự rất rầu.

Long Ngo lại chẳng thấy xấu hổ, cô giật giật khuôn mặt cười nói: “Vậy A Thanh nhé. Cậu gọi tôi là A Ngo, tôi gọi cậu là A Thanh.”

“À.” Thi Son Thanh không nói không nữa. Cậu cảm thấy mình đã thật sự khiến Long Ngo sượng mặt.

“Vừa nãy cậu có hỏi tôi một câu.” Thi Son Thanh dừng bước, trả lời câu hỏi vừa nãy của Long Ngo giống như lấy lòng, “Tốt nghiệp là tôi sẽ đến công ty của nhà để trợ giúp, trở thành một đối tác chuyên nghiệp.”

“Thật à?” Long Ngo như có điều suy nghĩ, “Thành tích của cậu tốt như thế, nhất định sẽ làm được.”

“A Ngo đã nghĩ sẽ làm gì chưa?” Ngữ khí của Thi Son Thanh vẫn như bông, dường như đang sợ Long Ngo giận vì chuyện lúc này.

“Rồi.” Long Ngo vẫn luôn nhạy cảm với cảm xúc của Thi Son Thanh, thấy cậu như thế thì trong mắt liền hiện ý cười, “A Thanh, tôi không giận đâu.”

Nói xong, Long Ngo nhin không được mà đưa tay sờ lên mắt của Thi Son Thanh. Cô vẫn luôn cảm thấy đôi mắt của Thi Son Thanh dường như có sao trời trong đó. Hơn nữa lúc cậu nhìn vào người khác, vừa sâu sắc mê người lại thuần khiết.

Thi Son Thanh chưa từng bị người ta đối xử như thế, trong lúc nhất thời đã sững sờ tại chỗ, mặc Long Ngo sờ lên.

“Mắt cậu thật đẹp.” Long Ngo thấp giọng nói.

“Ừm, thật không?” Đầu Thi Son Thanh như nổ “Àm” một tiếng. Khuôn mặt đẹp trai của cậu hiện lên tầng đỏ ửng, tay chân cũng không biết phải đặt ở đâu.

Long Ngo cũng là bị ma xui quỷ khiến, hai người theo đuổi tâm tư của mình, thế mà đứng đó bất động cả buổi.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Kể từ sau buổi sáng hôm đó, hai người lại bắt đầu mất tự nhiên lần nữa. Đúng là lạ lùng, gần đây bọn họ luôn vì đủ loại chuyện mà xuất hiện khoảng cách.

Nói chuyện thì vẫn nói, nhưng về mặt lại không được tự nhiên cho lắm. Trương Liêu ngày thường rất thích đi khắp phòng học, có lần còn sang chỗ họ hỏi có phải bọn cậu cãi nhau không đấy.

Lần này hai người không vội làm lành với đối phương. Hằng ngày cứ theo tuần tự lên lớp, tan học lại vội vàng đi làm chuyện riêng của mình. Thi Son Thanh đã dần tiếp nhận chuyện trong công ty, còn Long Ngo rảnh rỗi thì đi theo Lôi Thật đến đồn cảnh sát. Lôi Thật thậm chí còn tìm cho cô hai bộ đồng phục cảnh sát để tô điểm bên ngoài.

Nhìn một đám người nằm kêu rên dưới đất, Lôi Thật lắc bộ quần áo, cười nói: “Long Ngo của chúng ta ra tay đúng là gọn gàng.”

Long Ngo không nói gì, chỉ cúi đầu cài lại hàng cúc vì vừa nãy làm động tác quá khích mà bị bung ra. Cô chán dài người lại không thích nói chuyện, đồng phục cảnh sát mặc trên người rất có sức sống. Nhìn như cảnh sát tốt trong mấy video tuyên truyền, chẳng giống Lôi Thật, nhìn còn xã hội hơn cả đám người nằm trên đất.

Cậu cảnh sát thực tập đi theo Lôi Thật nghe thấy Lôi Thật nói thế thì âm thầm bĩu môi. Trong mắt cậu ta thì cục phó đã xem Long Ngo là tay chân rồi, có cô ở đây, cũng bớt mấy cảnh sát đi theo.

Để những cảnh sát bên ngoài vào áp giải đám người này ra xe cảnh sát, Lôi Thật bá vai Long Ngo đi ra ngoài như hai người anh em tốt.

“Ngày mai có việc, không tới được đâu.” Long Ngo từ tốn nói.

“Ừ, buổi tối có muốn đến nhà anh ăn cơm không, chị dâu em cứ nhắc em mãi.” Long Ngo không được tính là cảnh sát chính thức, vì cô quen biết với cục trưởng và anh ta nên mới được vào. Vì thế, về cơ bản là cô có thể rút ra bất cứ lúc nào.

“Không được rồi, buổi tối phải về trường vì có tiết.” Nếu Long Ngo đã quyết định sau này sẽ làm cảnh sát hình sự, thì hiện tại ngoài phải chờ được tốt nghiệp, thì cô vẫn cần học hỏi thêm về phương diện trinh sát hình sự. Ở đại học có thể học thêm một ngành, tuy rằng đã lỡ thời gian nhưng thảo luận lại với nhà trường cũng không phải không thể được. Trước đó Long Ngo đã báo danh rồi, bây giờ cô sẽ bắt đầu đi học vào buổi tối.

Giáo viên ngành trinh sát hình sự của đại học D được mời từ trường cảnh sát bên cạnh, có kinh nghiệm phong phú, trước đây cũng theo một đường mà thành cảnh sát có thâm niên. Bởi vì bản thân có bằng cấp cao, nên sau khi về hưu rảnh rỗi liền dứt khoát đi dạy học. Long Ngo đi theo ông ấy cũng có thể học được không ít thứ. Dù sao cũng là cảnh sát hình sự già đã làm việc được mấy chục năm, ông ấy giống như một văn kiện sống vậy, lời ra bất kỳ một vụ án nào cũng đã đủ cho bọn họ suy nghĩ thật lâu. Bên Lôi Thật đa phần cũng chỉ học được vài chuyện nhỏ nhặt, nhiều nhất chỉ là xử lý đám côn đồ cầm vũ khí đi cướp giật giống hôm nay mà thôi, không thường gặp những vụ án lớn.

Ban ngày mà không có lớp thì Long Ngo đi theo Lôi Thật, buổi tối cũng phải đi học nên ngoại trừ nói chúc ngủ ngon, thì trong một tuần Long Ngo chẳng nói được mấy câu với Ninh Trường. Thi Son Thanh cũng bận, chỉ có lúc lên lớp là hai người mới có thể gặp nhau, có đôi khi cả ngày cũng không hề nói chuyện với nhau.

“Alô, bố ạ. Dạ, ngày mai con về.” Long Ngo gọi điện thoại về nhà, nghe bố cô cần nhà cần nhân xong lại chuyển cho mẹ cô nói mà không biết chán. Cô cup mắt im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng còn đáp lại vài câu.

“Chị ơi, chị phải về nhà ạ?” Ninh Trường thấy Long Ngo cúp điện thoại liền hỏi.

“Ừ” Mai là thứ bảy, cô muốn nói với bố mẹ về chuyện sau khi tốt nghiệp.

“Ồ ——” Ninh Trường bất mãn kéo dài giọng. Cả tuần nay cô ấy chưa được nói chuyện với Long Ngo, còn định thứ bảy sẽ ra ngoài chơi với chị cô ấy nữa cơ.

Trần Tú dạy văn, Long Hoàng dạy toán, khác một chút so với ngành của Long Ngo. Cho dù ở cùng một trường, nhưng bọn họ cũng không biết nhiều về

tin tức của cô lắm. Năm đó lúc Long Ngo đến nguyện vọng thi đại học, đã đổi thành đại học D, chọn ngành tài chính có điểm cao nhất. Không phải cô thích ngành ấy, mà chỉ muốn tối đa hóa điểm số của mình càng nhiều càng tốt, không thì bố mẹ cô chắc chắn sẽ thấy khổ sở hơn.

Biết Long Ngo sẽ về, Long Hoành mua rất nhiều thức ăn về nấu, còn Trần Tú ở bên giúp một tay. Tay nghề của Long Hoành rất tốt, hàng xóm xung quanh tình thoảng sẽ đến lĩnh giáo một phen. Đáng tiếc con gái ông ấy đã lớn thế rồi, mà ông ấy lại không biết con gái thích ăn món gì, chỉ biết cô không thích đồ ngọt mà thôi. Trần Tú cũng từng an ủi Long Hoành rằng, Long Ngo không kén ăn, cái gì cũng ăn được, Long Hoành làm món gì con bé đều ăn hết.

“Này, có phải con gái về rồi không?” Long Hoành giảm lửa, nghiêng tai nghe ngóng rồi nói.

“Để tôi đi xem.” Trần Tú bê chén đĩa nói.

Trần Tú ra ngoài liền thấy quả nhiên là Long Ngo đã về, đang thay giày trước cửa.

“Ngo Ngo, con gầy đi đấy.” Đôi mắt của Trần Tú lập tức đỏ hoe khi nhìn Long Ngo.

“Mẹ.” Long Ngo đặt đồ uống trong tay lên bàn, thành thực nói: “Con đâu có gầy ạ.”

“... Con, đứa nhỏ này!” Lời tình cảm của Trần Tú liền bị chặn lại bởi khuôn mặt đơ đang nghiêm và câu trả lời thành thật của Long Ngo.

“Bố.” Long Ngo đi đến nhận lấy cái đĩa trong tay Long Hoành.

“Về rồi đấy à?” Long Hoành rút cuộc cũng là đàn ông, ít khi để lộ tình cảm. Ông ấy cười với Long Ngo, trong mắt đều là từ ái.

Đội đồ ăn đều đã bung lên hết, Long Hoành mới cời tạp dề rồi ngồi vào bàn.

Long Ngo không nói với bọn họ về quyết định của mình ngay từ đầu, vì sợ rằng bọn họ không thể ăn ngon miệng, nên dứt khoát đợi ăn cơm xong rồi mới nói cho bọn họ biết.

Có thể nghĩ đến mặt này là Long Ngo đã cố gắng hết sức rồi. Chờ cơm nước xong xuôi, cô liền nói thẳng là mình muốn làm cảnh sát hình sự sau khi tốt nghiệp. Ngay cả cơ hội trì hoãn cũng không để lại cho Trần Tú và Long Hoành.

“Ngo Ngo, con vừa nói gì thế?” Trần Tú sững sốt nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

“Sau khi tốt nghiệp con sẽ làm cảnh sát hình sự, ở đồn cảnh sát thành phố ạ.” Long Ngo kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Long Hoành không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ không biết là đang suy nghĩ gì.

“Con, đó đâu phải ngành của con.” Trần Tú vẫn vùng vầy.

“Thời gian trước con đã báo danh vào ngành trình sát hình sự rồi ạ.” Long Ngo nói tiếp.

Trần Tú nhìn Long Ngo, môi run lên, “Nhất định phải làm cảnh sát hình sự hả con? Cảnh sát không được sao?” Cảnh sát hình sự và cảnh sát là hai khái niệm.

Long Ngo lắc đầu.

“Con gái muốn thì cứ kệ con đi.” Long Hoành quay sang nhìn Long Ngo, rồi nói với Trần Tú.

Trần Tú sao có thể cam lòng từ chối được, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Long Ngo nói ra nguyện vọng của mình. Nhưng...

“Ngo Ngo, mẹ chỉ có một đứa con gái là con thôi...” Những giọt nước mắt mà Trần Tú cố nén lại từ lúc Long Ngo bước vào cửa rồi cuộc cũng rơi xuống, “Mẹ chỉ muốn con sống tốt và khỏe mạnh con à.”

Lần đến bệnh viện phải chứng kiến Long Ngo nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt khi trước, Trần Tú đã hận không thể để chính mình nằm ở đó. Khi ấy bà đã luôn hối hận, vì sao lại nghe theo lời nói của bạn mà đưa Long Ngo vào quân đội. Bởi vì những năm ấy Long Ngo vẫn luôn trầm tĩnh, nên vợ chồng bọn họ chỉ nghĩ rằng con gái mình hướng nội. Họ nghĩ cho con gái tham gia quân ngũ sẽ sáng sủa hơn một chút. Ai mà biết... Ai mà biết sẽ thành thế này chứ.

Đến bây giờ Trần Tú vẫn thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy Long Ngo nằm trong bệnh viện, cả người đều là máu.

Long Ngo trầm mặc, cô không biết nên nói như thế nào nữa. Từ nhỏ cô đã không thể nhìn mẹ mình khổ sở, bằng không thì năm đó cũng sẽ không ra ngoài sửa nguyện vọng vào lúc nửa đêm, tuy rằng sau đó mẹ cô lại càng khổ sở hơn.

“Đã nghĩ kỹ chưa con?” Long Hoành đã bình tĩnh lại, bắt đầu hỏi rõ tình hình. Trần Tú cũng không ngăn cản nữa, bà ấy không thể không để Long Ngo đi.

“Dạ, đã nói xong với người bên cục rồi ạ.” Long Ngo gật đầu rồi nói.

“Rảnh thì về thăm nhà nhé.” Long Hoàng và Trần Tú không thường tìm cô lúc ở trường, họ không có thời gian, chỉ cuối tuần mới rảnh.

“Dạ.”

Vì sự ảnh hưởng của chuyện này, nên cuối tuần nào Long Ngọ cũng về nhà ở, Trần Tú muốn trò chuyện với cô nhiều hơn.

“Tiểu Ngọ này, anh họ xa của con gần đây muốn về nước đấy, con đã biết chưa?” Long Hoàng mới trở về từ nhà vị giáo sư bên cạnh, thấy Long Ngọ liền hỏi.

“Anh ấy có gửi tin nhắn cho con rồi ạ, bảo con ra sân bay đón.”

Trần Tú đang ngồi ở sô pha thử đan áo len, nhưng vì tay chân vụng về nên cả nửa ngày chỉ đan sợi len thành to to nhỏ nhỏ. Bà để sợi len xuống rồi hỏi: “Khi nào Khắc Phương mới về thế con?”

“Anh ấy nói có lẽ là tuần sau, khi nào về sẽ gọi cho con.” Long Ngọ cũng ngồi trên sô pha để giúp. Hai mẹ con đáng thương đều vụng tay, Long Ngọ mò mẫm, nhưng dùng súng lại rất lưu loát.

“Đưa tôi đi.” Long Hoàng nhìn không vừa mắt nên bảo Long Ngọ ngồi sang bên cạnh, còn mình thì thuần thục tháo mỗi len ra, sau đó lượn kim đan hai vòng, nhanh nhẹn đan một hàng trên kim.

“...” Trần Tú nhìn cả buổi cũng không hiểu được, dứt khoát bỏ hết đồng len trong lòng lên đùi Long Hoàng rồi nói: “Tôi muốn đan cho Ngọ Ngọ một chiếc áo len, Tiểu Thư hàng xóm nói tự tay đan thì áo len sẽ ấm hơn.”

Hàm ý trong lời này là nhất định phải đan cho Long Ngọ một chiếc áo len, nhưng Trần Tú lại không đan được. Đoán chừng là hết mùa đông bà ấy cũng chưa đan nổi cái tay áo đầu, nhiệm vụ này chỉ có Long Hoàng mới có khả năng hoàn thành.

Long Hoàng không phản bác, một người đàn ông cúi đầu bắt đầu đan áo. Từ trước tới nay Trần Tú luôn được nuông chiều, lúc nhỏ thì được bố mẹ cưng chiều, sau khi kết hôn lại có Long Hoàng nâng như nâng trứng. Chẳng qua ngoài trừ tay hơi vụng, thì bà ấy ít khi lộ vẻ yếu ớt.

“Bố mẹ, con về phòng trước đây ạ.” Long Ngọ thấy chẳng có việc gì làm, nên muốn về phòng mình.

Vừa nằm xuống, di động liền reo. Long Ngọ ngồi dậy cầm điện thoại qua nhìn, là Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh mới trở về từ công ty, cậu không quay về trường mà đến căn nhà mình đã mua ở gần công ty. Cậu nghịch đi động một lúc, vẫn gửi cho Long Ngọ một tin nhắn, hỏi rượu uống được không.

Long Ngọ chưa kịp uống. Cô không rượu nghiện, chỉ thỉnh thoảng rảnh rồi mới uống mà thôi, mấy ngày nay bận rộn nên căn bản chưa đụng tới.

Nghĩ một lúc, Long Ngọ dứt khoát gọi điện cho cậu để giải thích.

“Vẫn chưa uống à?” Sau khi Thi Sơn Thanh nghe xong, liền làm bằm nói.

“Gần đây hơi bận.” Long Ngọ đã leo xuống giường, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Thi Sơn Thanh day day ấn đường, trên khuôn mặt đẹp trai đều là vẻ mệt mỏi. Cho dù công ty là của bố cậu, nhưng ở dưới lại có một đám cáo già luôn bắt nạt vì cậu còn trẻ, cứ muốn ngáng chân.

“Phải chú ý thân thể.” Thi Sơn Thanh cũng bận, nhưng không nhận được mà dằn dò một câu.

“Biết rồi, cậu...”

“Cậu...”

Hai người không hện mà cùng muốn nói gì đó, cuối cùng lại đều im lặng.

“Nghỉ ngơi sớm đi” Thi Sơn Thanh nói.

“Ừ, ngủ ngon.”

Đặt điện thoại xuống, Long Ngọ ngồi trên ghế thêm một lúc. Khi vừa leo lên giường nằm tiếp, di động lại đổ chuông.

Là Long Khắc Phương.

“Anh?”

“Tiểu Ngọ chưa ngủ à?” Giọng nam trầm thấp xuyên qua điện thoại truyền đến từ nước Mỹ xa xôi.

“Chưa.”

“Quá tốt rồi, em gái thân yêu ơi, thứ năm có rảnh không? Tôi đón thẳng anh tội nghiệp không ai thương là anh đi ~” Gương mặt của Long Khắc Phụng dưới ánh mặt trời của nước ngoài càng thêm khôi ngô, nhưng lời nói lại buồn nôn thấy gớm. Dù sao người nước ngoài cũng nghe không hiểu mình đang nói gì, nên Long Khắc Phụng chẳng sợ.

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Long Ngo không có lớp vào sáng thứ Hai, nhưng buổi chiều thì cả ba người đều có lớp, Long Hoành liền chở cả nhà đến trường.

Diện tích của trường đại học D cũng có thể được xem là lớn nhất cả nước. Nơi ba người cần đến là một chặng dài, Long Ngo dứt khoát xuống ở cổng, chuyển sang xe của trường để đi.

Ninh Trùng đang đứng đợi ở tòa nhà giảng dạy với cuốn sách mà chiều Long Ngo phải học, Long Ngo vừa tới liền thấy cô ấy ngay.

“Tiểu Trùng.” Long Ngo đi đến nhận lấy sách.

“Chị ơi, em không tìm được vở của chị.” Buổi chiều Ninh Trùng không có lớp, lần này là cố ý mang sách đến cho Long Ngo.

“Không tìm được thì thôi, xí chị mượn của bạn cũng được.” Long Ngo không hay chép bài, có cuốn vở dày chỉ dùng để làm vở nháp. Hai tiết buổi chiều đều có liên quan đến tính toán, rất cần vở nháp.

“Vậy em đi đây.” Ninh Trùng còn có hoạt động câu lạc bộ vào buổi chiều.

Long Ngo bị tắc đường trong lúc đến trường, nên đợi cô vào lớp thì chỉ còn chưa đến mười phút là vào học. Thi Sơn Thanh vẫn tới sớm hơn cô, có điều cậu không xem sách như trước đây, mà nằm úp sấp trên bàn, cả người rất lười biếng.

Mặt cậu hướng ra ngoài, nên Long Ngo có thể nhìn thấy rõ lông mi đen dày của cậu. Cô nhẹ tay nhẹ chân ngồi vào ghế bên cạnh, Thi Sơn Thanh đã mở mắt ra.

Không có vẻ mơ màng như tưởng tượng, lúc này đôi mắt của Thi Sơn Thanh vô cùng sắc bén. Nhưng chỉ trong nháy mắt, khi nhìn thấy là Long Ngo thì cậu lại khôi phục dáng vẻ cậu ấm chanh sả ban đầu.

“Chào buổi chiều.”

“Chào, cậu thức đêm à?” Long Ngo hỏi. Làn da của Thi Sơn Thanh rất trắng, làm nổi bật rõ quảng thâm dưới mắt. Cô thường hay ngủ sớm dậy sớm, nên rất không tán đồng chuyện thức đêm.

“Tôi qua có việc phải xử lý nên ngủ trễ.” Thi Sơn Thanh không hề giấu giếm mà nói sự thật.

Long Ngo đang muốn nói gì đó thì giáo viên đã đến trước cửa, nên đành phải ngưng lại.

Vào học được nửa tiết, giáo viên bắt đầu mở bài Power Point lên. Mấy câu đầu Long Ngo tính nhắm cũng ra, nhưng đến mấy câu sau thì càng ngày càng dài, không thể nhớ hết.

Long Ngo đành phải quay đầu mượn giấy của Thi Sơn Thanh: “Có thể xé cho tôi hai tờ giấy không? Tôi quên mang vở nháp rồi.”

“Ừ.” Thi Sơn Thanh cúi đầu lên tiếng, cup mắt xé mấy tờ giấy trong cuốn vở cho cô.

Viết đề bài lên giấy xong, Long Ngo nhìn chữ mình rồi đực người ra. Cô biết giữa bạn bè sẽ có mâu thuẫn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không biết tại sao lại sinh ra mâu thuẫn, hai người đã nói chuyện lại bình thường nhưng thiếu đi không khí hài hoa lúc trước. Cô học nhảy lớp nên chưa từng chơi với bạn cùng lứa, trên cơ bản là chưa từng có bạn, nên đối với những tình huống như thế này thì tay chân liền không biết để đâu.

Hình như anh họ xa có rất nhiều bạn, Long Ngo dùng bút chọc vào giấy nghĩ thế, thứ Năm đi đón anh ấy phải hỏi ngay mới được. Khó khăn lắm mới có một người bạn, Long Ngo không muốn mất đi phần tình cảm này.

Mấy tiết trong học kỳ này đều tập trung vào thứ Ba và thứ Sáu, thời gian còn lại rất thoải mái, hoặc không có lớp vào buổi sáng hoặc không có lớp vào buổi chiều, cả ngày thứ Năm đều trống. Long Khắc Phụng lên máy bay liền gửi tin nhắn cho Long Ngo, nói có lẽ là mười giờ sáng thứ Năm sẽ đến nơi,

bảo cô ra sân bay đón.

Long Khắc Phụng ra nước ngoài đã gần năm năm, cũng có về đây hai lần. Vì thành phố Hải thay đổi quá nhanh, mà bố mẹ anh ấy lại không ở đây nên lần nào cũng bảo Long Ngộ đi đón. Những đứa em khác của anh ấy rất muốn ra sân bay đón, nhưng Long Khắc Phụng cứ thích Long Ngộ đón thôi.

“Em gái à, anh xuống máy bay rồi này, em đang ở đâu thế?” Long Khắc Phụng ngồi trên ghế ở sảnh, đeo kính râm, bắt chéo đôi chân dài. Trông anh ấy như một ngôi sao nổi tiếng, khiến không ít người xung quanh tự hỏi không biết là sao nam nào đến sân bay chụp hình.

“Em ở lối ra phía đông tầng hai.” Long Ngộ đang đứng ở tầng hai nhìn xung quanh. Cô dựa theo thời gian và địa điểm mà Long Khắc Phụng đã gửi cho cô trước đó, nhưng không thấy bóng dáng Long Khắc Phụng đâu cả.

“Ái chà, anh quên nói với em là anh đến sớm một tiếng rồi.” Long Khắc Phụng chợt nhớ lại tin nhắn mình đã gửi, liền đứng lên kéo hành lý đi về phía đông.

Người nhà họ Long ai cũng có một đôi chân dài, Long Khắc Phụng càng không ngoại lệ. Anh ấy chỉ bước vài bước là đến lối ra phía đông, Long Ngộ cũng đang đi xuống từ tầng hai.

“Anh.” Thấy Long Khắc Phụng đang nhìn xung quanh, Long Ngộ tiến lên gọi.

Long Khắc Phụng xoay người, thấp cằm xuống, lộ một phần đôi mắt qua khe hở của kính râm. Rõ ràng là động tác thô tục lại được anh ấy làm như tự nhiên mà thành, không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai.

“Em gái này.” Ngữ khí của Long Khắc Phụng có vẻ nặng nề, “Mấy năm nay em đã làm gì vậy?”

Long Khắc Phụng là người mà Long Ngộ thân thiết nhất trong thế hệ của bọn họ, điều này là dựa bản lĩnh tự quyết siêu mạnh của Long Khắc Phụng. Một mình anh ấy có thể diễn rất nhiều nhân cách, ở chung với kiểu người ba ngày chẳng nói nổi hai câu như Long Ngộ lại không hề vô vị. Đương nhiên không phải ở trước mặt ai Long Khắc Phụng cũng đều như vậy, ở trong mắt người khác, anh ấy vẫn là một người đàn ông đẹp trai và chừng mực. Về phần truyện tranh thiếu nữ hường phấn, chẳng thể liên hệ nổi tới anh ấy.

Năm đầu tiên Long Ngộ đi làm lính, Long Khắc Phụng có vẻ nhìn qua. Lúc đó anh ấy cảm thấy sát khí trên người Long Ngộ càng ngày càng nặng, chỉ đứng một góc nhưng không thể không khiến người ta chú ý, hoàn toàn khác ngày trước. Anh ấy đã từng nói với Long Hoành rằng, tham gia quân ngũ với Long Ngộ mà nói có thể không phải là chuyện gì tốt.

Bây giờ xem ra, lại chẳng hề có chuyện như vậy. Ánh mắt của Long Khắc Phụng di chuyển vài vòng trên người Long Ngộ, cô em gái thân yêu của mình hình như đã giống người hơn rồi.

Long Khắc Phụng chưa nhìn thấy dáng vẻ của Long Ngộ lúc mới rút khỏi quân đội vào năm ngoái, khi đó Long Ngộ tựa như một cây đao đã tuốt vỏ, rất áp bức người khác.

“Ồ trong quân đội.” Long Ngộ kiên nhẫn nói.

Chẳng lẽ anh lại không biết em ở trong quân đội. Long Khắc Phụng nói xấu trong lòng xong lại cười ha ha, “Xem ra chỗ đó cũng không tệ lắm nhỉ.”

“Anh muốn về nhà hay qua nhà em?” Long Ngộ chủ động giúp Long Khắc Phụng kéo vali hành lý. Từ nhỏ Long Khắc Phụng đã luôn tỏ vẻ yếu ớt trước mặt cô, chẳng khác gì một đứa con gái.

“Gặp chú thím trước đã, dù sao nhà anh cũng đâu có ai.” Long Khắc Phụng cũng chẳng thấy xấu hổ, thoải mái để Long Ngộ kéo vali.

Trần Tú có lười nên không ở nhà, một mình Long Hoành thu xếp để tiếp đón cháu mình. Thấy Long Khắc Phụng đã đến, ông ấy liền chào hỏi một tiếng.

“Chú ơi, để cháu giúp chú nhé.” Long Khắc Phụng vén tay áo muốn vào bếp.

Đàn ông nhà họ Long đều là một tay cao thủ nấu nướng, nên Long Ngộ chỉ đứng đó không nhúc nhích. Cô di truyền từ mẹ cô, rất dở việc nhà.

“Không cần đâu, cháu vừa về thì đi nghỉ ngơi một lúc đi.” Long Hoành không cho làm, mà tự mình vào bếp.

Long Khắc Phụng lập tức nằm trên sofa giả chết, còn chỉ huy Long Ngộ đi rót nước cho mình. Long Ngộ có việc muốn hỏi anh ấy, nên cũng không so đo mà trực tiếp đi rót nước.

“Trong nhà hết đồ uống rồi, anh đi mua với em đi.” Long Ngộ dằn mặt nói.

“Phụt ——” Long Khắc Phụng vừa uống nước vào miệng lập tức phun ra, “Với em?”

Long Khắc Phụng lén chùng nãy nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến chữ đó từ miệng Long Ngộ, không thể không giật mình.

“Ừ.”

Long Khắc Phụng nhìn Long Ngộ với vẻ nghi ngờ không thôi, “Em xác định là muốn anh đi ‘với’ em?”

Long Ngọ gật đầu, ánh mắt hết sức nghiêm túc.

“Đi, đi thôi.” Ánh mắt mà Long Khắc Phương nhìn Long Ngọ giống như nhìn bọn buôn người vậy, sợ cô lừa mình.

Hai người nói với Long Hoàn một tiếng rồi ra ngoài. Ở tầng dưới cách nhà bọn họ không xa có một cửa hàng tiện lợi, ngoài năm trăm mét thì có một siêu thị cỡ lớn. Long Khắc Phương vốn nghĩ rằng họ sẽ xuống cửa hàng tầng dưới để mua, kết quả Long Ngọ lại chẳng liếc nhìn nó một cái đã đi thẳng ra ngoài tiểu khu.

“Cửa hàng ở đây mà, em đi đâu đấy?” Long Khắc Phương không biết em gái mình muốn làm gì, bất thành linh lại xử sự như thế thật quá dọa người. Chẳng lẽ đã làm rách lòng người ta trước đó?

“Đồ ở đây không vệ sinh, bọn mình ra siêu thị bên ngoài mua.” Long Ngọ đã nghĩ ra lý do xong xuôi trước khi ra ngoài.

“...” Long Khắc Phương liếc mắt nhìn kệ hàng gọn gàng sạch sẽ trong cửa hàng. Hàng hóa ngăn nắp mà, không hiểu Long Ngọ từ đâu lại có cái suy nghĩ đó.

“Khụ, Tiểu Ngọ này, em có chuyện gì hả?” Đi được một lúc, Long Khắc Phương thử hỏi một câu.

“Ừ, có chút việc muốn hỏi anh.” Long Ngọ nói xong câu này thì không nói gì tiếp, mà cẩn thận quan sát hai bên rồi chậm rãi qua đường.

Mãi đến khi thấy mặt tiền siêu thị, Long Ngọ mới mở miệng.

“Anh ơi, nếu anh mà có mâu thuẫn với bạn thì sẽ làm gì?”

“?” Thần kinh của Long Khắc Phương chấn động, “Tiểu Ngọ, em có bạn á?”

Không thể trách anh ấy thấy lạ được, từ nhỏ Long Ngọ đã lầm lì, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy cô qua lại với ai.

“À!” Long Khắc Phương bỗng nhiên hiểu ra, “Lúc trước chú có gọi điện thoại cho anh nói em dẫn bạn về nhà, nghe chú nói là một cô bé ngoan ngoãn.”

Long Ngọ nhú mày, “Không phải, em chỉ xem em ấy là em gái.”

Nói xong hai người cũng vào siêu thị. Long Ngọ đi thẳng đến khu đồ uống lấy mấy bình nước lớn, “Gần đây em với cậu ấy là lạ.”

“Bạn bè ấy mà, có việc thì ra ngoài uống một bữa, thù oán gì nữa.” Trên khuôn mặt anh tuấn của Long Khắc Phương đầy vẻ bà tám. Có thể được em gái mình gọi là bạn, còn có thể khiến em ấy nói nhiều đến khác thường như vậy thì chắc chắn không phải bạn bè bình thường.

Long Khắc Phương chuyển đề tài, “Chẳng qua nữ sinh các em lại không nhất định sẽ thế. Nữ sinh quá nhạy cảm, không thể dùng chiêu này được.” Anh ấy đang muốn dụ Long Ngọ nói ra quá trình kết bạn của cô, thế mà chỉ một câu của Long Ngọ đã trực tiếp khiến Long Khắc Phương đứng khựng tại chỗ.

“Cậu ấy là nam sinh.” Long Ngọ quay đầu nhìn anh mình rồi nói, “Chắc uống một chút sẽ ổn.”

“Tư lượng của cậu ấy không được tốt lắm.” Long Ngọ lăm bắm một câu.

Long Khắc Phương hít một hơi thật sâu, trấn định lại liền ôm vai Long Ngọ đến quầy thu ngân để tính tiền.

“Em gái này, không ngờ em lại có thể giành trước anh mình đấy.” Long Khắc Phương vẫn thấy thật khó tin. Một nam thanh niên hoạt bát sáng sủa, trông cũng đẹp trai như mình còn chưa có bạn gái. Mà đứa em gái suốt ngày nghiêm cái mặt đơ như muốn ăn thịt người của mình lại đã có bạn trai, đôi tình nhân lại còn đang giận dỗi nữa cơ đấy.

Nếu là trước đây Long Ngọ sẽ không để Long Khắc Phương dựa vào mình thân mật như vậy, quá lắm thì cũng chỉ cho anh ấy một phút đồng hồ. Chẳng qua vì đang học hỏi kinh nghiệm nên Long Ngọ đành phải nhịn, mặc anh ấy ôm vai ra khỏi siêu thị.

Long Khắc Phương bắt đầu hỏi cặn kẽ quá trình “Kết bạn” của Long Ngọ. Long Ngọ nghĩ đó là chuyện cần thiết, nên bắt đầu kể lại từ lần đầu tiên nhìn thấy Thi Sơn Thanh.

“Nói như vậy, lần đầu tiên gặp nhau em đã chủ động ngồi bên cạnh cậu ta?” Long Khắc Phương cảm thấy mình đã quá xem thường Long Ngọ rồi.

“Ừ.” Long Ngọ thừa nhận một cách gọn gàng dứt khoát. Lúc đó mới bắt đầu đi học lại, lần đầu tiên thấy Thi Sơn Thanh thì cô đã có hảo cảm với cậu rồi, cho nên mới đến ngồi bên trên cậu.

Hai người một người nói một người hỏi, đều đắm chìm trong thế giới của mình. Long Khắc Phương khiếp sợ vì sự mạnh dạn và cởi mở của em gái mình, còn Long Ngọ thì nhớ tới Thi Sơn Thanh, nên trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt liền được bao phủ bởi nụ cười nhạt. Cô hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông đang che dù ở phía đối diện xéo với mình.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47

Bởi vì đối tác của công ty ở tại đường Khải Minh, nên trợ lý Trương lái xe đưa Thi Sơn Thanh đến đó để ổn định quan hệ với đối tác, thật ra là để quen mặt đối phương mà thôi.

Tiểu khu ở đường Khải Minh được xây dựng từ mười năm trước, năm đó được xem là khá tốt, chỗ đậu xe cũng đầy đủ, nhưng hiện tại xem ra đã tính đến chuyện giải phóng mặt bằng rồi. Chắc hẳn bên đối tác thấy hoài niệm, nên cứ ở đây mãi. Trợ lý Trương vừa đưa Thi Sơn Thanh lên, định xuống dưới trông chừng thì phát hiện bánh xe trước bị hư.

Trợ lý Trương hết cách đành gọi điện thoại cho người ta đến kéo đi, còn mình thì gửi tin nhắn cho Thi Sơn Thanh nói rõ tình hình. Cửa tiệm sửa xe cũng không xa lắm, thợ đến kéo xe nói sửa xong phải mất ba tiếng. Trợ lý Trương suy nghĩ rồi dứt khoát đứng chờ dưới lầu, lát nữa sẽ cùng cậu chủ nhà mình đi lấy xe luôn.

Thời tiết ở thành phố Hải trong mấy ngày nay càng ngày càng nóng, lúc Thi Sơn Thanh đi ra từ chỗ đối tác thì đúng lúc giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt.

Trợ lý Trương đi theo chăm sóc Thi Sơn Thanh lâu như vậy, nên cũng biết cậu chủ nhà mình kiêu ngạo cỡ nào. Không phải cậu muốn thế, mà vì trời sinh thể chất có vấn đề. Nếu bị phơi nắng dưới ánh mặt trời lớn, cậu sẽ bị lột da. Cho nên anh ta mới mở bản đồ trong điện thoại để tìm một siêu thị gần nhất, rồi chạy vào mua một cây dù che nắng, sau đó đi đón Thi Sơn Thanh.

Một cây dù che nắng không che hết hai người đàn ông, lại nói da của trợ lý Trương rất thô nên thật sự không cần. Cuối cùng là một mình Thi Sơn Thanh che dù đi phía trước, trợ lý Trương đi theo phía sau.

Đang giữa trưa nên trên đường không có mấy người, Thi Sơn Thanh đứng cạnh dải cây xanh của tiểu khu thì thấy được Long Ngo. Cô xách hai bình nước uống, đang nhìn về phía sau như đang chờ ai đó. Thi Sơn Thanh vô thức dừng bước.

Quả nhiên chỉ lát sau, một người đàn ông cao lớn anh tuấn chậm rãi đi đến cạnh Long Ngo từ phía sau. So với dáng vẻ cậu ấm chanh sả của Thi Sơn Thanh, thì người đàn ông kia có phần hoang dại hơn, đi chung với Long Ngo lại càng bù trừ cho nhau.

Thi Sơn Thanh trầm mặc năm cán dù đứng đó, nhìn hai người đang thân mật không coi ai ra gì kia. không biết người đàn ông đã nói gì đó, Long Ngo liền nhủ mấy sau đó lại nở một nụ cười nhạt, khác hoàn toàn với nụ cười cứng ngắc thường thấy lúc ở trường. Một tay của người đàn ông kia thậm chí còn ôm lấy Long Ngo, nhưng không thấy Long Ngo có phản ứng đẩy ra, cuối cùng hai người đi vào một tiểu khu.

Cậu còn nhớ khi học yoga lần trước, mình chỉ huyếch nhẹ cô một cái, mà cả người Long Ngo đã căng cứng, lúc đó Thi Sơn Thanh còn nghĩ cô sẽ hát mình ra. Vậy người đàn ông kia... Là người cô thích?

Thi Sơn Thanh bỗng cảm thấy mặt trời hôm nay thật chói mắt, ngay cả bùng dù cũng vô dụng.

“Cậu chủ?” Trợ lý Trương chạy lên từ phía sau. Anh ta nhìn theo tầm mắt Thi Sơn Thanh, nhưng chỉ thấy trên đường trống không, chẳng có gì hết.

“Đi thôi.” Thi Sơn Thanh nói giọng khàn khàn, trên mặt lại không lộ ra chút cảm xúc nào.

Kết hôn còn có thể ly hôn, huống chi chỉ là một anh bạn trai, đây mắt đang cụp của Thi Sơn Thanh lóe lên tia sáng lạnh.

Long Ngo đang bị Long Khắc Phương tóm lại hỏi đông hỏi tây đương nhiên không hề biết Thi Sơn Thanh đã hiểu lầm chuyện gì, lại càng không biết sẽ phát sinh những thay đổi nghiêng trời lệch đất từ ngày mai. Bây giờ cô đang một mồi ứng phó với Long Khắc Phương, còn phải moi ra cách làm thế nào ở chung với bạn một cách đúng đắn từ cái miệng lăm lăm chuyện của anh ấy.

“Trông cậu ta ra sao?” Long Khắc Phương vừa về đến nhà liền đẩy mạnh Long Ngo vào phòng của cô, còn mình thì ngồi trên ghế của Long Ngo, nhấc chân lên bắt chéo rồi hỏi. Anh ấy đoán chắc nam sinh cũng khá bảnh, vì từ nhỏ Long Khắc Phương đã biết Long Ngo thích những người có khuôn mặt đẹp. Khi anh ấy mang tới vài cuốn tạp chí linh ta linh tính, thì thỉnh thoảng Long Ngo sẽ nhìn chăm chú vào nhân vật ảnh bìa suốt cả buổi.

“Cậu ấy...” Long Ngo vừa nhớ tới Thi Sơn Thanh thì đáy lòng bỗng mềm mại một cách khó hiểu, “Ừm, đẹp trai.”

Anh ấy biết ngay mà! Long Khắc Phương nhủ mấy rồi hỏi tiếp: “Bọn em...”

“Ra ăn cơm nào!” Long Hoàng gõ cửa gọi từ bên ngoài.

“Ra ngay đây ạ.” Long Khắc Phương đáp lại rồi quay đầu nói với Long Ngo: “Cuối tuần chúng ta sẽ ra ngoài trò chuyện.”

“Mẹ chưa về à?” Long Ngo ra ngoài nhìn bố mình hỏi.

“Cạch cạch” một tiếng, cửa được mở từ bên ngoài, Trần Tú đeo túi đi vào.

“Thím ơi ~ Cháu nhớ thím quá đi mất!” Long Khắc Phương vừa thấy, lập tức đi đến cho thím của mình một cái ôm nhiệt tình.

“Khắc phương đã về rồi à?” Trần Tú cũng rất vui, “Sao lại đi học cái tính của người nước ngoài thế, nhiệt tình quá đấy?”

“Mẹ.” Long Ngọ giúp Trần Tú lấy túi đi.

Trước đây lúc chưa ra nước ngoài, Long Khắc Phương thường xuyên đến đây ăn cơm. Đã nhiều năm không về, nhưng anh ấy lại chẳng hề mất tự nhiên, ăn đến là vui vẻ.

Vốn hôm nay Long Ngọ còn định xin Long Khắc Phương chỉ dạy cách ở chung với bạn, kết quả Trần Tú đã lôi kéo Long Khắc Phương nói luôn miệng về chuyện nhà. Ngày mai cô lại bận học cả ngày nên buổi tối phải quay về trường, cuối cùng chỉ đành thôi, định lần sau sẽ nhắc lại chuyện này.

“Đi đường cẩn thận nha con.” Long Hoàn đứng trước cửa dặn dò một câu.

“Dạ, bỏ vào nhà đi.” Long Ngọ nói.

Bởi vì không lấy được kính của Long Khắc Phương vào tay, nên lúc về trường Long Ngọ liền thấy mắt hết sức lực. Ngày mai đã gặp Thi Sơn Thanh rồi, cô thật sự không muốn cứ mất tự nhiên với nhau như thế.

Kết bạn thật khó...

Thi Sơn Thanh đã về đến ký túc xá cũng không hề thấy vui. Cậu ngồi trên giường, không thèm sấy cả mái tóc ướt sũng, mà chỉ quấn một chiếc khăn trắng tinh trên đầu. Cậu khép hờ mắt, để trần nửa người trên, thỉnh thoảng có những giọt nước màu đen chảy xuống vòm ngực cường tráng từ mái tóc đen.

Thì ra đây chính là ghen ư?

Thi Sơn Thanh đưa tay sờ trái tim đang đập trong ngực, cảm nhận được ý ghen tuông sâu sắc truyền đến từ bên trong. Cảm giác kỳ lạ bữa giờ là vì mình thích cô ấy sao? Tiếc là mình lại chỉ nhận ra phần tình cảm ấy khi nhìn thấy Long Ngọ có bạn trai. Chẳng qua... vẫn kịp.

Lông mi dính nước ướt nhẹp run lên, Thi Sơn Thanh khẽ héch cằm. Cậu đột nhiên nở một nụ cười trên khuôn mặt đẹp trai của mình, tựa như một bông hoa đỏ tươi nở rộ trên núi tuyết.

Cậu đã có một chút manh mối rồi.

Thi Sơn Thanh sờ di động bên cạnh, mở tiểu thuyết mà Long Ngọ đã gửi cho mình trước đó. Nếu cô đã thích đọc loại tiểu thuyết này, thì chắc hẳn sẽ thích giả thiết trong đó. Đúng vậy, Thi Sơn Thanh cũng cảm thấy những nhân vật nữ chính bên trong ai cũng là người bá đạo và mạnh mẽ, quả thực rất giống cảm giác mà Long Ngọ đem tới ở lần đầu tiên gặp nhau vào trước đó.

Cho nên mình chỉ cần tìm ra điểm chung của những nhân vật nam trong tiểu thuyết để học theo là được. Chuyện này đối với một cao thủ học tập như Thi Sơn Thanh mà nói, đơn giản chỉ là trò trẻ con.

Ngay đêm hôm đó, Thi Sơn Thanh đã chọn ra năm cuốn tiểu thuyết để so sánh về tính cách, ngoại hình, hoàn cảnh gia đình, năng lực và sáu khía cạnh khác của nhân vật nam chính. Cậu lập một biểu đồ mạng nhện*, cuối cùng tổng kết ra kết quả rồi bắt đầu đối chiếu với bản thân.

(*Biểu đồ mạng nhện là một đồ thị cho phép bạn đánh giá được hiệu quả thực hiện theo một số mục tiêu, sử dụng kèm theo nhiều tiêu chí.)

Thi Sơn Thanh phát hiện tính cách của mình cần phải có một sự thay đổi rất lớn. Trong năm cuốn tiểu thuyết này, nhân vật nam chính đều biết làm nũng, làm ra vẻ yếu đuối, không ai là ngoại lệ. Có hơi khó khăn, nhưng Thi Sơn Thanh tin rằng sẽ làm được.

Ngày mai là có thể bắt đầu thay đổi, Thi Sơn Thanh đóng máy tính, suy tư.

Long Ngọ hoàn toàn không biết việc này, cho nên lúc cô đến lớp và đối mặt với nụ cười xán lạn của Thi Sơn Thanh vào ngày hôm sau thì không khỏi ngỡ ngàng cả người.

“A Ngọ, gần đây cậu rất bận à?”

“Ừ, khá bận.” Vốn tưởng rằng bầu không khí hôm nay vẫn lúng ta lúng túng, thế mà lại đột nhiên khôi phục đáng về lúc trước, Long Ngọ ít nhiều cũng thấy không được tự nhiên.

“Cuối tuần này có rảnh không? Tớ muốn đi dạo quanh thành phố Hải, nhưng lại không biết ở đâu có phong cảnh đẹp cả.” Thi Sơn Thanh dè một tay lên huyệt thái dương, dường như rất phiền não, “Gần đây phải xử lý quá nhiều việc, mệt ghê.”

Thi Sơn Thanh đang quản lý công ty, rất nhiều người trong trường biết chuyện này, lúc Long Ngọ mới vào trường đã từng nghe Ninh Trùng nói. Thi Sơn Thanh đã chỉ ra như thế, Long Ngọ liền thấy bản thân quá nhạy cảm rồi. Cậu chỉ vì gần đây quá mệt mà thôi, đâu có giận đối gị, trước đó còn không quên mang rượu tới cho mình mà.

“Được.” Long Ngo quyết định cắt ngay cuộc hẹn với Long Khắc Phương. Dù sao bọn họ cũng làm lành rồi, không có việc gì nữa thì không cần học hỏi kinh nghiệm tiếp làm gì.

Thi Son Thanh không tựa lưng vào ghế ngồi nghe giảng như ngày thường, mà nằm úp sấp trên bàn. Rèm đã được cột lên, mặt trời buổi sáng đã lên cao, tuy không nắng nhưng vẫn chói mắt.

“A Ngo, tớ buồn ngủ.” Thi Son Thanh híp mắt, trong mắt lập tức trào ra một giọt nước long lanh.

Quả nhiên thấy Long Ngo nhú mày, đổi vị trí với cậu để cho cậu ngủ.

Lúc này Thi Son Thanh đương nhiên sẽ không từ chối, ý của cậu là muốn cô đau lòng cho mình, chăm sóc mình. Khóe môi cậu cong lên một nụ cười, sau đó hạ xuống cực nhanh, khẽ khàng nói: “Cảm ơn A Ngo.”

Hai người thừa lúc giáo viên không chú ý liền nhẹ chân nhẹ tay thay đổi vị trí. Thi Son Thanh làm như một mồi mà nằm úp sấp trên bàn, cậu không chôn mặt trong khuỷu tay mà đưa mặt về phía Long Ngo.

Tuy rằng ánh mặt trời đã được Long Ngo che lại hơn nửa, nhưng vẫn có vài tia nắng chiếu lên mặt Thi Son Thanh. Cậu khẽ cau mày, lông mi run rẩy, theo Long Ngo thấy hiển nhiên là cậu ngủ không yên.

Long Ngo nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cuối cùng vờn một bàn tay giúp cậu che nắng. Thấy ấn đường của cậu giãn ra, cô mới thở nhẹ một hơi, lại không biết vào giờ phút này trái tim của người nào đó đang đập nhanh đến thế nào.

Thành tích của hai người bọn họ rất tốt, hơn nữa đều vào đây với điểm số cao, nên giáo viên sẽ chẳng quản lý đến những động tác nhỏ như vậy.

Học xong một tiết, Thi Son Thanh mới giả bộ như vừa tỉnh ngủ mà ngồi dậy.

“A Ngo, tớ đói bụng.” Thi Son Thanh sát lại quá gần, thiếu chút nữa là dựa hân lên người Long Ngo luôn.

Thi Son Thanh ở trong lòng Long Ngo không phải là người biết nói dối, cô nghe xong liền nghĩ rằng hôm qua cậu bận cả ngày, chắc buổi sáng chưa kịp ăn gì.

“Tôi đi mua đồ ăn sáng cho cậu.” Lúc trước Thi Son Thanh cũng từng mua giúp cô một lần, Long Ngo vẫn còn nhớ rất rõ.

“Tớ đi với cậu.” Thi Son Thanh nghiêng đầu nói.

Long Ngo không hề nhận thấy tư thế của hai người lúc này vô cùng thân thiết, vẫn gật đầu nói: “Được.” Hoàn toàn không nghĩ ra nếu Thi Son Thanh đã tự đi được, thì sao cô còn phải đi cùng.

Chuyện liên quan đến mối quan hệ của hai người đã truyền khắp trường từ lâu, lúc này thấy hai người tan học liền cùng nhau đến căn tin mua đồ ăn thì người khác chẳng hề kinh ngạc.

“Thức đêm không tốt cho cơ thể đâu. Chuyện công ty quan trọng, nhưng thân thể còn quan trọng hơn.” Long Ngo nghĩ nghĩ vẫn dặn dò một câu.

“Ừm.” Thi Son Thanh liếc mắt nhìn cánh tay Long Ngo buông xuống bên chân, thì hầu kết giật giật. Bây giờ còn chưa phải lúc, cần thêm mấy bước nữa.

Long Ngo đã ăn sáng nên bây giờ không muốn ăn nữa, chờ Thi Son Thanh mua xong, hai người lại quay về phòng học.

“Tối nay nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai tôi dẫn cậu lên Thiên Sơn, phong cảnh nơi đó cũng được lắm.” Long Ngo vẫn chưa quên chuyện đi chơi vào cuối tuần.

“Được, làm phiền A Ngo rồi.” Thi Son Thanh cười đến là vui vẻ.

Long Ngo trầm mặc, luôn cảm thấy cách cậu nói chuyện hôm nay có mang theo chút vị ngọt nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Gần đây Long Ngo cảm thấy quan hệ giữa mình với bạn đã thân thiết hơn rất nhiều, biểu hiện cụ thể là khi dạo chơi ở Thiên Sơn. Lần đi này khiến Long Ngo càng thêm tin rằng bầu không khí kỳ quái giữa cô và Thi Son Thanh lúc trước là vì hai người quá bận rộn mà thôi.

Thiên Sơn là danh lam thắng cảnh cấp AAAA của thành phố Hải. Địa hình của bản thân Thiên Sơn không cao, phong cảnh nhìn từ xa cũng khá đẹp, người địa phương rất thích lái xe đến đây chơi vào cuối tuần.

Bởi vì đa số đều là người địa phương, không có nhiều người từ bên ngoài đến nên giá cả bên này ít bị chặt chém, nằm ở ngưỡng chấp nhận được. Long Ngo không mang theo gì cả, chỉ cầm theo điện thoại và mấy tờ tiền lẻ cất trong túi. Dù sao giữa sườn núi đã có một quán cơm nhỏ, trên đỉnh cũng có một siêu thị nhỏ nữa.

Đứng ở cổng trường, Long Ngo thấy Thi Sơn Thanh đeo ba lô đi tới liền nói: “Bên đó cái gì cũng có, không cần mang theo gì đâu.” Ba lô của cậu trông như chẳng có gì trong đó.

“Mấy thứ linh tinh thôi.” Thi Sơn Thanh cười đến là vui vẻ, “Không nặng đâu.”

Đúng thật là đồ linh tinh, Long Ngo đứng trên xe buýt, uống hộp sữa trong tay thăm nghĩ. Một hộp sữa này còn không to bằng bàn tay của cô.

Thi Sơn Thanh đối diện cũng đang cầm một hộp sữa tươi cỡ nhỏ. Hai người đứng ở cửa sau, giữ cột xe, mặt đối mặt hút sữa.

Đây là lúc vừa lên xe Thi Sơn Thanh cho cô. Đi Thiên Sơn vào sáng sớm có rất ít người, còn có thể nhìn thấy cảnh sương mù, cho nên bọn họ chưa kịp ăn sáng. Long Ngo định đến giữa sườn núi thì ăn luôn.

Lúc đến thì người trên xe không nhiều không ít, vừa vặn hết chỗ. Những người ngồi bên trên đều là những người già đi tập thể dục buổi sáng, đưa mắt nhìn khắp xe chỉ có hai người bọn họ là thanh niên.

“A Ngo, tớ chóng mặt quá.” Thi Sơn Thanh nghiêng đầu ghé vào bên tai Long Ngo yếu ớt nói.

“...” Giờ phút này Long Ngo thấy thật bối rối. Vì sao ai cũng muốn ngồi xe buýt nhỉ? Ngồi trên đây phải nhịn đủ loại khó chịu mà. Lần trước Ninh Trùng có nói thế nào cũng muốn thử nghiệm, vừa nãy ngồi xe buýt cũng là do Thi Sơn Thanh đề xuất, nhưng cô không thể nói lời này ra để quét sạch sự hứng thú của bọn cô được.

“Bọn mình xuống xe ở trạm kế tiếp nhé?” Long Ngo thở dài.

Sao có thể được, xuống xe thì cậu làm gì còn cơ hội tới gần cô chứ? Thi Sơn Thanh dứt khoát dựa đầu vào vai Long Ngo, nhắm mắt thấp giọng nói: “Không cần đâu, cứ thế này đi, tớ chỉ chưa quen mùi trên xe thôi, nghỉ ngơi một lát là đỡ.”

“Ừ.” Long Ngo đều thường không biết từ chối những người mà mình để trong lòng.

Giữa những câu nói, Thi Sơn Thanh lại đến gần Long Ngo hơn một chút. Hô hấp nhẹ nhàng phả vào cổ cô, điều này khiến cho Long Ngo mới xuất ngũ chưa đến một năm hết sức khó chịu.

“A Ngo, tớ dựa vào thế này có khiến cậu mệt lắm không?” Qua vài trạm, Thi Sơn Thanh đột nhiên lên tiếng.

“Không sao, cậu cứ nghỉ ngơi lát nữa đi, đến tớ sẽ gọi cậu.” Tuy Long Ngo không thích có người dựa vào gần mình như thế, nhưng cố chịu đựng cũng không phải việc khó, huống chi cậu còn là bạn của cô.

Hai mắt Long Ngo nhìn ra ngoài cửa sổ, đương nhiên không nhìn thấy nụ cười của Thi Sơn Thanh trên vai cô. Cô còn đang mãi đếm xem còn bao nhiêu trạm nữa mới đến Thiên Sơn.

Lại qua mấy trạm nữa, dường như Thi Sơn Thanh đã khá hơn. Cậu không còn dựa cả đầu vào vai Long Ngo mà hơi tách ra.

“Khá hơn chút nào không?” Long Ngo hỏi.

“Ừ.” Tuy rằng rất muốn dựa tiếp, nhưng cậu không nỡ.

Hai người vẫn đứng rất gần nhau, chỉ cần Long Ngo quay đầu là đụng chạm mặt Thi Sơn Thanh ngay. Lúc này người trên xe đã nhiều hơn, nhưng không có ai chú ý đến động tác nhỏ của bọn họ.

“Sau này đừng đi xe buýt nữa.” Long Ngo nói. Thình thoảng chính cô còn thấy không quen, chứ đừng nói đến kiểu cậu ấm nhà giàu như Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh không trả lời, mà hỏi một vấn đề khác, “A Ngo này, cậu dùng bột giặt hương gì thế?”

Long Ngo mờ mịt: “Không biết nữa.” Trước giờ cô đi siêu thị đều là tiện tay cầm lên, cái nào thuận tay thì lấy cái đó.

“Tớ đoán là hương chanh.” Thi Sơn Thanh hơi nhích ra để đối mặt với Long Ngo.

“Thật à?” Luôn thấy câu này là lạ.

“Ừ, rất dễ chịu.” Nói xong Thi Sơn Thanh lại chôn vào vai Long Ngo, “Mùi trên xe nồng quá.”

Sau khi cậu dựa vào thì thân thể vốn đang thả lỏng của Long Ngo từ từ cứng lại, trong đầu lại nghĩ thật là làm khó cậu.

“... Trạm tiếp theo dừng ở Thiên Sơn, xin hãy chuẩn bị xuống xe từ cửa sau.”

Thị Sơn Thanh tỏ vẻ bị giầy vò bên ngoài, nhưng thật ra nội tâm đang ở trạng thái thích thú. Rốt cuộc cũng đến Thiên Sơn rồi, lúc này vừa đúng sáu rưỡi.

“Cậu không sao chứ?” Vừa xuống xe, Long Ngộ lo lắng hỏi.

Thị Sơn Thanh nghe vậy lập tức vừa yếu ớt lại mạnh mẽ nói: “Tớ không sao.”

Long Ngộ thấy hơi hối hận vì mình không kiên trì ngồi taxi đến, dù biết rõ cậu ấy không thích hợp ngồi xe buýt.

“Kiểm chỗ ngồi đã, lát nữa hãy leo núi.” Long Ngộ quét mắt nhìn xung quanh rồi nói.

Đối với một người lúc này đang yếu ớt mà nói, sao Thị Sơn Thanh có thể cự tuyệt đây. Cậu lập tức gạt đầu thật chậm, rồi đi theo Long Ngộ đến ngồi ở băng ghế đá dưới chân núi.

“Tôi đi mua chút đồ ăn, cậu đợi ở đây một lát nhé.” Long Ngộ không ngồi xuống với cậu.

“Được.”

Thành phố Hải thiên về vị ngọt, xung quanh có mấy bà cụ đã mở hàng bán, tất cả đều bán bánh ngọt nóng hổi. Long Ngộ nhanh chóng mua vài cái bánh vị cổ điển, đến phiên mình thì mua một miếng bánh xốp, bánh này không ngọt lắm.

“Này, ăn xong bọn mình sẽ đi lên.” Long Ngộ trở lại ngồi xuống rồi đưa cho Thị Sơn Thanh một túi bánh ngọt.

“Cảm ơn.”

“Ở đây có mấy cách đi leo, nhưng người ta thường đi lối thềm đá, phong cảnh khá đẹp.” Long Ngộ chỉ vào con đường chéo phía sau hai người rồi nói. Bởi vì Thị Sơn Thanh chưa từng tới đây, nên Long Ngộ đành phải nói thật chi tiết.

Thị Sơn Thanh nghe rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn vào Long Ngộ không hề di chuyển.

“Còn một đường nhỏ nữa, khá dốc và hơi khó đi, nhưng phong cảnh lại đẹp hơn đường này.”

“Bọn mình đi đường nhỏ lên nhé?” Bánh không lớn, Thị Sơn Thanh cắn mấy miếng là xong.

“Ừ, lát nữa bên đó tương đối yên tĩnh.” Điều không thích nhất khi đi chơi chính là nhìn thấy cảnh người đông nghịt.

Long Ngộ bẻ một miếng bánh xốp rồi nhai từ từ. Người già thường thành thật, bánh xốp làm thành một hình chữ nhật thật to, cô ăn hơi tốn sức.

“A Ngộ, bánh của cậu ăn ngon không?” Thị Sơn Thanh nhìn miếng bánh xốp trong tay Long Ngộ với vẻ chờ mong.

Bỗng nhiên Long Ngộ lại tưởng mình đang thấy Ninh Trùng, cô dừng lại một lúc mới nói: “Cậu muốn ăn à? Để tôi đi mua miếng nữa.”

Thị Sơn Thanh lắc đầu: “Miếng to thế tớ ăn không hết sẽ lãng phí lắm.”

“Vậy...” Long Ngộ thử hỏi: “Cho cậu nửa miếng này nhé?”

“Tớ chỉ ăn một miếng nhỏ thôi.” Thị Sơn Thanh hơi hí hóp mắt, cười nói.

Long Ngộ nghe thế liền cúi đầu nghiêm túc tách nửa miếng bánh xốp kia thành hai, rồi đưa một miếng cho Thị Sơn Thanh.

Thị Sơn Thanh nâng má nhìn động tác của Long Ngộ, sự dịu dàng nơi đáy mắt sắp tràn cả ra ngoài.

“Bánh này chẳng ngọt lắm đâu, không biết cậu có thích ăn không nên tôi không mua.” Long Ngộ giải thích.

Thị Sơn Thanh nhận lấy rồi cắn một miếng, sau đó nói: “Thật hả? Tớ thấy rất ngọt mà, tớ thích lắm.”

“Rất ngọt?” Long Ngộ nhìn miếng bánh trong tay Thị Sơn Thanh với vẻ ngờ vực, lại nhìn miếng bánh xốp trong tay mình, “Chắc lúc bà ấy bỏ đường không khuấy đều?”

Thị Sơn Thanh nhin không được liền bật cười thành tiếng. Tiếng cười trong sáng và thuần khiết còn mang theo chút từ tính của tuổi trẻ vang vọng dưới chân núi, khiến Long Ngộ không khỏi ngẩn ngơ.

“A Ngộ, bọn mình đi thôi.” Thị Sơn Thanh ăn xong rồi đứng lên, vươn một bàn tay về phía Long Ngộ.

Long Ngộ do dự một lúc, vẫn quyết định đặt tay mình vào lòng bàn tay của Thị Sơn Thanh. Trong Tivi đều diễn như thế này: Sau khi hai người bạn thân đã hiểu nhau liền bắt tay giảng hòa. Tuy rằng bọn cô đã làm lành với nhau rồi.

Lòng bàn tay của Thi Sơn Thanh khô ráo và ấm áp, khiến bàn tay lạnh lẽo của Long Ngo lập tức bị nhiễm độ ấm của cậu.

Khác với sự điềm tĩnh của Long Ngo, nội tâm của Thi Sơn Thanh như có sóng to ngất trời, cuộn cuộn lên xuống. Khi thì vui mừng vì mới đó mà mình đã có tiến triển, trước giờ căn bản A Ngo không hề đề phòng mình. Khi thì thương thay bàn tay mà mình đang nắm, trên đó toàn là vết chai.

“Đường lên chỗ này tương đối khó đi, cậu cẩn thận dưới chân nhé.” Long Ngo quay đầu dặn dò.

“Được.” Thi Sơn Thanh ngoan ngoãn đáp lại.

Lối nhỏ lên Thiên Sơn này hoàn toàn là do người du lịch đi nhiều mà ra. Sau khi được chính phủ nâng lên thành danh lam thắng cảnh cấp AAAA, Thiên Sơn lập tức mất đi vẻ đẹp vốn có. Đường được xây, hoàn toàn mất đi nét đẹp. Cũng may vì được bảo vệ, nên khu vực danh lam thắng cảnh không bị tổn hại nhiều, mà vẫn còn ở đó.

“A Ngo có thường đến đây không?” Thi Sơn Thanh hỏi. Cậu muốn biết có phải Long Ngo đã từng đến đây với người đàn ông kia hay không, hai người có từng nắm tay thân mật như thế này không.

“Thỉnh thoảng, bố mẹ tôi hay đến, đôi khi tôi cũng đi với bọn họ.”

Sương mù trên núi vẫn chưa tan, cây cối trên Thiên Sơn rất rậm rạp. Càng lên cao, có thể nhìn thấy lớp sương trắng mỏng nổi xung quanh.

“Đẹp quá!” Thi Sơn Thanh nhìn quanh bốn phía liền cảm thán. Bọn họ đã đến giữa sườn núi, có thể nhìn những ngôi nhà ở dưới đã thấp đi rất nhiều. Đứng trên cao nhìn ra xa là chuyện thú vị, nhất là còn đang nắm tay người mình thích.

“Bọn mình nghỉ ở đây một lát được không?” Thi Sơn Thanh muốn ngồi nán lại đây với Long Ngo một lúc nữa.

“Được.” Long Ngo không từ chối. Lần này vốn là dẫn cậu đi chơi, đương nhiên Thi Sơn Thanh muốn thế nào thì sẽ thế ấy.

Bởi vì có sương mù, nên mặt đất đều ẩm ướt. Nơi này chưa từng bị cải tạo, nên không có ghế đá hay bàn đá để du khách ngồi nghỉ ngơi. Long Ngo nhìn qua nhìn lại cũng không tìm được chỗ đặt chân.

Thi Sơn Thanh đành thả tay Long Ngo ra, sau đó móc một tấm thảm dã ngoại từ trong ba lô ra rồi trải lên mặt đất.

“Ngồi đây này.” Thi Sơn Thanh ngẩng khuôn mặt đẹp trai lên, dịu dàng nói với Long Ngo.

Hai người vai kề vai ngồi chung một chỗ, ngắm nhìn phía xa. Giờ phút này mặt trời đang từ từ ló ra, ánh mặt trời xé rách tầng mây, chiếu xuống từng tia. Mặc dù bọn họ chẳng nói gì với nhau nhưng lại hết sức hòa hợp.

“A Ngo, cậu đã từng đến thành phố A chưa?” Thi Sơn Thanh đột nhiên hỏi.

“Đi rồi.” Thành phố A là thủ đô, Long Ngo không thể chưa từng đến đó.

“Sau này cậu mà có đến thành phố A, tớ sẽ dẫn cậu đi chơi.” Thi Sơn Thanh nói giọng mềm mại, yếu đuối dựa vào người Long Ngo.

“...” Quả nhiên cơ thể Long Ngo lập tức cứng ngắc.

Thi Sơn Thanh giả vờ không biết, dụi dụi mắt, còn ngáp một cái rất thanh lịch.

“Cậu mệt à?” Long Ngo thấp giọng hỏi, trong lòng lại như hiểu ra. Hôm nay dậy rất sớm, chắc A Thanh chưa ngủ đủ giấc. Sớm đã biết về dáng vẻ vừa tỉnh ngủ của Thi Sơn Thanh, Long Ngo cũng không thấy rối rắm nữa, mà hào phóng nhường vai để cậu dựa vào thoải mái hơn.

“Ừm...” Thi Sơn Thanh làm như mơ màng đáp lại, nhưng thực tế là đang thử ranh giới cuối cùng của Long Ngo.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Người nào đó ban đầu là giả bộ buồn ngủ, nhưng nhắm mắt lại chỉ một lúc liền buồn ngủ thật. Long Ngo không biết tình hình, cô hít thở không khí trong lành trong núi, tận hưởng phần yên tĩnh hiếm có này.

Theo thời gian trôi qua, người ở chân núi cũng dần nhiều hơn, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng còi xe. Thiên Sơn vốn đã không cao, hướng hồ bọn họ còn đang ở giữa sườn núi. Thi Sơn Thanh nhanh chóng bị mấy tiếng còi chói tai đánh thức.

“A Ngo, mấy giờ rồi?” Lần này Thi Sơn Thanh rất buồn ngủ, nên bị kéo dài thời gian.

“Bây giờ ba sáu, cậu ngủ mười năm phút.” Ba lô của Thi Sơn Thanh đặt dưới chân Long Ngo, cô rút một chai nước khoáng bên hông rồi đưa cho Thi Sơn Thanh.

“Cảm ơn.” Thi Sơn Thanh nhận lấy rồi ngửa đầu lên uống mấy ngụm, bây giờ mới thấy tỉnh táo.

Long Ngo bảo Thi Sơn Thanh đứng lên, còn mình thì gấp thảm dã ngoại lại rồi bỏ vào trong ba lô. Thật ra loại việc như gấp xếp hiện tại đã thành sở trường của Long Ngo, dù sao cô cũng đã luyện gấp thành miếng đậu phụ suốt ba năm trong quân đội.

Trên Thiên Sơn, ngoại trừ hàng cây bên con đường lát đá được trồng sau này là nhân tạo, thì tất cả những thứ khác đều là vốn có trên Thiên Sơn. Con đường mà bọn Long Ngo đang đi có không ít cây trúc xung quanh, đáng tiếc không ra hồn, chỉ nằm rải rác trên sườn núi. Có điều thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy bầy, tám cây tụm lại một chỗ, nhìn cây trúc xanh tươi thật dễ chịu.

“Cậu muốn chụp ảnh không?” Long Ngo bỗng dừng lại hỏi.

“Giờ cơ?” Thi Sơn Thanh đang miệt mài nhìn đường dưới chân, không hiểu ý của Long Ngo. Câu này được nói từ miệng cô cứ cho cảm giác là lạ, vì Long Ngo là kiểu người già cả đến Wechat cũng không chơi được lưu loát.

“Cậu đứng ở đó đi, tôi chụp cho cậu một tấm” Long Ngo chỉ mấy cây trúc xinh đẹp kia rồi nói. Cô cảm thấy Thi Sơn Thanh rất hợp với trúc, nên mới muốn chụp ảnh cho cậu, nhưng ít nhiều cũng thấy ngại ngùng.

“... Được.” Hiếm khi thấy cô chủ động muốn mình làm chuyện gì, nên sao Thi Sơn Thanh có thể từ chối đây.

Bây, tám cây trúc thì không phải nhiều lắm, nhưng trúc trên Thiên Sơn đã có tuổi nên rất tươi tốt, màn sương mù nhạt vẫn chưa tan hết còn đang vẫn vơ ở bụi trúc. Thi Sơn Thanh vừa đứng vào, liền cho cảm giác như người sống ở rừng trúc. Cậu nhìn về phía Long Ngo, mặt mang ba phần ý cười, rơi vào mắt Long Ngo tựa như chàng tiên tre rơi xuống trần gian vậy.

Sau khi Long Ngo chụp liên tiếp mấy tấm, thì tim đập hơi nhanh. Cô nhủ mày thầm nghĩ: Chẳng lẽ vết thương lần đó để lại di chứng?

“Xong rồi.” Long Ngo hạ di động xuống, nói với Thi Sơn Thanh. Cô không gửi ảnh cho Thi Sơn Thanh, mà dường như Thi Sơn Thanh cũng chẳng cần. Cậu đi tới rồi cùng Long Ngo đi dần lên trên.

Tuy rằng núi không cao, hai người đi một lúc lại dừng, thì mất ba tiếng mới đến đỉnh núi. Cho nên đợi khi bọn cậu lên đến đỉnh núi, trên đó đã có không ít người.

Trên đỉnh có một siêu thị và một tiệm mì, tiệm mì này là do mấy bác gái hơn bốn mươi tuổi ở thành phố Hải chung vốn mở ra, một tô mì tron nấu bằng củi lửa.

Long Ngo kéo Thi Sơn Thanh đi lên tầng hai, xung quanh không có tường chỉ có lan can đơn sơ, giữa bàn với bàn cách nhau rất xa. Có rất nhiều gia đình đến đây, nên khi Long Ngo và Thi Sơn Thanh đến cũng không tính là bất ngờ.

“Ngồi ăn ở đây há?” Thi Sơn Thanh lười biếng chống cằm hỏi. Chỗ này không tệ, hoàn cảnh tốt, có gió thổi rất mát mẻ, tuy rằng trên đỉnh có hơi ồn ào.

“Ừ, mì ở đây cũng ngon lắm” Long Ngo đặt hai tấm phiếu vừa mới lấy lên bàn rồi nói.

“Đây là cái gì?” Việc làm ăn của tiệm mì rất tốt, mọi người đều đang xếp hàng ở hông tầng một. Sau khi lên đây Long Ngo liền xếp hàng mua mì, còn Thi Sơn Thanh thì đi siêu thị, cho nên không biết.

“Phiếu mì của tiệm, đợi lát nữa sẽ đi lấy mì.” Long Ngo đẩy phiếu mì qua. Thật ra nó chỉ là một mảnh giấy, mặt trên còn được đóng con dấu màu xanh, giống phiếu com ngày xưa.

Thi Sơn Thanh cúi đầu nhìn mặt bàn, sự chú ý lại bị ngón tay trên phiếu mì hấp dẫn. Người có dáng cao thì ngón tay khá thon dài, Long Ngo cũng không ngoại lệ. Ngón tay cô sạch sẽ thon dài, chẳng qua đôi mắt sắc bén của Thi Sơn Thanh phát hiện móng tay của Long Ngo chẳng hề tròn trịa. Trong mắt cậu, có thể nói nó thật gồ ghề.

Có lẽ Long Ngo lâu rồi chưa cắt móng tay, đã mọc ra một vòng màu trắng nhạt luôn rồi. Nhìn lúc nữa, cậu có thể thấy rõ móng tay cô mọc hơi giống hình tam giác. Thi Sơn Thanh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra trước đây cô cắt móng tay bằng cách nào, đại khái là mỗi đầu ngón tay cần hai dao. Bên trái một dao bên phải một sao là xong, vừa khéo để lại một ít ở giữa.

“A Ngo.” Thi Sơn Thanh sờ phiếu mì, ngẫu nhiên liếc nhìn rồi nói.

“Ừ.”

“Móng tay cậu dài rồi kìa.”

Long Ngo sững sốt, cúi đầu xòe hai bàn tay ra nhìn, quả nhiên có hơi dài.

“Tớ bấm giúp cậu.” Nói xong Thi Sơn Thanh lấy ra một chùm chìa khóa từ trong ba lô, trên đó treo một chiếc kiềm bấm móng tay.

Trì độm như Long Ngộ cũng biết loại chuyện thế này quá thân mật, nên theo bản năng muốn cự tuyệt, “Không cần...”

“Dù sao cũng rảnh phát chán mà.” Thi Sơn Thanh cười đến là chân thành, “Tớ thích nhất là bấm móng tay cho người ta đấy.” Cậu chỉ từng bấm móng tay cho mình.

Long Ngộ nhìn vào đôi mắt như đựng ánh sao của Thi Sơn Thanh, bỗng hiểu ra. Kiểu như có vài người thích bóp màng xóp hơi vậy, có lẽ Thi Sơn Thanh mê bấm móng tay. Cô vô thức nhìn vào đầu ngón tay của Thi Sơn Thanh, đầu móng tay được cắt sửa rất tròn, còn lộ ra màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Thỏa mãn nguyện vọng của bạn, Long Ngộ nghĩ rằng đó là cách tốt nhất để làm bạn nên gật đầu đồng ý.

Bàn ở tiệm mì này nhỏ hơn bàn vuông thông thường, Long Ngộ trực tiếp đặt tay lên bàn để Thi Sơn Thanh ngồi đối diện có thể chạm tới. Thi Sơn Thanh cầm lấy một bàn tay của Long Ngộ, mang theo ý đồ dành nói: “A Ngộ, nếu đau thì cậu nhớ nói nhé.”

Long Ngộ không nói gì, mắt tự nhiên quay đầu đi. Trước đó họ nắm tay thì cô vẫn chưa thấy điều gì khác thường, bây giờ đang ngồi trước mặt mọi người, tay mình được cậu nâng bằng hai tay lại hơi thấy ngứa.

Thi Sơn Thanh không có ý gì khác. Cậu lột hai tờ khăn giấy lên mặt bàn, miết mài mà nghiêm túc giúp Long Ngộ cắt sửa. Động tác của cậu rất nhẹ nhàng, cắt xong còn đưa nữa, cho đến khi móng tay của cô trở nên tròn và trơn nhẵn. Bởi vì đầu móng tay lưu lại bụi móng, nên Thi Sơn Thanh dùng đầu ngón tay phui đi, cuối cùng cúi đầu thối thối mới tính là cắt sửa xong một đầu ngón tay.

Hơi thở ấm áp phả lên đầu ngón tay của cô, khiến sống lưng của Long Ngộ tê rần. Cô phải dùng hết toàn lực mới khiến mình không rút tay về.

Thời gian lâu như thế, với tốc độ của Long Ngộ thì đã bấm xong mười đầu ngón tay từ lâu. Mấy người bàn bên trái và bên phải vẫn chưa có mì, nên cô chỉ có thể để cậu làm từ từ.

“A Ngộ này, cách cắt móng tay của cậu rất dễ khiến mình bị thương đấy.” Lúc Thi Sơn Thanh bấm đến ngón út thì nhú mày nói.

Móng tay ngón út của Long Ngộ không mọc dài, Thi Sơn Thanh nhìn thấy phần móng tay bị cắt thì trong lòng cũng đau âm ỉ, cô cắt đến sát cả thịt.

Người này... Thật sự chẳng biết chăm sóc bản thân gì hết.

“Đâu có, tôi không bấm nó mà.” Lúc này Long Ngộ mới quay đầu để nhìn Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh thần nhiên liếc nhìn Long Ngộ, trong mắt lại lộ ý mà cô nhìn không hiểu.

Từ trước đến nay Thi Sơn Thanh luôn kỹ càng chu đáo, giúp Long Ngộ bấm xong còn cầm mười đầu ngón tay của cô lên để nhìn, vẻ mặt nghiêm túc khiến người ta không biết làm sao. Vứt khăn giấy trên bàn vào thùng rác bên cạnh, Thi Sơn Thanh lấy tờ khăn ướt giúp Long Ngộ lau sạch đầu ngón tay, cuối cùng còn chà lên tay mình mới tính là xong xuôi.

Rốt cuộc cũng bấm xong, Long Ngộ thở ra một hơi thật dài trong lòng. Thật sự quá giày vò người ta rồi, cô cho rằng bắt mình vác năm kg chạy hai mươi dặm còn thoải mái hơn là để Thi Sơn Thanh giúp mình bấm móng tay.

“Chàng trai tốt với bạn gái quá, có triển vọng đấy!” Di ngồi bên cạnh vẫn luôn chú ý tới bọn họ, lúc này liền nhin không được mà khích lệ một câu, sau đó quay đầu sang đen mặt nói với chồng mình, “Anh nhìn cậu ấy mà xem! Đã giúp em làm được gì chưa?”

“...” Người chồng nằm không mà cũng bị ăn đạn một cách khó hiểu.

Hiện tại Thi Sơn Thanh chỉ ước người trên khắp thế giới này đều hiểu làm quan hệ của hai bọn họ, lẽ đương nhiên cậu không đi giải thích. Mà Long Ngộ lại chẳng để bụng lời nói của người khác, nên càng không mở miệng giải thích.

“Chắc sắp có rồi, tôi đi xem thử.” Bác gái dưới lầu đã đọc số, sắp đến lượt bọn họ.

“Ừ.”

Khách đến ăn mì đều ngồi ở phòng gạch dưới tầng một, ngôi nhà này đã được xây nhiều năm. Vừa vào cửa sẽ thấy một bác gái ngồi trên bàn phía bên trái để thu phát phiếu mì, đi tiếp vào bên trong sẽ thấy một bức tường bằng củi gỗ, bên phải cũng có một bức tường được quét màu trắng. Qua cửa khung hình vuông có thể nhìn thấy ba bác gái ở phòng bếp, một bác ngồi xôm thêm củi lửa vào bếp, một bác đứng cạnh nồi để vớt mì, một bác khác thì đứng ở khung cửa để đưa thức ăn.

Bởi vì Long Ngộ phải bung hai tờ, nên bác gái đứng ở khung cửa đã đưa cho Long Ngộ một mâm gỗ để đặt hai tờ mì.

Long Ngộ vừa bước ra để đi lên lầu, lúc ngẩng đầu liền thấy Thi Sơn Thanh đang đi xuống.

“Sao thế?” Long Ngộ hỏi.

“Tớ bung lên cho.” Thi Sơn Thanh đón mâm trong tay Long Ngo rồi nói.

“... Tôi bung lên được mà.” Long Ngo luôn có thói quen tự lập, lúc ở cùng người khác sẽ ôm việc vào người.

“Vừa nãy có nhờ đi bên cạnh trông hộ ba lô giúp chúng ta nên mới xuống hơi muộn.” Thi Sơn Thanh quay đầu ra hiệu cho Long Ngo đi theo, cầu thang rất hẹp chỉ đủ cho hai người lên xuống.

Long Ngo đi theo phía sau, nhìn Thi Sơn Thanh bê tô mì ra, lại nói cảm ơn với đi bên cạnh thì cô mới lấy lại tinh thần.

“A Ngo, nhìn có vẻ ngon đấy.” Thi Sơn Thanh đưa cho Long Ngo một đôi đũa rồi cười nói.

Tuy rằng là mì tron, nhưng nhìn khá ngon. Trong tô sủi màu lam có sợi mì vàng sữa và nước dùng màu đục, hòa quyện với nhau khiến người ta nhìn là muốn ăn.

“Mì của họ tự mình cũng làm được, nhưng vị lại không giống.” Long Ngo giải thích. Thi Sơn Thanh không chỉ có mỗi phong cảnh nổi danh, mà còn có tiệm mì này nữa.

“Khi nào rảnh bọn mình tới nữa nhé?” Thi Sơn Thanh dùng đũa nói. Cậu thích nơi này, có người cùng ngồi giữa sườn núi ngắm cảnh, cùng ăn mì tron trên đỉnh núi.

“... Được.”

Hai người ăn mì xong lại đi dạo xung quanh một lúc. Gần đó có một ngôi miếu nhỏ, thật ra cũng không được tính là miếu, chỉ có một pho tượng Phật được khảm ở đỉnh núi, bên cạnh còn có một gốc cây ước nguyện cho hợp hoàn cảnh, bên trên treo đầy sợi vải đỏ.

“A Ngo, sợi vải đỏ đó từ đâu mà có?” Thi Sơn Thanh nhìn nửa ngày đột nhiên hỏi.

“Ồ sạp kia có bán kia.” Long Ngo chỉ phía đối diện cây ước nguyện.

“Tớ cũng muốn treo.” Lúc này Thi Sơn Thanh rất giống một đứa trẻ đang làm nũng.

Không đợi Long Ngo đáp lại, Thi Sơn Thanh lập tức dắt tay Long Ngo đi về hướng bên đó. Chỉ thấy trên sạp hàng dựng một tấm bảng, năm đồng một sợi vải ước nguyện.

Long Ngo không cần, Thi Sơn Thanh chỉ mua một sợi. Khi cậu đưa đủ tiền, chủ sạp mới lấy ra một cây bút dầu đưa cho Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh không lập tức viết chữ lên, mà quay đầu nói với Long Ngo: “A Ngo, cậu không được nhìn đâu đấy, đây là bí mật của tớ.”

“Ừ.” Long Ngo lập tức đưa lưng về phía Thi Sơn Thanh. Tuy rằng Long Ngo không tin vào những chuyện như ước nguyện thế này, nhưng vẫn sẽ tôn trọng những người khác. Cô chỉ không ngờ rằng cậu cũng sẽ tin những chuyện như vậy.

“Xong rồi.” Thi Sơn Thanh viết xong liền bảo Long Ngo đứng chờ ở đây, còn mình thì đi đến gốc cây bên kia để treo sợi vải đỏ. Người ta cao, treo cũng cao hơn những người khác rất nhiều.

Thi Sơn Thanh xoay người cười với Long Ngo đang chờ mình ở đối diện, rồi đi về phía cô. Gió núi khẽ thổi qua sau lưng, sợi vải đỏ ước nguyện trên cây bị mở ra một góc, mơ mơ hồ hồ lộ ra vài chữ: Long... Thi...

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Thời tiết ở thành phố Hải cang ngày càng nóng, đi trên đường mà cảm giác giống như trong lò lửa. Tuy rằng phòng dạy học và phòng ngủ của đại học D đều trang bị điều hòa, nhưng ở giữa còn cả một đoạn đường, nên con gái mà ra đường nhất định phải “Vũ trang đầy đủ”.

“Còn nửa tháng nữa là được nghỉ hè rồi, ở trường quá khổ đi.” Trương Liêu mua hai chai nước uống ở siêu thị dưới lầu. Miệng cậu ta còn đang cắn một cây kem, phần nân vài câu không rõ với Thi Sơn Thanh.

“Thành phố A cũng nóng.” Thi Sơn Thanh bắt được chai đồ uống mà Trương Liêu ném qua, nói.

Cắn vào miếng kem cuối cùng, Trương Liêu đóng cửa, ngồi vào rồi thờ hát ra: “Cảm giác khác nhau mà, thời tiết ở đây cứ nhóp nhép.”

“Cậu đang theo đuổi Ninh Trùng à?” Thi Sơn Thanh thuận miệng hỏi một câu.

“Khụ... Khụ khụ” Trương Liêu vừa mở nắp chai nước, còn chưa kịp uống xong một ngụm lập tức bị sặc.

Nhìn vết bắn trên sàn, Thi Sơn Thanh nhú mày nhưng không tính toán với cậu ta.

“Cậu... Đang nói cái gì thế?” Trương Liêu muốn giả ngu.

“Không phải cậu đã đến thành phố A chơi mấy lần vào năm nhất rồi à? Gần đây bỗng nhiên thường xuyên ra ngoài với Ninh Trùng, không phải muốn theo đuổi cô ấy ư?” Thi Sơn Thanh cúi đầu sờ dây ngọc trên cổ mình.

“Đúng rồi đấy!” Trương Liêu cam chịu mà thừa nhận, “Lúc đầu tớ tưởng cô ấy thích cậu, sau đó mới phát hiện chỉ là hiểu lầm, cậu đừng có nói với Long Ngo đó.” Cậu ta sợ Ninh Trùng mà biết sẽ không muốn qua lại với cậu ta nữa.

Thi Sơn Thanh lấy được tin tức mình muốn, cũng không khó xử Trương Liêu thêm nữa mà gật đầu đồng ý.

“Đề Ninh Trùng biết không tốt hơn à?” Thi Sơn Thanh hỏi.

Trương Liêu thở dài: “Lỡ cô ấy biết, rồi bọn tớ không cách nào làm bạn nữa thì biết làm thế nào chứ?”

“Vậy nếu cô ấy cũng thích cậu thì sao?” Thi Sơn Thanh chậm rãi tựa lưng vào ghế, thản nhiên nói.

Trương Liêu im lặng. Không phải cậu ta chưa từng nghĩ tới khả năng này, vì họ chơi chung lâu thế rồi mà vẫn rất tốt, thậm chí cậu ta còn cảm thấy mình có hơi đặc biệt trong lòng Ninh Trùng nữa.

“Không đúng. Sơn Thanh này, cậu không bình thường đâu đấy.” Trương Liêu bỗng nhiên nói, “Cậu đâu giống kiểu người thích xen vào chuyện người khác chứ.”

“Tôi chỉ hỏi chút thôi, cậu không phải bạn tôi sao?” Thi Sơn Thanh ngẩng đầu nhìn Trương Liêu rồi nói.

“Đẹp đi, cậu tưởng tớ sẽ tin đấy à?” Trương Liêu ngửa đầu uống một hớp nước lạnh.

Thi Sơn Thanh trầm mặc một lát mới nói: “Tôi muốn học chút kinh nghiệm từ cậu.”

“...” Trương Liêu không hiểu, “Kinh nghiệm gì?”

“Kinh nghiệm theo đuổi người ta.” Thi Sơn Thanh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

“Không phải cậu đang quen với Long Ngo sao? Còn muốn kinh nghiệm gì nữa?” Trương Liêu không biết nghĩ tới điều gì, khiếp sợ nói: “Chẳng lẽ cậu muốn bị chém chân!?”

Ấn đường của Thi Sơn Thanh giật giật, “Ai nói tôi đang quen A Ngo, cậu tin mấy lời đồn kia à?”

Trương Liêu nhìn Thi Sơn Thanh với vẻ lạ lùng, “Tin lời đồn gì? Tớ tận mắt thấy các cậu... như vậy nè.”

“Như nào?” Thi Sơn Thanh cảm thấy có chỗ nào không đúng rồi.

“Các cậu không phải đã...” Trương Liêu đột nhiên ra vẻ ngây thơ, mặt già đơ lên.

“Nói rõ ràng đi.” Thi Sơn Thanh thấy cậu ta ấp a ấp úng liền mất kiên nhẫn.

“Không phải lần đó nhờ Tiểu Trùng mang quần áo tới cho Long Ngo thay đồ ư?” Trương Liêu nắm thành nắm đấm vờ vịt tăng hăng một tiếng, “Lúc tớ gõ cửa để đưa đồ Tiểu Trùng nhờ mang lên, hôm đó Long Ngo còn mặc đồ ngủ của cậu đó, cậu nói là như nào?”

“...” Ngày đó lúc cậu dậy, A Ngo đã thay đồ xong xuôi. Lúc ấy cậu căn bản không nghĩ nhiều, chỉ vội vàng đến đồn cảnh sát.

“Cậu hiểu lầm rồi, lúc đó bọn tôi mới chỉ là bạn thôi.” Thi Sơn Thanh cũng không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu, chỉ có thể nói chắc.

“Vậy mà cũng có thể hiểu lầm á?” Trương Liêu hiển nhiên không bị những lời này tổn cổ đi.

Thi Sơn Thanh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Trương Liêu.

Trương Liêu bị cậu nhìn thế, liền sợ tới mức giật nảy mình: Nhược điểm của mình còn nằm trong tay Thi Sơn Thanh đấy.

“Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, là tớ nhìn nhầm đó.” Trương Liêu dang hai tay bắt đắc dĩ nói, “Cậu muốn học kinh nghiệm tớ, nhưng tớ đâu có kinh nghiệm gì.” Cậu ta vẫn còn là đứa nhỏ ngây thơ à nha.

“Cậu không muốn quen với Ninh Trùng à?” Thi Sơn Thanh liếc mắt nhìn Trương Liêu đối diện, “Tôi nghe nói có rất nhiều nam sinh muốn theo đuổi cô ấy.”

Việc này Trương Liêu có biết, cậu ta thường xuyên rủ Ninh Trùng ra ngoài chơi, nên thỉnh thoảng có nhìn thấy nam sinh bám dính Ninh Trùng.

Hiện tại Trương Liêu chẳng còn thấy nóng nữa, mà chỉ thấy cả người như bị ngâm trong nước đá. Cậu ta còn không biết Ninh Trùng được chào đón thế nào ư? Chính vì thế nên cậu ta mới không dám nói thẳng đó, sợ đến cuối cùng ngay cả bạn bè cũng không được làm nữa.

“Cho dù tớ với Tiểu Trùng có quen nhau, thì tớ cũng không thể cho cậu kinh nghiệm gì đâu.” Trương Liêu thở dài, “Cậu thích Long Ngo? Cậu nói thẳng đi. Tớ thấy Long Ngo chắc chắn sẽ đồng ý, cô ấy tốt với cậu thế mà.”

“Về đi, tôi mệt rồi.” Không thèm để ý những lời của Trương Liêu, Thi Sơn Thanh thản nhiên nói.

“...” Đây là một lời không hợp nên muốn đuổi cậu ta ra ngoài?

Trương Liêu ảo não cầm chai nước của mình lên uống cho bằng hết. Cậu ta cũng rất tuyệt vọng mà, biết làm gì đây?

Trong phòng,

Thi Sơn Thanh làm ỏ trên sofa. Cậu nhét gối vào trong ngực, sau đó mới lấy điện thoại, ấn mở Wechat của Long Ngo, nhìn ảnh mặc định trên đó thì ngớ người ra.

Còn nửa tháng nữa là mọi người đều phải rời trường học. Tuy rằng A Ngo đã nói sẽ đến thành phố A chơi, nhưng cô cũng chỉ có thể ở lại đó ba ngày mà thôi. Sau đó lại hai tháng không gặp nhau, nghĩ đến đây, mặt Thi Sơn Thanh đã đen đi phân nửa.

Nghỉ hè là cậu phải ở lại thành phố A để xử lý công việc đã được phân. Công ty nhất trí cho rằng phải dời trọng tâm về thành phố Hải, nên Thi Sơn Thanh phải sang thành phố A để xử lý vấn đề còn lại.

Khi Thi Sơn Thanh đang không ngừng tự hỏi phải làm sao mới khiến Long Ngo cũng thích mình, thì Trương Liêu bị Thi Sơn Thanh kích động, cũng vất hết óc nghĩ cách nói thật tình cảm với Ninh Trùng, vì sợ Ninh Trùng bị tên khốn nào đó bắt cóc.

Ninh Trùng không hướng nội và lạnh nhạt như Long Ngo, cô ấy thiên về sôi nổi, lại nhiều tài nghệ. Trong trường có hoạt động gì cô ấy cũng đến tham gia, việc này cũng khiến không ít đàn ông độc thân trong trường để mắt tới cô ấy.

Hôm nay, một nam sinh khoa Khoa học đã dẫn theo anh em của mình giảng băng rôn, còn mình thì cầm một bó hồng to ngồi trước cửa khoa Kinh tế và quản lý.

Ninh Trùng và bạn học vừa ra, ngẩng đầu liền thấy băng rôn màu đỏ chói mắt phía đối diện, phía trên in đậm tên của cô ấy. Đám sinh viên rất thích xem cảnh tượng náo nhiệt, lập tức ồn ào.

Thi Sơn Thanh ngồi gần cửa sổ tầng năm lơ đãng nhìn thấy, suy nghĩ một lúc liền gửi cho Trương Liêu một tin nhắn.

Trương Liêu ngồi hàng đầu đang chăm chú nghe giảng, bỗng thấy màn hình điện thoại đặt trên bàn sáng lên. Cậu ta vốn không định để ý tới, kết quả lại thấy là Thi Sơn Thanh gửi. Trương Liêu nghi hoặc quay đầu lại nhìn, thấy Thi Sơn Thanh không nhìn mình, liền nhin không được mà cầm điện thoại lên.

“Thầy ơi, em muốn vào nhà vệ sinh ạ.” Trương Liêu cắt ngang bài giảng của giáo viên, giả bộ bụng mình đang khó chịu. Đội giáo viên gật đầu đồng ý, cậu ta lập tức chạy khỏi phòng để xuống tầng dưới.

Ninh Trùng vẫn đang bị đám nam sinh khoa Khoa học làm vướng chân. Nam sinh dám đến theo đuổi đều tự nhận mình là người xuất sắc, cho nên bạn cùng lớp của Ninh Trùng cũng đi theo làm ồn, muốn cô đồng ý. Có nữ sinh to gan còn không ngừng đẩy Ninh Trùng về phía nam sinh kia, hoàn toàn coi nhẹ nguyện vọng của Ninh Trùng.

Lúc Trương Liêu chạy xuống thì thấy ngay cảnh này, lập tức bùng nổ!

“Làm gì thế?” Trương Liêu giữ chặt Ninh Trùng để cô đứng sau lưng mình. Bạn học của Ninh Trùng bị cậu ta dọa cho giật mình, lập tức ngừng tay.

Nam sinh khoa Khoa học thấy động tác thân thiết của cậu ta và Ninh Trùng, thì khó chịu nói: “Bạn có thể tránh ra không? Tôi đang tỏ tình mà.”

Tò tò bà nội này! Trương Liêu nhin không được chửi một câu thô tục trong lòng, nhưng trên mặt lại treo nụ cười lên: “Bạn này, tôi không ngăn cản bạn

tỏ tình nhưng tôi muốn dẫn bạn gái của tôi đi.”

Nam sinh kia sững sốt, chỉ vào Trương Liêu rồi hỏi Ninh Trùng: “Cậu ta là bạn trai em hả?”

“Đúng rồi nha ~” Ninh Trùng ló đầu khỏi lưng Trương Liêu, trong đôi mắt to đều là ý cười, hoàn toàn không thấy vẻ lạnh lùng khi nãy nữa.

“Nghe thấy chưa?” Trương Liêu nắm tay Ninh Trùng muốn đi ra.

“Ninh Trùng!” Nam sinh gọi từ phía sau.

Trương Liêu nắm chặt tay Ninh Trùng sai bước rời khỏi vòng thị phi này, đến khi hoàn toàn không nhìn thấy họ nữa Trương Liêu mới dừng bước. Giờ phút này, cô tay nhẫn nại đang được cậu ta nắm trong tay đã làm phồng tim cậu ta.

“Anh, anh ở trên lầu thấy em đang rất khó xử, nên mới chạy xuống giúp.” Không còn ai nên Trương Liêu lập tức hèn nhát. Cậu ta thả tay Ninh Trùng ra, lấp bắp giải thích.

“Anh không lên lớp à?” Ninh Trùng hỏi. Cô ấy đã từng xem qua thời khóa biểu của chị cô ấy.

“Lên, lên chứ.”

“Em tin những gì anh nói khi nãy.” Ninh Trùng vươn tay giữ chặt Trương Liêu, điềm nhiên như không nói.

“... Em nói gì?” Trương Liêu cứng ngắc nhìn tay mình được đất.

“Em là bạn gái của anh mà, không được đất tay anh hả?” Ninh Trùng đóng đưa cánh tay của Trương Liêu, tui thân nói.

“...” Cái gì gọi là vui như lên trời, Trương Liêu đã cảm nhận sâu sắc vào lúc này.

“Được đất chứ!” Trương Liêu nói như chém đinh chặt sắt, lập tức nắm chặt lại tay Ninh Trùng.

Ninh Trùng nở nụ cười gian xảo ở nơi mà Trương Liêu không nhìn thấy. Vở kịch này diễn không tệ đâu, sau này phải cảm ơn anh ở khoa Khoa học kia cho tốt mới được. Có điều Trương Liêu tới nhanh quá, cô ấy còn chưa kịp gọi điện thoại cho anh ấy mà.

Trương Liêu vừa về liền xông vào phòng Thi Sơn Thanh, muốn cảm ơn cậu tiện thể... Ngược chó luôn.

“Các cậu đang quen nhau?” Thi Sơn Thanh sững sốt, hiển nhiên cũng không ngờ lại nhanh đến vậy.

“Đúng, hôm nay còn phải cảm ơn người anh em đã nhắc nhở!” Trương Liêu nói xong, lông mày nhếch lên rất cao, trong lời nói đầy ý vui sướng.

“Chúc mừng.” Thi Sơn Thanh nhớ ra Ninh Trùng và Trương Liêu đều là người thành phố A, chắc hẳn bọn họ sẽ dính lấy nhau suốt kỳ nghỉ hè. Cậu lại nghĩ đến mình và A Ngộ tới bây giờ vẫn chỉ là quan hệ bạn bè, lại phải xa nhau hai tháng, ít nhiều cũng thấy buồn.

Không thì cậu cũng đi tỏ tình thôi, Thi Sơn Thanh yên lặng suy tính về độ khả thi của phương pháp này.

“Không nói nữa, tớ về đây.” Cậu ta còn phải gọi điện cho Tiểu Trùng nữa, mới không gặp cô ấy một tiếng đã thấy nhớ rồi.

Long Ngộ ôm hồ sơ vụ án mà giáo viên môn điều tra tội phạm chuyên nghiệp đưa cho cô về ký túc xá, liền thấy Ninh Trùng ôm đi động cười đến vô cùng xán lạn.

“Chị, chị về rồi à.” Ninh Trùng đang nhắn tin tám chuyện với Trương Liêu, thấy Long Ngộ về lập tức chào hỏi.

“Ừ, hôm nay em có gì vui à?” Long Ngộ nghi hoặc.

Ninh Trùng đưa điện thoại ra sau lưng rồi để xuống, mắt tự nhiên vuốt vuốt vài sợi tóc rối bên tai, nói “Chị ơi, em có bạn trai rồi.”

“Bạn trai?” Long Ngộ đặt tài liệu trong tay xuống, cũng không thấy kinh ngạc, “Trong khoa mình à?”

Tiểu Trùng là kiểu con gái rất được chào đón, trước giờ Long Ngộ luôn biết thế, cho nên khi biết cô ấy có bạn trai mới không hề kinh ngạc.

“Dạ, là anh Trương Liêu đó chị.” Ninh Trùng áp a áp ứng nói.

“Lớp trưởng?” Long Ngộ ngẩn người, rồi xoa đầu Ninh Trùng. “Con người lớp trưởng rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Gần sát kỳ nghỉ cũng là lúc sắp thi, hơn nửa tháng nay người đến thư viện đông nghịt, muốn đến đây để ôn nhất định phải tới sớm. Ninh Trùng và Trương Liêu vừa xác định mối quan hệ nên đang trong thời kỳ yêu cuồng nhiệt. Hai người hẹn nhau sẽ đến thư viện ôn tập, chẳng qua vào xong liền tách ra. Người yêu mà cùng ôn bài với nhau thì hiệu suất sẽ không cao, thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới những người xung quanh, cho nên Ninh Trùng dứt khoát không ngồi chung với Trương Liêu.

Long Ngo và Thi Sơn Thanh thì ngược lại, họ không lo lắng những thứ ấy vì bình thường đều học rất chắc, chứ không phải đợi đến khi nước tới chân mới nhảy. Đang giữa kỳ thi nên trường học cho nghỉ, Long Ngo không có vấn đề gì về chuyên ngành của mình, nhưng cô vẫn còn phải theo ngành trình sát hình sự mới đăng ký. Cô vào học muộn, lại thêm giáo viên đường như khá nghiêm khắc với cô, nên vẫn phải cố hết sức.

Thi Sơn Thanh nghe Trương Liêu nói ngày nào Long Ngo cũng đến thư viện, thì buổi tối cậu liền gọi điện thoại cho Long Ngo nói sẽ đi cùng cô.

“Được, ngày mai bây giờ tôi sẽ đợi cậu ở căn tin nhà một.” Bởi vì phải thi cuối kỳ, nên thư viện mở cửa sớm hơn bình thường nửa tiếng, bọn họ có nửa tiếng để ăn sáng.

Sáng hôm sau, hai người đi thẳng lên tầng bảy của thư viện. Thi Sơn Thanh thích ngồi ở những nơi gần cửa, Long Ngo cũng biết nên mới chọn một vị trí gần cửa sổ mà không bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào, hai người ngồi đối mặt với nhau.

“Đó là cái gì thế?” Thi Sơn Thanh không biết Long Ngo chọn học ngành thứ hai, thấy cô lấy tập hồ sơ ra thì thấp giọng hỏi. Cậu không phải người hiểu kỳ, nhưng lại muốn biết tất cả mọi chuyện của Long Ngo.

“Giáo viên bảo tôi đọc vài ghi chép vụ án.” Long Ngo không để Thi Sơn Thanh xem, chỉ giải thích sơ.

“Trình sát hình sự? Sau này A Ngo muốn làm cảnh sát hình sự à?” Sau khi Thi Sơn Thanh nghe xong liền hỏi.

“Ừ, đã quyết định xong rồi.”

Thư viện không phải nơi tốt để trò chuyện, dù Thi Sơn Thanh có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không có cách nào nói ra, chỉ có thể cúi đầu nhìn tài liệu trong tay mình. Cậu không có bài ôn tập, chẳng qua là tìm có đề ở cùng Long Ngo mà thôi.

Hồ sơ ở trong tay Long Ngo đều là lâu năm, hiện tại đã không còn cho sinh viên xem. Trước kia khoa học kỹ thuật chưa phát triển, có rất nhiều vụ án khó giải quyết, nhưng bây giờ lại hóa đơn giản. Long Ngo vừa xem thì tâm trạng liền không tốt, nhất là phải trở mắt nhìn nghi phạm được phán vô tội và thả ra vì không có chứng cứ.

Đọc khoảng hai tiếng, Long Ngo ngẩng đầu để hoạt động cổ, lại phát hiện Thi Sơn Thanh dùng tay đỡ đầu ngủ thiếp đi. Hàng mi dày in lên khuôn mặt đẹp trai, trắng bóc nhìn rất bắt mắt.

Phải dậy sớm quá, Long Ngo thở dài trong lòng.

Có lẽ là do ánh mắt của Long Ngo quá rõ ràng, nên Thi Sơn Thanh nhanh chóng mở mắt ra, mơ mơ màng màng nói: “A Ngo...”

“Cậu muốn về nghỉ không?” Long Ngo định đi cùng cậu.

“Hả?” Thi Sơn Thanh thả tay, “Không về đâu, A Ngo còn phải ôn tập mà.”

“Hôm nay tôi không muốn đọc nữa.” Long Ngo đã bắt đầu thu dọn đồ trên bàn.

Ra khỏi thư viện, Thi Sơn Thanh dường như đã tỉnh táo hơn, liền xin lỗi: “Tớ khiến A Ngo lỡ việc rồi, sớm biết thế tớ tự ôn một mình cho xong.”

“Không có đâu, là tôi không muốn đọc nữa, chẳng hề liên quan đến cậu mà.”

“... Ngày mai cậu lại đến nữa chứ?” Thi Sơn Thanh do dự nói, “Tớ đi với cậu, sẽ không ngủ nữa đâu.”

“Sáng mai đến muộn xíu cũng được, cậu cứ ngủ đi.” Long Ngo nói.

“Nhưng đến muộn là hết chỗ đó.” Thi Sơn Thanh mất mát nói, “A Ngo không cần để ý đến tớ đâu, tớ... ôn tập ở ký túc xá cũng được.”

Tuy nói như vậy, nhưng Long Ngo cảm giác được Thi Sơn Thanh rõ ràng đang không vui.

“Tôi đi với cậu, nhưng đầu nhất định phải học ở thư viện.” Trong phòng học cũng giống nhau mà.

Thi Sơn Thanh chợt nhìn về phía Long Ngo, khuôn mặt lộ ra vẻ vui vẻ nhàn nhạt, “Được, xí chiều A Ngo đến ký túc xá của tớ nhé.”

“...” Long Ngo ngây người.

Khi cô đang còn hoảng hốt thì Thi Sơn Thanh đã bắt đầu ca ngợi điều kiện và môi trường của ký túc xá mình ở, “A Ngo, cậu có thể ngồi đọc sách trên bàn học của tớ, ghế vừa mới mua, ngồi thoải mái hơn trong thư viện nhiều.”

“... Ừ.”

Thi Sơn Thanh thấy cô đồng ý, thì hận không thể xoay quanh tại chỗ, cũng may cậu kiểm chế lại được. Ký túc xá đơn luôn mang đến loại cảm giác riêng tư, Long Ngo đi vào, lại như càng gần cậu hơn.

“Bọn mình đi ăn kem đi?” Thi Sơn Thanh làm nũng thành quen. Có thể khiến Long Ngo lùi bước, cậu có thể làm bất cứ thứ gì.

“Ừ.” Đối với việc mọi người xung quanh cô đều thích ăn thứ này, Long Ngo tỏ vẻ đã hiểu.

Thi Sơn Thanh chậm chạp lấy một cây dù từ trong ba lô ra, che trên đầu hai người. Dù này do trợ lý Trương đặt làm, vì dù bán bên ngoài phần lớn đều cho con gái dùng, khá bánh bèo và sặc sỡ.

Long Ngo không cảm thấy mất tự nhiên. Theo cô thì Thi Sơn Thanh quả thật cần bung dù để che nắng, còn cô vì ngại phiền phức nên không cần thứ này.

Tuy rằng dù được đặt làm, lớn hơn so với những chiếc dù bình thường nhưng vẫn không thể che hết cả hai người. Thi Sơn Thanh dùng tay trái che dù, tay phải ôm Long Ngo. Chiều cao của hai người chênh nhau vừa vặn, Thi Sơn Thanh ôm cô rất dễ dàng.

Long Ngo đầu tiên là cứng ngắc một lúc, sau đó mới dần thả lỏng ra. Diện tích dù không lớn lắm, không ôm cô thì không che được cả hai người.

Thi Sơn Thanh ôm vai Long Ngo đi đến quán ăn vặt trong trường, tìm được một quán trà sữa vào ngồi.

“A Ngo, cậu muốn ăn vị gì?”

“Gì cũng được.” Long Ngo rất ít khi ăn đồ ngọt, luôn cảm thấy ăn vào trong miệng đều là đường, rất ngán.

“Vậy thì vani nhé, ăn ngon lắm.” Thi Sơn Thanh vừa dùng ngón tay thon dài kiểm tra thực đơn vừa nói.

Cầm hai cây kem vị vani quay lại, Thi Sơn Thanh nói với Long Ngo, “Sau hôm thi xong tớ sẽ về thành phố A, A Ngo có đi cùng tớ không?”

“Cũng được.” Long Ngo cắn một miếng, vẫn không hề thích vị này, nhưng biểu cảm trên mặt lại khiến người ta không nhìn ra vui buồn.

Thi Sơn Thanh còn tưởng sẽ bị từ chối, dù sao khi đó cũng phải về nhà, nhưng lại không ngờ Long Ngo lại đồng ý luôn.

“A Ngo không phải về nhà à?”

“Ừ, nghỉ hè sẽ về nhà, đừng lo.” Cô phải đi theo Lôị Thật, nếu để sau thì không thể rút ra thời gian rảnh để đến thành phố A.

Buổi chiều.

Long Ngo đeo túi xách gỗ cửa phòng của Thi Sơn Thanh. Lúc vừa vào dãy nhà này, bác bảo vệ không hỏi một tiếng đã để Long Ngo vào luôn, chắc tưởng Long Ngo là nam sinh.

“A Ngo, mau vào đi.” Thi Sơn Thanh đã thay một bộ đồ rộng rãi, mở cửa để Long Ngo tiến vào. So với hành lang nóng bức, trong phòng ký túc xá rõ là mát mẻ hơn nhiều.

Long Ngo đã tới đây rồi nên không hề xa lạ, đứng đó nhìn Thi Sơn Thanh để túi của mình lên bàn.

“A Ngo ngồi đây đi.” Thi Sơn Thanh kéo Long Ngo đi đến ghế. Trên bàn rất sạch sẽ, hiển nhiên trước đó chủ nhân đã từng dọn dẹp.

“Tôi đọc ở đây là được rồi, cậu đi xem sách đi.” Long Ngo ngồi xuống liền nói.

“Được.” Thi Sơn Thanh cầm cuốn sách ngồi xuống ghế sô pha.

Nơi này là ký túc xá của trường, tuy rằng rộng và được trang bị đầy đủ hơn ký túc xá sinh viên, nhưng cũng chỉ có một phòng ngủ, vừa bước vào phòng lập tức thu hết tinh hình trong phòng vào mắt. Long Ngo ngồi vào bàn, đưa lưng về phía giường của Thi Sơn Thanh, còn sô pha lại sát vách tường bên trái, chỉ hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy Long Ngo bên kia. Huống chi Thi Sơn Thanh còn cố tình ngồi ở góc sô pha, gần như đang đối mặt với Long Ngo.

Không giống khi ở bên ngoài, ôn bài ở phòng của Thi Sơn Thanh hiển nhiên thoải mái hơn nhiều, trang trí phòng cũng ấm áp và thoải mái. Đến ngay cả quần áo mặc trên người cũng rộng rãi hơn, không hề giống bộ dạng hoàn mỹ của cậu khi ở bên ngoài. Cậu còn thích ăn kem giống Tiểu Trùng nữa, Long Ngo cúi đầu nghĩ thầm.

Thi Sơn Thanh đang cầm sách, nhưng thỉnh thoảng sẽ dùng mắt để lạng lẹ quan sát Long Ngo, lại vừa đếm xem còn mấy ngày nữa là được về thành phố

A cùng Long Ngo. Trong lúc nhất thời, căn phòng im phẫn phắc, chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Trương Liêu ù ù cạc cạc liên bắt đầu qua lại với Ninh Trùng, chuyện này khiến Thi Sơn Thanh không còn bình tĩnh được nữa. Rõ ràng cậu và Long Ngo đã quen biết nhau lâu như thế, nhưng đến bây giờ vẫn chỉ là quan hệ bạn bè. Tại sao ngày trước Trương Liêu còn đang rối rắm chuyện tỏ tình hay không tỏ tình, mà ngày hôm sau đã trực tiếp nắm tay thành công? Chẳng lẽ vì Trương Liêu từng cứu Ninh Trùng, nên Ninh Trùng mới thích cậu ta? Vậy...

Thi Sơn Thanh nhớ ra hình như mình cũng từng được Long Ngo cứu, cho nên mình thích A Ngo là hợp lý. Thi Sơn Thanh liếc nhìn Long Ngo đang ngồi đó cúi đầu đọc sách, rồi thở dài trong lòng: Nếu Long Ngo mà tỏ tình với cậu, cậu sẽ đồng ý ngay.

Gần đây Thi Sơn Thanh mua không ít tiểu thuyết mới, khá phong phú. Cậu đang nghiền cứu nên làm thế nào để thể hiện tình cảm của mình mà không để lại dấu vết gì, để Long Ngo lôi cậu ra khỏi friendzone.

Ôn tập cũng không phải chỉ đọc mỗi sách, lúc Long Ngo nghỉ giải lao, Thi Sơn Thanh lập tức đi rót nước rồi bảo cô ra sofa ngồi, để tha hồ trò chuyện với cô.

“A Ngo, gần đây tớ mới đọc được mấy cuốn tiểu thuyết khá hay, để tớ gửi cho cậu.” Thi Sơn Thanh nói xong liền gửi qua.

“Được.” Long Ngo cũng lấy điện thoại ra mở xem.

Đập vào mắt là chiếc bìa quen thuộc, màu sắc rực rỡ trước sau như một. Thì ra nam sinh cũng thích đọc loại tiểu thuyết này ư? Long Ngo nghĩ thầm, trước đây còn tưởng chỉ có con gái mới thích đọc, là cô nhớ nhầm sao?

“Truyện này đọc được lắm” Thi Sơn Thanh tới gần Long Ngo, chỉ vào một cuốn tiểu thuyết nói, “Nam sinh rất thích nữ sinh, đáng tiếc nữ sinh chỉ coi cậu ấy là bạn.”

“Thế à?” Long Ngo thuận theo Thi Sơn Thanh hỏi lại, nhưng thực tế thì hoàn toàn không có hứng thú.

“A Ngo này, nếu bạn của cậu cũng thích cậu thì cậu làm thế nào?” Thi Sơn Thanh thử nói.

Long Ngo nhìn vào mắt Thi Sơn Thanh, không rõ ý của cậu, “Nhưng tôi chỉ một người bạn là cậu mà.”

“...” Câu này phải nói tiếp thế nào đây, nói nữa không phải nói thẳng ra rồi ư? Thi Sơn Thanh nói sang chuyện khác, “Sao A Ngo lại chỉ có một người bạn là tớ được? Tiểu Trùng cũng là bạn cậu mà.”

“Tiểu Trùng hả? Tôi xem em ấy như em gái vậy.” Long Ngo dừng một chút rồi nói tiếp, “Em ấy rất giống cô em họ mà đội trưởng của bọn tôi từng nói đến.”

Thi Sơn Thanh nghe được một từ lạ: “Đội trưởng? Là người cậu quen trong quân đội lúc trước hả?”

“Ừ, đội trưởng tham gia quân ngũ từ sớm, xa nhà rất nhiều năm. Chị ấy luôn thích kể về em họ của chị ấy.” Long Ngo cup mắt giải thích, “Sau đó đội trưởng hy sinh khi cùng bọn tôi làm nhiệm vụ, cuối cùng cũng không thể gặp em họ của chị ấy một lần.”

Lòng Thi Sơn Thanh đột nhiên tê rần. Cậu biết trước đây Long Ngo từng bị thương, lại không biết cô từng trực tiếp đối mặt với cái chết như thế. Lĩnh loại nào mới nhận nhiệm vụ như vậy khi được tuyển từ trường đại học?

Thi Sơn Thanh vòng hai tay ôm lấy Long Ngo, khẽ đặt cằm lên vai cô, khàn khàn nói: “Cậu không sao là tốt rồi.”

Không phải cậu ích kỷ, chỉ cần tưởng tượng cảnh Long Ngo gặp nguy hiểm, nghĩ đến việc có thể hai bọn họ ngay cả cơ hội quen biết cũng không có, thì cậu chỉ hít thở thôi đã thấy khó chịu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

“Tôi không sao.” Long Ngo đưa tay vỗ vai Thi Sơn Thanh, an ủi ngược lại.

“... Ừ.” Chậm rãi buông Long Ngo ra, Thi Sơn Thanh thì thảo luận lại, “Cậu không sao là tốt rồi.”

Thấy cậu cúi đầu có vẻ không vui, Long Ngo liền cầm tay Thi Sơn Thanh nói: “Đều đã qua rồi.”

Không muốn khiến Long Ngo nhớ lại chuyện cũ, Thi Sơn Thanh liền điều chỉnh tâm trạng của mình, cười nhẹ nói: “Ừm. A Ngo muốn chơi gì ở thành phố A nào?”

“Gi cũng được.” Long Ngo lập tức bỏ qua chuyện này.

Đợi đến ngày thi, hai người ngoài gặp nhau ở địa điểm thi, thì tất cả thời gian còn lại đều bận rộn việc của mình. Long Ngo đã nói với nhà là sẽ đi thành phố A năm ngày.

Trần Tú hỏi Long Ngo đến thành phố A làm gì, biết cô được bạn mời đi chơi còn tưởng là đi cùng Ninh Trùng, thuận miệng hỏi thêm thì Long Ngo không chịu nói rõ. Bà ấy lập tức ngừ ra mùi bất thường. Có điều bà ấy không dám hỏi thẳng Long Ngo, mà đập đập Long Khắc Phương đang nằm ở sofa nghịch điện thoại, thăm dò: “Hình như em gái cháu mới có bạn mới, cháu có biết không?”

“Thím nói Tiểu Thi ạ?” Long Khắc Phương điều khiển người đàn ông nhỏ trong màn hình, nói mà không ngừng đầu.

“Tiểu Thi?” Quả nhiên là người bà ấy không biết, Trần Tú nghĩ thầm.

“Đừng ạ, nam sinh kia trông cũng được lắm.” Người đàn ông nhỏ rất nhanh đã bị chết, Long Khắc Phương dứt khoát thả điện thoại xuống.

Trần Tú nhú mày: “Con trai?”

“Dạ.” Còn thích Tiểu Ngo nhà chúng ta nữa, Long Khắc Phương thầm nói trong lòng.

“Ngo Ngo nói muốn đến thành phố A chơi, chẳng lẽ là đi với thằng bé ấy?” Lúc này Trần Tú đã thể hiện sự nhạy cảm khi làm mẹ của mình.

Long Hoàng đang bung ly trà thông thả đi đến, hiền lành hòa ái nói: “Tiểu Ngo có thể ra ngoài chơi là chuyện tốt, bà đừng lo lắng quá.” Ông ấy rất tin tưởng con gái mình.

Đây mà là vấn đề lo lắng hay không à? Trần Tú trừng mắt nhìn Long Hoàng.

“Thằng bé tên Tiểu Thi kia trông thế nào cháu?” Trần Tú ngồi xuống, cười tủm tỉm hỏi Long Khắc Phương.

Long Khắc Phương vuốt cằm nhớ lại, thật ra anh ấy có dự cảm rằng hai đứa ấy sớm muộn gì cũng thành đôi mà thôi, không bằng hiện tại tạo chút ấn tượng tốt cho em rể.

“Cũng được lắm ạ, nhìn rất có tinh thần.” Long Khắc Phương đặc biệt chọn những từ mà ở tuổi này Trần Tú thích nghe, vì Trần Tú là bà mẹ trung niên luôn chạy theo mốt.

“Tinh thần?!” Xấu xí cỡ nào mới phải gượng gạo nói từ này.

“Dạ, rất có khí chất ạ.” Long Khắc Phương nhìn Thi Sơn Thanh liền cảm thấy gia cảnh của cậu cũng thuộc loại khá.

“Thật không?” Hứng thú tám chuyện của Trần Tú nhất thời giảm đi phân nửa. Chắc hẳn thằng bé kia không được dễ nhìn cho lắm, con gái và thằng bé ấy hẳn sẽ chẳng có quan hệ gì đặc biệt. Nghĩ thế bà ấy lại thấy hơi mất mát, không biết khi nào con gái nhà mình mới dẫn bạn trai về nhà nữa. Nhớ đến mặt đơ của con gái trong nhiều năm nay, Trần Tú liền nhin không được mà thờ dài.

Hai người đàn ông trong nhà không biết vì sao cảm xúc của Trần Tú lại đột nhiên sa sút. Họ trao đổi ánh mắt mờ mịt cho nhau, rồi giải tán đi làm việc của mình.

Tuy rằng phải đến thành phố A, nhưng lúc ra sân bay Long Ngo cũng chỉ đeo một chiếc ba lô hơi to mà thôi. Quần áo mùa hè thường mỏng, hơn nữa Long Ngo lại ngày người trong quân đội ba năm, nên khá thích tình giản mọi thứ.

“A Ngo, ở đây!” Thi Sơn Thanh vẫn luôn chờ ở chỗ cửa vào, thấy Long Ngo thì cậu lập tức đi nhanh đến trước mặt cô.

“Em chào anh Thi.” Ninh Trùng bên cạnh nói với Thi Sơn Thanh. Cô ấy nghe nói Long Ngo muốn đến thành phố A liền lập tức hoãn cuộc hẹn với Trương Liêu, rồi cùng Long Ngo tới sân bay.

“Ừ, Trương Liêu chờ em ở bên trong đấy.” Thi Sơn Thanh nhìn lướt qua Ninh Trùng rồi dời ánh mắt về lại Long Ngo.

“...” Muốn đuổi cô ấy đi cũng quá trực tiếp rồi đấy. Tuy rằng nghĩ như thế nhưng Ninh Trùng cũng không dám biểu hiện sự bất mãn ra mặt.

Ba người đi vào phòng nghỉ, Trương Liêu vừa thấy Ninh Trùng đã lập tức đứng lên. Cậu ta chào hỏi với Long Ngo trước, sau đó kéo Ninh Trùng ngồi xuống để nói chuyện.

“Sao thế ạ?” Ninh Trùng mở to mắt nhìn Long Ngo bên kia. Vất vả mới được đi máy bay với chị cô ấy, cô ấy còn muốn hai người nói chuyện nhiều hơn nữa cơ mà.

“Cho bọn họ chút không gian đi.” Trương Liêu nháy mắt ra hiệu với Ninh Trùng.

“... Lần trước anh nói là thật á?” Ninh Trùng hoài nghi, “Nhìn anh chị ấy khá tình cảm mà.”

Trước đó Trương Liêu có tám chuyện với Ninh Trùng, cời bỏ hiểu lầm ở cùng nhau của Thi Sơn Thanh và Long Ngo lúc trước. Nhưng này Ninh Trùng có nhìn, vẫn cảm thấy người khác chẳng thể nào hòa vào bầu không khí giữa bọn họ được.

Trương Liêu xoay qua chỗ khác, mắt nhìn hai người đang ngồi rồi nói: “Tự Sơn Thanh nói cơ mà.”

“Nói như vậy anh Thi đối với chị của em...” Ninh Trùng gật đầu, “Hèn chi.”

Ninh Trùng nheo đôi mắt vừa đen vừa to nói: “Thật ra em đã quan sát lâu lắm rồi, nam sinh có mối quan hệ thân thiết với chị của em như thế chỉ có mỗi anh Thi thôi.”

“Chuyện sớm muộn ấy mà.” Trương Liêu bình tĩnh nói, “Cho nên bọn mình phải tạo không gian cho hai bọn họ chứ.” Tệ thế tạo cho bọn mình luôn.

“Cũng hợp lý nhì.” Ninh Trùng chân thành nói, dường như không hề biết về tư tâm của Trương Liêu.

Lúc chọn chỗ ngồi, Long Ngo và Thi Sơn Thanh ngồi cùng một chỗ, Trương Liêu và Ninh Trùng cũng ngồi chung chỗ. Có thể nói, việc này rất hoàn mỹ với ba người, về phần người còn lại, cô ấy đâu có quan tâm.

“A Ngo, đến thành phố A rồi cậu đến chỗ tớ nhé?” Thi Sơn Thanh không định dẫn Long Ngo về nhà, nơi đó thỉnh thoảng có người ngoài, cô nhất định sẽ không thích.

Ninh Trùng ở phía sau nghe được câu này của Thi Sơn Thanh, liền muốn chen miệng bảo Long Ngo ở nhà mình. Kết quả Trương Liêu lấy cùi chỏ huých nhẹ cô ấy một cái, Ninh Trùng lập tức ngậm miệng. Phải chừa không gian cho hai anh chị ấy, không gian...

“Được.”

Long Ngo không thấy khó chịu gì, nhưng Thi Sơn Thanh ra sức giải thích, ngữ khí dịu dàng: “Phần lớn thời gian tớ đều ở đó, rất yên tĩnh.”

“Nơi cậu ở cũng trang trí giống phòng ký túc xá à?” Long Ngo bị câu nói của Thi Sơn Thanh khơi gợi lên hứng thú. Vì Ninh Trùng, cô từng đến phòng Trương Liêu một lần, đó mới là chỗ ở của nam sinh trong tưởng tượng của cô. Màu sắc ở phòng Thi Sơn Thanh quá ấm, thực sự ấm áp, chẳng phù hợp với vẻ lạnh nhạt và nhã nhặn hay thấy ở cậu.

Trong mắt Thi Sơn Thanh mang ý cười, “Ừm, không khác mấy đâu. Khi nào xuống máy bay tớ dẫn cậu đi xem.”

Rõ ràng đôi ngồi đằng sau mới là người yêu thật sự, nhưng Ninh Trùng và Trương Liêu đều có cảm giác mình bị buộc phải rắc đường suốt cả đoạn đường bay.

Ninh Trùng, người đã định sẽ mời Long Ngo đi chơi khắp nơi tuyệt đối không ngờ rằng, chị cô ấy ở lại đây năm ngày nhưng trên cơ bản chỉ có ba ngày rảnh để ra ngoài chơi, lại phải chia cho Thi Sơn Thanh nên chẳng đến lượt cô ấy. Xem ra cô ấy chỉ có thể ra ngoài chơi với người đàn ông ông ngốc nghếch của mình mà thôi, Ninh Trùng liếc mắt nhìn Trương Liêu bên cạnh đang cười ngây ngô với mình.

Bốn người tạm biệt tại sân bay, Long Ngo với Thi Sơn Thanh lên xe để trợ lý Trương chờ về trước.

“Cậu chủ, về nhà trước sao?” Trợ lý Trương nhìn kính chiếu hậu, thân thiết hỏi.

Sau khi Thi Sơn Thanh đỡ lấy ba lô của Long Ngo rồi đặt trên đùi mình liền nói: “Không, đến tiểu khu Cách An đi.”

Tiểu khu Cách An cách khá xa khu trung tâm, yên tĩnh hơn nhiều những tiểu khu quanh đây, nhưng việc quản lý an ninh trật tự lại không hề kém hơn những tiểu khu trung tâm có giá trên trời kia.

“Anh về trước đi, mấy ngày nay tôi sẽ ở đây.” Sau khi xuống xe Thi Sơn Thanh xoay người nói với trợ lý Trương.

“Vâng.”

Thi Sơn Thanh một tay kéo hành lý, vừa dẫn Long Ngo vào cửa.

Quả nhiên phong cách vẫn giống nhau, Long Ngo nhìn quanh thăm nghĩ.

“A Ngo, ở đây là phòng tắm lớn, lát nữa tớ sẽ dùng phòng nhỏ bên cạnh. Bên trái là phòng cậu ở.” Thi Sơn Thanh nói sơ về cấu trúc phòng cho Long Ngo, sau đó đi sắp xếp hành lý.

“Ừ.”

Tuy rằng không to như biệt thự, nhưng bên trong phòng nên có gì cũng đều có đủ. Chờ khi Long Ngo tắm rửa xong xuôi đi ra, Thi Sơn Thanh đã gọi thức ăn ngoài về.

“A Ngo, đây là trà xương sườn.” Thi Sơn Thanh bung lên rót vào trong chén com đưa đến trước mặt Long Ngo. Cậu sợ Long Ngo ngồi máy bay mệt, cho nên vừa xuống máy bay đã đặt giao trà xương sườn tới nhà.

Long Ngo nhận lấy, ngồi xuống rồi nói: “Cảm ơn.”

“A Ngo, hôm nay cậu nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai bọn mình sẽ ra ngoài chơi.” Thi Son Thanh đẩy đồ ăn về phía bên Long Ngo. Cậu chọn phần lớn là loại đường sinh, tuy mùi được liệu không quá nồng, nhưng vị hơi nhạt, không phù hợp với khẩu vị của Long Ngo.

Lần trước Thi Son Thanh lại gọi điện cho lão đại phu, hỏi về thân thể của Long Ngo. Lão đại phu nói mặc dù nhìn khí sắc của cô tốt, cũng khỏe mạnh, nhưng thực tế là phải điều dưỡng nhiều hơn.

Từ trước tới nay, Long Ngo chưa từng cự tuyệt Thi Son Thanh bao giờ, cho nên những món Thi Son Thanh gấp cho đều được Long Ngo ăn hết sạch.

Bởi vì đã hẹn với Long Ngo từ lúc ở trường, nên trước đó Thi Son Thanh có dặn người ta dọn dẹp nhà xong cả rồi, còn chuẩn bị luôn một vài đồ dùng hằng ngày nữa.

Thi Son Thanh rửa sạch những thứ trên bàn xong, nhìn đồng hồ nói: “Hãy còn sớm, A Ngo muốn xem phim không?”

“Được.”

Lôi kéo Long Ngo đến phòng chiếu phim, Thi Son Thanh lấy một chồng phim để cô chọn.

“Phim này đi.” Long Ngo không chọn, xem gì cũng được.

Thi Son Thanh không hề lợi dụng lúc này để làm ra chuyện gì, chỉ cùng Long Ngo nghiêm túc xem phim. Thình thoảng xoay đầu nhìn sườn mặt của Long Ngo, trong mắt cậu lộ vẻ đắm đuối.

Nhà họ Thi.

“A Thanh có chuyện gì à?” Dương Đường ném điện thoại, nói “Đã về rồi, sao lại không về nhà?”

Thi Lợi Hành đọc tạp chí tài chính và kinh tế của mình, ngay cả đầu cũng không hề ngẩng lên, “Con cũng lớn rồi, tự có suy nghĩ của nó.”

“Lâu lâu mới về! Cũng không biết về nhà xem thế nào ư?” Dương Đường vẫn còn giận.

“Em đừng nhét mấy người đâu đâu vào bên cạnh nó, hử nó sẽ tự nhiên đồng ý về thôi.” Thi Lợi Hành vẫn luôn bất mãn hành vi đó của bà xã mình. Con của ông ấy muốn bao nhiêu ưu tú liền có bấy nhiêu ưu tú, vậy thì cần gì phải nhét đàn bà vào bên người.

“Ông chỉ biết làm tôi bức mình!” Dương Đường không muốn nhiều lời với ông, liền cầm di động lên lâu, tiện thể gọi điện thoại cho Nhạc Thư.

Nhạc Thư bên kia nhanh chóng nhận máy, ngữ khí ngọt ngào, tạo thành chênh lệch rõ ràng với những lời lạnh nhạt của Thi Lợi Hành.

“Tiểu Thư này, ngày mai chúng ta ra ngoài dạo phố đi, đám đàn ông thật là phiền phức.” Dương Đường oán giận nói.

Nhạc Thư ở đầu bên kia cười giòn tan, “Dì ơi, dì đang làm mình làm mấy với chú đấy ạ.”

“Thôi đừng nhắc đến nữa, nghe lại thêm phiền.”

“Dạ, không nhắc đến chú nữa. Ngày mai cháu với dì đi dạo mấy vòng để dì bớt giận ạ.” Nhạc Thư cười nói.

Lúc này Dương Đường mới thấy thoải mái hơn: “Vẫn là cháu nghe lời, để người ta bớt lo. Tiếc là đi chẳng sinh được mụn con gái nào.”

“Dì ơi, sao lại nói thế ạ ~” Nhạc Thư làm nũng, “Cháu là con gái dì mà.”

“Đúng, đúng, dì nói sai rồi.” Dương Đường được dỗ đến toàn thân khoan khoái, sớm đã quên mất hai cha con kia đến không còn một móng.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Long Ngo đã từng cùng người nhà đi thăm những danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở thành phố A, nên Thi Son Thanh dứt khoát dẫn cô đến những chốn mà người thành phố A hay đến. Người ở nơi khác thường ở lại đây chơi không lâu, chẳng kịp biết người địa phương vẫn thường đi những đâu.

Muốn hiểu một nơi nào đó tất nhiên phải bắt đầu từ phương diện ẩm thực. Buổi tối Thi Son Thanh đã chọn ra vài quán tương đối nổi tiếng với người địa phương, để hôm sau dẫn Long Ngo đi.

Vào buổi sáng, phần lớn người đi trên đường đều là những người già đi tập thể dục. Họ vừa vào quán đã thấy ngồi đầy người, cũng may lúc họ vào có một bàn trống.

“Hai phần gan xào, hai, ba cái bánh bao, một ly sữa đậu xanh.” Thi Sơn Thanh chọn món.

Long Ngo ngồi gần cậu, nên nghe rõ giọng cậu. Vì thế khi Thi Sơn Thanh quay lại, liền nhìn thấy Long Ngo đang cười.

“Sao vậy?” Lần đầu tiên cậu thấy cô cười vui vẻ đến vậy.

Long Ngo không trả lời, mà hỏi ngược: “Vừa nãy cậu nói giọng thành phố A?”

“Ừm.” Thi Sơn Thanh thấp thỏm không yên, “Rất khó nghe à?”

“Đễ nghe lắm.” Khóe miệng Long Ngo cong lên. Vì không giống tiếng phổ thông, Thi Sơn Thanh như thế lại mang theo vị khói lửa, thực sinh động.

Vành tai Thi Sơn Thanh nổi lên màu hồng, mắt tự nhiên nói: “Tớ ít khi nói thế lắm.”

Nhân viên cửa hàng bên kia đã gọi, Thi Sơn Thanh thừa dịp cắt đứt đề tài này, đứng dậy đi bưng điểm tâm về.

Lấy chén dưa đặt lên bàn, Thi Sơn Thanh chuyển ly sữa đậu xanh đến trước mặt Long Ngo rồi nói: “Uống ly này trước đi, rồi ăn gan xào với bánh bao.”

Bánh bao ở đây chỉ có nhân thịt heo và hành tây, Thi Sơn Thanh sợ Long Ngo ngán nên mới gọi thêm sữa đậu xanh. Bình thường người địa phương ở đây đều ăn gan xào kèm bánh bao.

“Được.”

Bọn họ không định đến những nơi danh lam thắng cảnh đông nghịt người, cho nên sau khi ăn xong Thi Sơn Thanh liền dẫn Long Ngo đi thăm thú xung quanh, vừa vặn Long Ngo cũng tỏ ra rất hứng thú.

“Tôi đã từng đến đây hai năm trước.” Long Ngo nhớ lại liền nói.

Thi Sơn Thanh nghĩ: “Khi đó A Ngo vẫn trong quân đội nhỉ?”

“Ừ, có nhiệm vụ.” Long Ngo đáp qua loa.

Không nói còn tốt, vừa nói Thi Sơn Thanh liền cảm giác trái tim của mình bị người ta đâm cho vài lỗ, khí lạnh không ngừng luồn vào.

“Làm cảnh sát hình sự có phải rất nguy hiểm không?” Thi Sơn Thanh bước chậm lại, làm như vô tình nói.

“Vẫn chưa bắt đầu, phải đợi sau khi tốt nghiệp mới đi.” Long Ngo lắc đầu, thấy Thi Sơn Thanh trầm mặc lại bỏ thêm một câu, “Tôi không sao đâu.”

“A Ngo, sau này tớ sẽ định cư ở thành phố Hải.” Thi Sơn Thanh bỗng nhiên nói, “Bọn mình có thể tiếp tục... Liên lạc.” Cậu muốn nói ở cùng cô.

“Quyết định sớm vậy à? Còn hai năm nữa tốt nghiệp mà.” Long Ngo không có chí hướng gì lớn nên đã quyết định con đường tương lai của mình từ sớm, nhưng Thi Sơn Thanh lại không giống cô.

Thi Sơn Thanh gật đầu: “Lúc tớ vào đại học D thì đã quyết định rồi.”

Có một danh lam thắng cảnh cỡ nhỏ, trước đó là một Đạo quán*, không biết vì sao vài năm lại đây người địa phương lại xem nó là miếu nhân duyên. Thi Sơn Thanh mang theo chút tâm tư của mình cùng Long Ngo đi vào ngôi miếu kia.

(*Đạo quán là nơi tu luyện và cử hành nghi thức tôn giáo của các đạo sĩ. Đôi khi gọi là cung quán.)

“Tại sao Đạo quán lại biến thành chùa miếu?” Đứng ở cửa, Long Ngo nhìn kiến trúc rõ ràng là Đạo quán cùng với hình vẽ những vị Phật trên tường thì hỏi.

Thi Sơn Thanh nghĩ nghĩ rồi nói: “Đạo quán đã ở đây từ rất lâu rồi, thành phố A phải bảo vệ kiến trúc cổ, nên không thể phá dỡ nơi này đi. Vào mấy chục năm trước có một vị hòa thượng thấy nơi này không có một bóng người, liền lưu lại đây để tu hành. Có điều sau đó ngài ấy cũng rời đi, mười năm sau thì thành thế này.”

“Ừ, vậy cũng tốt.” Long Ngo nói. Những nơi không dùng đến, cuối cùng rồi cũng sẽ không giữ được.

Tuy rằng tường ngoài dở ông dở thằng, nhưng sau khi vào trong lại phát hiện những thứ bên trong được bảo tồn tương đối tốt. Thậm chí có thể thấy rõ năm đó vị hòa thượng kia đã tạo cho mình một thế giới riêng, nhưng không hề phá hủy nguyên trạng của Đạo quán.

Không nhiều đôi đến đây, đa số là tổ hợp mẹ cùng con trai hoặc con gái. Hơn nữa vẻ mặt của phần lớn những người con trai, con gái đó đều không được vui lắm. Nơi này cũng là nơi Thi Sơn Thanh hỏi được từ trợ lý Trương, chứ cậu chưa từng tới.

Thị Sơn Thanh đẹp trai, khí chất lại thanh cao, ngày thường ở trường đều là người trẻ tuổi nên không quá nổi bật, nhiều lắm chỉ khiến người ta nhìn ngáy ngốc một lúc mà thôi. Nhưng cậu đột nhiên xuất hiện ở nơi đây khói lửa thế này, lại thêm xung quanh đều là bác gái, nhất thời liền khiến cả ngôi miếu yên tĩnh hẳn.

“A Ngo, bọn mình qua bên trái lạy đi.” Thị Sơn Thanh nghiêng đầu nói với Long Ngo.

Thì ra không phải thần tiên! Nhất thời có không ít người tỉnh lại, tiếc nuối nghĩ thầm.

Có vài người mẹ suy nghĩ linh hoạt, muốn xui con gái đến để bắt chuyện với Thị Sơn Thanh, nghĩ rằng có thể cầu được con rể rửa vàng. Dù sao nhìn Thị Sơn Thanh đâu giống người có xuất thân bình thường, hoàn toàn bỏ Long Ngo bên cạnh Thị Sơn Thanh qua một bên.

Sau khi điều chỉnh gần một năm, khí thế sắc bén trên người Long Ngo đã giảm đi phân nửa, lại có thêm bạn nên đường nét trên gương mặt cũng dịu dàng đi không ít. Hơn nữa tóc cô đã dài ra, nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra là một cô gái.

“Mẹ, mẹ không thấy người bên cạnh anh ấy là nữ sinh à.” Vương Hàm nhú mày nói. Năm nay cô ta vừa tròn ba mươi, chuyên tâm vào công việc để thăng chức, nên đến bây giờ vẫn còn độc thân. Mẹ cô ta bảo cô ta đi xem mắt vài lần nhưng đều không thành, cuối cùng đành dẫn cô ta đến đây xin Bồ Tát.

“Nữ sinh thì sao chứ?” Mẹ Vương không tin, “Nếu đã là một đôi thì đến đây làm gì. Đây là nơi cầu duyên cơ mà.”

Mẹ Vương nhìn dáng người đầy đặn của con gái mình từ trên xuống dưới liền đắc ý nói: “Lại nói thời đại này đang thịnh hành chia tay mà. Con nhóc kia nào có đẹp bằng con, chàng trai trẻ đó chắc chắn chưa được trải nghiệm qua đâu.”

Bị nói như vậy, Vương Hàm cũng hơi động tâm. Dù sao cũng là lần đầu tiên cô ta thấy người đàn ông đẹp trai như thế.

“Nhanh đi, đừng để người khác giành trước.” Mẹ Vương cảnh giác nhìn mấy người mẹ khác cũng dẫn theo con gái giống mình ở xung quanh.

Thị Sơn Thanh bên kia hoàn toàn không biết mình đã bị để mắt, vẫn toàn tâm toàn ý tham quan ngôi miếu này với Long Ngo, trong mắt cũng chứa đầy bóng dáng của Long Ngo.

Trước tiên chưa nói nơi đây hương khói ra làm sao, Long Ngo đã cảm thấy có lẽ ngôi miếu này có lịch sử rất lâu đời. Đằng trước có rất nhiều người đến cầu nhân duyên nên khá náo nhiệt, đợi bọn họ vòng xuống đằng sau thì lập tức vắng vẻ hơn rất nhiều, cũng dễ dàng nhìn ra sự lâu đời của lịch sử kiến trúc ở đây.

“Nơi này được bảo tồn rất tốt.” Long Ngo say sưa nói. Kiểu lịch sử này đập vào mắt người ta liền cho cảm giác không tẻ, có thể khiến người ta tĩnh tâm lại.

“Ừm.” Thị Sơn Thanh vươn tay phất tàn nhang trên vai Long Ngo, thấy Long Ngo nhìn mình với vẻ mờ mịt thì hâu kết giật giật, nói lảng: “A Ngo, cậu cứ tham quan xung quanh đây đi, tớ ra đằng trước mua ít đồ.” Đằng trước có bán bùa bình an, vừa nãy đông người nên Thị Sơn Thanh không muốn để Long Ngo đi chen chúc với mình.

Long Ngo đáp: “Ừ, cậu đi đi, tôi đợi cậu.”

Thị Sơn Thanh qua đó quả nhiên thấy người xếp hàng đã ít đi. Nơi này hơi xa nên người tới cũng theo đợt.

“Nhanh lên, cậu ấy đến kia.” Mẹ Vương đẩy Vương Hàm háng hái nói, cứ như cá mập ngửi được mùi máu tanh.

Vương Hàm không nhanh không chậm hất mái tóc xoắn, lấy gương trang điểm ra dặm lại phấn, lúc này mới đi về phía Thị Sơn Thanh.

Thị Sơn Thanh vẫn đang xếp hàng, phía trước còn sáu, bảy người nữa. Vương Hàm lấy chiếc bùa vừa nãy mới xin ra rồi tới gần cậu.

“Cậu đang xin bùa à? Vừa nãy tôi có xin bùa ở đây hơi nhiều, tặng lại cho cậu nhé?” Vương Hàm làm bộ lơ đãng hất hất mái tóc dài của mình, để làm tản mìn nước hoa trên người.

Thị Sơn Thanh xích sang bên trái một chút, nhìn thoáng qua Vương Hàm với vẻ lạnh lùng rồi nói: “Không cần đâu.”

Vương Hàm bị ánh mắt của cậu làm cho giật mình, không hề nghĩ rằng cậu lại không cho người khác thể diện như thế. Cô ta cố gắng khởi động nụ cười trên mặt nói: “Tôi xin nhiều hơn một cái, cậu không cần thì thật lãng phí.”

“Vậy vứt đi.” Thị Sơn Thanh không muốn dây dưa với cô ta nữa, liền quay đầu đi lướt qua không hề để ý tới Vương Hàm.

“Cậu!” Vương Hàm cả giận nói: “Cho thể diện còn không biết đường.”

“Cô này, đầu óc cô có vấn đề ư? Vậy thì đi khám xem sao.” Long Ngo bỗng xuất hiện từ sau lưng, giữ lại cánh tay đang có động tác muốn ném bùa vào người Thị Sơn Thanh của Vương Hàm.

Nghe được giọng nói quen thuộc khiến Thị Sơn Thanh ngẩn người, lập tức quay đầu, “A Ngo, sao cậu lại tới đây?”

“Vừa nãy Tiểu Trùng có gọi điện thoại đến, em ấy nói em ấy với Trương Liêu đang ở gần đây.” Long Ngo giải thích.

Vương Hàm nghẹn đỏ cả mặt, muốn giãy lại giãy không ra, chỉ cảm thấy cổ tay mình đau đến đòi mạng. “Cô thả ra ngay!”

Người xếp hàng phía trước chỉ còn hai người, Thi Sơn Thanh vươn tay dắt lấy tay của Long Ngo rồi kéo cô qua, vô cùng thân thiết nói: “A Ngo, đừng bức nữa. Bọn mình để ý đến bà già này làm gì.”

Bản về ác miệng, Thi Sơn Thanh đâu phải sẽ không nói, mấy năm cậu ở thương trường có kiểu người nào mà chưa từng thấy qua.

Long Ngo liếc mắt nhìn Vương Hàm, mãi đến khi sau gáy Vương Hàm bốc lên khí lạnh mới thôi. Cô không thể nhìn người khác đối xử với Thi Sơn Thanh như thế, cậu ấy xứng với những lời tốt đẹp nhất trên đời.

Hai người không thèm để ý tới Vương Hàm phía sau, mà lập tức đi xin hai chiếc bùa bình an.

“Sao thế, sao thế con?” Mẹ Vương đuổi đến từ phía sau, thấy Vương Hàm đứng sững ở đó liền gọi.

Vương Hàm nhìn thấy mẹ của mình thì suy sụp hẳn, nước mắt lập tức trào ra: “Mẹ!” Vừa nãy có một khoảnh khắc cô ta đã nghĩ mình sẽ chết trong tay cô nữ sinh kia.

“Mang thứ này bên người à?” Long Ngo lật qua lật lại chiếc bùa hình tam giác, nhìn một lúc lâu mới hỏi.

“Ừm, đây là bùa bình an, sẽ ban bình an cho mọi người.” Thi Sơn Thanh bình tĩnh nói.

Ban đầu cậu chẳng qua chỉ nghe trợ lý Trương nói bùa đào hoa ở đây rất có tiếng, nên mới muốn đến xin, nhưng sau lại đột nhiên đổi ý. Chỉ cần cô có thể bình bình an an là được rồi, cậu không cần gì thêm nữa.

Long Ngo cẩn thận cất bùa đi, sau đó nói: “Vừa nãy Tiểu Trùng gọi điện thoại có nói là trưa nay bọn mình cùng đi ăn cơm, em ấy đặt chỗ rồi.”

“VẬY bọn mình đi thôi.” Bùa đã xin, cũng chẳng còn gì hay để xem, nhưng lại đụng phải chuyện bức mình.

Ninh Trùng nhích tới nhích lui trong một nhà hàng, chờ đến sốt ruột. Trương Liêu ngồi bên cạnh có nỗi khổ khó nói. Cậu ta khuyên Ninh Trùng đừng đi quấy rầy hai người Thi Sơn Thanh, nhưng Ninh Trùng lại nhin không được. Vừa nghe Long Ngo đang ở rất gần bọn họ, thì lập tức mời hai người đó đến đây.

Không phải cậu ta sợ thế giới hai người với Tiểu Trùng của mình bị quấy nhiễu, dù sao bọn họ cũng đang quen nhau rồi, ngày tháng sau này còn dài lắm. Nhưng Thi Sơn Thanh thì khác, cậu ấy vẫn đang khổ khổ vì yêu đơn phương kia kìa! Người anh em ấy vất vả lắm mới có cơ hội ở chung sao cậu ta nỡ chia rẽ, cậu ta thấy lo lắng lắm.

Cho nên lúc Thi Sơn Thanh và Long Ngo đến nơi, Trương Liêu vẫn cố gắng nhìn ra chút manh mối gì đó từ khuôn mặt bình tĩnh của Thi Sơn Thanh. Đương nhiên cậu ta chẳng nhìn ra gì cả, vẫn thấy hai người còn chưa nói yêu đương kia ngược chớ.

A, đâu có đúng, cậu ta đã hết phận chó độc thân rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Xung quanh đây có miếu à?” Ninh Trùng đầy phấn khích hỏi. Cô ấy ở thành phố A nhiều năm lại không hề biết, tuy rằng trước đây vì lý do sức khỏe nên không thường xuyên ra ngoài.

“Ồ gần đường Thiện Kinh.” Thi Sơn Thanh rút cho Long Ngo chén trà rồi nói.

Thật ra không nhiều thanh niên ở thành phố biết đến nơi đây, người biết phần nhiều đều đã lớn tuổi. Trợ lý Trương biết được chỗ này là do được người trong nhà dẫn đi.

Bốn người ăn chung bữa cơm, sau khi ăn xong Trương Liêu nhanh chóng dẫn Ninh Trùng đi, không cho cô ấy bám lấy Long Ngo nữa.

Thi Sơn Thanh cũng thực hài lòng vì sự thức thời của Trương Liêu, sau khi tính tiền cậu liền dẫn Long Ngo vào khu trung tâm chơi. Mãi đến hơn năm giờ chiều mới ngừng lại để nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Long Ngo liền cầm theo ly nước chanh đá trong tay rồi theo Thi Sơn Thanh ra ngoài. Lúc này khá đông người, có vài học sinh trông

giống học sinh cấp 3 cười nói hi hi ha ha cũng cầm đồ ra ngoài. Nhìn thấy Thi Sơn Thanh, một nữ sinh trong đó bỗng đẩy mạnh nữ sinh trước mặt về phía Thi Sơn Thanh.

Nữ sinh còn đang cầm kem trong tay, nên dù Thi Sơn Thanh tránh được cô nữ sinh kia nhưng lại không tránh được cây kem bay tới, khiến chiếc áo sơ mi màu trắng lập tức dính đầy vết bẩn.

“...” Chuyện xảy ra đột ngột, chẳng ai ngờ kết cục lại như vậy.

Long Ngộ lập tức thả ly nước đá trên tay xuống, lấy khăn lau những thứ trên quần áo của Thi Sơn Thanh, nhưng đã không còn kịp.

“A Ngộ, đừng lau nữa.” Thi Sơn Thanh nhú mày ngăn lại. Quần áo đã bẩn, cậu không muốn tay Long Ngộ bẩn theo.

Đám học sinh kia cũng bị dọa sợ, vốn chỉ muốn đùa giỡn một chút, không nghĩ lại biến thành như vậy.

Chẳng biết hôm nay bị sao nữa, dường như luôn có người cản trở mình. Thi Sơn Thanh thở ra một hơi thật dài, nhin khó chịu để ra ngoài với Long Ngộ.

“Về trước đã.” Long Ngộ dừng lại nói.

Thi Sơn Thanh không đồng ý, buổi tối đã có sắp xếp, nếu giờ về thì thật lãng phí.

“Bọn mình vào cửa hàng quần áo, mua một bộ để thay, không có gì đâu.” Thi Sơn Thanh nghĩ nghĩ rồi nói, đúng lúc khu trung tâm có một cửa hàng cỡ lớn.

Quần áo mùa hè khá mỏng, vật áo của Thi Sơn Thanh lại bị bẩn một mảng lớn, vừa khó chịu lại dính nhơm nhớp khiến cả người rất không thoải mái. Nhưng cậu không thể biểu hiện ra ngoài, vì sợ quét mất hứng thú của Long Ngộ.

Quần áo mới tốt nhất là phải giặt sạch trước khi mặc, nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột nên Thi Sơn Thanh chỉ có thể mua rồi thay trong cửa hàng.

Thi Sơn Thanh vừa ra, Long Ngộ liền chỉ vào cổ cậu.

Vì hôm nay toàn những chuyện linh tinh, khiến Thi Sơn Thanh bức bối nên lúc mặc quần áo có hơi vội vàng, một góc cổ áo bị bẻ vào trong.

Long Ngộ thấy Thi Sơn Thanh cứ đứng nhìn mình, liền dứt khoát đi đến bẻ ra lại giúp cậu.

“Cảm ơn.” Thi Sơn Thanh thấp giọng nói.

Hồ hấp nhẹ nhàng của Long Ngộ phả lên cằm cậu, tâm trạng bức bối của cậu lại chậm rãi trở về như bình thường.

“A Thanh nhà đi, thằng bé ấy... A Thanh!” Dương Đường đang kéo tay Nhạc Thư định nói về con trai mình, thì đột nhiên nhìn thấy Thi Sơn Thanh đang trong cửa hàng quần áo nam đằng trước.

Khác với Dương Đường chỉ chú ý tới Thi Sơn Thanh, đập vào mắt Nhạc Thư đầu tiên chính là Long Ngộ đứng trước mặt Thi Sơn Thanh, đưa lưng về phía họ. Tuy rằng cô ta không nhìn thấy mặt, nhưng nhìn đường cong cơ thể thì rõ ràng là một cô gái.

Thi Sơn Thanh ngạc nhiên nhìn mẹ mình dẫn theo Nhạc Thư đi đến, tâm trạng vừa ổn định lại lập tức quay cuồng. Cậu chỉ muốn ở bên A Ngộ thật nhiều, sao lắm chuyện ngoài ý muốn thế nhỉ.

“Mẹ.” Thi Sơn Thanh không hề để ý đến Nhạc Thư bên cạnh.

“Con chẳng chịu về nhà, khiến mẹ cứ ngóng con về cả ngày đấy.” Dương Đường oán trách. Tuy rằng lúc ở nhà bà ấy sẽ oán giận Thi Sơn Thanh thế này thế kia, nhưng lúc ở bên ngoài vẫn sẽ hiền lành hơn rất nhiều.

“Mấy ngày nữa sẽ về ạ.”

Lúc này Dương Đường mới chú ý tới Long Ngộ, hỏi: “Bạn con à?”

“Dạ, mấy ngày nay phải dẫn cô ấy đi dạo thành phố A một vòng.” Thi Sơn Thanh không muốn nhiều lời, cậu sợ mẹ mình sẽ nói những lời không nên nói, “Mẹ đến đây mua đồ à? Sao không nói bố đi với mẹ?”

“Bố con? Mẹ chẳng cần ông ấy theo đâu.” Dương Đường hiển nhiên bất mãn với Thi Lợi Hành.

Nhạc Thư không cam lòng vì mình bị gạt sang một bên, cười duyên nói: “A Thanh, cậu về rồi thì nên ở với dì nhiều lên, dì nhắc cậu mãi đấy. Bạn thì có thể mời về nhà mà.”

Khác với Vương Hàm vừa gặp trong miếu trước đó, Nhạc Thư không chỉ trẻ đẹp mà còn là cô chủ nhà giàu chân chính. Không đơn thuần chỉ là cách ăn mặc tinh tế, đến ngay cả tóc tai cũng tốn không ít tiền mỗi năm để chăm sóc. Từ khi còn nhỏ cô ta đã thích làm cho tất cả mọi người đứng về phía cô ta trong lúc vô hình, nhưng Thi Sơn Thanh lại không chịu chơi trò này với cô ta. Nên đến bây giờ, chuyện thần phục Thi Sơn Thanh đã thành nỗi ám ảnh của cô ta.

“Phải đấy. A Thanh này, chẳng lẽ con còn sợ nhà chúng ta tiếp đãi không chu đáo à?” Dương Đường nghe vậy cũng bất mãn nói.

Long Ngo đứng bên cạnh không hề lên tiếng, bình thường cô đã không thích nói chuyện rồi, chỉ nói hơi nhiều lúc ở bên cạnh Thi Sơn Thanh thôi. Dù vậy, đôi mắt với ánh mắt khiêu khích trong âm thầm của Nhạc Thư, Long Ngo vẫn thấy không hề thoải mái.

Thật sự cảm giác giống như đang nhìn trộm đồ của mình vậy, Long Ngo lặng lẽ nghĩ, nhân tiện ném ánh mắt thờ ơ sang.

Dễ dàng nhận thấy lực sát thương của ánh mắt Long Ngo rất mạnh, mặt Nhạc Thư tái nhợt cả đi. Cô ta cúi đầu, không nói thêm câu nào nữa. Tuy rằng Dương Đường thích cô ta, nhưng không phải kẻ ngốc, nếu không đã không thể rờ rở như thế trong vòng tròn thượng lưu của thành phố A được.

Đồ nhát gan! Long Ngo hí hửng. Cô thấy vui về một cách khó hiểu, thậm chí còn chửi bậy một câu trong đầu.

Đương lúc hai người các cô giao chiến bằng ánh mắt, Thi Sơn Thanh đã bắt đầu nói tạm biệt với Dương Đường, sau đó Thi Sơn Thanh dẫn theo Long Ngo rời cửa hàng.

Dương Đường đứng đằng sau lẳng lặng nhìn bọn họ ra ngoài, bỗng nhiên nói với Nhạc Thư: “Tiểu Thư này, cháu nói nữ sinh lúc này có quan hệ gì với A Thanh nhỉ?”

“...” Nhạc Thư nghẹn họng, sao lại hỏi người thích con trai mình câu hỏi này được chứ?

“Không phải bạn của A Thanh à?” Nhạc Thư nói với nụ cười dịu dàng và hào phóng.

“Lần đầu tiên đi thấy A Thanh nhà di thân thiết với người khác như vậy đấy.” Dương Đường suy tư, sau đó thờ dãi nói, “Cô bé kia căn cơ không tệ, nhưng hình như không biết cách ăn mặc.”

Dương Đường lại vô tình đâm một dao vào tim Nhạc Thư. Nhạc Thư không thể duy trì nụ cười trên mặt được nữa, cô ta chỉ hận không thể lập tức lắt vai Dương Đường để hỏi ba câu: Cháu không được à? Không phải đi đã nói xem cháu là con gái à? Sao lại có thể khen một người con gái như đàn ông trước mặt cháu chứ?

“Đúng đó ạ, trông chị ấy rất có khí chất đó đi.” Giọng Nhạc Thư êm ái, đảm đương vai trò áo bông nhỏ tri kỷ một cách hoàn mỹ.

Trong lúc nói, Nhạc Thư ngấm ngấm vạch tội Long Ngo: “Có điều A Thanh cũng coi trọng bạn bè của cậu ấy quá, quay về mà không chịu gặp đi.”

Dương Đường không mấy để ý, khoát tay: “Không sao hết, nếu thằng bé có người mình thích thì thế nào cũng được.”

“...” Cháu thì sao? Nhạc Thư thiếu chút nữa hỏi thẳng ra.

Có lẽ oán khí của cô ta quá nặng, nên Dương Đường cảm nhận được. Dương Đường ôn hòa nhưng vẫn có suy nghĩ của mình: “Cháu cũng lớn rồi, cũng nên tìm bạn trai đi. Cháu xem A Thanh đầu óc chậm chạp nhà di cũng đã có người thích rồi kia, Tiểu Thư cũng nên nghĩ lại đi, đừng suốt ngày đặt hết tâm tư vào bà già này nữa.”

Thi Sơn Thanh hoàn toàn không biết chuyện bên này. Khoảng thời gian sau đó không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, hai người thuận lợi hoàn thành các mục vui chơi trong kế hoạch.

Dương Đường về đến nhà cũng không tiếp tục phàn nàn với Thi Lợi Hành chuyện Thi Sơn Thanh không về nhà nữa. Mà ngược lại, bà ấy bắt đầu kể về Long Ngo cho ông ấy nghe, cảm thấy Thi Sơn Thanh đã thay đổi. Thi Lợi Hành cũng không quen nhìn bà xã mình cứ thấy tình huống gì thì cô lay là không chịu nổi, có tí chuyện mà liên tưởng đến tận chân trời.

“Ông không tin thì thôi, tôi chỉ muốn nói với ông là hôm nay tôi đã gặp được con dâu tương lai rồi đấy! Đáng tiếc, ngay cả con dâu cao thấp thế nào ông cũng không biết!” Nói xong Dương Đường giận đến mức giẫm chân chạy về phòng mình.

Tầng 3 của tiểu khu Cách An.

“A Ngo, ngày mai cậu muốn đi đâu chơi?” Thi Sơn Thanh đưa bản kế hoạch cho Long Ngo xem rồi hỏi.

Long Ngo tùy ý lau tóc mình, nói: “Đâu cũng được, cậu sắp xếp đi.”

“Ừm.” Thi Sơn Thanh cất tờ giấy đang mở trên bàn, sau đó rút khăn mặt ở trong tay Long Ngo, “A Ngo dùng sức như vậy để lau mà không thấy đau à?”

“... Tạm tạm” Long Ngo hiếm khi cảm thấy xấu hổ. Cô thật sự rất ghét mái tóc mình, thế mà còn di truyền gen tóc dày từ Trần Tú nữa.

Cô để tóc dài từ khi đi học đến năm lớp bốn, thắt hai bím, buộc bằng nơ con bướm, trông có vẻ lanh lợi, mặc dù giữa mái tóc vẫn là khuôn mặt vô cảm. Khi đó Trần Tú và Long Hoàng vẫn là giáo viên đại học bình thường, công việc rất thoải mái. Cho nên trước chín tuổi, ngày nào Trần Tú cũng cho Long Ngo mặc thật xinh đẹp, chải tóc gọn gàng.

Sau khi lên lớp năm, cũng chính là khi Long Ngo mười tuổi, đúng lúc công việc của Trần Tú và Long Hoàng đều đột ngột bận hơn. Vì họ phải làm đủ chuyện, nên thường xuyên không về nhà. Long Ngo trời sinh lại là một cô bé trông có vẻ rất ưu tú và trưởng thành sớm, Trần Tú không hề lo lắng chút

nào, liền trực tiếp đưa tiền để cô tự chăm sóc bản thân.

Bắt đầu từ năm đó, ngày nào Long Ngo cũng dùng toàn lực để chải tóc nhưng khi đến trường vẫn như một cái ổ gà trên đầu. Đến đến lúc Trần Tú kịp nhận ra thì Long Ngo đã lên lớp 10. Đúng lúc đó Long Ngo lại nghe được một vị phụ huynh ở tại cổng trường cũng rần muốn kéo con gái mình đi cạo tóc, nói là tóc dài ảnh hưởng đến học tập, không thể tốn thời gian mỗi ngày vào việc buộc tóc được.

Long Ngo đứng đó nhìn bạn kia tóc dài phất phới đi vào, lúc đi ra đã là đầu húi cua, liền tỉnh ngộ. Đầu tiên, cô lấy điện thoại ra gọi cho Trần Tú nói là ngày nào mình cũng tốn nhiều thời gian để buộc tóc, sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của bản thân, nên cô muốn cắt tóc ngắn.

Trần Tú đương nhiên đồng ý, chỉ cần Long Ngo mở miệng, bà ấy chưa từng không đồng ý.

Sau khi nhận được câu trả lời, Long Ngo lấy mười đồng trong túi bước vào tiệm cắt tóc ban nãy. Cô chỉ vào bóng lưng thâm thắm của nữ sinh vừa đi ra rồi nói với thợ cắt tóc: “Cắt cho cháu kiểu tóc như thế ạ.”

Đến khi Trần Tú trở về nhìn thấy thì đã muộn rồi, phải một năm sau bà ấy mới uyển chuyển tỏ vẻ muốn Long Ngo để tóc dài. Có điều chỉ để được đến khi Long Ngo vừa kết thúc năm nhất, cô vào quân đội lại cạo tiếp.

Đối với những công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, Long Ngo trời sinh đã vụng, nhưng lúc cầm súng lại rất nhanh nhẹn.

Bởi vì tóc không dài nên không cần dùng máy sấy. Thi Sơn Thanh dùng khăn mặt cẩn thận lau tóc cho Long Ngo, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay thon dài để rù tóc cho cô.

Tóc của Long Ngo rất khác với khí chất bản thân của cô. Trông cô lạnh lùng và cứng cỏi, nhưng sợi tóc lại vừa đen vừa thẳng, sờ lên rất mềm.

Hai người đều trầm mặc không nói gì. Long Ngo ngồi trên sofa, còn Thi Sơn Thanh đứng sau lưng cô. Động tác tay của cậu rất nhẹ và cẩn thận, như đang bảo vệ thứ quan trọng nhất của mình. Trong lúc nhất thời, căn phòng cực kỳ yên tĩnh và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Long Ngo không ra ngoài vào ngày cuối, mà ở nhà để nghỉ ngơi cùng với Thi Sơn Thanh. Nhưng chẳng ai ngờ lại có khách không mời mà đến.

Lúc Nhạc Thư gõ cửa vẫn chưa đến giờ cơm trưa, Thi Sơn Thanh đang đeo tạp dề thử nấu cơm trong phòng bếp, còn Long Ngo thì xem tivi ở phòng khách. Cô nghe tiếng chuông cửa thì do dự một lúc, rồi đặt điều khiển từ xa xuống để đi mở cửa.

Nhìn vào camera ở cổng có thể thấy được ai đang đứng bên ngoài. Chuông cửa vẫn đang vang, Long Ngo chậm rãi mở cửa ra.

“A Thanh...” Nhạc Thư xách theo một cặp lồng giữ nhiệt trên tay, đang định nói chuyện với người bên trong cánh cửa với nụ cười má lúm, thì lại nhìn thấy cái mặt đơ của Long Ngo.

“Cô, ở đây?” Nhạc Thư hỏi với vẻ mặt khó coi.

“Có việc gì thế?” Long Ngo hỏi.

Nhạc Thư hít vào một hơi thật sâu, thu tất cả các loại biểu tình trên mặt về rồi nói: “Tôi tìm A Thanh.”

“Được, cô chờ chút.” Long Ngo lạnh nhạt dứt câu, sau đó lui về một bước rồi đóng cửa lại.

Nhạc Thư đang định bước vào: “...”

Đi vào phòng bếp, Thi Sơn Thanh đã nấu xong mâm đồ ăn cho hai người, chuẩn bị bê ra. Long Ngo nhận lấy rồi nói với cậu là bên ngoài có người.

Thi Sơn Thanh cười tạp dề ra hỏi lại: “Trợ lý Trương à?”

“Không phải, là nữ sinh hôm trước gặp ở cửa hàng ấy.” Long Ngo nói xong liền đặt đồ ăn lên bàn.

“Nhạc Thư? Cô ta tới làm gì chứ?” Nói xong, Thi Sơn Thanh mở cửa ra.

Nhạc Thư ngoài cửa đã tức đến mức mặt đỏ phừng phừng. Cô ta thấy Thi Sơn Thanh thì lập tức mách lẻo: “A Thanh, cô ta mở cửa nhưng không cho tớ vào!”

Thị Sơn Thanh cũng như Long Ngộ, không hề chừa chỗ có Nhạc Thư vào. Cậu giống như không để lời cô ta nói lọt vào tai, vẫn đứng ở cửa hỏi: “Cô có việc gì không?”

Nhạc Thư nhìn khuôn mặt đẹp trai của Thị Sơn Thanh, tức lắm nhưng không muốn cẩu với cậu. Cô ta lại nhặt đáng về thùy mị lên: “Đì cứ nhắc mãi sợ cậu không ăn được đồ ăn bên ngoài, nên tớ có nhờ mẹ Lý ở nhà nấu canh mang sang.”

“Không cần đâu, tôi vừa ăn xong.” Thị Sơn Thanh nói dối mà không thèm chớp mắt cái nào.

Nhạc Thư tiếp tục nói: “Có sao đâu mà, tớ dùng cặp lồng giữ nhiệt mang tới, lát nữa cậu uống cũng được.”

Thị Sơn Thanh nhũn mày. Cậu có thể làm bất cứ chuyện gì vì Long Ngộ, nhưng không có nghĩa là đối với ai cũng đều khách khí.

“Tôi không cần, cô đừng tốn thời gian vào tôi nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả.” Thị Sơn Thanh dừng lại một lúc mới nói tiếp, “Tâm ý của cô làm phiền tôi đấy, mang đồ về đi.”

Nhạc Thư cũng không ngờ Thị Sơn Thanh lại thẳng thắn như vậy, nước mắt liền tí tách rơi xuống. Cô ta chỉ vào nhà với ngón tay run run rồi hỏi: “Cậu thích cô ta đúng không?”

Giọng cô ta không cao, nhưng tiểu khu Cách An khá yên tĩnh nên Long Ngộ ở bên trong vẫn nghe được hết.

“Chuyện này đâu liên quan đến cô, về đi!” Thị Sơn Thanh hạ giọng cả giận nói, “Đừng để tôi phải gọi bảo vệ lôi cô đi.”

“Cậu!” Nhạc Thư đã cùng lớn lên với Thị Sơn Thanh từ khi còn nhỏ, nên biết cậu nói được thì làm được. Cô ta chỉ có thể xoay người, khóc sụt sùi rồi đi.

Ngày xưa Thị Sơn Thanh cũng có thái độ, không muốn nói chuyện với cô ta thì sẽ không nói, mà có nói cũng cho có lệ. Nhưng khi đó Nhạc Thư vẫn vừa cười vừa bám lấy cậu, vì Thị Sơn Thanh đối với nữ sinh cũng đều như thế cả. Chẳng hề giống hiện tại, lần này Nhạc Thư có cảm giác nguy cơ rõ ràng, cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa từng thấy Thị Sơn Thanh cư xử với nữ sinh như vậy.

Tuy Long Ngộ không thấy được cảnh tượng ngoài cửa, nhưng vẫn có thể nghe được đã xảy ra chuyện gì.

“Cô ấy rồi đi như thế sẽ không sao chứ?”

Thị Sơn Thanh lắc đầu: “Cô ta có xe đưa đón, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Chưa chắc cô ta đã thích mình nhiều như thế, chẳng qua là vì mình không theo ý của cô ta mà thôi.

“A Ngộ lại đây ném thử đồ ăn tớ nấu đi.” Những thứ này là hai người đi mua vào sáng nay, một đĩa thịt kho tiêu, một đĩa cải thìa. Món ăn rất đơn giản, ít nhất thì với Thị Sơn Thanh là như vậy.

“Ừ.”

Hai người đều ăn ý không hề đề cập đến chuyện ban nãy, giống như cho tới giờ cũng chưa từng nghe câu ai thích ai kia.

Buổi tối Long Ngộ bắt đầu thu dọn đồ đạc, bản thân cô thì không mang gì nhiều, nhưng Thị Sơn Thanh lại mua không ít đồ cho Long Ngộ mang về.

“Sau khi về phải đến cục cảnh sát à?” Thị Sơn Thanh tựa vào cửa hỏi. Long Ngộ từng đề cập với cậu chuyện nghi hệ phải đi theo Lôi Thật.

Long Ngộ gật đầu: “Chắc khoảng nửa tháng.”

Thị Sơn Thanh sợ cô bị thương, lại không muốn can thiệp quá sâu nên chỉ đành nói: “Cậu... Cẩn thận nhé.”

“Ừ.”

Sát ngày đi, hai người lại đặc biệt im lặng. Thị Sơn Thanh yên lặng nhìn Long Ngộ thu dọn hành lý xong xuôi, không biết nên nói điều gì. Cuối cùng cậu chỉ nói một câu dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, còn mình thì về phòng.

Long Ngộ nằm trên giường nhưng không ngủ được, mà mở to mắt nhìn lên trần nhà xuất thần. Mặc dù cô chậm chạp về mặt tình cảm, nhưng IQ lại cao. Long Ngộ nghe rõ rành mạch những lời nữ sinh kia nói trước cửa vào hôm nay, cô cũng đâu có ngờ đến mức không biết cô ta nói “Thích” là có ý gì.

A Thanh, cậu ấy thích mình ư? Là kiểu thích giữa con trai và con gái? Long Ngộ thở dài, nằm nghiêng người.

Thị Sơn Thanh ở phòng bên đương nhiên cũng không ngủ được. Cậu không biết sau khi Long Ngộ nghe được những lời Nhạc Thư thì sẽ có cảm nghĩ gì, thế nên mới trần trọc. Không phải cậu không muốn cho cô biết, chỉ là... cậu không muốn ép Long Ngộ đối mặt với chuyện này, không muốn làm cô khó xử.

Nếu, nếu như cô ấy cũng thích mình thì tốt biết mấy.

Khi thức dậy vào sáng hôm sau, tinh thần của hai người đều không tốt, nhưng vẫn làm bộ không biết tình huống của đối phương. Trợ lý Trương mở cửa

xe đứng chờ dưới lầu, Thi Sơn Thanh giúp Long Ngo xách túi lên xe.

Đến khi lên máy bay, Long Ngo mới nhận không được mà nói: “Cậu... Về nghỉ ngơi cho tốt đi nhé.” Vòng màu xanh ở mắt Thi Sơn Thanh, rất rõ ràng.
“Được.”

Thi Sơn Thanh nhìn cái bóng cao ngất của Long Ngo dần dần biến mất ở cổng lên máy bay, mới xoay người rời đi.

Một tháng sau.

“Thím ơi, thím có nhận ra gần đây tâm trạng của Tiểu Ngo không được tốt không ạ?” Long Khắc Phương lên đi tìm Trần Tú, người vẫn đang bị rối bởi mớ len để hỏi.

Tay Trần Tú run lên, làm rơi nửa cái tay áo mà Long Hoàn mới đan được hôm qua, chột dạ liến nhét vào trong túi.

“Có hả? Chắc là vì chuyện ở cục cảnh sát rồi.”

“Thật ạ?” Long Khắc Phương sờ sờ đầu, quyết định đi thăm dò xem sao.

Bởi vì gần nhà, nên Long Ngo thường về ăn cơm trưa ở nhà rồi lại đến cục cảnh sát. Bây giờ là chiều chủ nhật nên Long Ngo không cần đi, thế là sáng nay Long Hoàn mới ra chợ mua thức ăn, đợi cô về là có thể ăn một bữa ngon.

Long Ngo không thích nói chuyện trên bàn cơm, chỉ vui đầu vào ăn. Long Hoàn và Trần Tú thương cô làm việc ở cục cảnh sát mệt, nên ăn xong liền bảo cô đi nghỉ, Long Ngo cũng nghe lời mà về phòng.

Long Khắc Phương thấy Long Hoàn và Trần Tú đã ra ngoài tán chuyện, lập tức gõ cửa phòng của Long Ngo.

“Anh, có việc gì thế?” Long Ngo mở cửa với khuôn mặt không cảm xúc.

Long Khắc Phương không nói gì mà trực tiếp lách vào trong, sau đó ngồi trên ghế của Long Ngo rồi ngoắc tay về phía cô: “Tiểu Ngo, hai chúng ta nói chuyện chút nào.”

“Anh nói đi.” Long Ngo đóng cửa lại rồi nói.

“Đạo này em có chuyện gì phiền lòng à?” Từ sau khi Long Ngo trở về từ thành phố A, thần kinh siêu nhạy siêu thính của Long Khắc Phương đã bắt đầu dò xét rồi.

“Không có.” Long Ngo chột không muốn nói ra tâm sự của mình.

Long Khắc Phương đã tính trước mọi việc, anh ấy bắt chéo chân rồi nói: “Có liên quan đến Tiểu Thi đúng không?”

“... Anh nghĩ nhiều rồi.” Long Ngo vẫn nói kiểu lạnh nhạt.

“Tiểu Ngo này, nếu thật sự không có, đổi lại là em trước đây thì sẽ không giải thích đâu.” Long Khắc Phương đặc ý nói. Anh ấy đứng dậy véo miếng thịt trên mặt Long Ngo, “Cũng chỉ có anh của em là hiểu em thôi, anh có thể nhìn ra chút gì đó trên cái mặt đơ của em đấy.”

“...”

Long Khắc Phương thấy Long Ngo vẫn nhìn mình với khuôn mặt không cảm xúc, đành phải đầu hàng trước. Anh ấy đề hai tay lên vai Long Ngo, để cô ngồi xuống ghế rồi mới nói: “Nói ra xem. Anh của em có thể giúp em được không, không phải lúc trước em còn hỏi anh cách làm quen với bạn à?”

Long Ngo cụp mắt, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Có người nói cậu ấy thích em.”

“Vậy thì em nghĩ thế nào?” Long Khắc Phương không bắt ngờ vì Long Ngo biết được chuyện này, có điều... sao lại cứ như chuyện này không phải Thi Sơn Thanh tự mình nói ra nhỉ. Anh ấy còn tưởng Thi Sơn Thanh sẽ nhân lúc Long Ngo đến thành phố A để tỏ tình nữa kia.

Về được một tháng, hai người đều không gọi điện cho nhau một lần, nhiều nhất cũng chỉ có Thi Sơn Thanh gửi mấy tin nhắn. Cô bạn, cậu cũng bạn.

“Cậu ấy là bạn em” Long Ngo nói ngắn gọn.

Long Khắc Phương cười phì một tiếng: “Tiểu Ngo này, từ nhỏ đến giờ em đã làm quen được mấy người bạn rồi?”

Long Ngo không nói lời nào.

“Tiểu Thi ở trường rất xuất sắc à?” Long Khắc Phương lại hỏi.

“Ừ.” Điều này đã được công nhận, lúc Long Ngo quay lại trường toàn nghe thấy tên của cậu.

“Người như Tiểu Thi bất luận ở đâu cũng đều xuất sắc.” Long Khắc Phương thức tỉnh Long Ngo, “Em bằng lòng nhìn cậu ta thân thiết với những nữ sinh khác à?”

Long Ngo nghĩ ở trong đầu cảnh Thi Sơn Thanh giúp nữ sinh khác lau tóc, thì cái mặt đơ càng thêm khó coi.

“Bạn bè không thể bên nhau cả đời đâu, chỉ có kiểu quan hệ khác mới đủ khả năng gắn kết cả đời.” Long Khắc Phương tổng kết.

Long Ngo do dự mới hỏi: “Em thích cậu ấy, thích kiểu nào?”

“Em có biết là chú được thím theo đuổi không?” Long Khắc Phương đột nhiên nói, “Thím nói lần đầu tiên thím nhìn thấy chú đã ưng rồi, vì chú rất đẹp trai. Thích có rất nhiều nguyên nhân, nhưng cũng có lúc chẳng biết tại sao lại thích, không có lý do.”

...

Long Ngo chỉ ra cửa, “Em biết rồi, anh ra ngoài đi, em muốn đi nghỉ.”

“Tự em nghĩ lại xem, đừng nên bỏ qua cơ hội nhé.” Long Khắc Phương bí hiểm nói.

Vừa ra khỏi cửa, Long Khắc Phương đã đắc ý hất đầu, thấy mình thật thích hợp làm bậc thầy về tình yêu. Chẳng qua chưa đến nửa phút sau anh ấy đã suy sụp, bậc thầy thì có ích lợi gì chứ, vẫn độc thân đầy thôi.

Trong phòng, Long Ngo ngồi ngẩn người trên giường, cố gắng làm rõ tình cảm của mình với Thi Sơn Thanh. Cô thích Thi Sơn Thanh là thật, từ ngày lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã thích rồi, sau đó quan hệ dần tốt lên, tình cảm càng sâu sắc hơn. Rất khó để không thích một người như thế, chỉ cần cậu ấy cười, bạn sẽ cảm thấy xung quanh nở đầy hoa.

Lần đầu tiên Long Ngo sinh ra nghĩ ngờ tính cách của mình, kiểu người không thích nói chuyện như cô, nếu ở cùng với A Thanh, có thể khiến cậu khó xử hay không. Có nghĩ nữa cũng không ra, dù sao Long Ngo cũng là người chỉ biết đánh bóng trống.

Thi Sơn Thanh rất bận. Trong tháng này, cậu bận đồ phân lớn nguồn lực của thành phố A vào thành phố Hải, còn phải gặp mặt những khách hàng lớn, bay đi khắp nơi. Thình thoảng rảnh rồi mới nhớ tới Long Ngo, nhưng cậu không dám nghĩ sâu, sợ sau khi về trường quan hệ của hai người sẽ lại lạnh nhạt tiếp. Thế là cậu không dám gọi điện thoại, chỉ gửi mấy tin nhắn dặn Long Ngo chú ý an toàn.

Cuối tuần này không phải đến công ty, cậu mới được nghỉ ngơi. Cậu vừa về đến nhà, nằm xuống thì đi động reo.

Là Long Ngo!

Thi Sơn Thanh không nói được cảm giác bây giờ của mình là gì, cậu vừa mong chờ Long Ngo sẽ gọi, muốn nghe giọng cô, nhưng lại sợ cô nói về chuyện ngày ấy, sau đó hai người sẽ tách ra.

“A Ngo à, sao thế?” Giọng Thi Sơn Thanh mang theo cảm giác nhớ nhung triền miên mà chính cậu cũng không hề nhận ra.

Long Ngo ở đầu bên kia điện thoại nói rất lưu loát: “Cậu thích tôi à?”

Thi Sơn Thanh run lên, cho rằng từ bây giờ Long Ngo sẽ ghét mình.

“A Ngo, tớ...” Thi Sơn Thanh nói giọng khàn khàn, “Thích.”

Bàn tay cầm di động của Long Ngo giật giật, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi: “Tớ cũng thích cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

“A Ngo đang nói gì thế?” Thi Sơn Thanh cup mắt nhẹ giọng hỏi, sợ mình đang nằm mơ.

Long Ngo ở đầu bên kia nhà từ miệng nhỏ ra một tin, nghiêm túc lặp lại: “Tớ cũng thích cậu, thích kiểu đó.”

“Thích kiểu nào?” Thi Sơn Thanh khàn khàn nói.

Nếu đã nhìn thẳng vào tình cảm của mình, thì Long Ngo sẽ không trốn tránh nữa. Và lại cô đã nói ra miệng rồi, thế nên trong lòng cũng thoải mái hơn không ít.

“Tớ cảm thấy tớ không thể chấp nhận việc cậu đối xử tốt với người con gái khác. Cậu thích tớ, tớ cũng thích cậu, vậy đợi thêm hai năm nữa, sau khi tốt nghiệp là cậu cũng đã 22 tuổi, bọn mình có thể kết hôn rồi.” Long Ngọ nghiêm túc nói ra dự tính của mình.

Nghe xong những lời này, ban đầu Thi Sơn Thanh vẫn thấy hơi không thực tế, giữa hàng mày lập tức hiện vẻ dịu dàng. Cậu nói: “Cứ kết hôn vậy à?”

“Ừ, phải hai năm sau mới được kết hôn, tuổi của cậu vẫn hơi nhỏ.” Rồi rằng Long Ngọ chỉ lớn hơn đôi phương một tuổi, nhưng lại nói giống kiểu Thi Sơn Thanh vẫn còn là vị thành niên.

“Tuy rằng không thể kết hôn bây giờ, nhưng có thể đính hôn trước mà. A Ngọ này, cậu cảm thấy thế nào?” Thi Sơn Thanh nhanh chóng làm cho mình bình tĩnh lại, còn đưa ra đề xuất với Long Ngọ.

“Vậy cũng được.” Long Ngọ nghĩ nghĩ, liền cảm thấy có thể được.

Thi Sơn Thanh tiếp tục dụ dỗ: “Tớ sẽ nói với gia đình. Tháng này A Ngọ có rảnh không? Nhân lúc đang nghỉ hè thì đính hôn trước nhé.”

“Vậy thì... Được.” Long Ngọ cầm di động, gạt đầu, “Tớ cúp đây.”

Một lời tỏ tình kết thúc bằng đoạn đối thoại bình tĩnh đến khác thường như thế, chẳng qua hai nhà lại không thể bình tĩnh nổi khi đón nhận tin này.

Thi Sơn Thanh bận rộn chuyện công ty nên ít khi về nhà, bình thường đều ở tại căn nhà mà cậu mua. Dương Đường thương cậu, thỉnh thoảng sẽ mang theo cô đầu bếp trong nhà đến thăm, tiện thể dọn dẹp luôn cho cậu.

Cuối tuần này Thi Sơn Thanh có gọi điện thoại cho bà ấy, nói rằng thằng bé muốn nghỉ trưa, để bà ấy khỏi sang. Dương Đường ở nhà nhìn Thi Lợi Hành thảnh thơi không chịu làm gì liền tức giận.

“Ông mới nhiều tuổi, đã già đâu? Thế mà để một đồng việc cho A Thanh nhà chúng ta!” Dương Đường vô cùng bất mãn mà vỗ cái bàn, cảm thấy Thi Lợi Hành đơn giản là đang làm nhục người cùng tuổi với ông ấy là mình đây.

“Con người đến tuổi trung niên không thể không thừa nhận mình đã già mà.” Thi Lợi Hành vờ vịt đặt ấm trà xuống, một tay đỡ thắt lưng, một tay nhâm nhi trà, còn thờ dãi.

“Ít vờ vịt đi, buổi tối ông đừng có mà vào phòng tôi!” Dương Đường xuất thân biên đạo múa, cho dù tức giận nhưng giọng vẫn nhẹ nhàng.

Lúc này Thi Lợi Hành mới bắt đầu lấy lòng bà ấy mà nói: “Đây không phải là tôi đang rèn luyện cho con mình sao?”

Dương Đường nhíu mày: “Ông nhìn A Thanh đi, ngày nào cũng mang cái vẻ lạnh nhạt, về sau biết làm sao đây?”

“Bà lo lắng làm gì, trông con trai tôi như thế mà phải lo không tìm được bạn ư?” Thi Lợi Hành làm như không hề sốt ruột chút nào.

“Người khác thích sao có thể giống mình thích được?” Dương Đường nhớ đến chuyện một tháng trước liền không vui. Con bé Nhạc Thư biết được nơi ở của A Thanh từ mình nên lên đi tìm thằng bé, khiến sau đó A Thanh gọi điện thoại đến trách mình.

Đang lúc hai vợ chồng cãi nhau, Thi Sơn Thanh đã vào đến cửa. Quản gia thấy cậu, liền lên tiếng chào hỏi. Dương Đường trong phòng thính tai, lập tức đứng dậy đi ra.

Trời đang nóng bức, nhưng Thi Sơn Thanh vẫn mặc áo sơ mi trắng gọn gàng, cài cả nút áo trên cổ. Cậu ăn mặc đơn giản nhất, lại có vẻ cao sang. Trên mặt cậu vẫn là vẻ bình tĩnh, có điều nơi đáy mắt đã sắp không thể nén nổi niềm vui.

“A Thanh, không phải con nói nghỉ ngơi ở Cách An à, sao lại về đây?” Dương Đường đi đến sờ lên khuôn mặt gầy gò của con mình, đau lòng nói.

Thi Sơn Thanh gạt đầu: “Dạ, đột nhiên có chuyện muốn nói với bố mẹ ạ.”

“Chuyện gì thế con?” Dương Đường kéo Thi Sơn Thanh vào trong rồi hỏi, “Có phải công ty xảy ra vấn đề gì không? Chẳng sao đâu, con nói với bố con là được mà. Con vẫn còn trẻ, đừng quá để ý đến thất bại.”

Thi Sơn Thanh còn chưa kịp mở miệng, Dương Đường đã bắt đầu tưởng tượng cảnh con mình phải nhận thất bại ở công ty, nên rắc một chén canh gà.

“Không phải ạ, ở công ty vẫn tốt.” Thi Sơn Thanh trấn an, “Có chút việc còn cần bố mẹ đồng ý.”

Thi Lợi Hành không quen nhìn bà xã mình xem con trai như đứa con nít, liền nói: “Bà để nó ngồi xuống nói chuyện đi đã, nếu thực sự có chuyện thì còn có bố nó đỡ kia mà, vội cái gì.”

Người một nhà ngồi chung một chỗ, Thi Sơn Thanh lấy điện thoại ra rồi nói: “Mùng sáu tháng này là ngày tốt.”

“Ừm” Dương Đường nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn cả nhà ra ngoài chơi.

“Con quyết định sẽ đính hôn vào ngày đó.”

Dương Đường gật đầu: “Được chứ, đến ngày đó để bố con...” Bà ấy nói được một nửa mới nhận ra ban này Thi Sơn Thanh đã nói gì, liền xoay mặt qua nhìn Thi Lợi Hành, thử nhìn ra gì đó từ phản ứng của ông ấy.

Thi Lợi Hành cũng không khá hơn chút nào. Ông ấy mở to mắt nhìn Thi Sơn Thanh rồi hỏi: “Con mới nói... Con sẽ làm gì?”

“Đính hôn à.” Thi Sơn Thanh bình tĩnh nói, “Con vẫn chưa đủ 22 tuổi nên chưa thể kết hôn, vậy đính hôn trước à.”

“Con đính hôn với ai? Có bé lần trước mẹ gặp ấy hả?” Dương Đường hỏi liên tục. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu bà ấy chính là Long Ngo, ngày đó hai đứa đứng chung một chỗ trông rất thân thiết. Lúc ấy hai đứa không hề có hành động gì, nhưng chỉ cần đứng ở đó thôi đã thấy hài hòa đến khó hiểu.

“Dạ.” Thi Sơn Thanh gật đầu thừa nhận.

Thi Lợi Hành bên cạnh sững sốt: “Hai mẹ con đang nói ai vậy? Sao tôi không biết?”

Dương Đường liếc trắng mắt: “Ông thì biết cái gì.” Sau đó sát lại gần Thi Sơn Thanh nhiệt tình hỏi, “Thế con bé ấy là người ở đâu? Người nhà con bé có nói gì chưa?”

Bà ấy đang quá hưng phấn, nên không ngừng hỏi về thông tin của đối phương.

Thi Sơn Thanh trả lời rõ ràng từng câu, nhận tiện đặt vấn đề để hai vợ chồng Dương Đường đến thành phố Hải.

“Đương nhiên là được.” Dương Đường vỗ vào tay Thi Lợi Hành, ý bảo ông ấy đồng ý nhanh đi.

“Đi chứ, cũng nên gặp thông gia một lần.” Thi Lợi Hành không hề có địa vị gì trong nhà.

Dương Đường đột nhiên lại lo lắng: “A Thanh này, con còn chưa gặp phụ huynh của con bé mà, bọn họ có chịu đồng ý không?”

Trên môi Thi Sơn Thanh chứa nụ cười nhạt: “Dạ, cô ấy bảo con chọn ngày rồi nói với cô ấy là được.”

Trong vòng tròn của bọn họ có rất nhiều người đính hôn lúc tuổi còn trẻ, nên dù hai vợ chồng Thi Lợi Hành thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn trong phạm vi tiếp nhận được. Hơn nữa, trước đó Dương Đường đã chôn đầu sợi dây trong lòng rồi, chỉ không ngờ là tới nhanh như vậy thôi.

Nhưng gia đình Long Ngo ở thành phố Hải lại không trôi qua đơn giản như thế. Bản thân người trong nhà cũng không có bất kỳ sự kỳ vọng nào về cô, có thể làm quen với một người bạn đã chẳng kém gì đốt pháo trước cửa nhà rồi. Bấy giờ đột nhiên nháy ra một vị hôn phu, nội tâm của người nhà cũng muốn sụp đổ luôn.

Tám giờ tối.

Gia đình họ ngồi quanh bàn, trầm mặc không nói gì. Trên khuôn mặt của Long Khắc Phương bình thường hay hi hi ha ha giờ chỉ thấy vẻ khiếp sợ. Anh ấy chỉ châm lửa một chút, lại chẳng thể ngờ lúc này mới qua mấy tiếng chứ, hai thanh niên này đã lập tức muốn đính hôn rồi. Còn may là tuổi của Tiểu Thi còn nhỏ, bằng không thì hôm nay bọn họ nghe được không phải tin đính hôn mà là trực tiếp kết hôn luôn.

“Tiểu Ngo này, có phải có ai đó ép con không?” Long Hoàn khó khăn tìm ra một lý do.

Long Ngo không hề có cảm xúc dao động, mặt vẫn dờ: “Không có à, con thấy thích cậu ấy, không muốn để cậu ấy ở cùng cô gái khác mà thôi.”

“Em gái nè, kết hôn rồi còn có thể ly hôn kia mà. Bây giờ, các em đâu đã bắt đầu quen nhau.” Long Khắc Phương cẩn thận nói ra miệng. Anh ấy cảm thấy suy nghĩ của người như em gái mình chính là loại không thể xoay chuyển. Hơn nữa còn là kiểu giả trí quan được khai sáng về tư tưởng xã hội chủ nghĩa nông cốt như trên tivi, nên đáng về rất chính trực. Con bé lại còn chạy vào quân đội làm lính, trở ra liền giống y như một vị cán bộ kỷ cựu luôn.

Tuy rằng đây là chuyện tốt, nhưng Trần Tú cũng không đồng ý một cách vội vàng. Dù sao việc này cũng quá nặng, nhất là đối với Long Ngo.

“Anh con nói đúng đó. Tiểu Ngo này, con có muốn cùng cái gì...” Trần Tú nhất thời quên mất tên của Thi Sơn Thanh.

“Tiểu Thi.” Long Hoàn nhắc nhở.

“Đúng rồi, Tiểu Thi.” Trần Tú ôn tồn nói, “Không phải mẹ không đồng ý, mà con cứ qua lại với thằng bé ấy thử đã, sau khi tốt nghiệp hẳn nói tiếp?”

Long Ngo lắc đầu, thẳng lưng nghiêm túc nói: “Yêu đương mà không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là vui chơi qua đường. Bố mẹ à, con không muốn vui chơi qua đường với cậu ấy.”

“...” Ba người trên bàn không còn gì để nói.

Con gái của mẹ à, ai lại nói với đàn ông những lời như thế chứ. Tóc của Trần Tú sắp bạc trắng hết cả đầu. Long Ngo cứ như thế, sao bà ấy có thể yên tâm giao cho người đàn ông khác đây.

“Mùng 6 tháng này nhà họ sẽ tới đây à?” Long Hoàn hỏi. Không thể từ chối thẳng, vậy thì đợi thấy được người rồi lại bàn tiếp vậy.

“Xong rồi.” Sau khi Thi Sơn Thanh bên kia nói với nhà xong thì gửi cho cô một tin nhắn.

Long Hoàng nắm chặt tay Trần Tú ở dưới bàn, nói với Long Ngo: “Tiểu Ngo này, nếu con đã có quyết định thì bố mẹ sẽ không ngăn cản. Nhưng vẫn phải để bố mẹ gặp thẳng bé ấy cái đã, còn tìm hiểu về thẳng bé nữa chứ.”

Long Ngo không biết mấy kiểu quanh co khúc khuỷu, cô muốn làm liền làm. Nhưng Thi Sơn Thanh lại biết, cho nên trong tin nhắn trước đó cũng đã nói hết với Long Ngo rồi.

“A Thanh nói ngày mai cậu ấy sẽ đến, muốn mời bố mẹ ăn bữa cơm.” Long Ngo nhớ lại nội dung tin nhắn liền nói.

Xem ra cũng hiểu chuyện, ba người trầm nghĩ trong lòng.

“Ngày mai nhà họ đến rồi, nhà mình cũng phải chuẩn bị một chút.” Trần Tú hơi mất tự nhiên kéo kéo quần áo. Con rể đột nhiên xuất hiện, ngày mai đã gặp mặt rồi, dù sao cũng phải làm cho nở mày nở mặt, chứ không thể làm mất thể diện của con gái mình được.

“Đúng đấy, chúng ta vẫn nên chuẩn bị trước. Tiểu Ngo, con đi nghỉ sớm đi, đừng ngủ muộn quá.” Long Hoàng đã đồng ý. Mọi thứ phát sinh quá nhanh nên ông ấy phải tiếp nhận từ từ.

Hai vợ chồng đỡ nhau vào phòng, để lại Long Khắc Phụng và Long Ngo ngồi đối mặt với nhau.

“Tiểu Ngo này, là anh xem thường em rồi.” Long Khắc Phụng giơ ngón tay cái lên, “Nói làm liền làm, rất đàn ông đấy!”

“Em là con gái, không phải đàn ông.” Long Ngo trịnh trọng sửa cho đúng, sau đó mới nói: “Em phải đi ngủ rồi.”

“Vừa mới cơm nước xong, em không thể ngồi thêm lúc nữa à?” Long Khắc Phụng định giữ Long Ngo lại, muốn nghe thêm nhiều tin tức. Hai đứa này rốt cuộc đã nói chuyện thế nào vậy, không ngờ lại trực tiếp đi đến kết hôn luôn.

Long Ngo không muốn: “Ngày mai phải đi gặp A Thanh và bố mẹ cậu ấy, phải nghỉ ngơi sớm một chút.”

“...” Đột nhiên hối hận vì đã thức tỉnh con bé, phải làm sao đây?

Không nói về vợ chồng Long Hoàng đã bối rối thế nào, mà vợ chồng Dương Đường bên kia cũng đang luống cuống. Buổi tối thu dọn hành lý xong, buổi sáng chạy ra sân bay, mà họ vẫn còn ngơ ngác ngắc. Chỉ có một mình Thi Sơn Thanh là sắp xếp toàn bộ mọi chuyện đầu vào đấy. Cho dù cậu có thấp thỏm trong lòng cũng không để cho ai nhìn ra được.

“Đã đặt khách sạn chưa? Nhà hàng kia thế nào? Đủ đẳng cấp chưa vậy?” Dương Đường mà căng thẳng thì thích hỏi người khác. Cô lên sân khấu múa còn chưa từng căng thẳng như thế này.

“Chuẩn bị xong hết rồi ạ. Bố mẹ nghỉ ngơi một lát đi, đến giờ con sẽ gọi.” Thi Sơn Thanh đẩy cửa giúp bọn họ rồi nói.

Thi Lợi Hành vẫn đứng ở cửa chưa bước vào, nói: “Bố mẹ vẫn muốn đích thân đi đón nhà họ, để mình con đi còn ra thể thống gì.”

“Hai tiếng nữa nhà họ mới tới đây, lát nữa con dẫn bố mẹ xuống luôn.” Thi Sơn Thanh giải thích.

Trần an bố mẹ xong, Thi Sơn Thanh mới gọi điện thoại cho Long Ngo. Thời gian quá gấp, để bố mẹ cậu lập tức bay từ thành phố A đến thành phố Hải cũng là việc bất đắc dĩ.

“A Ngo.” Sau khi điện thoại được kết nối, trong mắt Thi Sơn Thanh lập tức hiện lên ý cười ấm áp, “Tớ đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Trên đường tới, người nhà họ Long khẩn trương kinh khủng. Trần Tú gãi tim gãi phổi muốn biết nam sinh kia là người thế nào, bà ấy chỉ mới biết tên cậu, còn chẳng biết thêm gì nữa.

“Tiểu Ngo này, con có ảnh chụp của thẳng bé ấy không?” Trần Tú nhin không được hỏi.

Long Khắc Phụng đang lái xe, nghe thế thì cười lên tiếng, “Thím ơi, sao Tiểu Ngo lại có ảnh của Tiểu Thi được ạ.” Không phải hai đứa nó mới xác định quan hệ vào hôm qua thôi ư, với tính cách của Long Ngo thì làm sao có ảnh của người khác được đây.

Long Hoàng trầm mặc ngồi ở ghế phụ, nhưng nội tâm cũng cho rằng Trần Tú sẽ không được xem ảnh.

“Có ạ.” Long Ngo lấy di động ra, lướt đến tấm ảnh cô chụp lúc ở Thiên Sơn.

Long Hoàng giật mình quay đầu: “Tiểu Ngo, con cho bố xem nữa.” Nói xong liền đưa tay muốn lấy.

Trần Tú chỉ mới kịp nhìn sơ qua, đã bị Long Hoàng lấy mất. Long Khắc Phương ngồi trước đã từng gặp Thi Sơn Thanh, cho nên không quan tâm lắm, hiện tại anh ấy thấy tò mò về Long Ngo hơn. Em gái anh ấy thật sự đối xử hoàn toàn khác với Tiểu Thi, anh ấy dám chắc là trong điện thoại của con bé chẳng có một tấm hình nào của mình đâu, thế mà bây giờ lại có cả ảnh của Thi Sơn Thanh.

“Trông thằng bé này cũng được lắm!” Long Hoàng tán thưởng. Bọn họ làm giáo viên nên đều thiên về ngoại hình đẹp mà vô hại. Và lại khí chất của Thi Sơn Thanh không thể dùng từ đẹp trai đơn giản là có thể hình dung. Đây cũng được xem là chưa tận mắt nhìn thấy người mà đã có ba điểm ấn tượng tốt.

Trần Tú không hưởng ứng, bà ấy ngồi ở ghế sau cau mày không biết suy nghĩ cái gì. Một lát sau Long Hoàng đưa điện thoại qua, Trần Tú cầm lấy rồi nhìn kỹ.

“Mẹ từng gặp thằng bé rồi!” Trần Tú nói như chém đinh chặt sắt.

“Mẹ từng gặp cậu ấy ở trường ạ?” Long Ngo lại chẳng hề thấy kinh ngạc. Dù sao họ cũng đều ở đại học D, có lẽ đã gặp trong một ngày nào đó.

Trần Tú lắc đầu: “Trường học rộng như thế, mẹ muốn gặp con còn khó nữa là. Lúc con đi dạo phố với mẹ vào năm ngoái, mẹ từng nói với con là mẹ thấy một thằng bé nhìn rất đẹp trai ấy, chính là Tiểu Thi đó.”

Long Ngo ngẩng đầu, từ từ tìm lại trong ký ức xa xôi: “Khi đó mẹ có nói với con một câu như vậy.”

“Có duyên quá nhỉ?” Long Khắc Phương chen miệng nói. May mà trông Tiểu Thi khá đẹp, không thì...

Bởi vì có ảnh chụp nên độ hào cảm của người nhà họ Long với Thi Sơn Thanh liền tăng lên chóng mặt, đặc biệt là Trần Tú.

“Ôi chào oi, thằng bé này được lắm.” Trần Tú cảm di động nói không ngừng. Bản thân bà ấy đã thích người có khuôn mặt đẹp, năm đó cũng bởi nhìn trúng khuôn mặt của Long Hoàng, nên chẳng kịp nghĩ gì đã trực tiếp theo đuổi luôn.

“...” Cả nhà đều cuồng cái đẹp. Long Khắc Phương bắt đầu nghĩ lại biểu tình lo lắng và nôn nóng của bọn họ trước đó, có lẽ tất cả đều là ảo giác của mình mà thôi.

Lúc xuống xe, Thi Sơn Thanh đã đứng chờ ở cửa cùng với bố mẹ mình. Trần Tú liếc mắt liền thấy, lập tức kéo Long Hoàng đi đến.

Thi Sơn Thanh chưa từng gặp bố mẹ Long Ngo, nhưng bọn họ đang đi cạnh Long Ngo, nên vừa nhìn là biết ngay.

Phụ huynh hai bên tương đối ăn ý và thân thiết với nhau, chứ không hề xa lạ. Khiến cho người biết sự thật như Long Khắc Phương, anh ấy nhìn thấy cảnh sống động này liền có cảm giác kinh sợ, kích động quá rồi đây! Chẳng có ai bình thường, chỉ có anh ấy mới là người bình thường.

Mọi người vừa nói chuyện vừa từ từ đi về phía phòng ăn, Thi Sơn Thanh và Long Ngo rơi lại phía sau. Long Khắc Phương háo hức dán mắt vào nhóm người lớn đi trước, nghe bọn họ khen qua khen lại.

Thi Sơn Thanh đã có một tháng không được gặp Long Ngo rồi. Trước đó vẫn chưa dám liên lạc với cô nhiều, sợ cô nhớ tới những lời nghe được vào ngày hôm đó. Ai mà biết mọi chuyện lại đột nhiên phát triển một cách thuận lợi như thế, trực tiếp bắt đầu đính hôn luôn rồi. Cậu thậm chí còn chưa kịp tự hỏi đây có phải là cảnh trong mơ hay không nữa.

Thi Sơn Thanh vươn tay đến cầm lấy tay của Long Ngo, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía trước. Cậu đã muốn làm thế này từ lâu lắm rồi, có thể nắm tay người mình thương một cách thật tự nhiên.

Cảm giác ấm áp nơi bàn tay lập tức truyền vào tim của Long Ngo. Tuy cô vẫn thấy hơi là lạ, nhưng cứ nghĩ rằng sau này cậu sẽ là đối tượng kết hôn mà mình phải chịu trách nhiệm, thì Long Ngo liền bình thường trở lại. Bây giờ cô còn chưa kịp thích ứng, nhưng sau này nhất định phải luyện tập thêm. Vì thế cô lập tức nắm lại tay Thi Sơn Thanh, còn cười cười với Thi Sơn Thanh đang kinh ngạc nhìn sang, tuy rằng không nhìn ra là đang cười.

“Mời anh ngồi.” Đi tới chỗ ngồi, Thi Lợi Hành khách khí nói với Long Hoàng.

“Mọi người đều ngồi xuống hết đi, đã là thông gia rồi mà.” Trần Tú nói thẳng.

“...” Bấy giờ Long Khắc Phương mới hoàn toàn hiểu được, khuôn mặt của Long Ngo ngoại trừ không giống thím, còn lại thì giống như đúc.

Thế mà Dương Đường nghe xong cũng rất vui vẻ, “Chị xui nói đúng lắm, đều là người một nhà đừng có khách khí.”

Hai người đàn ông bên cạnh: “...” Chúng tôi vẫn chưa đồng ý đâu!

Một bữa cơm chủ khách đều vui, hai bên đều xác định sẽ đính hôn vào mừng 6. Duyên phận là thứ không thể chờ! Chỉ có Long Khắc Phương ngồi đó là không tán thành. Thật sự rất không hợp lẽ thường. Sao... Sao đã thành rồi? Còn chưa được hai mươi bốn tiếng đâu, vậy mà đã bàn xong rồi?

Long Ngo với Thi Son Thanh ngồi ở đó không lên tiếng. Cuối cùng thấy sắp thành rồi, Trần Tú và Dương Đường liền đưa mắt nhìn nhau, liền kiểm có để bọn họ ra ngoài.

“Có muốn nói chuyện đính hôn cho bạn cậu không?” Thi Son Thanh hỏi. Cậu biết Long Ngo không hiểu nhiều về chuyện đối nhân xử thế, nhưng cậu sẵn lòng giúp Long Ngo làm điều đó.

“Gọi cho Ninh Trùng là được, cậu mời lớp trưởng nhé?” Long Ngo nghĩ nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra cô còn người bàn nào nữa, người bạn duy nhất lại sắp trở thành vị hôn phu của cô rồi.

“Được.” Thi Son Thanh dịu dàng gọi, “A Ngo.”

“Ừ, sao thế?” Long Ngo nhìn Thi Son Thanh vươn tay vuốt tóc cô, nói.

“Bác gái nói A Ngo không biết buộc tóc nên mới cắt ngắn, thật à?” Vừa hầy hai bên gia đình có kể chuyện về con mình, từ nhỏ đến khi lớn. Thi Son Thanh ở một bên nghe rất nghiêm túc.

Long Ngo lúng túng gật đầu, cô thật sự hết cách với mớ tóc đen của mình.

Lần Thi Son Thanh giúp cô lau tóc cũng có nhận ra chất tóc của Long Ngo rất tốt. Giúp cô vuốt lại vài sợi tóc ngắn bị vênh lên, Thi Son Thanh nói: “Tớ buộc giúp A Ngo được không?”

“Phiền lắm.” Long Ngo theo bản năng muốn từ chối. Cô không muốn để tóc ngắn nữa, cái cảm giác bị người khác tưởng là con trai chẳng hay chút nào, huống chi mẹ cô cũng hy vọng cô để dài.

“Giữa vợ chồng không phải nên chăm sóc lẫn nhau à? Tuy rằng bây giờ bọn mình mới chỉ đính hôn, nhưng chẳng phải A Ngo muốn đi tiếp cùng tớ sao?” Thi Son Thanh thả tay, ra vẻ không vui. Cậu gần như đã nắm rõ vui buồn của Long Ngo, biết nói thế nào để cô nhượng bộ.

Long Ngo hoảng hốt một lúc, cảm thấy mình hoàn toàn không nghĩ đến tâm trạng của Thi Son Thanh, nên rất áy náy.

“Được, cậu buộc giúp tớ đi.” Long Ngo gật đầu với Thi Son Thanh và nói rất nhanh.

Mùng 6 là ngày hai người đính hôn, nói thế nào thì thời gian cũng quá gấp. Bao gồm gửi thiệp mời cho bạn, nhận được điện thoại của bọn họ còn phải giải thích một lần, tóm lại là rất bận.

Bên Ninh Trùng là do Long Ngo liên lạc, Thi Son Thanh sẽ liên lạc với Trương Liêu. So sánh với Ninh Trùng chỉ đơn giản là chúc phúc và kinh ngạc, thì Trương Liêu lại có loại cảm giác thất bại.

Là cậu ta và Tiểu Trùng quen nhau trước, nhưng lúc bốn người ở chung với nhau thì Thi Son Thanh và Long Ngo lại giống cặp đôi đang trong tình yêu cuồng nhiệt hơn, thế mà người ta vẫn cứ nói chỉ là bạn. Bây giờ thì hay rồi, mới một tháng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, khi Trương Liêu còn đang đắm chìm trong hạnh phúc của tình yêu, thì hai vị kia đã trực tiếp bàn bạc việc bước vào cung điện hôn nhân sau hai năm nữa luôn rồi.

Cho nên Thi Son Thanh không chỉ đẹp trai hơn cậu ta, thành tích cao hơn cậu ta, đến ngay cả tốc độ nói chuyện tình yêu cũng nhanh hơn cậu ta luôn! Trương Liêu nhìn chiếc điện thoại đã ngắt kết nối rồi hít sâu một hơi thật sâu. Cậu ta không hề ghen tị một chút nào! Người bình thường đâu thể đi so với Thi Son Thanh được chứ.

Mới cúp điện thoại không bao lâu, Ninh Trùng đã gọi đến. Cô ấy phấn khích nói với Trương Liêu chuyện Long Ngo đính hôn.

Có cái gì mà phấn khích, cũng chẳng phải chúng ta đính hôn. Trương Liêu chẳng những thấy mất hứng, thậm chí còn hơi muốn khóc nữa.

“Đúng rồi đấy, thật không ngờ bọn họ lại bất thành linh đính hôn như thế, thật sự thấy vui thay cho bọn họ. Ừ đúng, bọn họ nhất định là trời sinh một đôi.” Trương Liêu không ngừng hưởng ứng cùng Ninh Trùng.

Anh cũng muốn đính hôn với em, Trương Liêu thiếu chút nữa đã nói lời này ra miệng, nhưng cậu ta kiềm chế được. Đầu phải nhà ai cũng giống như hai vị kia, mặc bọn họ muốn làm gì thì làm. Nếu cậu ta cũng bất thành linh dùng cách này, chắc hẳn không chỉ bị bố mẹ của Ninh Trùng đuổi đánh, còn bị cả bố mẹ mình dạy cho một trận nữa.

Ôi, chênh lệch giữa người với người sao lại lớn như vậy chứ!

Bởi vì chỉ mới đính hôn, nên hai gia đình chỉ mời người thân và bạn bè có quan hệ tốt mà thôi. Người bên thành phố A, Thi Son Thanh sẽ thuê máy bay để bọn họ bay qua bay lại. Với vòng tròn của bọn họ thì chút tiền ấy sẽ chẳng để vào mắt, chẳng qua chỉ muốn người ta cảm thấy thoải mái thôi.

Mọi việc đều thuận lợi, duy chỉ có một việc, Long Ngo cảm thấy khá không thoải mái với chiếc váy mà Thi Son Thanh mang tới. Cô cau mày không biết nên làm thế nào mới tốt. Thi Son Thanh thương cô, thiếu chút nữa đã để Long Ngo mặc quần áo bình thường làm lễ đính hôn luôn.

Sau đó thì bị Dương Đường ngăn cản. Bây giờ còn không thể mặc váy này, vậy về sau mặc áo cưới thì sao? Cũng không thể mặc quần áo bình thường lúc kết hôn chứ. Với lại, theo ý Dương Đường thì căn cơ của Long Ngo rất tốt, có điều khí thế quá cứng, đứng thẳng tắp ở đó trông cứ như một cây sừng vậy.

“Tiểu Ngộ này, cô biết con khó chịu, cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng chỉ là chuyện một ngày. Buổi lễ rất quan trọng, nên cô không hy vọng con sẽ thấy hối hận trong tương lai.” Dương Đường khuyên vài câu, thấy Long Ngộ gật đầu đồng ý, liền ra ngoài đi lấy đồ trang điểm. Bà ấy biểu diễn trên sân khấu đã nhiều năm, kinh nghiệm trang điểm khá phong phú, có thể biến đàn ông thành đàn bà luôn ấy chứ, huống hồ Long Ngộ lại là con gái.

Trong lúc nhất thời trong phòng chỉ còn lại Thi Sơn Thanh với Long Ngộ.

Long Ngộ giật giật môi, không phải cô không đồng ý, mà là thật sự thấy không quen. Nghĩ rằng có thể sẽ khiến Thi Sơn Thanh cảm thấy tổn thương, nên Long Ngộ có hơi luống cuống, đứng sững ở đó nhìn Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh thấy vẻ mờ mịt trên mặt Long Ngộ, bỗng cảm thấy mình rõ ràng là đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cậu tiến lên ôm lấy Long Ngộ, khẽ cọ trán mình lên trán cô, đau lòng lắm bầm nói: “Xin lỗi, A Ngộ, xin lỗi.”

Là cậu không nên quyết định việc này nhanh đến vậy, hoàn toàn không nghĩ đến cảm giác của Long Ngộ. Là cậu chiếm hữu hão cảm của A Ngộ với mình liền muốn làm gì thì làm, rõ ràng cô chẳng hề biết gì cả.

Nghe giọng của Thi Sơn Thanh, Long Ngộ liền cảm thấy cậu sẽ rơi nước mắt ngay sau đó. Cô bắt giắc vỗ lưng Thi Sơn Thanh, nhẹ nhàng vỗ về, an ủi: “Không sao mà, tớ không sao hết.”

Lúc Dương Đường vào không hề phát hiện không khí khác thường bên trong, bà ấy trực tiếp đuổi Thi Sơn Thanh ra ngoài, sau đó bắt đầu trang điểm cho Long Ngộ.

Như bà ấy đã nói, không phải khuôn mặt của Long Ngộ không đẹp, mà vấn đề là ở khí chất trên người. Dương Đường trang điểm cho cô chủ yếu là để tháo bỏ sự tàn nhẫn và cảm giác cứng cỏi trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Toàn bộ thủ tục đã được Thi Sơn Thanh chuẩn bị xong trong vòng sáu ngày. Tuy rằng thời gian gấp gáp, nhưng cậu không muốn tạm bợ, cậu làm mọi thứ tốt nhất có thể trong khả năng của mình.

Phụ huynh hai nhà đều mơ mơ hồ hồ, sau khi mời người thân và bạn bè xong, thì có hẹn gặp nhau để trò chuyện tán gẫu.

Dương Đường trang điểm cho Long Ngộ trong phòng trang điểm, còn Thi Sơn Thanh một mình ra ngoài chào đón khách đến.

“Anh Thi ơi, chị đâu ạ?” Ninh Trùng thừa lúc Trương Liêu không chú ý liền chạy đến trước mặt Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh đã điều chỉnh lại cảm xúc lúc ở phòng trang điểm, trước mặt người khác vẫn là dáng vẻ thờ ơ thường thấy, không hề nhìn ra chút không vui lúc trước.

“Phòng thứ hai bên trái, em qua đó với cô ấy đi.” Thi Sơn Thanh thấp giọng nói, có người quen bên cạnh sẽ thấy đỡ hơn.

Ninh Trùng gật đầu, lập tức đi về phía bên kia. Hành lang ngoài cửa chẳng có ai, cô ấy cũng không nghe thấy tiếng động bên trong. Cô ấy đi đến gõ cửa, liền có người mở ra từ bên trong.

Ninh Trùng không biết là ai, đành phải nói mình đến tìm Long Ngộ, là bạn cùng phòng của chị ấy.

“Vào đi.”

Phòng trang điểm rất lớn, bên trong có một dãy lễ phục, đây đều do Dương Đường vận chuyển đến thành phố A, để phòng việc ngoài ý muốn.

“Thế này có được không? Có hơi quá không?” Ninh Trùng đi vào liền nghe thấy một giọng nói mềm mại đang hỏi.

“Dạ.” Cái kiểu ngắn gọn này hiển nhiên là của chị cô ấy.

Ninh Trùng vòng qua giá treo quần áo, liền nhìn thấy một người quen mắt, cô có biết. Người mà đám con gái ở thành phố A đều muốn trở thành, Dương Đường.

Lúc này bà ấy đang khom lưng thắt đai lưng cho một người, Ninh Trùng đi chuyển tầm mắt, sau đó hô hấp ngừng lại.

Đối diện là một cô gái có khí thế mạnh mẽ, chỉ cần một ánh mắt lạnh nhạt thôi đã khiến người ta cảm thấy áp lực. Vẻ lộng lẫy đập vào mắt làm cho Ninh Trùng không dám chớp mắt.

Đúng vậy, lộng lẫy, không phải vẻ đẹp vì trang điểm đậm. Người ấy chỉ đứng ở đó thôi, nhưng bạn sẽ cảm thấy cô như đang khinh thường cả thế gian này.

Quần áo đơn giản, phần trên là lễ phục màu xanh nhạt, phần dưới là quần tây màu đen, túi quần được viền đồng ten. Lại thêm một dây thắt lưng, làm nổi bật phần eo.

Nếu nói cô giống như một nữ hoàng ở tít trên cao, vậy thì những món trang sức nhỏ nhỏ đã trung hoà những khí chất ấy của cô. Tóc tuy ngắn nhưng lại mềm mại, được xõa xuống.

Ồ? Tim Ninh Trùng đập thành thịch, tóc ngắn?

“Chị?” Ninh Trùng thử gọi.

Môi Long Ngo được thoa son, cô cứ thấy là lạ nên nhìn không được mà bấm môi suốt, Dương Đường đã thoa lại cho cô ba lần rồi. Cho nên cô không nói gì, chỉ gật đầu với Ninh Trùng.

“...” Thật sự là chị cô ấy kìa! Ninh Trùng đứng sững sờ tại chỗ, nhìn Long Ngo đối diện. Tuy rằng khí chất của chị ấy khá hung hãn nhưng rõ ràng là một đại mỹ nhân, choáng nha.

Ánh mắt vẫn là ánh mắt đó, mặt cũng vẫn đó, nhưng không biết tại sao lại giống như biến thành người khác.

“Ôi chào, cô bé đến đúng lúc lắm.” Dương Đường thắt dây lưng xong, liền đứng thẳng dậy cười tủm tỉm nói với Ninh Trùng, “Cháu đẻ tóc con bé giúp bác, để bác định hình.”

Trên đỉnh đầu của Long Ngo có một chòm tóc không an phận, cứ lạng lẽ vênh lên.

“Chuẩn bị xong hết chưa? Khách đến đủ rồi chứ?” Thi Lợi Hành vừa nói chuyện với Long Hoành xong, tới xem tình hình thế nào.

“Xong hết rồi ạ.” Thi Sơn Thanh chỉnh lại cái nơ bị lệch rồi nói, “Đội A Ngo ra là có thể bắt đầu rồi.”

Đã chào hỏi mọi người xong, Thi Sơn Thanh liền đi đến phòng trang điểm, định dẫn Long Ngo ra.

Cậu nâng tay lên, còn chưa kịp gõ thì người ở bên trong đã ra rồi.

“Anh Thi.” Ninh Trùng là người ra đầu tiên.

“Tiểu Ngo đã xong rồi.” Dương Đường là người ra thứ hai.

Thi Sơn Thanh đáp lại từng người, rồi chuyển ánh mắt đến người đi ra sau cùng.

Không giống Ninh Trùng đã sững sờ thật lâu, Thi Sơn Thanh hoàn hồn rất nhanh. Cậu kìm nén tình cảm sâu sắc nơi đáy mắt, mỉm cười như mọi khi rồi vươn tay về phía Long Ngo.

Long Ngo vốn cảm thấy cả người cứ là lạ, nhưng khi thấy Thi Sơn Thanh vẫn như bình thường thì dần dần thả lỏng. Cô nhìn Thi Sơn Thanh rồi nở nụ cười, từ từ đưa tay mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sao

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61

Album ảnh đã lâu năm, là phong cách của bảy, tám năm trước. Trang trí bên trong đã ố vàng cũ kỹ, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó đã được chủ nhân giữ gìn cẩn thận.

“Đây là ảnh lúc tớ học cấp 2.” Long Ngo chỉ vào bức ảnh đầu tiên rồi nói.

Khi đó cô đã cắt tóc ngắn rồi, ngắn hơn cả tóc cô bây giờ. Khá giống với dáng vẻ lần đầu tiên Thi Sơn Thanh gặp cô.

Trong ảnh Long Ngo đứng ở cổng trường, hẳn là trường cấp 2 của cô, bộ đồng phục rộng thùng thình treo trên người cô. Người thì gầy tong teo, nhìn rất đáng thương, nhưng biểu tình trên mặt lại không hề thay đổi. Hơn nữa mái tóc húi cua đó, lại hơi giống tội phạm thiếu niên bị cải tạo mới được thả ra.

Khi đó trông Long Ngo không có sức sống như bây giờ, ánh mắt cũng không sắc bén. Đôi mắt nhìn vào ống kính của cô như đang thất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

Đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ không muốn bị ai nhìn thấy tấm ảnh này. Thế mà Long Ngo lại chẳng hề ngượng ngùng, thoải mái cho Thi Sơn Thanh xem.

Thi Sơn Thanh nhìn tấm hình ấy cả nửa ngày mới lật tiếp, ở sau có rất nhiều ảnh chụp gia đình Long Ngo, nhiều nhất là ảnh chụp trong giai đoạn cấp 2. Album ảnh được sắp xếp theo ngày, càng về sau khuôn mặt của Long Ngo càng rõ nét.

Lật hết ảnh thời trung học của Long Ngo, đến hai tấm hình thời đại học thì đột nhiên trống vài trang, sau đó Thi Sơn Thanh thấy ảnh Long Ngo hiện tại.

Album ảnh là thứ đồ rất thần kỳ, có thể thấy rõ các giai đoạn trưởng thành của một người.

“A Ngo chẳng thay đổi mấy nhì.” Thi Sơn Thanh ngẩng đầu nói chắc.

“Có thay đổi mà.” Long Ngo lắc đầu. Nếu là trước kia cô sẽ không bao giờ chủ động làm quen với Thi Sơn Thanh.

Về mặt của Thi Sơn Thanh khẽ thay đổi, cúi người khẽ dán lên môi Long Ngo. Hô hấp nhẹ nhàng của hai người đan xen vào nhau, không mang theo tình dục, chỉ có sự thân mật trong đó.

“Nếu có thể quen biết A Ngo sớm hơn thì tốt rồi.” Thi Sơn Thanh hơi lùi về sau, nói với vẻ tiếc nuối.

Nếu có thể quen biết sớm hơn, mặc dù không thể lập tức ở cùng một chỗ, nhưng bọn họ sẽ có nhiều kỷ niệm đẹp hơn.

“Hiện tại cũng chưa muộn mà.” Long Ngo nói với vẻ mặt thường thấy, không hề vì nụ hôn vừa rồi mà thấy ngại ngùng. Thi Sơn Thanh rất biết không chế mức độ trong lòng bàn tay, cậu sẽ không khiến Long Ngo cảm thấy khó chịu, thân mật vừa đủ đã có thể làm tăng tình cảm giữa hai người, cũng sẽ không làm Long Ngo thấy không thoải mái.

“Ừm.” Hàng mày đẹp của Thi Sơn Thanh cong cong. Cậu đưa tay phải ra nắm lấy tay Long Ngo, để ngón tay lạnh lẽo của Long Ngo nhiễm chút độ ấm từ tay mình. Sau đó cậu dùng tay trái lật lui album ảnh trên đùi, đến tận trang đầu tiên mới dừng lại.

Thi Sơn Thanh dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình ấy rồi hỏi: “A Ngo này, cậu tặng cho tớ bức ảnh này được không?”

“Cậu muốn nó à?” Long Ngo nhìn tấm ảnh giống như tội phạm đang bị cải tạo kia, rốt cuộc cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

“Tớ rất thích.” Nghe ra được sự không tình nguyện trong câu nói của Long Ngo, Thi Sơn Thanh hí mắt thật nhanh, sau đó tựa đầu vào vai Long Ngo. Cậu khẽ lắc tay cô, làm nũng nói: “A Ngo, có được không?”

“... Được.” Tay phải của Long Ngo giật giật, biểu hiện tâm trạng không hề bình tĩnh của chủ nhân.

Thấy cô đồng ý, khóe miệng của Thi Sơn Thanh nhếch lên, lại mềm giọng nói với Long Ngo: “Cảm ơn A Ngo ~” Tiếp đó quay đầu hôn một cái thật kêu lên mặt cô, tiếng chụt rất vang trong căn phòng yên tĩnh.

Thật sự không hề phù hợp với người như cậu!

Long Ngo: “...”

Cô vẫn không thể làm gì một đứa trẻ, cho dù Thi Sơn Thanh chỉ giống một đứa trẻ đi nữa.

“A Ngo, ảnh của cậu lúc bé đâu? Tiểu học cũng không có.” Lúc hỏi Thi Sơn Thanh vẫn tựa vào Long Ngo. Cậu còn muốn ngắm Long Ngo lúc bé nữa, không biết khuôn mặt nhỏ nhắn ấy có đơ và ngơ ngác nhìn vào ống kính như bây giờ. Cậu chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh ấy, liền hận không thể quay lại lúc đó, để trộm Long Ngo đi.

“Cái này...” Long Ngo cũng nhớ ra, “Trước khi lên cấp 2 nhà tớ có chuyển nhà một lần, cũng làm mất album ảnh vào lúc ấy.”

Khi đó Trần Tú đã buồn trong một thời gian dài, tự trách mình không giữ được nó, album ảnh mất rồi nên không tìm được đoạn hồi ức ấy nữa. Ban đầu Trần Tú nhận giữ album, vì bà ấy hay thích lấy ra xem.

Từ sau khi album bị mất, thì tất cả mọi thứ trong nhà đều do Long Hoàng quản lý, đôi khi Trần Tú nhớ lại cũng buồn mất mấy ngày.

Không ngắm được Tiểu Long Ngộ nên Thi Sơn Thanh thấy hơi tiếc nuối. Cậu đặt album ảnh qua một bên rồi nói: “Tớ có ảnh lúc bé đấy, mấy ngày nữa mang qua cho A Ngộ xem nhé?”

“Được.” Long Ngộ trả lời.

Lúc này hai người đang rất gần nhau, Long Ngộ nghiêng đầu liền có thể gác lên vai Thi Sơn Thanh, nhưng vừa đối mặt với Thi Sơn Thanh thì cậu lại cười đến thật đẹp. Điều này khiến cho sâu trong nội tâm của kẻ cuồng cái đẹp như Long Ngộ không thể không chế được mình nữa, mà trực tiếp sờ lên khuôn mặt của Thi Sơn Thanh.

Quen biết với Long Ngộ đã lâu, Thi Sơn Thanh đã dày công tập luyện cách dùng khuôn mặt này của cậu để đạt thứ mình muốn.

Lúc này đây, cậu run rẩy nhắm hai mắt mình lại, lông mi vừa dài vừa dày tựa như đang run rẩy trong lòng Long Ngộ. Về yếu đuối thế này luôn khiến cô có một phần thương tiếc với Thi Sơn Thanh.

Từ nhỏ Long Ngộ đã bị người ta xem như là đại diện kẻ mạnh trong những đứa cùng lứa. Cô có thể dùng năng lực của mình vào học tập và làm đủ mọi chuyện, ít khi thấy nhờ người lớn. Đến giai đoạn sau khi cô vào Lang Kỳ rồi ra, liền sinh ra cái tính bảo vệ dân chúng bình thường, rồi chậm chạp không chịu thay đổi cái tính này. Cô ăn mềm không ăn cứng, mà Thi Sơn Thanh chẳng những yếu đuối lại còn có khuôn mặt đẹp trai mà người bình thường không có. Trên người cậu không có chỗ nào không đẹp, thoát nhìn tựa như một tiểu vương tử gặp nạn đáng thương.

Đủ các nguyên nhân chồng lên nhau làm cho Long Ngộ sẵn sàng nhường nhịn Thi Sơn Thanh vô hạn, muốn cung chiều cậu mãi.

“A Ngộ...” Thi Sơn Thanh thấp giọng nói, khiến giọng nói vốn trong trẻo mang theo từ tính bị chủ nhân của nó nói ra vị ngọt ngào.

Long Ngộ đang ôm mặt Thi Sơn Thanh từ từ sát lại gần, đầu tiên là hôn một cái lên chóp mũi cao thẳng của cậu, sau đó mới đến môi.

Thi Sơn Thanh hơi mờ mắt, lông mi thật dài đảo qua khuôn mặt Long Ngộ, sâu trong đáy mắt ánh lên vẻ dịu dàng. Tay cậu ôm eo Long Ngộ, cậu hơi thẳng lưng để gần Long Ngộ hơn, mặc cô cạy mở môi mình.

Đại khái là Long Ngộ không biết có vài chuyện con gái phải nên rụt rè, nên cô cảm thấy giữa hai người yêu nhau thì hôn là chuyện nhất định phải làm, cô muốn trở thành một người yêu tuyệt vời. Sau đợt Thi Sơn Thanh chủ động lần trước, cô liền hiểu hôn không đơn giản chỉ là môi dán lên môi, nên đi học ngay.

Gần gũi với người yêu là một chuyện đặc biệt vui thích. Mới đầu Thi Sơn Thanh sững đến nỗi sực sôi trong lòng, nhưng dần dần lại thấy không thích hợp lắm. Long Ngộ là người học rất giỏi, lần thứ hai đã thuận buồm xuôi gió, khiến Thi Sơn Thanh cảm thấy mình bị hôn đến mềm nhũn cả người.

Thi Sơn Thanh khẽ cắn môi dưới của Long Ngộ một cái, để động tác của cô chậm lại, sau đó thêm sức vào cánh tay đang để trên lưng Long Ngộ rồi đẩy cô ngã ra giường. Cậu đã thả bàn tay nắm tay cô ra từ lâu, trước khi ngã xuống Thi Sơn Thanh đỡ tay ở gáy Long Ngộ.

Vì động tác bất chợt này mà hai người hơi cách nhau ra. Thi Sơn Thanh chống ở trên Long Ngộ, không để toàn bộ sức nặng của mình lên người cô.

“Làm sao vậy?” Long Ngộ mờ mịt nói, hoài nghi mình làm không tốt, vì dù sao cũng là người mới học nghề.

Thi Sơn Thanh dùng lòng bàn tay lau vệt nước bên môi Long Ngộ, nói giọng khàn khàn: “A Ngộ, bọn mình nên nghỉ ngơi thôi, ngày mai còn phải đến trường nữa.” Sau đó thì ngồi dậy.

“Có cần gì thì cậu tìm anh tớ nhé, anh ấy ở phòng đối diện với cậu.” Đôi mắt Long Ngộ đã tỉnh táo, không còn để ý vì sao Thi Sơn Thanh lại đột nhiên ngừng nữa.

“Được.” Thi Sơn Thanh cúi người ịn lên trán Long Ngộ một nụ hôn, dịu dàng nói, “Ngủ ngon nhé, A Ngộ.”

Chờ Thi Sơn Thanh ra ngoài, Long Ngộ mới đỡ trán mình ngăn người, đây là lần đầu tiên có người làm như vậy với cô. Trờ mình để tắt đèn trong phòng, Long Ngộ nghĩ về Thi Sơn Thanh trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Sáng hôm sau Long Ngộ đến gõ cửa phòng của Thi Sơn Thanh, muốn gọi cậu dậy.

Có lẽ vì thật sự ở chung, nên Thi Sơn Thanh vừa tỉnh dậy đã không còn không chế cảm xúc của mình nữa. Cậu vừa mở cửa ra đã ôm Long Ngộ vào, từ

từ nhắm hai mắt lại rồi tựa vào Long Ngo ngủ gà ngủ gật.

Đây không phải lần đầu tiên Long Ngo nhìn thấy dáng vẻ này của Thi Son Thanh, nên không còn kinh ngạc. Cô đứng đó không nhúc nhích để cậu dựa một lúc.

“Tiểu Ngo ơi, hành lý của các em... anh lấy rồi đó nha.” Long Khắc Phuong vừa thấy Long Ngo lại đây gọi Thi Son Thanh, nên muốn nói một câu với bọn họ, thế mà vừa tới gần cửa đã nhìn thấy hai người ôm nhau.

Nhanh chóng ném hết câu, Long Khắc Phuong lập tức chạy đi. Bình thường trông hai đứa thấy giống kiểu người rụt rè, Long Khắc Phuong thật sự không ngờ hai đứa này chẳng khác gì những đôi yêu nhau khác.

“Hai đứa nói gì?” Long Hoành đang đứng cạnh cửa xỏ giày, thấy Long Khắc Phuong đi ra thì hỏi. Ngày hôm qua Long Ngo nói muốn đi cùng Thi Son Thanh, sẽ ra ngoài một lúc. Cho nên buổi sáng Trần Tú đã bảo Long Khắc Phuong để hành lý của hai đứa lên xe, định mang đến trường trước.

“Được ạ.” Long Khắc Phuong sờ gáy, vẫn còn hơi lúng túng. Thật ra vừa nãy anh ấy không thấy rõ, nhưng hai người yêu nhau, ngoài ôm nhau còn có thể làm gì, cũng không thể ngủ với nhau.

Hai người đang đứng ôm nhau và cũng ngủ với nhau rồi không hề biết nội tâm của Long Khắc Phuong đang có hoạt động phong phú. Thi Son Thanh bị một câu của Long Khắc Phuong làm cho tỉnh ngủ, cậu vui đầu bên cổ Long Ngo, nhỏ giọng lầm bầm vài câu mới dụi dụi mắt cho tỉnh.

“Bọn họ đi rồi, bọn mình cũng nên xuống thôi.” Vẻ mặt của Long Ngo vẫn như thường.

Thi Son Thanh nhìn Long Ngo một lúc mới chập chập “Ồ” một tiếng, nhưng vẫn đứng bất động ở đó.

Long Ngo quay sang nhìn, cuối cùng phát hiện đáy mắt Thi Son Thanh vẫn còn vẻ mơ màng. Cô thở dài một tiếng trong lòng rồi dắt tay Thi Son Thanh đi rửa mặt.

Bình thường ngoại trừ khoảng thời gian lúc thức dậy là Thi Son Thanh hoàn toàn không khống chế được mình, còn sau đó cậu sẽ buộc mình phải tỉnh táo, nhất là khi có người bên cạnh. Cho nên lúc trước Long Ngo đều thấy cậu tỉnh táo lại rất nhanh. Nhưng bây giờ lại khác, Long Ngo ở bên cạnh cậu lại làm cho cậu có loại ảo giác muốn làm gì thì làm.

Đợi sau khi cậu rửa mặt xong mới hoàn toàn tỉnh hẳn, Thi Son Thanh di chuyển tới cửa nhìn Long Ngo đang ngồi trên sofa rồi đi đến nói: “A Ngo, bọn mình đi thôi.”

“Tỉnh rồi hả?” Long Ngo nghiêm túc hỏi.

Thi Son Thanh dừng lại, gạt đầu rồi nói: “Tỉnh rồi, A Ngo ơi, bọn mình đến phố Từ Kim ăn sáng nhé?”

“Được.” Long Ngo đồng ý, chẳng qua cô lại nhìn Thi Son Thanh với vẻ kinh ngạc, “Sao cậu biết phố Từ Kim?”

Mười mấy năm trước, khu trung tâm bây giờ được gọi là phố Từ Kim, không phải người ở thành phố Hải nhiều năm thì sẽ không biết cái tên này. Hiện tại cũng không có ai gọi cái tên này nữa, có đôi khi ngay cả vài người dân ở đây cũng không chắc còn nhớ tên này. Trước đây nhà Long Ngo ở gần đó, về sau thành phố Hải được quy hoạch lần nữa. Bên đó phải di dời, nên nhà cô mới chuyển đi.

Thi Son Thanh sùng sốt: “Ờ... trước đây có ở thành phố Hải một thời gian.”

Long Ngo nhìn thoáng qua Thi Son Thanh, lúc khu trung tâm còn gọi là phố Từ Kim, thì nhà cô vẫn ở đó, nói không chừng trước đây hai người đã từng gặp nhau. Chẳng qua cái suy nghĩ giống như trò đùa này chỉ lóe lên trong đầu cô một lúc rồi mất.

Hai người không hề xa lạ gì khu trung tâm, họ tìm một nơi thích hợp để ăn sáng, xong đi dạo xung quanh một lúc rồi mới về trường. Đi một chuyến đến văn phòng của Long Hoành để lấy hành lý, Thi Son Thanh đưa Long Ngo đến ký túc xá rồi mới về phòng mình.

Cũng không tính là tiền, Thi Son Thanh chỉ muốn được ở bên cô nhiều hơn, nên lúc đi thậm chí còn thấy hơi buồn, mặc dù họ đã có thể gặp nhau vào lúc đi học ngày hôm sau.

Tin đồn giữa hai người được truyền khắp trường từ lâu, nhưng cũng chỉ là tin đồn mà thôi. Không hề có chứng cứ nào cho thấy bọn họ đang quen nhau, mà Thi Son Thanh cũng chưa từng đưa Long Ngo về ký túc xá, cho nên một vài người phải kiên định vẫn cho rằng đây là chuyện không nên tin.

Nhưng diễn đàn yên lặng đã lâu lập tức bùng nổ một bài đăng vào buổi chiều, về sau bài đăng này đã được treo trên diễn đàn đại học D khoảng nửa năm.

Giang Lam là sinh viên năm ba học viện Nghệ thuật của đại học D, vì học nghệ thuật nên luôn cảm thấy hứng thú với những người đẹp hoặc vật đẹp. Cô ta học cùng khóa với Thi Son Thanh, lúc Thi Son Thanh vào đại học D đã tạo ra chấn động cho đến bây giờ ký ức này hãy còn mới mẻ với cô ta. Khi đó mà có bài đăng nào liên quan đến cậu là diễn đàn trường lập tức tê liệt ngay. Về sau thỉnh thoảng cô ta cũng hay chú ý vài chuyện có liên quan đến cậu, dù sao người đàn ông có ngoại hình đẹp lại không nữ tính cũng rất hiếm gặp.

Sau đó vì Long Ngo liên tục xuất hiện cùng Thi Son Thanh trên diễn đàn, nên cũng thành quen thuộc với Giang Lam. Thành thật mà nói, nếu không phải cô ta đang có mối quan hệ tốt đẹp với bạn trai, thì Giang Lam cảm thấy mình sắp bị bẻ cong đến nơi rồi. Chỉ nhìn ảnh chụp trên bài đăng, khuôn mặt đầy

về nam tính của Long Ngo có thể thông qua màn hình rơi vào lòng người ta.

Đẹp trai quá đi mất!

Hôm nay vừa khai giảng, buổi sáng sắp xếp đồ đạc xong, Giang Lam liền thuận tay nhấp vào diễn đàn. Nhưng khi cô ta định tắt đi thì đột nhiên thấy một bài đăng: «Nếu hai bạn kia mà trong sạch, chủ topic sẽ trực tiếp ăn c*t!!! »

Ba dấu chấm than màu đỏ đủ để biểu đạt chính xác sự kiên định của chủ topic. Phản ứng đầu tiên của Giang Lam chính là Long Ngo và Thi Son Thanh, cô ta liền xì một tiếng trong lòng. Ban đầu cô ta thật sự không biết có nhiều người lại chưa từng nói chuyện yêu đương như thế, ánh mắt của người yêu nhau thật sự không phải như hai người bạn họ đâu.

Giang Lam mang theo tâm tình nhìn chủ topic trực tiếp ăn c*t mà nhún vào. Vẫn là bài đăng lá cải như trước, đầu tiên chủ topic lái nha lái nhai những lời thừa không hề liên quan, trên danh nghĩa là chặn dèm, nhưng thực tế là không ngừng xé vãi quần chân.

Giang Lam bỏ qua quá trình crush đầy chua xót trong thời gian dài, đại khái bài đăng đã viết như thế này.

Sáng nay chủ topic có giúp crush của mình khuôn vác hành lý, đến tận dưới lầu ký túc xá nữ sinh. Kết quả crush bỗng nhiên đứng khựng rồi bất động, nhìn thẳng tắp vào một tòa nhà khác. Bị sự tò mò vây bám, chủ topic cũng nhìn sang. Vừa nhìn đã thấy quá sức tưởng tượng, một đôi đang mặt đối mặt, tay nắm tay, lưu luyến không muốn rời ở kia không phải là tình địch và tình nhân trong mộng của crush hay sao?

Chủ topic sục sôi, trước đây bạn ấy đã nói hai người này “nảy sinh gian tình”, nhưng crush không chịu tin, còn nói Long Ngo bám lấy Thi Son Thanh không buông. Chủ topic không thích nghe câu đó, phải biết rằng đoàn quân si mê Long Ngo ở đại học D cũng không kém gì Thi Son Thanh đâu, đến ngay cả chủ topic cũng từng bị cô ấy bẻ cong thật cong!

Đọc đến đây, tự nhiên thấy bài đăng sai sai, có người hỏi ở bên dưới rằng chủ topic là nam hay là nữ.

Chủ topic nhanh chóng trả lời: **【 Người sắt kiên cường! 】**

【 Bạn kia đã phụ trách là nữ, sao lại bẻ cong được thẳng con trai như chủ topic? Logic của chủ topic thiệt tệ! 】

Chủ topic trầm mặc một lúc mới trả lời: **【 Đột nhiên quên mất cô ấy là con gái! Khóc rùng rùng. jpg】**

Giang Lam không nhìn được nữa, trả lời một câu: **【 Xin mời chủ topic nhanh nói vào chủ đề chính, tôi nghi ngờ chủ topic đang câu cá. 】**

【 Tiếp tục, tiếp tục 】

Thường hay nói mất thấy mới là thật, chủ topic lập tức bảo em gái hãy từ bỏ đi, người ta đã dắt nhau đến ký túc xá để anh em em em rồi kia kia. Khi đó em gái đã quăng cho chủ topic một cái tát, bảo chủ topic cút đi, còn mình thì xách vali lên lầu. Chủ topic vuột mất nhưng trong bụng thì không cam lòng, cho nên mới quyết định bóc trần sự thật, để chị em phụ nữ nhìn cho rõ, để cho anh em đàn ông một con đường sống.

Lúc này người xem bài viết đã tăng vùn vụt, Giang Lam không cả chớp mắt để chờ chủ topic bóc trần sự thật.

Đột nhiên chủ topic vớt ra một tấm ảnh, chất lượng ảnh không được tốt lắm nhưng vẫn có thể thấy rõ hai người trong ảnh. Cừ chi thân mật, cho dù là ai nhìn vào cũng sẽ nói đây đúng là một đôi.

“...” Nữ thần của mình! Nam thần của mình! Không ngờ! Lại thật sự! Ở cùng một chỗ!

Giang Lam nhìn chằm chằm tấm ảnh đó nửa ngày, mặt đỏ bừng, đầy kích động, nắm chặt con chuột, phải rất lâu sau Giang Lam mới bình tĩnh lại. Những người đọc bài đăng này chắc cũng bị kinh hãi, nên một lúc lâu vẫn không có ai lên tiếng. Tin đồn là tin đồn, mọi người cũng ham vui. Nhưng nếu nó trở thành sự thật, cảm giác liền phức tạp.

Mười phút sau, bài đăng bị nhấn chìm trong cmn.

Giang Lam bình tĩnh hơn, cô ta là sinh viên học thiết kế nghệ thuật, có thể chú ý tới những chỗ mà người bình thường không chú ý. Khi tất cả mọi người đều đang tập trung vào khoảng cách thân mật giữa hai người trong ảnh, thì Giang Lam đã nhìn ra hai người trong ảnh đang nắm tay. Ảnh chụp không được rõ, hơn nữa chủ topic lại không biết cách chụp, rõ ràng là vội vàng nhắm vào mặt hai người kia để chụp, những phần khác rất mờ.

Máy tính Giang Lam đang dùng rất chuyên nghiệp, bên trong có cài vài phần mềm chuyên dụng. Cô ta tải tấm ảnh trong bài đăng xuống, sau đó bắt đầu xử lý phóng to chỗ hai người nắm tay. Một lát sau, Giang Lam nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn của hai người trong ảnh rồi ngậy ra.

“Cmn!!!” Giang Lam vừa bình tĩnh lại rồi cuộc cũng không khống chế được nữa, mà bắt đầu gào lên trong phòng.

Loại chuyện như này không thể bắt một mình cô ta chịu đựng, Giang Lam lập tức gửi tấm ảnh đã qua xử lý lên bài đăng, thành công làm cho bài đăng tiếp tục rơi vào trong vũng cmn.

Vốn bởi vì khai giảng khiến bầu không khí trở nên trầm lắng, thì ở đại học D, chỉ vì một bài đăng đã thành công khiến một buổi chiều ngập trong máu gà. Không phải không có ai chửi Long Ngo, nhưng lập tức đã bị phái si mê Long bật lại. Trong lúc nhất thời, Long Ngo và Thi Son Thanh lại trở thành một đôi trời sinh.

Thi Sơn Thanh không hề biết quan hệ của hai người đã bị lộ ngay ngày khai giảng đầu tiên. Một mình cậu dọn phòng, rồi cô đơn ngồi im trên sô pha. Hai người mới tách ra chỉ mấy tiếng, nhưng cậu lại nhớ đến sâu tận xương tủy.

Thi Sơn Thanh mở danh bạ, do dự một lúc rồi vẫn gọi cho cô.

“A Ngo...” Người bên kia nhận máy rất nhanh, giọng Thi Sơn Thanh nhão nhọt.

“Làm sao vậy?” Ban nãy Long Ngo đang nghe Ninh Trùng kể chuyện trong lúc nghỉ hè.

“Nhớ cậu ~” Thi Sơn Thanh không hề che giấu.

Long Ngo nói lòng bàn tay cầm di động, nhỏ giọng hỏi: “Vậy phải làm sao giờ?”

“Thế nào cũng được à?” Thi Sơn Thanh cầm di động nhú mày hỏi, nhưng giọng điệu thì đáng thương.

“Ừ.” Long Ngo không biết Thi Sơn Thanh bên kia rốt cuộc thế nào, chỉ có thể phán đoán từ giọng nói của cậu. Trước đó Long Khắc Phương đã từng hỏi Long Ngo, định hôn chớp nhoáng như thế có thấy có cảm giác không an toàn không, thậm chí còn không có cả giai đoạn chuyển tiếp mà. Ý định của anh ấy là hỏi Long Ngo, lại không ngờ Long Ngo nghĩ sai đi, tưởng là nói Thi Sơn Thanh không có cảm giác an toàn.

Thi Sơn Thanh tiếp tục giả đồ tội nghiệp: “A Ngo ơi, buổi tối đến chỗ tớ được không?”

Nếu đổi lại là người bình thường, nhất định sẽ nghĩ Thi Sơn Thanh có ý đồ gì đó. Nhưng hai người này, một người thì muốn ở cùng đối phương, một người lại đơn thuần muốn thuận theo đối phương, suy nghĩ lại vừa vặn trùng nhau.

Bây giờ trời cũng mới tối, Long Ngo tạm biệt Ninh Trùng, rồi mang theo đồ rửa mặt gì đó đi thẳng qua bên ký túc xá nam để tìm Thi Sơn Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Long Ngo đã quen cửa quen nẻo với phòng của Thi Sơn Thanh, bản thân nữ sinh vào phòng nam sinh cũng dễ hơn, lại thêm Thi Sơn Thanh sống ở tòa nhà này cũng không hề có bất kỳ yêu cầu bắt buộc nào, nên Long Ngo chỉ cần nói một tiếng với bảo vệ gác cổng là được.

“Này, bạn học ơi, hôm nay tòa nhà này phải sửa đường dây điện, nên sẽ cúp điện vào 11 giờ tối, tắm rửa rồi ngủ sớm đi nhé.” Ông bác đang tưới hoa trước cổng, bỗng đứng lên nói thế Long Ngo, ông ta vẫn cho rằng Long Ngo ở tòa nhà này. Vì tuổi đã hơi lớn nên rất thích kiểu trẻ tuổi nhưng có vẻ kiên cường và chính trực như cô, cho nên ông bác mới thuận miệng nhắc nhở một câu, mặc dù giáo viên hướng dẫn đã gửi tin nhắn trong nhóm rồi.

“Dạ.” Long Ngo sững sốt rồi đáp: “Được ạ.”

Long Ngo định bình thần lên lâu bỗng thấy hơi áy náy, cô như thế này có phải không được hay cho lắm không nhỉ? Mãi đến khi tới cửa phòng Thi Sơn Thanh, cô vẫn đang suy nghĩ chuyện này.

“A Ngo.” Thi Sơn Thanh đã thay quần áo liền ra mở cửa dắt Long Ngo vào, rồi đặt đồ rửa mặt trong tay cô xuống.

“Vừa nãy ông bác dưới lầu có nói 11 giờ tối nay sẽ cúp điện đấy.” Long Ngo thuật lại lời nói ban nãy một lần.

Thi Sơn Thanh gật đầu: “Tớ đọc được tin nhắn rồi, bọn mình nghỉ ngơi sớm là được.”

Long Ngo do dự một lúc mới nói: “Tớ cứ ở lại đây có phải không được hay lắm không?”

“Sao vậy?” Thi Sơn Thanh không biết tại sao Long Ngo lại đột nhiên nói như thế, cô không giống người sẽ để ý cái nhìn của người khác.

“Bọn mình có nên dọn ra ngoài ở không?” Long Ngo buột miệng nói.

Thi Sơn Thanh cảm thấy mình vĩnh viễn không thể theo kịp suy nghĩ nhảy vọt của Long Ngo, nhưng cậu vẫn gật đầu ngay, “Được.”

“Trường học dù sao cũng là trường học, không được tiện lắm.” Lúc Long Ngo đi lên đã nghĩ, tiết học của năm 3 ít đến đáng thương, mà cô vẫn phải theo Lôi Thật một thời gian nữa, cứ tới tới lui lui thì khá bất tiện. Hơn nữa cô cứ thường xuyên ở lại chỗ Thi Sơn Thanh, nếu bị phát hiện có thể sẽ khiến cậu bị phê bình, không bằng hai người ra ngoài thuê một phòng gần đây để ở cho rồi.

Không được tiện lắm... Không biết Thi Sơn Thanh nghĩ tới cái gì, mà khuôn mặt đẹp trai, trắng nõn nổi lên màu đỏ nhạt.

“Được...” Thi Sơn Thanh nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Long Ngo, liền thấy ấm áp trong lòng. Cậu đi đến, nghiêng đầu rồi lướt nhẹ môi lên hai má của Long Ngo, sau đó lui về sau nói, “Để tớ tìm phòng nhé?”

Long Ngo cong môi nở nụ cười nhạt nói: “Được, không cần gấp đâu.”

Thi Sơn Thanh lôi kéo Long Ngo ngồi xuống, hỏi cô muốn ở một căn phòng như thế nào. Long Ngo thì thế nào cũng được, cậu cũng không hỏi nữa mà chuyển qua nói mình muốn cùng Long Ngo ở một nơi như thế nào.

“Tớ muốn có một phòng sách, sau này A Ngo sẽ ngồi ở đối diện. Còn muốn một ban công thật rộng, để bọn mình có thể cùng nằm phơi nắng vào mùa đông nữa!” Thi Sơn Thanh đã không giống như đang nghĩ nên thuê phòng kiểu nào, mà là đang mặc sức tưởng tượng về tương lai của hai người.

Long Ngo ở một bên yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng còn đáp lại. Cô không có ý kiến, chỉ cần cậu thích là được.

Hai người đều không tính là người hay nói, hơn nữa lúc bình thường Long Ngo cũng ít khi mở miệng. Chỉ hai năm gần đây cô mới bắt đầu nói nhiều hơn, nhưng nói cho cùng vẫn là một người kiệm lời, dù sao tính cách trời sinh rất khó thay đổi. Vì lý do đó nên sau khi hai người nói xong chuyện nhà cửa thì lẳng lặng ngồi cùng nhau, Thi Sơn Thanh cúi đầu nghịch ngón tay của Long Ngo, đôi khi sẽ ngẩng đầu cười với Long Ngo, phát họa một đường cong đẹp mắt.

Đôi khi Long Ngo đứng dậy định đi ngủ, thay quần áo xong đi ra, Thi Sơn Thanh thấy liền nhịn không được nên hỏi: “A Ngo, có phải đồ ngủ của cậu nhỏ quá không?”

Ông quần ngủ còn không che đến mắt cá chân của cô, tay áo ngủ cũng bị ngắn một đoạn, màu thì bạc, rõ ràng đã mặc nhiều năm.

“Hình như thế.” Long Ngo cúi đầu nhìn nhìn rồi nghiêng đầu nói, “Áo ngủ hơi nhỏ cũng không sao mà.”

Thi Sơn Thanh ôm cô, âm giọng nói: “A Ngo mặc đồ của tớ tạm nhé?” Cậu không rõ nhìn cô trong bộ dạng thế này. Long Ngo cao hơn nữ sinh bình thường, mặc đồ ngủ vừa cũ lại ngắn này, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Thi Sơn Thanh tìm một bộ đồ ngủ mới để Long Ngo thay. Cậu là đàn ông lại cao hơn Long Ngo, nên đồ cô mặc vào rất rộng, nhưng so với đồ ngủ của cô thì tốt hơn nhiều. Cậu giúp Long Ngo buộc tay áo trước, sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận gấp ống quần lên cho cô.

Bởi vì đang ngồi, mà đồ ngủ của Thi Sơn Thanh lại rộng thùng thình, nên Long Ngo nhìn thấy rõ xương quai xanh của cậu. Cô mất tự nhiên đảo tròn mắt, chuyện này quá thân mật, không đơn giản là động tác, mà còn trong tâm lý.

Thi Sơn Thanh chưa từng yêu ai, nên cậu muốn dốc hết sức để làm được tốt nhất, lại vừa phải khống chế tình cảm của mình để không làm cho Long Ngo cảm thấy lúng túng. Thi Sơn Thanh đã sớm nhận ra trước đây Long Ngo sẽ vô thức tránh tiếp xúc tay chân với người khác, cậu liền cho rằng là vì cô ở trong quân đội nên mới vậy. Với khí chất tàn bạo của cô lúc trước, người tình tương vừa thấy là biết Long Ngo chắc chắn không đơn giản chỉ là lính chiêu binh đại học. Cho nên cậu vẫn thử tới gần Long Ngo, một mặt là vì cậu không kim lòng được, nên muốn thân thiết với cô hơn, nhưng quan trọng hơn là cậu muốn làm cho Long Ngo thích ứng với sự tiếp xúc của cậu.

“Được rồi đó.” Thi Sơn Thanh đứng lên nói.

Vì trước đó đang nhắm mắt, Long Ngo mơ mơ hồ hồ nhớ lại cảnh Thi Sơn Thanh vừa đứng lên, cô nhìn xuyên qua đồ ngủ thì thấy miếng ngọc trên cổ cậu. Thì ra A Thanh cũng mang khóa bình an sao? Trước đây cô cũng có một cái.

Trương Liêu ngáp dài bước ra khỏi phòng ký túc. Cậu ta ném túi lên vai, sau đó đi gõ cửa phòng Thi Sơn Thanh như thường lệ.

Nhìn thấy người đứng trong cửa mặc đồ ngủ của Thi Sơn Thanh, nửa cái ngáp của Trương Liêu cũng khựng lại. Lịch sử luôn giống nhau một cách đáng ngạc nhiên!

“Chào, buổi sáng tốt lành.” Trương Liêu cười gượng nói, lại không ngừng nói trong lòng: Đỉnh hôn thật tốt! Nói ngủ chung liền ngủ chung, người khác cũng chẳng biết nói gì. Cậu ta cũng muốn ngủ với Tiểu Trùng!!!

“Lớp trưởng có việc gì thế?” Hôm nay Long Ngo không đi chạy bộ vào sáng sớm, vẫn ở trong phòng.

Trương Liêu lập tức lui ra phía sau, vội vàng xua tay nói: “Không có gì, tôi chỉ đi ngang qua thôi. Tôi đi trước đây, gấp lại ở lớp nhé!”

Long Ngo khó hiểu đóng cửa lại, đang muốn xoay người thì bị người ở phía sau ôm lấy.

Thi Sơn Thanh từ từ nhắm hai mắt lại, đặt cằm lên vai Long Ngo rồi làm nũng: “Chẳng muốn đi học ~ “

Đội Long Ngo phí hết lời hết sức mới làm cho Thi Sơn Thanh tỉnh táo lại. Lúc hai người ra khỏi cửa, dọc theo đường đi không ngừng có người ném ánh mắt qua, cơ bản đều tập trung vào ngón tay của họ. Trong đám người thỉnh thoảng truyền đến tiếng hít không khí, còn có tiếng xì xào bàn tán.

Long Ngo cau mày nhìn lướt qua người bên cạnh, cảm thấy hết sức lạ lùng.

Tăng tốc đi vào lớp, bạn học trong phòng nhìn thấy bọn họ cũng đều quay đầu lại nhìn. Một bạn học sinh giỏi đeo mắt kính, suốt năm suốt tháng đều

ngồi ở hàng thứ hai đếm ngược nào đó đóng sách lại, đi đến trước mặt Thi Son Thanh và Long Ngo rồi trịnh trọng nói: “Mặc dù việc học mới là quan trọng nhất, nhưng tôi vẫn muốn chúc mừng các cậu.”

Thi Son Thanh nhìn theo ánh mắt của bạn học sinh giỏi đeo kính, thì thấy chiếc nhẫn trên ngón giữa của mình, liền cười nói: “Cảm ơn.”

“Híz ——” Đám người trong lớp đang vênh tai thám thính tin tức lập tức hít vào một hơi, có vẻ như những gì được nói trong bài đăng đều là sự thật. Đám người lập tức vui đầu gửi đi tin xác thực trong vòng tròn bạn bè của mình, tin đồn được truyền đi bằng tốc độ ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Đội nhiệt độ của bài đăng giảm xuống, cũng là khi Thi Son Thanh đã mua được nhà, chỗ đó rất gần cục cảnh sát thành phố. Nhà đã được trang hoàng xong, chỉ cần xách đồ vào ở là được. Có điều Thi Son Thanh kén chọn, nên tốn hơn nửa tháng mới sửa xong.

Cậu đi theo đường định sẵn, vì hai người đều đã có dự tính cho tương lai. Long Ngo chỉ dừng lại ở việc tốt nghiệp, kết hôn, sau đó đến làm ở cục cảnh sát. Nhưng Thi Son Thanh lại cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại chuyện tương lai của hai bọn họ, quy hoạch hết lần này đến lần khác trong đầu.

Long Ngo giao hết cho Thi Son Thanh xử lý, vì Lôi Thật đã gọi điện thoại đến thúc giục cô, nói nghỉ ngơi một tháng cũng nên quay lại làm rồi.

“Gần đây đang theo một vụ án, đó là một cuộc truy nã tội phạm xuyên tỉnh, bên kia đã phái vài người tới đây. Anh đã tiến cử em với cục trưởng, cho em được đi theo rồi.” Lôi Thật ngồi xồm bên ngoài cục cảnh sát, vừa hút thuốc vừa nói. Anh ta vừa kết thúc một vụ án, đầu óc là một mớ hỗn độn, chỉ có thể ra đây hút thuốc để tin thần tỉnh táo.

“Em?” Trước đó Long Ngo cũng đi theo xử lý vài chuyện không lớn không nhỏ, với những vụ án hơi có tính chất nghiêm trọng thì chỉ có thể đứng nhìn ở phía sau. Lần này phải xin chỉ thị của cục trưởng, còn là liên tỉnh nữa thì nhất định không phải là vụ án nhỏ.

“Ừ.” Lôi Thật gạt tàn thuốc, “Anh đã xem thời khoá biểu của em, không thấy có lớp. Lần này là một cơ hội tốt, tuy nói em vào đây không cần sát hạch gì cả, nhưng vẫn phải lấy được thành tích tốt nhất.”

“Còn nguyên nhân gì khác không?” Theo trực giác của Long Ngo thì chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Lôi Thật thở dài, đứng lên ném điếu thuốc đi mới nói: “Đúng là có nguyên nhân khác đây.”

“Hai người đến đây là thuộc Lang Kỳ, mặc dù thực lực của thành phố Hải chúng ta cũng tạm được, nhưng nếu thật sự phải so với người của Lang Kỳ thì đúng là kém nhiều.” Lôi Thật vỗ vỗ vai Long Ngo, “Cục trưởng và anh đều muốn đi trước bên kia, liên hợp thì vẫn phải liên hợp, nhưng không thể để người ta dè mình được. Hơn nữa em... hiểu khá rõ, lần này em phải đi.”

Long Ngo không hề hứng thú với mấy chuyện cong cong thẳng thẳng, thông thường Lang Kỳ sẽ không can thiệp vào án hình sự bình thường, nhiệm vụ của bọn họ sẽ không lãng phí vào những việc như thế này. Bây giờ có tận hai người đến đây, rõ ràng tình hình bên trong rất nghiêm trọng.

“Được.” Cho dù thế nào thì vẫn phải đồng ý.

“Em về sắp xếp trong hai ngày, nghỉ ngơi cho tốt đi, kế tiếp là một trận chiến khó khăn đấy.” Lôi Thật vừa hoạt động cơ thể vừa nói.

Long Ngo vừa nhận được tin, còn chưa bước vào cục cảnh sát, chỉ ngửi mùi thuốc lá ở bên ngoài thì đã phải về.

Vừa đến cổng trường, đúng lúc Thi Son Thanh gọi điện thoại đến muốn cùng Long Ngo đi xem nhà.

“Vây cậu ra đi, tớ chờ cậu ở cổng trường.” Long Ngo ngừng lại một chút rồi nói.

Thi Son Thanh lập tức xuống lầu để đi đến cổng trường. Thấy Long Ngo đưa lưng về phía mình, cậu đi chậm lại, sau đó tiến lên nắm lấy tay cô.

Long Ngo quay đầu cảnh giác, thấy là Thi Son Thanh mới thả lỏng cơ thể vừa căng thẳng.

“Đã xem kỹ chưa?” Long Ngo hỏi. Cô cho rằng Thi Son Thanh mới tìm được căn nhà thích hợp gần đây thôi.

Sinh viên đi ngang qua nhìn đủ loại động tác thân mật của Thi Son Thanh với Long Ngo bằng vẻ chết lặng. Trải qua một tháng tiêu hóa thì mọi người cũng đã tiếp nhận rồi, hiện tại đang đoán lúc trước rốt cuộc là ai ra tay trước.

Không ít người đều đoán là Long Ngo, bọn họ hiểu khá rõ Thi Son Thanh nên cảm thấy với tính cách của cậu thì nhất định sẽ không thích chủ động. Những người biết Long Ngo thì hầu như đã rời trường, hơn nữa cô còn nghiêm mặt cả ngày, thoát nhìn dữ hơn Thi Son Thanh nhiều.

Bây giờ xem ra ai theo đuổi ai còn chưa chắc đâu. Vậy chắc Thi Sơn Thanh phải cực kỳ yêu Long Ngo, vì mỗi lần có Long Ngo bên cạnh thì trông cậu không còn vẻ lạnh nhạt thường thấy nữa, còn Long Ngo lại chẳng khác gì ngày thường.

Vừa nói chuyện Thi Sơn Thanh vừa mở cửa xe để Long Ngo ngồi vào, trợ lý Trương vẫn ngồi ghế trước để lái xe.

“Có thể gần đây tớ sẽ hơi bận.” Long Ngo cảm thấy mình vẫn nên nói với Thi Sơn Thanh một câu, trước đây cậu luôn nói cho cô biết cậu muốn làm gì.

“Bên cục cảnh sát à?” Thi Sơn Thanh nhún mày, hiển nhiên cũng biết. Ở trường không có lớp, có thể khiến A Ngo bận bịu thì chỉ có bên cục cảnh sát mà thôi.

Long Ngo gật đầu, cười nhẹ: “Không sao đâu, đừng lo lắng.” Mặt cậu nhăn tít, khiến người ta không được bỏ qua.

“Không phải đã nói chỉ đi theo cảnh sát Lôi thôi à? Sao lại bận đến thế?” Thịnh thoảng trong kỳ nghỉ hè, nếu cậu không bận đều có thể nhắn tin với Long Ngo. Lần này cô tự nói, vậy nhất định sẽ không thể trả lời tin nhắn của cậu ngay.

Long Ngo kinh ngạc vì sự miễn cảm của Thi Sơn Thanh, an ủi: “Không sao đâu mà, chỉ hơi phiền phức chút thôi.” Cô không thể nói sâu hơn.

Cứ im lặng đến nơi cần đến, dường như Thi Sơn Thanh mới nghĩ thông suốt mà nắm lấy tay Long Ngo, đi vào căn nhà mới.

Phong cách trang trí bên trong vẫn ấm áp áp áp như trước, đi vào trong có hương chanh nhàn nhạt. Thi Sơn Thanh đặt một túi chanh nhỏ vào các góc, dùng để hút các mùi khác.

Căn nhà không quá rộng, một phòng ngủ chính, một phòng khách, đối diện còn có một phòng sách. Giống y hệt ý tưởng của Thi Sơn Thanh, ban công rất rộng, vô cùng thích hợp để nằm phơi nắng vào mùa đông.

“A Ngo, bọn mình có thể dọn đến đây vào tuần sau rồi.” Chuyển tới rồi cậu sẽ luôn nhìn thấy cô, như vậy cũng không còn lo lắng nữa.

“Được, ngày mai tớ sẽ nói với bố mẹ một tiếng.” Nơi này khá gần đồn cảnh sát, tiện hơn nhiều.

Đều là kiểu người sầm rền gió cuốn, chuyện dọn ra ngoài nhanh chóng được thực hiện. Bởi vì là nhà mới, theo phong tục của thành phố Hải thì phải mời bạn bè đến mừng, nhưng đây là việc mà người đã kết hôn mới làm.

Long Ngo không biết chuyện này, Thi Sơn Thanh biết, nhưng sớm muộn gì thì bọn cậu cũng kết hôn, nên nơi này đã là phòng cưới với cậu. Cho nên cậu dễ dàng bảo Long Ngo mời Ninh Trùng đến, còn mình thì gọi Trương Liêu đến.

Bọn Ninh Trùng cũng không thể nghĩ ra ý gì sâu xa, Trương Liêu chỉ coi như Thi Sơn Thanh đang rải thức ăn cho chó mà thôi. Ngẫm lại việc này cũng thật ngược tâm, rõ ràng đều nói chuyện yêu đương như nhau, mà sao lại bị người ta đối xử thế này?

Nhưng Trương Liêu không dám nói lời này với Ninh Trùng, vì Ninh Trùng sẽ luôn đứng về phía Long Ngo, nói không chừng Tiểu Trùng còn cảm thấy món này ngon lắm nữa cơ.

“Haiz ——” Trương Liêu đang ngồi trên xe bỗng nhiên thở dài một tiếng, khiến Ninh Trùng bên cạnh thấy khó chịu.

“Anh sao thế?” Bình thường Ninh Trùng khá tốt với Trương Liêu, ai bảo cô ấy dùng mách với Trương Liêu làm gì. Cho nên, tóm lại là trong lòng cô ấy rất chiều ý Trương Liêu. Có điều Trương Liêu cũng tốt với Ninh Trùng, căn bản không cần cô ấy chiều ý điều gì cả.

Trương Liêu liếc nhìn Ninh Trùng với vẻ u oán, muốn nói lại thôi.

“...” Ninh Trùng nổi da gà toàn thân, “Rốt cuộc là làm sao?”

“Tiểu Trùng này, anh thấy bọn mình cũng nên đi gặp phụ huynh thôi, bố mẹ anh muốn gặp em lắm đấy!” Vì để tăng độ tin cậy, Trương Liêu lôi cả phụ huynh ra.

Ninh Trùng nhìn lướt qua cặp chân đang run ở biên độ nhỏ của Trương Liêu, nở nụ cười: “Vi sao phải gặp phụ huynh ạ, bọn mình chỉ nói chuyện yêu đương thôi mà.”

“Thế tại sao yêu đương lại không được gặp phụ huynh? Tiểu Trùng này, em kỳ thị nói chuyện yêu đương hả?” Trương Liêu nóng nảy.

Cái gì với cái gì chứ, Ninh Trùng cảm thấy Trương Liêu chỉ có mã ngoài thông minh mà thôi, gạt người.

“Vậy thì gặp.” Ninh Trùng thấy Trương Liêu lập tức cười tít mắt, thật muốn che cái mặt đi.

Lúc bọn họ tới, Thi Sơn Thanh đang chờ ở bên trong, còn Long Ngo thì không có ở đó.

“Long Ngo bận thế à?” Sau khi Trương Liêu vào cửa liền nhìn xung quanh rồi hỏi.

Thi Sơn Thanh bùng hoa quả đến, nói: “Bận việc ở cục cảnh sát, 12 giờ tôi sẽ đi đón cô ấy, các cậu ngồi trước đi.”

“Cô ấy nghĩ thế nào mà lại muốn làm cảnh sát hình sự chứ, đến đàn ông cũng chưa chắc chịu nổi đâu.” Trương Liêu khó hiểu.

Thị Sơn Thanh vẫn chưa nói gì, thì Ninh Trùng đã mở miệng trước: “Mỗi người đều có lý tưởng của mình mà, như chị của em luôn ước mơ sẽ trừ hại vì dân, trước đây chị ấy có nói chị ấy mà ở cổ đại thì nhất định sẽ làm một hiệp nữ. Vừa học xong cấp 3 chị ấy đã vào quân đội rồi, về sau... Dù sao, dù sao chị cần chị ấy vui vẻ là được.”

Ninh Trùng chớp chớp đôi mắt vừa to vừa tròn, một giọt nước mắt cứ thế rơi xuống. Sắc mặt của hai người đàn ông trong phòng cũng rất khó coi.

Trương Liêu bên cạnh vừa tự trách mình lẩm miệng, vừa luống cuống tay chân an ủi Ninh Trùng.

Còn Thị Sơn Thanh đứng ở đó, sắc mặt đã tái nhợt. Cậu vẫn còn nhớ trước đây lão đại phu đã nói, A Ngo từng chịu tổn thương rất nghiêm trọng.

“Em chỉ nói vậy thôi, chị ấy thích thì cứ kệ chị ấy.” Ninh Trùng lau khô dòng lệ rồi nói với Thị Sơn Thanh, cô ấy sợ anh ấy sẽ có khúc mắc trong lòng.

“Tôi biết rồi.” Thị Sơn Thanh lạnh nhạt nói, “Các cậu ngồi đi, tôi đi đón A Ngo về.”

Cục cảnh sát thành phố khá gần, đi bộ cũng chỉ hơn mười phút. Long Ngo hoàn toàn có thể tự đi về, nhưng Thị Sơn Thanh cứ canh thời gian để tới đón cô.

Thị Sơn Thanh vừa thấy biển hiệu của cục cảnh sát, Long Ngo đã ra đến nơi. Lúc cậu đang muốn gọi thì thấy cô bỗng rẽ ở trước cổng cục cảnh sát để đi đến dưới một cái cây lớn.

Thấy có một người đàn ông đang đứng dưới tàng cây, Thị Sơn Thanh theo bản năng dừng bước rồi trốn vào trong một chỗ rẽ.

Có lẽ Long Ngo vừa mới hết giờ nghỉ, trên mặt cô còn mang theo vẻ mệt mỏi, cô đi đến trước mặt người đàn ông kia thì dừng lại. Với góc nhìn hiện tại của Thị Sơn Thanh, thì cậu chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của người đàn ông kia. Anh ta cao khoảng một mét tám, dáng người cường tráng, mà quan trọng hơn là khí thế trên người anh ta, chẳng hề thua kém khí thế của Long Ngo khi trước bao nhiêu.

Không biết người đàn ông kia đã nói gì, mà lần đầu tiên Thị Sơn Thanh được thấy Long Ngo giận đến tái mặt. Cô nói câu gì đó với người đàn ông kia, tuyệt đối không phải câu gì dễ nghe, vì người đàn ông kia trực tiếp đâm một quyền vào thân cây bên cạnh.

Long Ngo không hề có phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta. Lần đầu tiên Thị Sơn Thanh nhìn thấy ánh mắt Long Ngo máu lạnh như thế, tâm trạng hơi trầm xuống, tâm tình của A Ngo hiện tại tuyệt đối không hề tốt.

Không đợi Thị Sơn Thanh đi ra, Long Ngo đã xoay người quay về cục cảnh sát, đứng bất động ở cổng. Người đàn ông dưới tàng cây kia hung hăng trừng mắt nhìn Long Ngo, đá một cước lên thân cây rồi mới rời đi.

Lúc này Thị Sơn Thanh mới đi ra từ chỗ rẽ, Long Ngo cũng nhìn sang. Cô cười với Thị Sơn Thanh, tựa như vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì, sau đó bước vài bước đến chỗ của Thị Sơn Thanh.

“Vừa xong việc trong cục, bọn Tiểu Trùng đến rồi à?” Long Ngo không đến gần Thị Sơn Thanh, mà cách cậu vài bước. Trên người cô toàn mùi thuốc lá, là khói thuốc trong phòng họp, khó mà tránh cho được.

Thị Sơn Thanh lập tức nhận ra, nắm lấy tay Long Ngo rồi nói: “Không sao mà, muốn gần A Ngo hơn.”

“Ừ.” Long Ngo không cách nào cự tuyệt.

Hai người nắm tay đi đến cổng cục cảnh sát, lúc đi ngang qua cái cây ban nãy, Long Ngo đột nhiên nhủ mảy, kéo mạnh Thị Sơn Thanh sang bên cạnh.

“Răng rắc” một tiếng, cái cây mới được trồng khi sửa đường vào năm kia đã bị gãy ngang.

Long Ngo không hề có cảm xúc ngạc nhiên. Cô lạnh lùng nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục kéo Thị Sơn Thanh theo con đường về nhà.

Thị Sơn Thanh cũng không hỏi tại sao, chỉ im lặng đi theo Long Ngo, thỉnh thoảng còn đưa tay vén sợi tóc rối qua bên tai cho cô. Tóc của Long Ngo hiện tại đã bắt đầu mọc dài, lúc nửa dài nửa ngắn thế này là phiền phức nhất. Cho dù Thị Sơn Thanh đã buộc tóc giúp Long Ngo, nhưng những sợi ngắn vẫn rất dễ rơi ra.

“Buổi chiều có phải đến cục cảnh sát không?” Thị Sơn Thanh hỏi.

Long Ngo dần dần chậm lại bước chân, lắc đầu: “Phó đội trưởng Lôi cho tớ nghỉ ngơi nửa ngày, ngày mai mới đi.”

“Về tắm rửa đi đã nhé, đồ ăn còn phải chờ lúc nữa.” Thị Sơn Thanh nói.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65

Phần lớn đồ ăn là của khách sạn, chỉ có món canh là do Thi Sơn Thanh nấu. Không phải nguyên liệu nấu ăn đại bổ gì, mà cốt ở cái thanh đạm. Khi bọn cậu về đến cũng vừa đúng lúc.

Lâu ngày Thi Sơn Thanh cũng phát hiện ra, tuy nhìn bên ngoài Long Ngo có vẻ không kén ăn, nhưng thực tế lại thiên về vị cay nồng, rõ ràng thức ăn ở nhà họ Long đều thiên về vị ngọt.

Cậu muốn sửa lại để giảm bớt loại yêu thích này của Long Ngo, vì nó không tốt cho thân thể. Lại thêm trước đây lão đại phu đã từng nói, phải cẩn thận điều dưỡng mới tốt.

“Wow, anh Thi, đây là anh nấu à?” Ninh Trùng đã ổn định lại tâm trạng trước khi Long Ngo về, thấy Thi Sơn Thanh bung một tô canh từ phòng bếp ra thì tò mò hỏi.

Nguyên liệu trong canh không nhiều nhưng được cái chất tốt, Long Ngo chưa từng thấy những thứ bên trong, hơn nữa phải sát lại gần mới người được vị thanh trong đó.

Ninh Trùng thúc cho Trương Liêu đang nhìn món ăn một cái chỗ, ý bảo cậu ta nên học Thi Sơn Thanh nhiều hơn.

Trương Liêu tui tui thân thân liếc nhìn cặp đôi lúc nào cũng thích thể hiện tình cảm ở đối diện, oán khí liền cao đến tận trời. Loại chuyện như nấu ăn là phải có thiên phú, một người đàn ông cao lớn như cậu ta mà vào phòng bếp, không làm cháy nó đã là tốt rồi.

“Chị ơi, về sau chị sẽ ở đây à?” Long Ngo vừa đi, ký túc xá chỉ còn lại một mình cô ấy.

“Chắc vậy, gần đây bận lắm, có thể sẽ ít về trường.” Long Ngo gật đầu.

Bởi vì buổi chiều Ninh Trùng còn có lớp, nên hai người không thể ở lâu. Com nước xong xuôi đã gần 3 giờ, nên họ chạy về trường luôn.

Long Ngo thật sự mệt, tắm rửa sạch sẽ vừa lên giường nằm thì ngủ luôn, ngay cả tóc cũng không cả sấy.

Thi Sơn Thanh mới đi ra từ phòng bếp, liền nhìn thấy dáng vẻ ngủ say của cô. Cậu yên lặng nhìn quãng thâm dưới mắt của Long Ngo, tim đau như bị đâm.

Thi Sơn Thanh lấy một chiếc khăn mặt từ ngăn tủ, sau đó ngồi quỳ chân trên giường, giúp Long Ngo lau khô tóc. Mấy ngày nay Long Ngo cũng đã quen dần với mùi trên người Thi Sơn Thanh, nên không còn phồng bị khi cậu tới gần nữa. Nhưng động tác này của cậu vẫn khiến Long Ngo nhắm mắt khi đang ngủ say.

Hơi dừng động tác tay, Thi Sơn Thanh dùng lòng bàn tay khẽ vuốt nơi giữa chân mày của cô rồi cúi đầu hôn lên, sau đó mới tiếp tục lau khô tóc cho Long Ngo.

Sau khi lau tóc cho Long Ngo xong, Thi Sơn Thanh liền ra ngoài tắm rửa, rồi mới trở vào ôm Long Ngo ngủ.

Có lẽ thật sự quá mệt, nên Long Ngo ngủ đến tối cũng không tỉnh lại, mà ngủ thẳng đến tận sáng sớm ngày hôm sau. Trong lúc đó thì Thi Sơn Thanh có tỉnh lại một lúc, nhìn Long Ngo hơn nửa giờ lại đi ngủ tiếp.

“A Ngo, cậu phải đi rồi à?” Thi Sơn Thanh ngồi dậy từ giường, nhìn Long Ngo đang mặc quần áo, hỏi.

“Ừ, đội phó Lôi vừa gọi điện thoại cho tớ.” Long Ngo cúi đầu cài nút áo.

“Vậy trưa có về không?”

Long Ngo lắc đầu: “Không đâu, cậu ăn com ngon nhé.”

Lôi Thật gọi điện thoại với tâm trạng không được tốt lắm, giọng rất trầm, không nói gì nhiều chỉ bảo cô nhanh chạy qua đó.

Lúc Long Ngo tới cục cảnh sát, Dương Bộ và Quý Ngọc Lâm đã đến rồi. Dương Bộ nhìn thấy cô thì hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không nhìn Long Ngo.

“Đội phó Lôi.” Long Ngo cũng không để ý tới anh ta, lập tức đi đến chỗ Lôi Thật.

Lôi Thật mặt lạnh như khối băng: “Mất dấu kẻ đó rồi.”

Long Ngo không tiếp lời, mà chờ Lôi Thật nói tiếp.

“Em đi cùng Dương Bộ, Quý Ngọc Lâm đến thành Đông Thạch tìm người đi.” Lôi Thật đưa tài liệu cho Long Ngo, “Cẩn thận một chút.”

“Vâng.”

Thành Đông Thạch không phải là một thành phố, chỉ là tên của một sông bạc nằm dưới lòng đất. Dương Bộ đi đầu, Quý Ngọc Lâm đi theo sau. Quý Ngọc Lâm là nữ binh vào sau, nghe nói là người mới rất có tiềm lực. Ít nhất thì cũng như Long Ngo năm đó, được lính cũ dẫn theo để học kinh nghiệm.

Quý Ngọc Lâm khá tò mò về Long Ngo, có vài người chính là như vậy, cho dù đã rời đi nhưng nơi mà họ đi qua vẫn có truyền thuyết về mình.

Mỗi lần Quý Ngọc Lâm và đồng đội đạt được thành tích tốt trong quân đội, đều sẽ có người nói ai hơi kém hơn ai một chút, hoặc là nói cũng không tệ lắm, có thể theo kịp người nào đó.

Người đó chính là Long Ngo. Cô ta ở trong quân đội, nghe cái tên Long Ngo muốn chai cả tai. Lần này đến thành phố Hải chắc hẳn Dương Bộ cũng không biết là sẽ gặp Long Ngo ở đây. Quý Ngọc Lâm liếc mắt nhìn Dương Bộ đằng trước.

Chính cô ta cũng không ngờ Long Ngo lại bình thường như vậy, lần đầu tiên Quý Ngọc Lâm thấy Long Ngo đã thật sự thất vọng. Những người cũ trong quân đội đã miêu tả hình tượng của cái người tên Long Ngo kia như thế này: Vóc dáng cao, lạnh lùng ít lời, khí thế hung hãn bức người, bản lĩnh trong nhóm nữ binh chẳng ai có thể địch nổi.

Giờ lại chẳng hề giống, cô thỉnh thoảng sẽ cười khi nhận điện thoại, còn mặc cho một đội phó nho nhỏ hét tới quát lui.

Sông bạc ngầm yêu cầu giấy thông hành đặc biệt, không biết Lôi Thật kiếm được một tờ ở chỗ nào. Bởi vì không muốn để ai trốn thoát, nên Quý Ngọc Lâm sẽ chỉ viện ở cửa sau.

Nhiệm vụ quan trọng, Dương Bộ không muốn nhìn Long Ngo nhiều hơn một cái, liền đi thẳng vào.

Vừa vào bên trong, hơi nóng liền tấp vào mặt. Long Ngo đã thu lại khí thế trên người mình, đi trong đám người không hề gây chú ý. Dương Bộ phía trước cũng đã lặn vào giữa đám người từ lâu.

Theo tài liệu của Lôi Thật thì những kẻ say sưa sẽ ở tầng ba, bọn họ muốn ngênh ngang đi lên tầng ba hiển nhiên là chuyện không thể, bảo vệ trong đây rất nghiêm mật.

Vài động tác đã đánh cho bảo vệ ngất xỉu, Dương Bộ lập tức kéo người đến một góc hẻo lánh gần đó.

Long Ngo lập tức đi tới vài bước, lặp lại động tác trước đó.

Những bảo vệ được thuê để trông coi tầng ba quả thực có năng lực rất mạnh, nhưng có thể nào cũng không thể so với những người xuất thân từ Lang Kỳ như bọn họ.

Có lẽ Dương Bộ quá tự tin, nên trực tiếp đập cửa xông vào. Bên trong là một cơ thể trần truồng. Một gã đàn ông bụng bự phệ nệ đang lỏa thể để một đám đàn bà mặc sức chơi đùa, gã nhìn thấy bọn họ thì lập tức gọi người.

Dương Bộ bước một bước dài đi thẳng đến dùng súng chỉ vào gã, không thèm liếc mắt nhìn mấy người đàn bà bên cạnh, muốn dẫn người đi.

Long Ngo chỉ kịp theo ở phía sau, ngay cả một câu khuyên can cũng không kịp nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn Dương Bộ dẫn người ra ngoài.

Đúng lúc này, một ả đàn bà bên cạnh bỗng nhiên rút súng nhắm ngay Dương Bộ. Long Ngo lập tức móc tay, đánh vào cổ tay cầm súng của ả kia mới khiến ả ta bắn lệch.

“Đi!” Long Ngo để Dương Bộ dẫn người đi trước, còn mình bọc hậu.

Một phát súng kia đã trực tiếp khiến những kẻ ở tầng một dừng động tác của mình, bắt đầu chạy lên tầng ba.

Long Ngo vốn còn muốn dẫn người đi mà không kinh động tới những kẻ khác, hiện tại chỉ có thể chạy.

Dương Bộ dẫn theo một người không chịu phối hợp, nên di chuyển khá khó khăn, cũng may có Quý Ngọc Lâm chỉ viện ở cửa sau.

“Long Ngo đâu?” Quý Ngọc Lâm nhìn phía sau anh ta, hỏi.

“Quay đầu xe đi!” Dương Bộ cau mày nói.

Quý Ngọc Lâm do dự một lúc vẫn cho xe quay đầu. Dương Bộ lập tức bảo cô ta lái đi.

“Long Ngo vẫn chưa ra...”

“Lái!” Dương Bộ lạnh lùng ra chỉ thị.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Quý Ngọc Lâm cứ lái đến khi Dương Bộ nói dừng mới thôi, xung quanh con đường đều là đồng ruộng. Gã vừa bị bắt đã bị Dương Bộ đánh ngất xỉu, Quý Ngọc Lâm nhìn Dương Bộ đang trầm mặc tựa vào ghế sau liền nhin không được mở miệng: “Long Ngo vẫn chưa đến.”

Dương Bộ nhắm mắt cười nhạt một tiếng: “Cô cho rằng tên tuổi của cô ta ở Lang Kỳ vì sao mà có? Tự lo cho mình đi, không tới lượt cô lo cho cô ta đâu.”

Sắc mặt của Quý Ngọc Lâm hơi khó coi. Theo lẽ thường thì cô ta là người từng trải và có kinh nghiệm, cô ta nên dẫn dắt toàn bộ mọi chuyện, nhưng ngay từ đầu chuyện này đã vượt khỏi tầm tay của cô ta. Dương Bộ đã ở trước cô ta, phía sau lại có thêm Long Ngo, quay về với thành tích này chắc chắn là phí công rồi.

Quả nhiên một tiếng sau đã thấy Long Ngo chạy tới đây bằng một chiếc xe phân khối lớn, không biết lấy ở đâu ra.

Dương Bộ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mở cửa xe giữu cột Long Ngo: “Lón lổ dữ vậy?” Tiếng động cơ xe máy quá phô trương, nhà dân ở cách đó không xa thậm chí đã sáng đèn.

“Đâu so được với anh.” Long Ngo đặt mũ bảo hiểm lên tay cầm, lạnh lùng nói.

Dương Bộ sừng sốt, nhìn Long Ngo với vẻ khó lường: “Xem ra cô ở đây cũng không tệ nhỉ, thay đổi đâu có ít.” Trước đây Long Ngo cơ bản sẽ không mở miệng nói chuyện, nhiều nhất cũng chỉ đáp lời khi cần thiết vào lúc làm nhiệm vụ mà thôi.

“Anh không thuộc quản lý của cục cảnh sát, có thể tùy tiện cướp người, nhưng tôi ở trong cục, sẽ không làm ẩu cùng anh đâu.” Long Ngo nhìn kẻ đang nằm trong xe với vẻ không vui. Lôi Thật chỉ muốn bọn cô lặng lẽ trôi người, cô không ngờ lại ầm ĩ như thế này.

Dương Bộ cười lạnh một tiếng rồi nói: “Cô cũng biết bây giờ cô là cảnh sát à. Ồ, sai rồi, là cảnh sát dự bị mới đúng. Nếu các cô đã có thể trôi người, thì quan tâm lên lút hay là quang minh chính đại làm gì chứ.”

Long Ngo không muốn khua môi múa mép với anh ta, nên ngồi vào ghế trước. Quý Ngọc Lâm nhìn bộ quần áo không dơ cả một góc áo của Long Ngo bên cạnh, liền cảm thấy vừa nãy mình quả thực đã ngu đến mức khiến người ta phẫn nộ. Cô ta đã quên đủ loại tin đồn về cô trong Lang Kỳ rồi sao.

“Chắc cô sẽ méc phó đội trưởng Lôi ngay ấy nhỉ.” Dương Bộ lên xe đóng cửa lại, ra hiệu cho Quý Ngọc Lâm lái đi. Anh ta nhấn mạnh ba chữ “phó đội trưởng” này, “Thành phố Hải thái bình các cô lại có người được trang bị súng cơ đấy.”

“Chuyện này không cần anh lo, xong vụ án này là các anh có thể rời đi rồi.” Long Ngo cúi đầu gửi tin nhắn cho Thi Sơn Thanh nói hôm nay mình không về.

“...” Lúc Dương Bộ thấy Long Ngo lần đầu đã mơ hồ có cảm giác là cô đã thay đổi, hiện tại thì hoàn toàn chắc chắn Long Ngo thay đổi rồi. Cô học được cách oán hờn người khác từ khi nào thế?

【Được, tự chăm sóc mình cho tốt nhé ^_^】

Long Ngo cúi đầu đọc tin nhắn Thi Sơn Thanh gửi tới, khẽ cười một tiếng.

Quý Ngọc Lâm vừa rồi còn đang đắm chìm trong việc nhớ lại đủ loại tin đồn về Long Ngo lại bị nụ cười này của Long Ngo dọa tỉnh, nhìn Dương Bộ ngồi sau qua kính chiếu hậu với vẻ nghi ngờ không thôi, còn ném cho anh ta một ánh mắt đầy thắc mắc.

Dương Bộ ngồi chéo sau ghế Long Ngo, cô bất ngờ nghịch di động như thế, đương nhiên anh ta thấy rõ rõ ràng ràng. Anh ta từng mắt liếc nhìn Quý Ngọc Lâm: Sao tôi biết được!

Thật sự gặp ma rồi, thành phố Hải là nơi nào thế, người nào người nấy đều không được bình thường. Lôi Thật kia trước đây hợp tác với bọn họ có rất nhiều nhiệt huyết, anh ta nghe nói nếu không phải năm đó tổ chức cơ thể không đủ, thì Lôi Thật đã có thể vào Lang Kỳ rồi. Hiện tại... lại đi làm một phó đội trưởng, suốt ngày bùng cái lý sự trắng lác lư trong cục cảnh sát, chẳng khác gì những người không có lý tưởng. Long Ngo cũng thế, rõ ràng vết thương đã ổn, cũng qua cả trắc nghiệm tâm lý luôn. Bên trên đang chuẩn bị cho cô thăng một cấp dẫn đội, thì bất thành linh xin rút, nói phải về nhà.

Đã là người lớn rồi, cũng thấy sinh sinh tử tử không biết bao nhiêu lần, chẳng ngờ lại còn nghe lời bố mẹ như thế, nói về nhà liền về luôn.

Có điều nếu Long Ngộ không đi, thì bây giờ anh ta cũng không lên được đội trưởng, Dương Bộ nhìn ngoài cửa sổ, giận dữ nghĩ.

“Anh lỗ mãng như thế, làm đội trưởng lâu như vậy mà không xảy ra việc gì sao?” Thả di động, Long Ngộ đột nhiên mở miệng hỏi.

“Tôi, tôi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Nghe được lời này của Long Ngộ, Dương Bộ suýt nữa thì chảy nước mắt tại đây luôn. Đánh giá về anh ta trong Lang Ky chỉ có sức mạnh mà thôi, năm ấy bắt đầu đi lên làm đội trưởng, có vài lần đều tìm được đường sống trong chỗ chết, tới tận bây giờ mới tốt hơn chút.

Long Ngộ lạnh lùng nhìn thoáng qua Dương Bộ qua gương chiếu hậu, nói: “Anh chết thì kệ, đừng để liên lụy đến thành viên trong đội.”

“...” Nhìn đi, những lời này, khí thế này, thật là một đội trưởng trời sinh mà! Bên trên sao lại thả người này đi nhỉ, khiến anh ta phải dùng mạng để làm đội trưởng? Anh ta còn muốn sống thêm mấy năm đấy.

“Mắc gì đến cô? Có bản lĩnh thì cô trở về làm đội trưởng đi!” Dương Bộ nói.

Quý Ngọc Lâm nhìn đội trưởng Dương khác xa ngày thường, vì đang lái xe nên phải cố nén cười. Dương Bộ trong đội có tiếng nghiêm khắc, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ là trăm phần trăm, trông đội có không ít người mới đều lấy anh ta làm mục tiêu phấn đấu. Bởi vì cô ta là người có thành tích tốt nhất trong nhóm người mới, nên mới từ miệng người cũ mà biết được Long Ngộ.

“Lo mà lái xe đi, run run cái gì?” Dương Bộ phớt lờ thanh thế oán giận Long Ngộ xong, lập tức nhắm miệng súng vào Quý Ngọc Lâm.

Lúc bọn họ trở về đã là rạng sáng, người trong cục đã đi hết, chỉ có Lôi Thật chờ bên trong.

“Các anh chị có bệnh à?” Lôi Thật thấy người thì đỉnh đầu bốc khói, mắng ngay, “Long Ngộ, em cũng không cần lại hả? Bây giờ bên đó phải cử tới bao nhiêu cảnh sát em biết không?”

Nhớ năm đó lúc hợp tác với Lang Ky thật tốt biết bao. Khi ấy đội trưởng vẫn là Bayaer, cô ấy dẫn theo Long Ngộ, trong lúc mọi người hoàn toàn không tìm ra manh mối, đã có thể tỉnh bơ giải quyết mọi chuyện. Nào giống Dương Bộ giống trống khua chiêng này chứ, cuối cùng còn phải đi chùi dít cho cậu ta.

Dương Bộ nhìn Long Ngộ bị mắng, liền khó chịu nói: “Là anh bảo chúng tôi trói người về như, anh mới có bệnh đấy!”

“...” Ba người đồng loạt nhìn Dương Bộ với vẻ khó hiểu.

Quý Ngọc Lâm thiếu chút nữa đã hỏi ‘Đội trưởng, anh bị bệnh à?’.

“Nhìn tôi làm gì? Người tôi đã mang đến, bây giờ mệt rồi muốn đi nghỉ ngơi.” Dương Bộ kéo Quý Ngọc Lâm chuẩn êm.

Lôi Thật đen mặt bất mãn nói với Long Ngộ: “Mấy người Lang Ky bọn em đều có bệnh hết, chỉ có Bayaer mới bình thường.”

Long Ngộ trầm mặc.

“Lại nói tiếp, sao lại thay thằng ranh này làm đội trưởng, Bayaer rút à?” Những ngày qua cứ bận suốt, nên đến hôm nay Lôi Thật mới tìm được cơ hội để hỏi.

“Đội trưởng hy sinh rồi.” Long Ngộ nói mà không hề thay đổi sắc mặt.

“Sao có thể chứ?!” Tay Lôi Thật run lên, lập tức nói, “Xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Long Ngộ lắc đầu, sau đó mới nói mình đi trước.

Sự cạnh tranh trong Lang Ky rất khốc liệt, mà những người mới tài năng thì không ngừng tham gia. Máu tươi được bơm vào, trước mặt lại bị người cũ đè ép, nếu muốn bước lên từng bước là hết sức gian nan. Nhưng đối với người mới thì thật ra không khó, Lang Ky tiêu hao quá lớn, cho dù người không chết cũng sẽ luôn vì đủ loại vấn đề tâm lý mà rút ra, cho nên người mới rất dễ vượt lên.

Một khi đã gắng vượt qua, là có thể chiếm giữ một vị trí trong Lang Ky, trở thành người cũ, bắt đầu dẫn đội. Mặc dù những người ở giữa có thể dễ dàng đập phát chết luôn một mớ người, nhưng trong Lang Ky lại chẳng có địa vị. Năng lực không so được với bên trên, tiềm lực lại kém người mới. Trơ mắt nhìn đám người mới có tiềm lực bên dưới leo lên người mình, thì chắc chắn sẽ có người sinh ra cái suy nghĩ không nên có.

Vào thời điểm đó, đội của Bayaer có thể nói là đội mạnh nhất trong bất kỳ giai đoạn nào của Lang Ky. Bayaer áp đảo cả người mới lẫn người cũ, cuối cùng được chọn làm đội trưởng ngon xoi. Chị ấy biết nhìn toàn cục, năng lực cũng mạnh, khi đó Lang Ky đã được đưa đến một tầm cao khác. Đúng lúc ấy nhóm người mới tới cũng không kém cạnh Bayaer là bao, đặc biệt là Long Ngộ, người vô tình được chọn từ đại học vào làm lính. Ngay từ đầu cô đã bị Bayaer nhìn trúng, đội trưởng nói về sau ngoài cô ra thì chẳng cần ai khác, bên trên cũng đành chấp nhận.

Cùng thời với Bayaer có một nữ binh tên là Chu Hồng Anh, cũng rất mạnh. Gia đình chị ta đã ở trong quân đội nhiều thế hệ, nên ngay từ đầu chỉ biết sự tồn tại của Lang Ky. Chị ta rất hiểu biết về bối cảnh của Lang Ky, vừa vào liền nhắm ngay vị trí đội trưởng. Nhưng trong thời gian đó đã có Bayaer tung hoành ngang dọc, đặt ở ngày xưa thì chị ta có thể đề toan đội, hiện tại lại bị Bayaer ép cứng, không thể động dấy.

Ban đầu chị ta còn tưởng sẽ nhanh chóng vượt qua, ai biết lại xuất hiện một Long Ngo nữa. Mới đến được bao lâu chứ, cũng mới hoàn thành được một nhiệm vụ, còn là Bayaer dẫn theo, thế mà được bên trên ngầm thừa nhận là đội trưởng kế tiếp!

Sự ghen tị và không cam lòng không ngừng sinh sôi. Chu Hồng Anh không dám xuống tay với Bayaer, nhưng với một người mới như Long Ngo thì chị ta vẫn có năng lực đối phó. Tỷ lệ ngoài ý muốn trong Lang Ky cao hơn nhiều những đội bên ngoài, kiểu chết nào cũng có. Chu Hồng Anh định xuống tay với Long Ngo trong một lần làm nhiệm vụ, nhưng chị ta đã tính sai, vì nhiệm vụ lần đó có độ khó rất cao. Lẽ ra đã có thể an toàn rời khỏi, nhưng người mà Bayaer dẫn theo đã hy sinh mất hai phần ba, bao gồm chính chị ấy còn có Chu Hồng Anh, Long Ngo bị trúng đạn ở tim.

Lúc ấy Dương Bộ công Long Ngo ra, máu chảy ướt cả lưng anh ta. Không ai còn ôm có hi vọng, bởi họ cảm thấy Long Ngo không thể sống sót.

Khi đó toàn bộ cấp trên của Lang Ky đều đứng ngoài phòng cấp cứu, ngay lúc mọi người đều cho rằng ba nữ binh mạnh nhất Lang Ky đã hy sinh toàn bộ, thì Long Ngo tỉnh lại.

Về sau bên trên muốn Long Ngo tiếp nhận nhiệm vụ đội trưởng, dẫn dắt Lang Ky đi lên tầm cao mới. Chẳng qua họ không ngờ bố mẹ Long Ngo lại đến đây, mạnh mẽ yêu cầu Long Ngo về với họ. Vốn là bố mẹ hi vọng cô tham gia quân ngũ, nên Long Ngo không thể nào cự tuyệt bọn họ.

Từ đó nữ binh mạnh nhất đã hoàn toàn biến mất, nam binh bị áp chế nhiều năm bắt đầu ngoi lên.

Lúc ra khỏi cục cảnh sát thì trời đã tối thui, Long Ngo nhìn đồng hồ, vừa đúng ba giờ sáng.

Đã nói với Thi Sơn Thanh là mình sẽ không về, nên bây giờ cô cũng không muốn về nữa, về với về tàn bạo thế này sẽ làm tổn thương người khác.

Chợ đêm bây giờ đang náo nhiệt, Long Ngo đi vào đó rồi gọi rượu trắng. Cô thích đến quán này uống rượu, vì rượu rất mạnh, khá giống rượu đội trưởng từng cho cô.

Chủ quán có biết Long Ngo, tuy rằng cô không hay đến, nhưng mỗi lần đến đều uống rất nhiều rượu. Khí thế trên người cô lại làm cho người ta sợ hãi, rất khó để không nhớ.

Ông chủ mở nắp chai hộ cô, nhìn Long Ngo uống hết chai này đến chai kia thì hết cả hồn, còn nhiều hơn cả lần đầu tiên đến quán ông ta uống. Về sau ông chủ đã có kinh nghiệm, Long Ngo vừa đến ông chủ đã nói không đủ rượu, không có nhiều để gọi đâu, cho nên hiện tại trên bàn cô chỉ có năm chai.

Chủ quán cũng rất cố gắng, Long Ngo đến thì nhà ông ấy không bán rượu nữa, đỡ phải bị Long Ngo nhìn thấy. Nếu không bán cho cô, ông chủ sợ cô sẽ đến quán khác uống thêm một đồng nữa, nên chỉ có thể bán mà không được bán nhiều.

Long Ngo ngồi ở đó, nhìn chai rượu suy tư. Lúc cô vừa tới Lang Ky, vì không nói câu nào nên Bayaer đã hỏi cô có phải cô bị tự kỷ không. Long Ngo còn nhớ rõ lúc đó chị ấy còn tự định nghĩa bệnh tự kỷ cho cô nghe, chị ấy nói gì nhỉ.

“Nè nè, nhìn em là biết học rất giỏi, giống em họ của chị lắm! Chị hâm mộ nhất là phần từ trí thức các em đấy.”

Còn có lúc chị ấy cương quyết muốn cô đi kết bạn, mỗi ngày đều bám lấy cô, nói với cô những chỗ tốt khi có bạn bè.

Uống sạch chai rượu cuối cùng, Long Ngo nở nụ cười: Cảm giác có bạn quả thật không tệ, tuy rằng người bạn này đã trở thành vị hôn phu của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Đến khi Long Ngo đứng dậy, thì trời đã tờ mờ sáng, chợ đêm cũng bắt đầu dọn hàng để về.

Cả người Long Ngo ngoài mùi rượu còn có mùi đồ nướng, cô lắc lắc lư lư bước về hướng nhà mình. Cô uống rượu không lên mặt, nên sắc mặt vẫn bình thường, chỉ có bước chân không thông thả như ngày thường mới để lộ ra.

Hôm nay không phải cuối tuần, mặc dù không có lớp nhưng chắc Thi Sơn Thanh sẽ đến công ty, cho nên Long Ngo mới dám về nhà. Có điều, cô không ngờ Thi Sơn Thanh lại đang chờ cô ở nhà. Lúc trước Thi Sơn Thanh đã tính ra quy luật làm việc của Long Ngo, nếu tăng ca vào ngày hôm trước, thì hôm sau chắc chắn sẽ được nghỉ, có đôi khi là buổi chiều, có đôi khi nguyên ngày. Thi Sơn Thanh nghĩ Long Ngo có thể sẽ về vào ngày hôm nay, nên dứt khoát không đến công ty, mà đợi Long Ngo về để nấu món ngon cho cô.

Cậu làm chuyện này rất thuận tay, chỉ cần xem video trên mạng một lần là sẽ biết làm. Chẳng qua cậu lại không ngờ sẽ đợi được Long Ngo một thân toàn mùi rượu.

“A Ngo?” Thi Sơn Thanh đỡ Long Ngo đang hơi loạng choạng, ngửi được mùi rượu thật nồng trên người cô thì nhú mày.

“Ừ.” Tâm trạng của Long Ngo không tốt, nhưng vẫn còn biết người này là Thi Son Thanh nên thấp giọng đáp lại câu.

Thi Son Thanh đỡ người đến sô pha, rồi đi rót một ly nước mật ong cho Long Ngo uống. Long Ngo nhận lấy, uống hết thì nhắm hai mắt lại, không phải vì say rượu, mà là cô không muốn nói chuyện.

“Đầu có đau không?” Thi Son Thanh ngồi xuống nhẹ giọng hỏi.

Long Ngo mở mắt, nhìn thoáng qua, giọng khàn khàn: “Không sao đâu.”

Nói thì nói vậy, nhưng Long Ngo vẫn theo đà của Thi Son Thanh mà gối lên đùi cậu. Thi Son Thanh ấn nhẹ lên huyệt của Long Ngo, để cô có thể thả lỏng hơn.

Ngày hôm qua vừa ra khỏi khu ngầm dưới lòng đất, rạng sáng lại uống hết năm chai rượu mạnh, Long Ngo cũng có phần không chịu nổi, rất nhanh đã ngủ say.

Thi Son Thanh trầm mặc nhìn Long Ngo đã chìm vào giấc ngủ, động tác trên tay cũng dần chậm lại. Cậu sẽ chờ cô ngủ thật sâu rồi mới ôm cô lên giường.

Công việc này về sau sẽ càng vất vả và nguy hiểm, Thi Son Thanh không muốn để cô làm cảnh sát hình sự, nhưng đây là chuyện mà A Ngo thích làm nên cậu không thể ngăn cản.

Bưng một chậu nước tới, sau khi Thi Son Thanh lau mặt cho Long Ngo xong thì vẫn ngồi lại bên giường.

Long Ngo ngủ một giấc đến tận trưa, lúc tỉnh lại thì mùi đầu tiên mà cô ngửi được không phải mùi rượu nồng trên người mình, mà là mùi thơm nhàn nhạt trên người Thi Son Thanh.

Cô vừa cử động, Thi Son Thanh vốn không ngủ sâu cũng thức giấc. Dụi dụi mắt, Thi Son Thanh mơ mơ màng màng nói: “A Ngo đi tắm rửa đi, để tớ nấu ăn.”

“Được.” Long Ngo xuống giường, theo Thi Son Thanh ra ngoài, quần áo Thi Son Thanh đã lấy và đặt trong phòng tắm từ trước.

Lúc Long Ngo đi ra thì Thi Son Thanh vẫn còn trong phòng bếp, cô đứng ở cửa phòng tắm suy nghĩ một lúc, sau đó thì vào phòng đổi ga trải giường. Ngủ cho tới trưa, mặt trên đều dính mùi rượu, rất khó ngủ.

Thi Son Thanh sợ Long Ngo đói nên chỉ nấu mì, lại xào ít rau, rồi bưng lên ăn cùng Long Ngo.

Cậu không nghe thấy tiếng động, mới nghĩ Long Ngo ở trong phòng. Lúc cậu vào phòng thì không thấy ga giường đâu, Thi Son Thanh đi đến chỗ giặt quần áo thì thấy Long Ngo đứng ở đó nhìn chăm chăm vào chiếc máy giặt đang chuyển động liên tục.

“Làm sao vậy?” Thi Son Thanh ôm Long Ngo từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô, ngửi mùi sữa tắm mà cậu mua cho cô rồi nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì hết.” Long Ngo cũng không cử động, để mặc Thi Son Thanh ôm.

“Có mà!” Thi Son Thanh ngẩng đầu, quay Long Ngo lại, mềm giọng nói, “A Ngo không muốn nói cho tớ biết cũng không sao, nhưng đừng đi uống rượu mãi thế, uống rượu hại thân lắm.”

Long Ngo muốn mở miệng đồng ý, nhưng lại nói không nên lời.

Khuôn mặt đẹp của Thi Son Thanh nhăn lại, cúi người cắn vào môi Long Ngo, rõ ràng là muốn trút giận. Nhưng lúc cậu vừa chạm tới thì lại bót lực, thậm chí còn vuron đầu lưỡi liếm liếm chỗ mình vừa cắn nhẹ một cái nữa.

So với lần đầu tiên không được thành thạo của hai người, Thi Son Thanh đã thuần thục hơn rất nhiều. Răng môi tiếp xúc vô cùng thân mật làm cho tâm trạng của hai người cũng thoáng thả lỏng hơn.

Lúc tách khỏi môi Long Ngo có lộ ra một sợi trong suốt, Thi Son Thanh thấy thế thì lập tức cúi đầu mút sạch sợi trong suốt kia trên môi Long Ngo.

“Đừng uống rượu nữa, A Ngo cứ xem như vì tớ được không?” Thi Son Thanh lộ ra dáng vẻ đau lòng kèm tủi thân.

“... Được.” Long Ngo chậm rãi nói, “Sau này tớ sẽ uống ít hơn.” Không phải không uống, mà là uống ít.

“Mi Trương lên ăn không ngon đâu.” Thi Son Thanh nhớ tới mì trên bàn thì nói, lập tức kéo Long Ngo đi ra phòng khách.

Mì nhìn rất đẹp mắt, ăn vào cũng khá ngon, bên trên có mấy cọng rau xanh biếc, lại thêm sợi mì màu vàng nhạt nên trông rất ngon.

“Ăn ngon lắm” Long Ngo nếm thử một miếng rồi nói.

“Chiều mai có tiết đấy, mai A Ngo có đi không?” Thi Son Thanh hỏi trên đường đi.

“Không đâu, còn phải về cục cảnh sát mà. Khi nào kết thúc vụ án này, tớ sẽ học xong học phần sớm, không cần lên lớp nữa.” Long Ngo nói quyết định của mình ra.

Thi Son Thanh dừng lại một chút mới nói: “Vậy tớ cũng học xong sớm.”

Long Ngo ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thi Son Thanh rồi hỏi: “Cậu cũng học xong sớm à? Lúc trước đâu có ý định này?”

Theo Long Ngo thì Thi Son Thanh hẳn là thích hưởng thụ cuộc sống vườn trường, bởi vì với thành tích của cậu và nghiệp vụ bận rộn của công ty, cậu đã có thể học xong học phần từ sớm. Nhưng cậu vẫn đến trường và cố gắng lên lớp, chỉ khi công ty có việc thật sự không tránh được thì cậu mới xin nghỉ mà thôi.

“Không sao cả. Lúc trước muốn ở lại đây là vì nghĩ có thể gặp được người kia hay không thôi.” Thi Son Thanh ngẩng người sau đó cười nói.

Người kia? Long Ngo đánh một dấu chấm hỏi trong đầu, nhưng cô không phải người có nhiều lòng hiếu kỳ, cho nên không tiếp tục hỏi nữa. Thi Son Thanh cũng không nói tiếp, nên hai người cứ cho qua như vậy.

Người đã bắt được, Lôi Thật thẩm vấn ra được vài thứ, liền bảo Long Ngo và Dương Bộ đi xử lý.

“Nhìn tôi làm gì?” Tâm tình của Dương Bộ vẫn không tốt như trước. Anh ta không dám oán giận Long Ngo, chẳng lẽ còn không dám oán giận Quý Ngọc Lâm nữa hay sao?

“Người mới như cô phải qua đào tạo, có biết phải làm gì không?” Lần trước quá nguy hiểm, lại cuốn theo những chuyện khác, nên Dương Bộ mới che ở trước Quý Ngọc Lâm. Bây giờ đã sắp kết thúc, cũng không thể bảo anh ta đi xử lý nữa chứ.

Trời ơi, người mới của khóa này kém thế!

“...” Ha ha, Quý Ngọc Lâm cười lạnh trong lòng. Tôi đã ghi lại ‘tư thế oai hùng’ tối qua của anh rồi, hôm nay tôi sẽ gửi vào nhóm người mới.

Dương Bộ còn đang chuyên tâm duy trì vẻ ngoài nghiêm khắc và phong cách khí phách, hoàn toàn không biết nhóm fangirl và fanboy của mình đã tan tành.

“Lo mà làm việc đi, đừng có suốt ngày nghĩ đến mấy chuyện lung ta lung tung nữa.” Vụ án sắp kết thúc, Lôi Thật cũng thờ phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục cầm cái ly sứ trắng của mình lắc lư khắp nơi.

“Phó đội trưởng anh cũng lo làm việc đi, đừng có suốt ngày lắc lư nữa.” Dương Bộ khinh thường hừ một tiếng.

Long Ngo mặc kệ bọn họ khua môi múa mép, lấy tài liệu trên bàn bắt đầu chỉnh sửa lại. Tuy rằng nhìn cũng đầy đủ, nhưng cô không dám lơ là, có thể cẩn thận thì vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Bởi vì có lớp nên Thi Son Thanh đến trường, nhân tiện nói với giáo viên chuyện mình muốn hoàn thành học phần sớm luôn. Giáo viên đương nhiên đồng ý, bọn họ có biết Thi Son Thanh đang phải quản lý công ty của gia đình, nên lúc trước mọi người còn suy đoán là vì sao Thi Son Thanh có năng lực hoàn thành học phần sớm mà lại không làm.

“Long Ngo cũng muốn hoàn thành sớm à?”

“Dạ, A Ngo bận chuyện công việc ạ.” Thi Son Thanh gật đầu.

“Vậy được, để tôi viết cho anh chị tờ đơn.” Giáo viên sáng khoái nói.

Thi Son Thanh đang định quay về, lại không ngờ bị Nhạc Thư từ thành phố A đến chặn ở tòa nhà dạy học.

Thi Son Thanh vô thức đi về hướng khác, nhưng cậu quá chói mắt trong đám người nên Nhạc Thư vừa đảo mắt đã thấy cậu ngay.

“A Thanh!” Nhạc Thư chạy chậm đến trước mặt Thi Son Thanh.

Về sau phải nói A Ngo sửa lại cách gọi mình mới được, cái tên này đã bị người khác gọi rồi. Thi Son Thanh dừng bước mắt tập trung nghĩ.

Nhạc Thư ăn mặc tinh tế, xa xa nhìn sang chính là một người đẹp, nhìn gần lại càng có khí chất. Đám sinh viên vừa tan học nhìn thấy bọn họ thì đứng nhìn một bên với vẻ tò mò.

Tình địch của Long Ngo rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

“Có việc gì?” Thi Son Thanh hoàn toàn không có hứng thú đi hỏi cô ta vì sao lại đến đây.

Nhạc Thư roi lệ ướt mặt, đau khổ hỏi: “Cậu đính hôn với cô ta rồi à? Có phải cậu cố tình đối xử với tớ như vậy không?”

Người xung quanh vừa nghe thế: Ghê thật, thì ra Long Ngo là bia đỡ đạn hả?

“Mắc mớ gì đến cô?” Thi Sơn Thanh đã thấy Nhạc Thư vô cùng phiền phức từ lâu. Cô ta chưa chắc đã thích cậu nhiều như thế, chẳng qua chỉ do lòng hư vinh đang tác quái mà thôi, “Cô bị ảo tưởng à?”

“Trông cô ta y một thằng đàn ông mà cậu cũng thích à? Sờ không thấy gai tay sao?” Nhạc Thư tức giận đến mức nói không biết lựa lời.

Thi Sơn Thanh dừng lại, quay đầu lạnh lùng đánh giá Nhạc Thư từ trên xuống dưới rồi nói: “Cái dáng của cô, tôi còn chê mập đấy.”

“...” Nhạc Thư trừng to mắt giống như cảm thấy thật khó tin với những gì mình nghe được. Long Ngo cao hơn cô ta, tỷ lệ mỡ trên người lại cao, thoát nhìn qua thật Nhạc Thư có hơi mập.

Ninh Trùng vừa xuống lầu: “Hay lắm!” Vỗ tay đầu tiên.

Người xung quanh cũng vỗ tay theo cô ấy, vì nói thế nào thì Long Ngo cũng là người trong viện bọn họ, không thể để người khác đến cửa ỨC HIẾP được.

Thi Sơn Thanh xoay người liền gọi điện thoại cho Dương Đường, nói Nhạc Thư đã chạy tới đây quấy rầy mình, định làm tổn hại tình cảm giữa mình và Long Ngo.

Dương Đường đã nghe thấy, bản thân bà ấy chỉ hy vọng con trai mình sẽ có người mà nó thích. Nhưng nhiều năm qua, nhìn thằng bé chẳng hề có phản ứng gì, nên mới có cái suy nghĩ giúp thằng bé kiếm vợ trong đầu. Hiện tại con trai đã có người nó thích, cũng đính hôn rồi, bây giờ bà ấy chỉ cần ngồi im chờ cháu trai và cháu gái mập mạp mà thôi!

Con người ấy mà, đều sẽ ích kỷ. Lúc trước bà ấy vừa ý Nhạc Thư, vì cảm thấy chút mưu kế ấy cũng không ảnh hưởng toàn cục. Hiện tại con dâu tương lai đã định rồi, thì trong mắt bà ấy liền chẳng dung được một hạt cát.

“Mẹ sẽ tìm bố mẹ con bé để nói chuyện, con và Tiểu Ngo thế nào rồi? Mẹ nghe cô Trần nói các con đã dọn ra ngoài ở rồi hả?” Dương Đường, một quý cô có tiếng đang cầm điện thoại cười đến đáng khinh, “Thấy thế nào?”

Thi Lợi Hành bên cạnh quả thực không thể nhìn nổi. Sau này con dâu mà đến nhà bọn họ chắc sẽ bị bà mẹ chồng quái dị này dọa cho sợ chết.

“Dạ, rất tốt ạ.” Thi Sơn Thanh thuận miệng nói.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi. Mẹ của con sẽ chờ ôm cháu đấy!” Dương Đường dừng lại một chút rồi bỏ thêm một câu, “Cháu gái cũng được lắm, nghĩ đến có cô cháu gái có cái mặt đơ giống Tiểu Ngo để chơi cũng khá vui!”

“...” Thi Lợi Hành ngồi bên cạnh cùng với Thi Sơn Thanh ở đầu bên kia đồng thời trầm mặc.

“Mẹ, con cúp đây.” Thi Sơn Thanh nói xong trực tiếp ngắt điện thoại.

Trên đường trở về cậu lại nhìn không được mà nghĩ, đứa con của cậu và Long Ngo sẽ trông thế nào nhỉ. Nếu sau này mà có con gái thật, thì cậu nhất định sẽ giúp con bé thắt bím tóc thật đẹp, mặc váy thật xinh. À, nếu mà con bé thích.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Gần đây Trương Liêu rất không vui, bởi vì Long Ngo với Thi Sơn Thanh đi học về đã nói rằng bọn họ muốn tốt nghiệp sớm. Bình thường không thấy bọn họ thi vẫn tốt, nhưng cứ thấy bọn họ là Trương Liêu lại nghĩ đến bản thân và Ninh Trùng. Cậu ta cũng muốn đính hôn nữa! Không ngờ hôm qua còn có một nam sinh học khoa Ngoại ngữ chạy tới tỏ tình với Tiểu Trùng. Nữ sinh trong khoa Ngoại ngữ của bọn họ nhiều như vậy, sao còn chạy đến khoa Kinh tế và quản lý để theo đuổi Tiểu Trùng nữa, không biết cô ấy đã có bạn trai rồi ư!

Ninh Trùng từ chối là đúng, nhưng cô ấy còn cười với người ta làm gì chứ! Ngày thường Tiểu Trùng cũng đâu có cười với mình. Trương Liêu không dám nói gì với Ninh Trùng, nên chỉ có thể tự nuốt một bụng nước đắng mà thôi.

Trương Liêu lên lớp nhưng vẫn không yên lòng, cậu ta muốn đi hỏi Thi Sơn Thanh xem cậu ấy đã cầu hôn Long Ngo thế nào. À, không đúng, là đính hôn cơ. Rõ ràng trước đó cậu ta chẳng hề thấy hai người bọn họ thư từ qua lại, sao lại đính hôn luôn rồi?

Cậu ta cũng muốn đính hôn, cũng muốn tốt nghiệp sớm, sau đó cùng Tiểu Trùng sinh một đồng đầu củ cải nữa. Chẳng qua Trương Liêu nghĩ lại, mình mà tốt nghiệp sớm, Ninh Trùng vẫn còn học ở trường thì xong, có thể ở thêm một ngày thì một ngày. Chứ cậu ta mà đi cái thi không biết có bao nhiêu ong bướm đến quần lấy Tiểu Trùng đâu.

Long Ngo và Thi Sơn Thanh vẫn ở ngoại trú, có điều Thi Sơn Thanh sẽ lái xe đi học mỗi ngày, lên lớp, rồi về. Trương Liêu nhìn bóng lưng tự nhiên của

bọn họ thì cuối cùng cũng từ bỏ. Cậu ta không tiện hỏi khi có Long Ngo ở đó, nên định đợi đến tối sẽ gửi tin nhắn cho Thi Sơn Thanh.

Thật ra Trương Liêu rất sợ Ninh Trùng chỉ coi mình là bia đỡ đạn, để những nam sinh kia không bám dính cô ấy nữa. Cậu ta không hề có cảm giác an toàn chút nào, vì lúc trước cậu ta từng bị người ta lừa nên đến bây giờ vẫn để lại bóng ma nặng nề.

Đại học năm 3 rất ít tiết, nhưng năm 2 thì khác, rất nhiều tiết. Hôm nay Ninh Trùng phải lên lớp nguyên ngày, nên Trương Liêu đành về ký túc xá trước. Mãi đến buổi tối Ninh Trùng mới rảnh để đi ăn cơm với Trương Liêu.

“Hôm nay mệt quá đi, toàn là môn chuyên ngành.” Ninh Trùng nhỏ giọng phàn nàn với Trương Liêu.

Trương Liêu sờ sờ gáy, vụng về an ủi: “Anh đi mua trà sữa cho em nhé.”

“Dạ.” Ninh Trùng đứng chờ một chỗ.

“Có thêm đá không ạ?” Nhân viên cửa hàng hỏi.

Trương Liêu lắc đầu: “Không, uống nóng.”

Nhân viên cửa hàng nhìn thoáng qua Trương Liêu với vẻ kỳ lạ. Hiện tại đang nóng, không ngờ còn muốn trà sữa nóng nữa.

Trương Liêu không quan tâm đến ánh mắt của người khác. Cậu ta tính toán thì chắc sắp tới ngày Tiểu Trùng đến kỳ, cũng biết lúc này không thể bị lạnh, đương nhiên đồ uống lạnh cũng không được.

“Nóng ạ?” Lúc Ninh Trùng nhận trà sữa thì sững sốt.

“Em không được uống lạnh đâu.” Trương Liêu nghiêm túc nhìn vào bụng Ninh Trùng rồi nói, “Chẳng lẽ em tưởng vừa nãy anh đi mua đồ uống lạnh cho em à?”

Ninh Trùng không bị đau bụng kinh, lúc đến kỳ cũng chẳng có nhiều cảm giác, có khi nóng quá cô ấy sẽ uống đá, không ngờ Trương Liêu lại chú ý đến chi tiết nhỏ này.

“Em biết rồi, về sau sẽ kiêng lạnh.” Ninh Trùng cười đến vô cùng xán lạn, kiễng chân hôn một cái lên sườn mặt của Trương Liêu.

Trương Liêu vì muốn duy trì hình tượng bên ngoài của mình, nên cố nén kích động, bình tĩnh nói: “Biết là được.”

“Hình như hai anh chị ấy gần đây ít khi về trường nhì.” Đi được nửa đường Ninh Trùng đột nhiên nhớ ra liền nói. Long Ngo vẫn chưa nói với Ninh Trùng chuyện cô muốn hoàn thành học phần sớm.

Trương Liêu không mấy quan tâm nói: “Nhất định sẽ nhìn thấy bọn họ thường xuyên thôi, vì bọn họ đang muốn tốt nghiệp sớm mà, bây giờ đã nộp đơn rồi.”

“Tốt nghiệp sớm ạ?” Ninh Trùng kinh ngạc lặp lại.

“Ừ, bọn họ nói trước mới là chuyện lạ đó. Chủ nhiệm lớp đã chuẩn bị đơn xin cho họ rồi. Đợi họ mở miệng, ai biết phải đến năm 3 của năm nào chứ.” Trương Liêu vạch trần.

“Cũng đúng.” Ninh Trùng suy nghĩ một lúc mới hiểu. Điểm đầu vào của Long Ngo và Thi Sơn Thanh đã nghiền ép mọi người, về sau lại dẫn trước thật xa. Thông thường những người như vậy ở đại học D đều muốn hoàn thành học phần trước, để còn đi làm chuyện của mình. Long Ngo thì thôi, chị ấy mới quay lại trường một năm nên cần thời gian để thích ứng, nhưng Thi Sơn lại khiến người ta nhìn không thấu.

Cục cảnh sát mà bận thì có thể mấy ngày mấy đêm không đến lớp, lúc rảnh lại rảnh ghê gớm. Đúng lúc đợt này Long Ngo không bận, trước đó cô còn định xin phép Lôi Thật nghỉ để hoàn thành học phần. Cô đâu có ngờ gần đây chẳng có vụ án nào cả, nên Lôi Thật trực tiếp thả người luôn.

Thi Sơn Thanh có thể tự mình sắp xếp thời gian. Ban đầu cậu vẫn kéo dài mà không đề cập đến chuyện tốt nghiệp sớm, chẳng qua vì nghĩ nếu nán lại đây một thời gian không chừng có thể gặp được người kia vào một ngày nào đó.

Cậu cũng không biết rốt cuộc mình ôm tâm tình gì nữa, chỉ... muốn gặp nhau một lần. Nhưng hiện tại cậu đã có người yêu, nên cái suy nghĩ mãnh liệt ấy cũng dần biến mất.

Thật ra cậu chẳng còn nhớ rõ dáng vẻ của người kia, dù sao khi ấy cậu mới chỉ tám tuổi.

“A Ngo ơi, cuối tuần này muốn về nhà không?” Thi Sơn Thanh vừa xuống xe đã nắm tay Long Ngo, vô cùng thân thiết nói.

Long Ngo đã sớm quen với việc Thi Sơn Thanh tới gần, gật đầu trả lời: “Bố mẹ bảo bọn mình về ăn với họ bữa cơm.”

Long Khắc Phương đã đi Mỹ được một thời gian, chỗ Trần Tú và Long Hoàn lại bắt đầu quạnh quẽ, cho nên mới gọi điện thoại cho Long Ngo bảo cô dẫn Thi Sơn Thanh về nhà chơi với bọn họ.

“Mấy ngày nữa bố mẹ tớ sẽ chuyển tới thành phố Hải, đến lúc đó nhờ cô chú xem giúp nhà luôn.” Thi Sơn Thanh nhớ ra liền nói.

Long Ngọ dừng bước: “Cô chú muốn chuyển từ thành phố A đến đây à?”

“Ừm, mẹ tớ nói chán quá, muốn đến thành phố Hải ở.” Nhà mẹ đẻ của Dương Đường ở thành phố Hải, chẳng qua mấy năm nay đều ở thành phố A mà thôi.

“Vậy để cuối tuần rồi nói với bố mẹ tớ luôn, bọn họ sẽ đồng ý thôi.” Long Ngọ đi phía trước, quay đầu nói.

Tầng bọn họ ở không cao lắm, là tầng bốn, cho nên luôn thích đi thang bộ. Thi Sơn Thanh thích nhất là khoảnh khắc này, hành lang hầu như không có người, Long Ngọ nắm tay cậu đi chậm chậm ở đằng trước, cậu đi theo phía sau. Có đôi khi chỉ là sự im lặng kéo dài.

Chờ lúc đến được cửa nhà, Long Ngọ sẽ xoay người nhìn Thi Sơn Thanh. Hai người đều có chìa khóa, nhưng Long Ngọ không thích mở cửa, luôn là Thi Sơn Thanh mở.

Hai người bắt đầu nắm tay từ nhà để xe, đến lúc này mới chịu buông ra. Thi Sơn Thanh mở cửa ra sau đó đỡ ba lô trên người Long Ngọ rồi đặt xuống. Tiếp theo cậu đi rót nước cho Long Ngọ, xong thì vào phòng bếp xem hôm nay có thể làm được món gì.

Rõ ràng hai người chỉ mới từng hôn môi, nhưng cuộc sống trôi qua lại chẳng khác gì một đôi vợ chồng bình thường. Thậm chí còn suôn sẻ hơn cả đôi vợ chồng già ở sát vách, chưa bao giờ bất hòa với nhau.

Thi Sơn Thanh lạnh nhạt và cao sang cũng sẵn sàng vào bếp học nấu ăn vì Long Ngọ. Cậu chủ cao quý sống nhiều năm nay, mười ngón tay không hề dính nước, nhưng lại học giỏi hơn những người khác. Có thể vì cậu hy vọng, chỉ cần nhìn Long Ngọ ăn nhiều hơn hai miếng là đã cảm thấy mọi cố gắng đều thật đáng giá.

Cậu cũng có dục vọng, cũng muốn tiến thêm một bước cùng Long Ngọ. Trong mắt mọi người thì bọn họ đã sống chung với nhau, những gì nên làm đều đã làm, nhưng đến bây giờ hành động thân mật nhất của hai người cũng chỉ là hôn mà thôi.

Thi Sơn Thanh cũng không vội, đường bọn họ đi còn dài, cậu không muốn nôn nóng như vậy. Hơn nữa Long Ngọ không hiểu thế tục, trong chuyện tình cảm cô là tờ giấy trắng mặc cậu vẽ bậy lên, nên cậu muốn vẽ lên từng nét thật chậm.

“Cậu xem ti vi trước đi nhé, tớ còn phải làm một lúc nữa.” Thi Sơn Thanh xoay nửa người rồi cúi người hôn lên hai má của Long Ngọ, sau đó mở tivi, chuyển đến một kênh giải trí cho cô xem.

Trước đó Thi Sơn Thanh đã phát hiện Long Ngọ xem quảng cáo thôi mà cũng có thể xem đến say sưa, chiếc tivi trong nhà cô cũng luôn là kênh cctv. Ban đầu cậu còn tưởng Long Hoàng và Trần Tú thích xem kênh này, vì bọn họ đều là giáo sư đại học. Nhưng cậu không ngờ lúc Long Ngọ vào phòng, Long Hoàng và Trần Tú lại chỉ xem phim truyền hình, đến khi Long Ngọ đi ra thì lập tức chuyển về kênh ban đầu. Chắc là họ tưởng Long Ngọ thích xem kênh này cho nên chuyển đến.

Sau đó cậu thử thăm dò, thì phát hiện Long Ngọ tưởng bố mẹ cô ấy thích cho nên cả ngày cứ xem kênh này.

Hiện tại cậu mở đại kênh gì, Long Ngọ cũng xem hết, hoàn toàn không kén chọn.

Bình thường Long Ngọ không hay vào phòng bếp, cô di truyền sức phá hoại từ Trần Tú, đi vào thì chỉ tổ làm hư mọi thứ. Cho nên cô chỉ có thể đặt tình lực vào tivi mà thôi.

Trên đó là chương trình tạp kỹ, người trẻ tuổi rất thích xem chương trình loại này. Có khá nhiều câu chuyện cười đang rất lưu hành, nhưng Long Ngọ lại không biết. Cô thấy người trên tivi cười không ngớt, còn bản thân thì đơ mặt rồi rầm nghĩ câu mà người dẫn chương trình nói là có ý gì, chẳng thấy nở nụ cười.

Lúc Thi Sơn Thanh đi ra, thì thấy Long Ngọ vừa nhìn chăm chăm vào tivi vừa cau mày không biết nghĩ đến điều gì. Thi Sơn Thanh nhìn thoáng qua chiếc tivi, cũng chẳng có gì, người dẫn chương trình, khách quý và người xem đều hài hòa.

“Làm sao vậy?” Thi Sơn Thanh tới gần hỏi.

Long Ngọ lắc đầu, hỏi mấy câu mà người dẫn chương trình nói là có ý gì, sau đó đứng dậy tắt tivi đi.

Thi Sơn Thanh cũng biết một chút nhưng không nhiều lắm, vẫn giải thích từng câu cho Long Ngọ nghe.

“A Ngọ không muốn xem nữa à?” Thi Sơn Thanh cảm thấy nếu cô có thứ mà cô thích xem thì sẽ tốt hơn nhiều. Chứ không phải xem gì cũng được, mà chính cô lại không có hứng thú.

“Xem cũng được.” Long Ngọ mờ mịt nói.

Thi Sơn Thanh nở nụ cười: “Ừm, xem cũng được.” Cùng lắm thì về sau cậu sẽ xem cùng cô để tìm ra chương trình cô thích.

Cuối tuần, Thi Sơn Thanh sang nhà bố mẹ vợ tương lai của mình, Trương Liêu cũng bị vây trong nước sôi lửa bỏng.

Bởi vì bố mẹ Ninh Trùng đã đến đây.

Vốn bố mẹ Ninh Trùng không muốn cô ấy xa nhà, trước đó còn xảy ra chuyện như vậy nữa. Nếu Ninh Trùng không khóc rồi làm nũng, thì bọn họ đã ép buộc dẫn cô về rồi. Hiện tại khó khăn lắm mới có thời gian rảnh, nên cả nhà đều chạy tới thăm Ninh Trùng.

Cuối tuần đúng là thời gian mà những đôi yêu nhau ra ngoài vui chơi, đương nhiên Trương Liêu sẽ không bỏ qua cơ hội này. Cậu ta liền hẹn Ninh Trùng ra ngoài chơi, nhưng hai người vừa mới ra đến cổng trường thì đụng ngay đại gia đình Ninh Trùng ở đó.

Ban đầu bố mẹ Ninh Trùng dẫn theo gia đình di của Ninh Trùng đến trường, mà không hề nói cho Ninh Trùng biết. Bọn họ muốn cho Ninh Trùng một bất ngờ, lại không ngờ Ninh Trùng đã cho bọn họ một sự kinh hãi trước.

Vừa dừng xe liền thấy con gái nhà mình đang nắm tay một nam sinh cao to định ra ngoài.

Mẹ Ninh lập tức xuống xe, xông tới trước mặt Ninh Trùng: “Tiểu Trùng, con, cậu này là?”

Vốn muốn hỏi Trương Liêu là ai, kết quả bà ấy vừa ngẩng đầu thì thấy: Đây không phải nam sinh đã cứu con gái mình hay sao?

Đại gia đình không thể buông tha, đứng chặn ở cổng trường.

Sau đó vẫn là di của Ninh Trùng khuyên mọi người rời đi, cho nên hiện tại Trương Liêu đang ngồi đối diện với bố mẹ Ninh Trùng trong cả phê, cảm giác bây giờ hoàn toàn khác với lần đầu tiên cùng ăn cơm với họ. Trương Liêu cảm thấy như dưới móng mình có một cây đinh, hoàn toàn không ngồi xuống được.

Chỉ nói chuyện yêu đương thôi mà, sao mình lại như biến thành kẻ thù của bác trai và bác gái vậy nhỉ? Trương Liêu tuyệt vọng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Tiểu Trương này, nói như vậy thì trước khi nghỉ hè cháu đã quen với Tiểu Trùng nhà bác rồi à?” Mẹ Ninh ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

“... Dạ.”

Mẹ Ninh cũng là một cô gái, biết nữ sinh nhất định sẽ ôm một thứ tình cảm đặc biệt với người đã từng cứu mình. Tiểu Trương này có ngoại hình không tệ, đặt trong trường cũng là một đại soái ca, nói không chừng còn là hotboy trong trường nữa cơ.

Trước đây thân thể của Tiểu Trùng nhà bọn họ không tốt, nên ít khi lui tới với người khác. Mấy năm gần đây Ninh Trùng mới ra ngoài một mình, nên bà ấy sợ con bé không nhìn rõ tình cảm của mình. Bà ấy không phải lo lắng chuyện Trương Liêu là người thế nào, có đối xử tốt với Ninh Trùng không, bà ấy chỉ sợ Ninh Trùng làm bậy làm bạ mà thôi.

“Không bằng kể cho bọn cô nghe về quá trình quen biết của hai đứa đi?” Di của Ninh Trùng nhận được ánh mắt cầu cứu của Ninh Trùng phía đối diện, liền giúp chuyển đề tài.

“Đúng vậy, để đứa nhỏ này nói nghe xem sao.” Chú cũng hát đệm bên cạnh.

Bọn họ không có con gái, nên chuyển hết tình yêu vào Ninh Trùng, không muốn thấy con bé phải buồn.

Trương Liêu thành thành thật thật kể ra, trong thời gian đó Ninh Trùng và di cô ấy cũng nói thêm vào, nên bầu không khí cũng xem là tạm.

Khi Trương Liêu đào mọi chuyện gần đủ rồi, thì mẹ Ninh mới tính là yên tâm. Bọn họ cũng xem như môn đăng hộ đối, nên không cần lo lắng chuyện về sau không tìm được đề tài tán gẫu, ít nhất thì bây giờ cũng khá sôi nổi.

“Nếu đã quen rồi thì thôi, đừng có ba ngày đã cãi nhau hai ngày là được.” Bố Ninh nói trước khi đi, “Bác nghe nói cậu chủ nhà họ Thi cũng học ở trường các cháu, thằng bé đã đính hôn rồi.”

Trương Liêu và Ninh Trùng yên lặng liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

Tuy rằng bọn họ đến thành phố Hải, nhưng cũng không muốn quấy rầy đến việc học của Ninh Trùng, cho nên đã đặt phòng khách sạn cho cả nhà ở thành phố Hải. Đại gia đình tính ở thành phố Hải chơi mấy ngày rồi lại về thành phố A.

“Nhưng cũng thú vị thật, mấy nhà đều chạy đến đại học D luôn.” Lúc bố Ninh về khách sạn liền cảm thán với những người khác.

“Nghe nói hình như cậu chủ nhà họ Thi cũng chơi với Tiểu Trương à?” Mẹ Ninh nhớ lại. Trước đây bà ấy đã biết Trương Liêu là con của nhà họ Trương nhưng không nghĩ nhiều. Trong vòng tròn, đôi khi có người nói về nhà họ Trương thì bà ấy sẽ nghe nhiều hơn một câu, dù sao cũng là người đã cứu con gái mình nên bà ấy vô thức nghe thêm. Nhưng bà ấy sẽ không tìm hiểu, vì hai nhà không quá thân quen nhau.

Bố Ninh gật đầu rồi nói: “Ừ, nếu Tiểu Trương có thể chơi với cậu chủ nhà họ Thi, thì thằng bé chắc hẳn cũng không tệ đâu.”

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, làm phụ huynh đều sẽ có cái suy nghĩ này. Thi Sơn Thanh đã vượt xa thế hệ thứ hai, nên những người liên quan đến cậu đều khiến người ta xem trọng mấy phần.

“Lần sau tìm thời gian cùng đi ăn với nhà họ Trương một bữa đi.” Mẹ Ninh đề nghị. Cái vòng tròn này của bọn họ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Bình thường không liên hệ thì sẽ không liên hệ, nhưng muốn liên hệ thì chỉ cần có người trung gian dẫn dắt là xong.

Những ngày sau đó, Trương Liêu vẫn luôn đi cùng đại gia đình của Ninh Trùng. Trước khi đi đi của Ninh Trùng đã nói muốn gửi cho bọn cậu ít đặc sản, Trương Liêu liền cười đồng ý.

“Dì ơi, dì gửi nhiều chút nhé, cháu muốn tặng cho bạn nữa ạ.” Ninh Trùng vừa nghe thế liền vội vàng ôm tay dì cô ấy để làm nũng.

“Được, được, mấy thứ đó mà đòi làm gì, dì con lại không cho nỗi hả?” Dì của Ninh Trùng dí lên trán cô ấy, cười sáng giọng.

“Biết là dì tốt nhất mà.” Ninh Trùng vui vẻ tiễn bọn họ lên máy bay.

Trên đường trở về Trương Liêu tỏ ra rất kinh ngạc: “Không ngờ bác gái lại là người Nội Mong, nhìn không ra luôn đó.”

Nhìn mẹ Ninh giống cô con gái rượu, khí chất trên người khá giống con gái miền nam, nhưng nhìn dì của Ninh Trùng thì vẫn có thể nhìn ra một chút.

“Mẹ em trời sinh đã có làn da trắng, bà ấy lại rất được gia đình cưng chiều nữa.” Ninh Trùng giải thích. Sau khi mẹ cô ấy đến nhà họ Ninh lại được cưng chiều nhiều hơn, nên nét dân tộc thiểu số cuối cùng đã biến mất trong mười mấy năm qua.

“Tiểu Trùng cũng không giống mà.” Trương Liêu nhếch miệng cười.

Ninh Trùng liếc mắt nhìn Trương Liêu cười nói: “Thật ra ngoại hình cũng có quan hệ với tính cách đấy. Chị họ em trước đây cũng sống ở nội thành, nhưng chị ấy thích ra ngoài chơi, thường xuyên phơi dưới mặt trời cho đen da rồi mới về. Dì em thường nói chị ấy là nông dân vẫn hoàn nông dân, da đen vẫn hoàn da đen.”

Trương Liêu do dự một chút mới hỏi: “Là... chị họ kia ấy hả?” Trước đó Ninh Trùng đã từng đề cập đến một lần trong ngày mừng tân gia.

“Ừm.” Ninh Trùng không có phản ứng gì lớn, tuy rằng đau lòng nhưng cũng không phải không thể đề cập đến.

“Chị ấy nhất định là một quân nhân đáng để mọi người kính trọng!” Trương Liêu nói chém đinh chặt sắt.

“Có lẽ vậy, nhà em cũng không rõ chị ấy thuộc binh chủng nào, dù sao cũng rất bí ẩn.” Ninh Trùng nhớ lại nói, “Lúc chị họ em tham gia quân ngũ là khi em còn rất nhỏ, sau đó số lần chị ấy về nhà càng ngày càng ít đi.”

Nghe Ninh Trùng nói vậy, Trương Liêu bỗng nói xen vào: “Long Ngộ cũng rất bí ẩn, nói không chừng hai bọn họ còn cùng một đơn vị đấy.”

Ninh Trùng lắc đầu: “Chắc không phải đâu, chị họ em nhập ngũ ở Nội Mong, chưa từng học đại học. Còn chị vào đại học mới nhập ngũ, hai cấp độ khác nhau mà.”

“Nói thì nói thế, nhưng Long Ngộ đâu có giống lính chiêu binh đại học bình thường.” Trương Liêu nói ra suy nghĩ của mình, “Anh cảm thấy Long Ngộ không đơn giản đâu.”

Trước kia cậu ta đã từng gặp một bộ đội đặc chủng xuất ngũ ở thành phố A, hơi thờ trên người anh ta và Long Ngộ có điểm tương tự, nhưng không có khí thế hung tàn như Long Ngộ.

Ninh Trùng liếc mắt nhìn Trương Liêu, hừ một tiếng rồi nói: “Không đơn giản thì thế nào, chị của em chính là chị của em.”

“Ừ, ừ.” Trương Liêu biết nói thêm nữa sẽ đắc tội Ninh Trùng, chỉ có thể đầu hàng trước.

Bởi vì phải hoàn thành toàn bộ học phần sớm, nên dù Long Ngộ và Thi Sơn Thanh đều ở trong trường nhưng lại rất bận rộn. Vì Long Ngộ học hai ngành, nên thời gian cô phải đến trường sẽ dài hơn Thi Sơn Thanh. Do đó thỉnh thoảng Thi Sơn Thanh sẽ về trước vào buổi trưa để nấu ăn, sau đó mang đến trường cùng ăn với Long Ngộ.

Ký túc xá của trường thì chỉ cần nộp tiền là có thể vào ở. Thi Sơn Thanh cho rằng mình có thể nấu ngon hơn căn tin, nên không muốn để Long Ngộ ăn đồ dở nữa.

“Ừm, cậu tới nhanh đi, canh sắp nguội rồi này.” Thấy Long Ngộ chậm chạp chưa đến, Thi Sơn Thanh đành gọi điện thoại cho cô.

Long Ngộ còn đang ở chỗ giáo viên trình sát hình sự, giáo viên cũng biết vài chuyện về Long Ngộ. Tuy không nhiều nhưng cũng đáng để ông ấy tập trung

vào cô, nên Long Ngo tạm thời đang bị ép cho trật trật.

Hiện tại đã sắp sang thu, thành phố Hải gần biển, đôi khi có con gió thổi qua rất khoan khoái, mang theo cả vị mặn. Thật ra thì đại học D cách biển khá xa, nhưng không thể ngăn nổi cái mũi nhạy bén của Long Ngo.

Ra khỏi văn phòng giáo viên, Long Ngo nhắm mắt lại, khẽ thở hắt ra. Dường nào với cường độ lớn nên cô khó có thể chịu nổi.

Bước nhanh đến ký túc xá của Thi Sơn Thanh, cửa không khóa trong nên Long Ngo trực tiếp đẩy ra.

Thi Sơn Thanh đang ngồi trên sofa, vừa nghe tiếng cửa mở đã lập tức đứng lên.

“A Ngo, cậu về rồi à.” Thi Sơn Thanh đi qua đỡ lấy ba lô của Long Ngo.

“Ăn ở cẩn tin cũng được mà, đừng về nhà nấu rồi mang đến nữa, không phải chiều nay còn có lớp à?” Long Ngo nhìn thức ăn trên bàn thì thương Thi Sơn Thanh cứ phải chạy qua chạy lại, rõ ràng trước đây cậu không phải là người như thế.

Thi Sơn Thanh chỉ cười nhẹ: “Muốn nấu cho A Ngo mà.”

“Ừ.” Long Ngo không từ chối nữa, hơi ngửa đầu hôn lên môi dưới của Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh luôn thích dùng cách này để thể hiện tình cảm của mình, dẫn đến Long Ngo cũng học theo.

“Nào, đồ ăn sắp nguội rồi.” Thi Sơn Thanh cong môi, ôm lấy Long Ngo hôn sâu rồi nói.

Hai người thường không thích nói chuyện trên bàn cơm, nhưng gần đây ít có thời gian rảnh, nên Thi Sơn Thanh muốn nói nhiều hơn vài câu với Long Ngo. Do đó, mặc dù cậu đang ăn cơm, cũng muốn nói về chuyện hôm nay hoặc dự định ngày mai với cô.

Long Ngo vừa nghiêm túc ăn đồ ăn cậu làm, vừa chăm chú nghe Thi Sơn Thanh nói chuyện.

Long Ngo chờ câu tiếp theo của Thi Sơn Thanh cả nửa ngày, không hề nghe thấy cậu nói gì nữa, thì không khỏi ngẩng đầu nhìn Thi Sơn Thanh.

“Sao thế?” Chỉ thấy Thi Sơn Thanh nắm đôi đũa, nhìn mình không dời mắt.

Thi Sơn Thanh cup mắt bất đắc dĩ nói: “A Ngo này, sau khi bọn mình kết hôn, quan hệ sẽ thân thiết hơn, mà cậu vẫn muốn khách khí như vậy à?” Thái độ và cách cư xử của cô với cậu không khác gì nhiều so với những người khác, nhiều nhất cũng chỉ thân mật hơn một chút mà thôi.

“Tớ...” Long Ngo dừng đũa, “Rất tế nhị.” Không phải câu hỏi mà là câu trần thuật.

Long Ngo vẫn luôn biết mình có vấn đề, sẽ không mang lại cảm xúc tương tự cho đối phương. Chưa hẳn vì không có tình cảm, chẳng qua cô không biết thể hiện ra mà thôi, vẫn luôn như thế. Cho nên cô đã quen yên lặng mà quan sát mỗi một động tác của người bên cạnh, sau đó căn cứ vào tình hình mà cố gắng thay đổi.

Nhưng nhiều năm trôi qua, cho dù là bố mẹ cô cũng khó mà nhận ra sự thay đổi đó, vẫn cho rằng Long Ngo quá im lặng và hướng nội. Do đó họ mới muốn để Long Ngo vào quân đội, không chừng có thể cởi mở hơn.

Thi Sơn Thanh kinh ngạc giương mắt nhìn qua, thả đôi đũa xuống rồi đưa tay ôm lấy Long Ngo, dịu giọng nói: “Không tế nhị đâu, A Ngo chẳng tế nhị chút nào.”

Biết Long Ngo hiểu sai ý của mình, Thi Sơn Thanh vội vàng giải thích: “Tớ chỉ muốn A Ngo hiểu rằng tất cả những chuyện mà tớ làm cho cậu đều là chuyện mà tớ phải làm. Bọn mình đã đính hôn, sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn, giữa vợ chồng làm thêm nhiều chuyện cũng chẳng có gì lạ, A Ngo đừng thấy tớ phiền phức nhé.”

Long Ngo có chương ngại trong tình cảm, lúc Thi Sơn Thanh đến gần cô đã cảm nhận được rất rõ. Nhưng dù như thế, thì trong hai người không ngờ người tỏ tình trước lại là cô. Trước đây Thi Sơn Thanh không phải không vui, biết người mình thích cũng thích mình, thì chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng cậu vẫn thấy áy náy, nếu ban đầu là mình bước ra trước thì tốt biết bao. Cậu không biết lúc ấy Long Ngo đã hạ nhiều quyết tâm đến thế nào, cậu chỉ cần nghĩ sâu hơn liền cảm thấy vô cùng đau lòng.

“... Ừ.” Long Ngo bất giác véo véo bạn tay dưới bàn. Cô hơi căng thẳng, sợ mình nói sai gì đó.

Thi Sơn Thanh nhìn ra vẻ mất tự nhiên của cô, liền ép mình không được nhú mày lại, cười nhẹ nói: “Không nói chuyện không vui nữa, A Ngo nhanh ăn đi, nghỉ trưa xong bọn mình cùng đến lớp.”

Hai người đã có thói quen ngủ trên một chiếc giường, tư thế ngủ của Long Ngo thẳng tắp, nằm trên đó không hề nhúc nhích, cho dù là chớp mắt buổi trưa cũng đều như thế.

Thi Sơn Thanh lại luôn nằm nghiêng, nhìn khuôn mặt của Long Ngo rồi đi vào giấc ngủ, có đôi khi còn khoát một bàn tay lên vai Long Ngo nữa.

Hôm nay Thi Sơn Thanh muốn gần Long Ngọ hơn, nên lúc ngủ trưa liền dứt khoát kéo Long Ngọ vào lòng mình, hai người dán sát vào nhau.

Long Ngọ vô thức thả lỏng cơ thể, nghiêng người để chui vào lòng cậu.

Ban đầu Thi Sơn Thanh không hề có ý nghĩ dư thừa, nhưng Long Ngọ ngoan ngoãn nằm trong ngực cậu như vậy, trên người còn tỏa ra mùi sữa tắm nhạt, khiến tâm tư của cậu bất giác sai lệch.

Cậu không phải thánh, người mình yêu nằm trong ngực mình như vậy, thì nhất thời nổi lên phản ứng. Có tình hai người còn dán cùng một chỗ, có chút động tĩnh là lập tức bị đối phương phát hiện ra ngay.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

“Được rồi, tiết học hôm nay đến đây thôi.” Giáo viên nghe tiếng chuông đúng giờ tan học.

Trương Liêu trực nhật tuần này, nên phải chờ giáo viên ký tên xong mới được về.

“Này, lớp trưởng, sao Thi Sơn Thanh và Long Ngọ không đi học?” Giáo viên bộ môn đều biết hai người bọn họ, người trong lớp không nhiều nên rất dễ nhìn ra ai không đi.

Trương Liêu ngăn người nói: **“Chắc là có việc ạ..”** Thi Sơn Thanh và Long Ngọ đã dời ra ngoài ở, thỉnh thoảng mới về phòng vào buổi trưa nên cậu ta không rõ lắm. Vừa rồi trước khi đi học cậu ta có gọi điện thoại cho Thi Sơn Thanh, nhưng không có ai bắt máy. Sau đó cậu ta lại gửi tin nhắn cho Long Ngọ, cũng không có người trả lời.

“Vậy đi, khi nào gặp được thì em hỏi xem hai em ấy có chuyện gì nhé?” Giáo viên thuận miệng nói một câu, không thật sự tra cứu.

“Dạ.” Trương Liêu gật đầu đáp ứng.

Lúc cậu ta đi ra thì thấy Ninh Trùng đã chờ ở ngoài, chiều nay bọn họ đều có lớp nên có hẹn nhau cùng ăn cơm tối.

“Tiểu Trùng này, em có gặp Long Ngọ không?” Trương Liêu đi ra liền hỏi.

Ninh Trùng lắc đầu: **“Không ạ, làm sao vậy?”**

“Chiều nay không thấy cô ấy và Sơn Thanh đến lớp, cũng không liên lạc được.” Trương Liêu nhíu mày, có hơi lo lắng.

“Chắc là có việc gì đó.” Ninh Trùng lại không hề lo lắng. Hai anh chị ấy chăm sóc cho nhau sẽ chẳng xảy ra việc gì hệ trọng, hơn nữa chị cô ấy và anh Thi cũng đâu phải kiểu người không cẩn thận.

Trương Liêu ngừng lại cũng thấy đúng, có lẽ là có việc đột xuất nên không kịp xin phép. Đã không còn bản khoản nên cậu ta và Ninh Trùng liền đi về phía nhà hàng mà họ đã đặt trước.

Lúc Long Ngọ thức dậy thì ngoài cửa sổ trời đã tối rồi, đưa tay lên đỡ trán, cô nhện không được mà nhớ lại buổi trưa điên loạn.

“Dậy rồi à?” Một giọng khàn khàn mang theo từ tính vang lên bên tai Long Ngọ.

Long Ngọ ngạc nhiên hơi quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Thi Sơn Thanh choàng áo choàng tắm, đứng ở bên giường với cơ thể mang theo hơi nước, dịu dàng nhìn cô.

Giật giật tay, Long Ngọ ngồi dậy từ trên giường, tám chân mòng cũng lập tức trượt xuống.

Đáy mắt của Thi Sơn Thanh là vẻ cung chiều và bất đắc dĩ đan xen vào nhau. Cậu ngồi lên kéo tám chân rồi nhẹ nhàng bao lấy cơ thể trần truồng của Long Ngọ, xong mới ôm cô vào lòng.

“Có thấy khó chịu chỗ nào không?” Thi Sơn Thanh đã giúp Long Ngọ lau người, nhưng vẫn sợ cô không thoải mái.

Long Ngọ chậm chạp hồi thần, nói: **“Không sao.”**

Đúng thật là không sao, Thi Sơn Thanh rất cẩn thận. Chẳng qua chuyện đã gây chấn động lớn cho cô, sau khi nhớ lại vẫn như đang mơ.

Giờ phút này Thi Sơn Thanh chính là tràn ngập tình yêu không có chỗ đặt, cậu trực tiếp lên giường ôm lấy Long Ngộ, tựa đầu vào vai của cô mà cọ cọ vô cùng thân mật.

“A Ngộ này..” Thi Sơn Thanh bỗng nhiên dừng lại, gian xảo cười nói, **“Tớ là người của cậu, cậu phải chịu trách nhiệm cả đời đấy.”**

Long Ngộ vừa nghe thấy từ trách nhiệm này, tinh thần vì thế mà rung lên một cái. Cô mở to đôi mắt buồn ngủ, an ủi Thi Sơn Thanh: **“Tớ sẽ phụ trách mà, tốt nghiệp xong bọn mình kết hôn liền.”**

“Ừm.” Long Ngộ cảm giác được Thi Sơn Thanh trên vai mình ngoan ngoãn gật đầu, cậu nhỏ giọng nói, **“Kết hôn rồi.. A Ngộ vẫn phải tốt với tớ mới được nhé.”**

Long Ngộ lập tức cảm giác ngực mình đang đầy xúc động muốn đối tốt với Thi Sơn Thanh cả đời. Ý nghĩ mơ mơ hồ hồ lúc trước của Long Ngộ tức khắc bị quét sạch sành sanh, chỉ còn lại suy nghĩ sẽ đối xử tốt với Thi Sơn Thanh mà thôi.

“A Ngộ, cậu mệt không?” Thi Sơn Thanh nhận ra được vẻ mệt mỏi của Long Ngộ, dịu giọng hỏi.

“Hơi hơi.” Không biết vì sao con buồn ngủ của cô lại lan lên đầu.

Thi Sơn Thanh dứt khoát ôm Long Ngộ nằm xuống, ngủ cùng cô.

Đang trong cơn buồn ngủ, Long Ngộ đột nhiên nhớ chiều nay hai người bọn họ không đi học, ngay cả xin nghỉ cũng chưa xin luôn.

“Bọn mình chưa xin nghỉ mà.” Long Ngộ lên tinh thần, nói thế với Thi Sơn Thanh.

“...”

Khi đó ai lại nhớ nổi loại chuyện này chứ, Thi Sơn Thanh bắt đầu đi hôn Long Ngộ một cái, sau đó đứng dậy.

“Tốt đi nói với Trương Liêu.” Bình thường lúc này Trương Liêu đều chơi game trong phòng, cậu đi hỏi tình hình thế nào.

Cẩn thận đáp chặn mông lên người Long Ngộ, Thi Sơn Thanh thay áo ngủ rồi ra ngoài đi gõ cửa phòng Trương Liêu ở đối diện.

Trương Liêu đã sửa lại thói quen chơi game từ lâu, thời gian yêu đương còn đang chệch ít đây, còn chơi game nữa thì làm sao dính Ninh Trùng được.

Cho nên khi Thi Sơn Thanh đến gõ cửa, Trương Liêu đang gọi video với Ninh Trùng. Bọn họ vừa đi ăn với nhau xong, về đến phòng liền bắt đầu gọi video.

“Đến đây.” Trương Liêu nghe được tiếng gõ cửa chỉ có thể bảo Ninh Trùng chờ một chút.

“Sơn Thanh?” Trương Liêu kinh ngạc lên tiếng, ngay cả Ninh Trùng trong video cũng nghe được giọng của cậu ta.

“Chiều nay cậu đi đâu thế? Long Ngộ cũng không tới, tớ có gọi cho các cậu mấy cuộc điện thoại mà không ai bắt máy.”

Thi Sơn Thanh hiển nhiên không muốn trả lời câu hỏi này của cậu ta, **“Có việc, ngày mai giúp tôi bổ sung đơn xin nghỉ, nói tôi bệnh, A Ngộ phải chăm sóc tôi.”**

“...”

Trương Liêu im lặng nhìn đuôi lông mày còn thiếu không viết chữ ‘xuân phong đắc ý’ của Thi Sơn Thanh ngoài cửa. Nếu người bị bệnh mà có dáng vẻ thế này, thì cậu ta cũng muốn thử đó.

“Tôi về đây.” Thi Sơn Thanh nói xong thì về.

Lúc Trương Liêu thấy Thi Sơn Thanh sắp vào phòng thì gọi cậu: **“Tối nay cậu ở trường à?”**

“Ừ.” Thi Sơn Thanh chỉ để lại âm vang trong không trung, cửa đã đóng từ lâu.

“...”

Sao cứ có cảm giác đã bỏ lỡ điều gì ấy.

Lúc Trương Liêu quay lại, Ninh Trùng trong video lập tức hỏi Long Ngộ.

“Không biết nữa, chắc ở cùng cậu ấy.” Về mặt Trương Liêu sáng ngời, **“Vừa nãy cậu ấy tới bảo anh xin nghỉ cho cậu ấy.”**

“Anh ấy bị bệnh à? Có nặng lắm không?” Ninh Trùng sợ Long Ngộ sẽ gặp khó khăn khi chăm sóc Thi Sơn Thanh.

Trương Liêu nhớ lại dáng vẻ khi nãy của Thi Sơn Thanh, liền tròn tròn mắt nói: **“Em lo lắng cho cậu ấy làm gì, anh thấy cậu ấy có vẻ vui lắm,**

tuyệt đối không giống người bị bệnh đầu.”

“Em lo cho chị của em thôi.” Ninh Trùng đã sớm biết Trương Liêu là một bình dấm chua, nên cười giải thích.

“Yên tâm đi, bọn họ rất tốt.” Uất ức trong lòng Trương Liêu không ngừng nổi bong bóng, luôn cảm thấy tình yêu của mình đầy nguy cơ là sao ta?

Thi Sơn Thanh đóng cửa lại liền đi rót một ly nước, định đưa Long Ngộ uống, lại không nghĩ Long Ngộ đã nhắm mắt ngủ say rồi.

Thi Sơn Thanh uống ừng ực ly nước, đặt ly ở tủ đầu giường rồi trèo lên giường nằm. Cậu nằm bất động nhìn sườn mặt của Long Ngộ, không ngừng dùng ánh mắt để miêu tả, tựa như muốn khắc khuôn mặt cô thật sâu vào đầu.

Ngày hôm sau

“Ê, Sơn Thanh.” Trương Liêu đóng cửa phòng mình, đi gõ cửa phòng Thi Sơn Thanh, **“Đừng quên sáng nay có lớp đấy.”**

Cửa nhanh chóng được mở ra, nhưng không phải Thi Sơn Thanh, mà là Long Ngộ.

“...”

Trương Liêu nhìn Long Ngộ, chớp mắt trong đầu hiện lên một câu: Thanh niên ấy mà!

“Chào, buổi sáng tốt lành!” Trương Liêu giật miệng cười, sau đó chào tạm biệt Long Ngộ, **“Nhớ đi học nhé, đừng đến muộn.”**

Thì ra là thế? Mình đúng thật là thuần khiết, không ngờ lại không nghĩ tới phương diện này. Người trẻ tuổi máu nóng dễ va chạm, cậu ta hiểu... hiểu mà.

“Trương Liêu vừa tới à?” Thi Sơn Thanh sửa quần áo xong, đi ra hỏi.

“Ừ, bảo bọn mình đừng quên đi học.” Long Ngộ trần thuật.

Thi Sơn Thanh gạt đầu, cầm một chiếc hộp tinh xảo trên bàn rồi ngoắc tay với Long Ngộ nói: **“A Ngộ, lại đây.”**

Long Ngộ theo lời đi qua, ngồi xuống, đưa lưng về phía Thi Sơn Thanh.

Thi Sơn Thanh mở nắp hộp ra, chọn chiếc cặp tóc và dây buộc đơn trong hộp rồi đẩy lại. Cậu cúi người vén tóc Long Ngộ lên, ngón tay thon dài trắng nõn linh hoạt đưa qua đưa lại trên tóc cô, rất nhanh đã thành một đuôi ngựa đơn giản.

Sau khi dùng dây buộc tóc cột chắc lại, Thi Sơn Thanh lại bện tóc mái cho Long Ngộ rồi dùng cặp tóc kẹp lại. Trước đó Long Ngộ từng cắt tóc một lần, hiện tại là lúc nửa dài nửa ngắn, rất khó xử lý.

Mặc dù Thi Sơn Thanh đã cẩn thận cột chắc, những vẫn có vài sợi tóc rối buống binh rơi ra. Thi Sơn Thanh lại vén từng sợi rồi kẹp sau tai Long Ngộ, không cho chúng rơi xuống nữa.

“Được rồi đó.” Thi Sơn Thanh chuyển sang ngồi trước mặt Long Ngộ, cười với cô nói.

Long Ngộ không thấy đáng vẻ của mình cũng không đi soi gương, mà trực tiếp ra khỏi cửa.

Bởi vì tiết buổi sáng sẽ học cùng nhau, nên Thi Sơn Thanh để hết sách của Long Ngộ vào trong ba lô của mình, Long Ngộ chưa kịp lấy gì đã bị cậu dắt ra cửa.

Những người dọc đường đi mà biết hai người bọn họ đều sùng sốt, không phải vì sự thân mật giữa hai người, mà là giật mình vì cách ăn mặc của Long Ngộ.

Bọn họ ở chung đã lâu, theo thời gian mọi chuyện của Long Ngộ đều do Thi Sơn Thanh xử lý, bất kể là tóc tai hay quần áo của cô, toàn bộ đều là tâm tư của Thi Sơn Thanh.

Có thể nói trước đây Long Ngộ sống rất cầu thả, quần áo mặc được là được, chỉ cần gọn gàng. Tóc không buộc được thì cạo, phong cách làm việc cũng rất thô bạo, qua loa.

Hiện tại tóc của cô là do Thi Sơn Thanh buộc từng chút, quần áo cũng là Thi Sơn Thanh tự tay chọn. Chất liệu quần áo rất tốt, mặc vào thoải mái. Hơn nữa Thi Sơn Thanh cũng biết tính cách của cô, cho nên chọn quần áo mặc vào cũng tiện hoạt động, nhưng vẫn không mất phong cách.

Long Ngộ cảm thấy để cậu mua quần áo cho cô mặc còn tốt hơn tự mua, liền dứt khoát đưa hết tiền tháng của mình cho Thi Sơn Thanh, để cậu xử lý.

Thi Sơn Thanh cười rồi nhận, nhưng chưa hề xem qua, vẫn luôn cà thè của mình.

“Đó là Long Ngộ khoa Kinh tế và quản lý?” Một người nữ sinh lặng lẽ hỏi người bạn bên cạnh.

“Đúng rồi.” Bạn tốt gạt đầu chắc chắn, khuôn mặt đơ kia ngoại trừ là Long Ngộ thì còn ai.

Nữ sinh thờ dài: “**Bạn ấy phối quần áo đẹp quá, đơn giản mà nền nã, trong gọn gàng còn có loại cảm giác xinh đẹp. Tóc nhìn cũng đẹp nữa, lúc trước tớ có để tóc ngắn mà nhìn xấu, không phải vẽn lên cao thì chính là xù đến mức mẹ tớ cũng nhận không ra luôn.**”

Bạn tốt liếc mắt nhìn nữ sinh kia rồi nói: “**Tớ thấy cậu có hâm mộ cũng vô dụng à, vì người ta cao nên cậu không so được đâu.**”

“... **Tớ học cách mặc của bạn ấy cũng không được à!**”

“**Nhưng cậu đâu có cao như bạn ấy.**” Lại nhìn thoáng qua dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của nữ sinh kia, bạn tốt nói chắc.

Thi Sơn Thanh và Long Ngọ không hề biết người khác nghị luận về bọn họ như thế nào, chỉ lặng lẽ đi đến tòa nhà dạy học.

“**Mai A Ngọ có lớp không?**” Mai là thứ bảy nên cậu muốn ở cùng Long Ngọ. Quan hệ của hai người đã tiến sâu hơn vào hôm qua, ở cùng nhau nhiều mới tốt.

Long Ngọ nghĩ nghĩ rồi nói: “**Không, tớ cúp tiết sáng mai.**”

Hiếm khi mới thấy cô nhạy cảm được một lần, biết nếu lúc này mà xa Thi Sơn Thanh, thì cậu sẽ không vui như thế này nữa.

“**Cúp?**” Chẳng qua Thi Sơn Thanh không ngờ Long Ngọ sẽ làm thế.

Long Ngọ nghiêm túc gật đầu nói: “**Ừ, thứ bảy không muốn đi học.**”

Cái cố vụng về khiến Thi Sơn Thanh nở nụ cười, trên khuôn mặt đẹp trai là nụ cười như nắng, làm cho những người xung quanh chưa bao giờ thấy cậu cười đều dừng bước.

“**Vậy thì không lên lớp nữa.**”

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tình dục, một khi đã bắt đầu sẽ làm cho người ta sượng đến tận xương. Cho dù Thi Sơn Thanh luôn được xem là có sự tự chủ rất mạnh, cũng không nhận được ham muốn trong đầu.

Mỗi phút mỗi giây cậu đều gần gũi một lần lại gần gũi thêm lần nữa với Long Ngọ, nhưng sắp xếp thời gian của hai người lại không cho phép, khiến dục vọng chất chứa càng ngày càng sâu hơn.

Long Ngọ bị giáo viên trình sát hình sự mài mòn đến tiêu tụy đi không ít. Vốn dáng người đã gầy còm giờ lại càng trở xương, buổi tối lúc Thi Sơn Thanh ôm cô cũng thấy đau lòng ghê gớm.

“**Còn bao lâu nữa cậu mới học xong môn của vị giáo viên kia?**” Thi Sơn Thanh ôm Long Ngọ, thấp giọng hỏi, “**Có phải giáo viên thường gây khó dễ không?**”

Long Ngọ đang suy nghĩ lung tung thì bị Thi Sơn Thanh kéo về, liền từ từ giải thích: “**Nghiêm khắc thì có, giáo viên ấy rất giỏi, có thể học được rất nhiều điều.**”

“**Cậu gần đây quá mệt mỏi rồi!**” Thi Sơn Thanh tận mắt thấy Long Ngọ gầy đi từng chút.

“**Này á..**” Long Ngọ lờ đi, “**Đâu có, tớ thấy bình thường mà, không mệt lắm đâu.**” So với những ngày ở Lang Ky thì không tính là gì.

Cái chính là điều cô muốn học không đơn giản chỉ là kỹ xảo bình thường, nếu chỉ thế thì cô đã tốt nghiệp từ lâu rồi. Vị giáo sư trình sát hình sự kia còn muốn cô hiểu nhân tình luân lý, phân tích đạo lý trong đó, chuyện này khiến Long Ngọ thấy khá bối rối.

Tuy rằng thỉnh thoảng Thi Sơn Thanh phải đến công ty, thậm chí mỗi ngày còn phải nấu cơm, nhưng cậu còn rảnh hơn cả Long Ngọ. Vì lý do đó mà cậu hoàn thành học phần chuyên ngành nhanh hơn Long Ngọ, về sau sẽ càng ngày càng nhẹ nhàng.

Buổi sáng có lớp, hai người cùng đến trường, Ninh Trùng đã chờ bọn Long Ngọ ở cửa phòng học. Hiện tại Long Ngọ không còn ở ký túc xá, Ninh Trùng muốn tìm cô thì hơi khó khăn.

“**Chị ơi!**” Ninh Trùng nhỏ nhắn bỏ nhào tới trước mặt Long Ngọ, “**Em mang đồ ngon cho chị nè.**”

Lần trước đi của Ninh Trùng đã nói sẽ gửi đặc sản bên đó cho Ninh Trùng, để cô ấy chia cho bạn bè, thật ra chủ yếu là nói cho Trương Liêu. Ninh Trùng đem một nửa cho Trương Liêu, một nửa khác thì đưa cho Long Ngộ, do đó mới sáng sớm đã đến chặn người.

“Cảm ơn em.” Long Ngộ chưa nhìn đồ bên trong đã nói cảm ơn trước.

Ninh Trùng kéo cánh tay Long Ngộ cười tủm tỉm nói: **“Chị ơi, nếu chị thấy ăn ngon thì em lại xin đi em thêm.”**

“Ừ.”

Thị Sơn Thanh vẫn xách ba lô của Long Ngộ trong tay, gật đầu với Ninh Trùng rồi đi vào phòng học để túi của hai người lên bàn. Trương Liêu trong phòng học xách một túi lớn gì đó đưa cho Thị Sơn Thanh.

“Tớ bỏ vào trong xe giúp cậu nhé? Nó hơi nặng, tại có rượu mà.” Trương Liêu tự xách đồ, vừa đi vừa nói.

“Đi thôi.” Thị Sơn Thanh nhận, sau đó nói với Trương Liêu.

Thị Sơn Thanh nhìn Long Ngộ chỉ chỉ dưới lầu, ý bảo mình sẽ đi xuống.

“Đi em ở Nội Mông, lần này mang tới đều là đặc sản chỗ đó.” Ninh Trùng đã mấy ngày không gặp Long Ngộ, dính lấy cô như keo.

Long Ngộ “Ồ” một tiếng, thăm nghĩ người ở Nội Mông cũng nhiều ghê.

Đội khi Thị Sơn Thanh đi lên, thì cũng đúng lúc chuông vào học reo. Long Ngộ ngồi vào hàng, lấy sách vở của mình và Thị Sơn Thanh ra xếp lên bàn.

“Trương Liêu nói trong đó có rượu mà đi của Ninh Trùng tự cắt nửa đó.” Thị Sơn Thanh ngồi xuống, thấp giọng nói với Long Ngộ, **“Không cho cậu uống nhiều đâu. A Ngộ này, khi nào có tớ đó cậu mới được uống đấy.”**

Cậu vẫn cho rằng Long Ngộ nghiện rượu, nên trông chừng đằng sau cô.

“À.” Long Ngộ chỉ uống rượu khi nhớ đội trưởng, nhưng lần nào cũng bị Thị Sơn Thanh phát hiện, sao đó cô bỏ dần nên cũng không uống nữa.

“Cậu cũng không được uống đâu.” Long Ngộ chậm rãi bỏ thêm một câu. Cô uống vào còn tỉnh táo được, chứ nhờ mà Thị Sơn Thanh uống thì không biết sẽ ồn ào đến mức nào đâu. Tuy rằng Long Ngộ cũng khá thích đáng về ngoan ngoãn của Thị Sơn Thanh lúc đó.

Thị Sơn Thanh ngẩn người, cười yếu ớt nói: **“Không ai được uống, lúc muốn uống phải uống cùng nhau nhé.”**

Buổi chiều Long Ngộ còn có lớp, nên buổi trưa đã cùng Thị Sơn Thanh về nhà ăn cơm, sau đó Thị Sơn Thanh lại đưa cô tới trường, căn bản không có thời gian để xem đặc sản Ninh Trùng đã cho, còn có rượu mà đi cô ấy tự cắt nửa.

Thị Sơn Thanh về nhà một mình, lấy mấy thứ trong hai túi to đó ra rồi cắt kỹ từng thứ, rượu cũng đặt trong tủ rượu. Đến khi Long Ngộ về, Thị Sơn Thanh lại quần lấy cô, hoàn toàn không có cơ hội để xem Ninh Trùng cho những gì.

“Chiều nay cô chú có đến một chuyến đấy.” Thị Sơn Thanh vừa giúp Long Ngộ gỡ mái tóc mềm được cậu buộc ban sáng, vừa nói.

Long Ngộ không dám cử động đầu, ngoan ngoãn cúi đầu để mặc động tác của Thị Sơn Thanh. Chờ khi cậu gỡ hết tóc ra mới xoay người hỏi: **“Sao bố mẹ tớ lại đến đây?”**

“Nói là qua thăm, nhưng không gặp được A Ngộ.” Thị Sơn Thanh thuận thế ngồi xuống, ngồi trên sàn nhà cười nói, **“Bảo bọn mình rảnh thì về thăm nhà.”**

“Mai về đi, hai tháng nữa là hết bận rồi, bọn mình có thể về nhà ở một thời gian.” Long Ngộ tính thời gian rồi nói.

Long Ngộ đứng lên, vươn tay về phía Thị Sơn Thanh: **“Sàn lạnh, đứng lên nào.”**

Thị Sơn Thanh nghiêng đầu nghe lời nói: **“Ừm~”**

Kéo Thị Sơn Thanh đứng dậy, Long Ngộ cũng không ngăn cậu lao thẳng tới. Cứ theo thế ấy, cậu kéo luôn Long Ngộ vào lòng mình.

“...”

Long Ngộ chẳng thể hất cậu ra, chỉ đành để mặc Thị Sơn Thanh ăn đậu hủ, tuy rằng cô không hề có ý này.

“A Ngộ, ngày mai không có lớp đâu!” Thị Sơn Thanh hôn lên vành tai Long Ngộ, mang theo ý dụ dỗ.

Cảm nhận được xúc cảm ấm ướt dính lên tai, Long Ngộ nhin không được mà bấm đầu ngón tay, sau đó trấn định nói: **“Ừ, bọn mình sẽ về thăm bố mẹ tớ.”**

“A Ngộ, cậu thay đổi rồi!” Thị Sơn Thanh lập tức tủi thân, trách móc, **“Trước đây cậu sẽ không nói lảng sang chuyện khác đâu.”**

“...”

Cậu cũng thay đổi mà. Long Ngo nhìn Thi Son Thanh trong chiếc gương đối diện với khuôn mặt không cảm xúc, yên lặng nghĩ thầm.

Rốt cuộc Long Ngo cũng không thể so với Thi Son Thanh, cậu chẳng những dùng khuôn mặt để dụ Long Ngo, còn làm nũng vờ ngây thơ nữa. Đạo hạnh của Long Ngo mặt đơ kém xa cậu nhiều, nên đành để cậu được như ý.

Ngày hôm sau, đến chiều hai người mới đi thăm Trần Tú và Long Hoành. Lúc ra cửa, biểu tình của Long Ngo nhìn không được tốt lắm, khuôn mặt vốn không cười nay càng lạnh tanh.

“A Ngo, đừng giận mà!” Thi Son Thanh đi theo sau giải thích.

Đêm qua Long Ngo đã đặt đồng hồ báo thức, định dậy sớm để về nhà. Kết quả Thi Son Thanh thấy cô ngủ ngon quá liền tắt đồng hồ báo thức luôn, khiến đến chiều hai người mới ra khỏi cửa.

“Đâu có!” Long Ngo cao giọng, hiển nhiên rất khó chịu.

Thi Son Thanh tủi tủi thân thân đi theo phía sau, **“Tớ chỉ muốn A Ngo ngủ nhiều hơn chút, đâu, đâu có nghĩ đến những điều khác.”**

Long Ngo không nói lại, không thể phản bác cậu, chỉ đành bước thật mạnh chân để phát tiết cảm xúc.

Cảm xúc tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đến khi vào gara, Long Ngo đã bình tĩnh lại. Lúc cô xoay người đã khôi phục dáng vẻ vốn có, bảo Thi Son Thanh lên xe.

“A Ngo, xin lỗi nha.” Thi Son Thanh nhìn Long Ngo với vẻ tội nghiệp, còn thiếu mỗi roi nước mắt.

Thở dài, Long Ngo mở cửa xe, ngồi bên ghế phụ.

Thi Son Thanh vòng qua bên kia rồi lên xe, nhưng không lập tức khởi động, mà vẫn nhìn Long Ngo.

“Lái đi, về sau đừng tắt đồng hồ báo thức của tớ.” Long Ngo vươn tay nắm lấy tay của Thi Son Thanh rồi nói, **“Tớ dậy được, đừng sợ mất giấc ngủ của tớ.”**

Thật ra chính Long Ngo cũng không ngờ mình lại không có phản ứng, ngay cả đồng hồ báo thức sinh lý cũng mất đi hiệu lực. Có lẽ tới qua quá lộn xộn, quá mất sức, Long Ngo nghĩ gì mà đến cả sau cổ cũng dần hiện lên màu đỏ nhạt.

Trần Tú đã hơn một tháng chưa gặp Long Ngo, đúng lúc bây giờ có hai ngày nghỉ, liền muốn Long Ngo về thăm nhà. Đến khi bà ấy nghe được tiếng mở cửa, thì lập tức đứng dậy khỏi sofa rồi đi ra cửa.

“Tiểu Ngo?” Trần Tú chần chờ một giây.

“Mẹ.”

“Cháu chào cô.”

“Tiểu Thi cũng đến à, mau ngồi đi.” Trần Tú lấy lại tinh thần, cười nhiệt tình với Thi Son Thanh, sau đó lại gọi Long Hoành trong phòng bếp, **“Ông Long mau ra đây đi, con gái và Tiểu Thi về rồi này!”**

Long Hoành lau khô bàn tay ướt sũng, chưa kịp cởi tạp dề đã đi ra. Ông ấy thấy Thi Son Thanh đầu tiên liền nở nụ cười dễ gần, đến khi thấy Long Ngo thì sững sốt.

“Tiểu Ngo để tóc dài à? Nhìn đẹp lắm.” Long Hoành nói thật lòng.

Bọn họ là cha mẹ, nên không hề hy vọng con gái cứ bị người ta nhận nhầm là đàn ông. Hơn nữa trong cuộc sống bình thường, Long Ngo cũng luôn tỏ ra mạnh mẽ nên khiến con bé trông như một người đàn ông thực thụ vậy.

“À, đang để dài ạ.” Long Ngo sờ sờ tóc mình rồi nói.

Trần Tú nhìn chăm chăm vào tóc Long Ngo nửa ngày mới nói: “Tiểu Ngo này, kỹ thuật buộc tóc của con tốt hơn nhiều rồi đấy, biết buộc hơn trước đây!”

Quả nhiên đã lớn rồi. Trần Tú vẫn còn nhớ rõ tấm hình trong cuốn album bị mất, khi ấy tiểu khu đang làm hoạt động gì đó, vừa vận chụp trúng Long Ngo.

Sau này người đó có đưa ảnh chụp cho Trần Tú vừa mới trở về sau chuyến công tác mười mấy ngày xem, bà ấy thiếu chút nữa thì bật khóc.

Trong tấm hình đó tóc Long Ngo chẳng khác gì cái ổ gà, trên đầu còn kẹp đầy cài tóc mà bà ấy mua cho Long Ngo từ trước. Cô còn mặc bộ đồ thiết

rộng, trông chẳng khác gì đứa trẻ lang thang, chỉ khác là sạch sẽ hơn mà thôi.

“**Này ấy ạ?**” Long Ngọ chỉ lên đầu mình, lại nhìn về phía Thi Sơn Thanh “Là Thanh Thanh buộc cho con.”

Thanh Thanh... Người trẻ tuổi ấy mà, thật đúng là buồn nôn! Long Hoàng bên cạnh cảm thán.

“**Tiểu Thi buộc hả?**” Trần Tú bỗng hiểu ra, nhưng không quá giật mình. Dù sao thì tay bà ấy cũng vụng, vẫn luôn là Long Hoàng săn sóc cho bà ấy. Có điều bà ấy vẫn tốt hơn Long Ngọ chán, biết làm đẹp cho mình, còn Long Ngọ thì đến cả buộc tóc cũng không biết làm.

Trần Tú đánh giá Long Ngọ từ trên xuống dưới xong thì cười nói: “**Quần áo cũng là Tiểu Thi mua à?**”

“**Dạ.**” Long Ngọ thành thật gật đầu.

Long Hoàng ở bên cạnh liền nói với Thi Sơn Thanh: “**Làm phiền Tiểu Thi chăm sóc Tiểu Ngọ nhà cô chú rồi. Con béit để tâm đến mặt này, cháu đảm đương hộ nó nhé.**”

“**Chắc chắn rồi ạ, cháu sẵn lòng mà.**” Thi Sơn Thanh lắc đầu. Tuy cậu đang nói cho Long Hoàng nghe, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Long Ngọ đang nói chuyện với Trần Tú.

Long Hoàng thấy cậu như thế thì cũng thả lỏng tâm tư hơn phân nửa, ánh mắt sẽ không biết gạt người. Thi Sơn Thanh cũng giống ông ấy năm đó, sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho người mình thích. Năm đó ông ấy vẫn chưa biết làm gì, chưa nói đến thù thù may vá, ngay cả cơm cũng chưa bao giờ tự nấu. Sau đó còn không phải cái gì cũng muốn học sao, chỉ vì hai mẹ con bà ấy.

“**Các con ngồi xem tivi đi, đồ ăn phải mất một lúc nữa.**” Long Hoàng xoay người đi vào bếp.

Thi Sơn Thanh thấy thế, liền nói với Long Hoàng trước mặt: “**Chúoi, để cháu phụ.**”

“**Không cần, không cần đâu. Cháu cứ ở phòng khách là được.**” Tuy Long Hoàng nói như vậy nhưng vẫn để Thi Sơn Thanh vào.

Thi Sơn Thanh nhìn lướt qua phòng bếp, sau đó ngồi xuống phụ rửa thức ăn.

“**Cháu với Tiểu Ngọ vẫn tốt chứ?**” Long Hoàng thử hỏi, “**Tiểu Ngọt khi thể hiện tình cảm của mình ra, nhưng trong lòng con bé biết hết đấy.**”

Thi Sơn Thanh nhặt rau, gật đầu nghiêm túc nói: “**Cháu biết ạ.**”

Bạn đang đọc truyện *Đặng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Mùa đông ở thành phố Hải lạnh hơn thành phố A nhiều. Năm nay Thi Sơn Thanh không về nhà mà ở lại thành phố Hải, Thi Lợi Hành với Dương Đường thì sang châu Âu, vì người chị chung thầy của Dương Đường có một buổi biểu diễn múa ở bên đó, đã gửi thư mời cho Dương Đường.

Long Hoàng và Trần Tú đều bày tỏ vô cùng chào đón Thi Sơn Thanh, thậm chí còn mua thêm rất nhiều thứ cho năm mới. Hết học kỳ sau thì Long Ngọ và Thi Sơn Thanh cũng đã có thể hoàn thành tất cả học phần, bây giờ đang nghỉ lễ nên khá thoải mái.

Long Ngọ đang ngồi ngăn người trước tủ quần áo, bọn cô định chiều nay sẽ về nhà họ Long nên đang thu dọn hành lý. Thi Sơn Thanh ở phòng khách, Long Ngọ vào đây muốn gấp quần áo của hai người, nhưng vừa mở tủ quần áo ra thì cô hơi bối rối.

Bên trong rất gọn gàng, nhưng cô không thể tìm được quần áo của mình ở đâu. Vào buổi sáng mỗi ngày đều là Thi Sơn Thanh lấy quần áo cho cô, đây là lần đầu tiên cô đi mở tủ quần áo.

“**A Ngọt, quần áo của cậu ở ngăn kéo thứ hai bên phải ấy, tớ gấp xong rồi.**” Giọng Thi Sơn Thanh truyền đến từ ngoài cửa, hẳn cũng đã nghỉ tới Long Ngọ sẽ không biết quần áo để ở đâu.

“**Ừ.**” Long Ngọ lên tiếng, cũng không biết Thi Sơn Thanh có nghe hay không.

Mở ngăn tủ ra, quần áo bên trong được xếp thành chồng, cả nội y cũng đặt ở trên cùng, chắc Thi Sơn Thanh đã để vào trong tủ tối qua.

Long Ngọ nâng quần áo ra, sau đó đưa cho Thi Sơn Thanh.

“**Rượu Ninh Trừng cho vẫn còn trong tủ đấy, muốn mang về nhà không?**” Thi Sơn Thanh nhận quần áo, sau khi cẩn thận bỏ vào thì đứng dậy

nói, **“Tết có thể uống chút rượu.”**

“... Được.” Long Ngo đã sắp quên còn có rượu.

Chuẩn bị xong tất cả hành lý, Thi Sơn Thanh mới ngừng lại. Long Ngo đứng ở bên nhìn cậu vòng tới vòng lui.

“Mấy thứ này đều mang theo à?” Từ trước đến nay Long Ngo ra khỏi cửa đều rất tỉnh giản, nên cũng không hiểu sao Thi Sơn Thanh lại mang nhiều thứ đến vậy.

“Ừ.” Thi Sơn Thanh gật đầu, chuyển vali đến cửa rồi kéo Long Ngo ngồi xuống.

Cậu phải ăn tết ở nhà họ Long, nên cũng thấy khá mất tự nhiên, đành che giấu vẻ mặt của mình. Long Ngo không hiểu những chuyện cong cong thẳng thẳng như thế, lại cho rằng Thi Sơn Thanh có thể kiểm soát mọi tình huống.

“Trong nhà A Ngo có nhiều bà con không?” Thi Sơn Thanh thử hỏi. Nếu nhiều thì cậu phải chuẩn bị từ sớm, không thể thiếu lễ gặp mặt được.

Long Ngo nhìn thoáng qua Thi Sơn Thanh với vẻ kỳ lạ rồi nói: **“Cậu đều đã gặp ở lễ đính hôn rồi đó.”**

“...”

Thi Sơn Thanh sùng sốt, cười nhạt nói, **“Tớ không nhớ lắm, vừa nãy quên mất.”**

Lúc đính hôn chỉ có bà ngoại Long Ngo, còn có ông cậu, cũng không nhiều người. Thi Sơn Thanh vẫn nghĩ nhà họ Long cũng giống nhà cậu, vì đính hôn vội vàng nên chỉ mời mấy người thân nhất định phải mời thôi.

“Họ hàng bên chú đâu?” Thi Sơn Thanh vì phòng lỡ như nên muốn hỏi lại cho rõ, **“Hình như lần trước không thấy ai.”** Chỉ có một mình Long Khắc Phương.

“Chỉ có bố tớ và bác, ông bà nội mất sớm nên chẳng còn người họ hàng nào. Nhà bác lại ở Mỹ, bọn họ rất bận.” Long Ngo đang cầm một cái ly trong tay, vừa nãy đang nói chuyện Thi Sơn Thanh có đưa nước ấm cho cô.

“Thế à..” Thi Sơn Thanh yên tâm về những món quà mình mang theo.

Hai người com nước xong xuôi mới lên đường, Long Ngo lái xe. Chỉ cần Thi Sơn Thanh nấu com vào buổi trưa, thì lúc bọn họ ra ngoài đều là Long Ngo lái xe.

“A Ngo, cậu lái chậm lại đi.” Thi Sơn Thanh nhủ mày, lặp lại lần nữa.

Cứ lần nào lên xe là cậu đều nói câu này một lần. Không biết Long Ngo học lái xe thế nào, vừa khởi động đã nhấn chân ga lao về phía trước. Lần đầu tiên lái ra khỏi gara, Long Ngo đã hỏi Thi Sơn Thanh ngồi bên thất dây an toàn chưa. Thi Sơn Thanh vừa gật đầu một cái, thì Long Ngo liền de xe, nhấn chân ga lao ra khỏi gara.

Nhà để xe trong tiểu khu của bọn họ được bảo vệ bởi máy tính thông minh, không có ai trông coi, chỉ cần ghi thông tin là có thể lái ra ngoài.

Lúc ra ngoài, có một chiếc jeep đang chạy chậm trên lối ra, chỗ Thi Sơn Thanh ngồi không nâng hết kính cửa xe lên, nên nghe rõ giọng kinh ngạc của chủ xe: Cmn, quay phim cảnh sát bắt cướp à!

Lần đó cuối cùng vẫn là Thi Sơn Thanh lái, cậu sợ trên đường có cảnh sát giao thông, nên dứt khoát đổi người.

“Được.” Long Ngo thả nhẹ nửa lực dưới chân, tốc độ xe lập tức chậm lại, có vài chuyện đã khắc vào xương khó mà thay đổi.

Cho dù đã lái chậm hơn lần đầu tiên rất nhiều, nhưng vẫn nhanh hơn Thi Sơn Thanh lái, chưa đến hai tiếng họ đã tới nhà họ Long.

Trần Tú và Long Hoành đang đứng dưới lầu nói chuyện với hàng xóm, nhưng mắt lại không ngừng liếc ra bên ngoài. Vừa thấy Long Ngo lái xe vào, đôi mắt Trần Tú lập tức sáng lên.

“Mấy đứa Tiểu Thi về rồi kìa.” Trần Tú đập đập Long Hoành còn đang lải nhải, ra hiệu ông ấy đi theo.

Đợi khi Long Ngo dừng hẳn xe, Thi Sơn Thanh xuống xe rồi xách hai cái vali xuống luôn, bên trong còn có hai hộp quà. Cậu thấy Trần Tú đã tới, thì lập tức đi đến để đưa.

“Quà của côạ, đây là của chú.”

Trần Tú nhận lấy, cong mắt cười, **“Cháu ấy, chỉ cần tốt với Tiểu Ngo, điều đó quan trọng hơn bất cứ chuyện gì. Đừng tốn tâm tư vào những thứ này, mệt lắm!”**

“Không có gì ạ.” Thi Sơn Thanh lắc đầu.

Long Ngo vừa xuống định kéo vali, thì Thi Son Thanh đã xoay người cầm lấy. Trần Tú đứng bên cạnh nhìn thấy thì gật đầu.

“Các con đi học thế nào rồi?” Sau khi Long Hoành vào nhà liền rót cho hai người ly nước rồi hỏi, **“Chắc kỳ sau sẽ xong nhỉ?”**

Long Hoành ngày càng có nhiều thời gian hơn, rảnh rỗi lại chạy tới học viện Kinh tế và quản lý để hỏi chuyện của Thi Son Thanh và Long Ngo. Không thể không nói hai đứa vẫn rất có duyên, ngay cả điểm đầu vào cũng nghiền ép mọi người.

“Học kỳ sau bọn cháu có thể hoàn thành toàn bộ học phần ạ.” Thi Son Thanh thay Long Ngo trả lời.

Trần Tú nhàn rồi không có việc gì làm, liền đem hành lý của hai người bọn họ vào phòng Long Ngo, nhìn cái giường đơn của Long Ngo, bà liền trầm mặt.

Xem ra hai đứa đã triệt để ở chung với nhau, lúc trước đến chỗ bọn nó cũng thấy có một phòng, bây giờ cũng không thể tách ra ngủ riêng, còn mấy ngày nữa mới đến Tết lận. Lỡ như vì tách ra ngủ riêng mà khiến tình cảm của hai người phai nhạt thì sao?

“Tiểu Ngo ơi, giường của con nhỏ quá. Tối nay Tiểu Thi ngủ phòng cho khách, ngày mai ra siêu thị nội thất mua cái giường mới lớn hơn nhé.” Trần Tú đi ra, nói.

Long Ngo cũng sững sốt, bây giờ cô mới nhớ ra là giường mình quá nhỏ. Thật ra ngay chính cô ngủ trên giường mình cũng phải gồng gượng gượng mới chen vào ngủ được. Lúc ở quân đội khi trước cô đã cao lên không ít, sau này về lại thì chiếc giường ban đầu rõ ràng đã nhỏ hơn rất nhiều. Có điều tính cô là thế, có thể không thêm phiền phức cho nhà thì sẽ không thêm, do đó cô cứ chen chúc mà ngủ.

“Mẹ ơi, để tí bọn con sửa lại phòng, mẹ đừng lo.” Long Ngo muốn Trần Tú nghỉ ngơi.

Hôm qua Long Hoành cũng không nghĩ tới chuyện này, phòng khách cũng chưa cả quét dọn, bên trong đã tích một lớp bụi mỏng.

Chờ sau khi Thi Son Thanh và Long Ngo quét dọn sạch sẽ, Trần Tú cũng mang hết đĩa đồ ăn này đến đĩa đồ ăn khác từ phòng bếp ra, rất phong phú, khoản toàn khác ngày thường.

“Tiểu Ngo này, ngày mai con dẫn Tiểu Thi đến siêu thị nội thất mua giường mới nhé, bố với mẹ con phải đi đón bà ngoại con không thể đi cùng con rồi.” Long Hoành vừa gấp thức ăn vào chén Trần Tú vừa nói.

Long Ngo ngẩng đầu lên từ trong chén: **“Dạ, được ạ.”**

“Đứa nhỏ này!” Trần Tú bất đắc dĩ cười với Thi Son Thanh, **“Từ nhỏ nó đã thế rồi, ăn cơm không thích nói chuyện đâu.”**

Thật ra là bất cứ khi nào cũng không thích nói chuyện, nhưng lúc ăn cơm lại dễ nhận ra hơn, Long Ngo ăn cơm hoàn toàn không để ý tới người xung quanh. Từ khi còn nhỏ Long Ngo đã nhiều lần ăn cơm ở bên ngoài, một bản người ăn uống trò chuyện phía sau đều chú ý đến cô.

Khi đó phụ huynh hay dẫn trẻ con ra ngoài, trẻ nhỏ thiên tính hiếu động, lúc ăn cơm sẽ chẳng ngồi yên. Nhưng Long Ngo lại một tay cầm thìa, nghiêm túc múc từng thìa thức ăn trong chén để ăn, hoàn toàn không cần người lớn chăm lo. Cô cũng không nói chuyện, không cần người lớn gấp thức ăn cho, chỉ vui đùa ăn cơm.

So với những đứa trẻ bên cạnh ở đó, hoặc hít nước mũi, hoặc nước mắt lưng tròng, thì đứa trẻ như cô thật sự chói mắt.

“Hôm nay vui nên uống chút rượu đi, bố mới mua một chai hồi hôm qua đó.” Long Hoành đứng dậy muốn đi lấy rượu đến.

Bọn họ đều luôn cho rằng Long Ngo nghiện rượu, liền nghĩ những lúc vui vẻ sẽ để cô uống một chút.

“Chú ơi, lúc trước bạn của Long Ngo có cho mấy chai rượu đấy ạ, để cháu đi lấy.” Thi Son Thanh đứng dậy trước mới nói.

Long Hoành ngẩn người, cười nói: **“Ừ, cháu đi lấy đi.”**

“Tiểu Ngo này, con với Tiểu Thi có nói chuyện mỗi ngày không thế?” Trần Tú thấy Thi Son Thanh đi rồi, liền nhỏ giọng nói.

Bà ấy rất lo tình cảm giữa Thi Son Thanh và Long Ngo sẽ nhạt đi, con gái mình thì mình biết, nửa ngày cũng chẳng nói được một chữ, đôi lúc chẳng làm gì chỉ ngồi yên trên ghế cũng có thể ngồi cả ngày luôn.

Long Ngo nhìn Trần Tú với vẻ mờ mịt, nói: **“Con có nói mà.”** Dừng lại một chút rồi bổ sung thêm, **“Rất nhiều đó ạ.”**

“Con..” Trần Tú đang muốn khuyên bảo thì Thi Son Thanh đã sắp vào, đành phải ngừng lại.

Rượu được đựng trong hộp gỗ, Thi Son Thanh vẫn chưa mở ra. Đặt lên bàn, lúc này Thi Son Thanh mới bắt đầu mở nắp chai.

Bản thân Long Ngo cũng chỉ khi nhớ đến đội trưởng mới đi uống rượu, nên hứng thú của cô với rượu thật ra không hề lớn, do đó lúc Thi Son Thanh mở rượu cô không hề nhìn sang. Chẳng qua nhìn đĩa cái ngọt trước mặt, cô liền nghĩ vẫn là Thi Son Thanh làm hộp khâu vị hơn. Long Hoành và Trần Tú là người thành phố Hải chính công, Long Hoành nấu đồ ăn đều thích thêm đường.

“Rượu này mạnh đấy.” Long Hoành ngửi mùi rượu tỏa ra, liền do dự nói.

“Nghe nói là nhà bên Nội Mông tự cất đấy.” Thi Sơn Thanh giải thích.

Trần Tú nhú mồm nói với Long Ngo đang ngẩn người: **“Tiểu Ngo này, con không được uống nhiều đâu đấy, nhiều nhất chỉ hai ly thôi nhé.”**

Long Ngo “Dạ” một tiếng, sau đó nhìn lướt qua chai rượu Thi Sơn Thanh cầm trong tay. Ánh mắt vốn không chút để ý của cô lập tức cứng lại, đồng tử thì co rụt, môi có hơi trắng nhợt.

Sau khi lấy lại tinh thần, Long Ngo đẩy cái ly trong tay đến trước mặt Thi Sơn Thanh bên cạnh, ý bảo cậu rót rượu.

Thi Sơn Thanh định rót đầy bốn ly trước mặt bốn người họ, liền rót cho Long Ngo trước, nhưng người đầu tiên uống lại là Long Hoành.

“Khà!” Long Hoành cau mày, vừa chuyển ly sang vừa nói, **“Rượu này mạnh thật!”**

Thi Sơn Thanh luôn đặt ba phần lực chú ý lên người Long Ngo, thấy cô hơi bất thường thì thấp giọng hỏi: **“A Ngo, sao thế?”**

Long Ngo nhìn chằm chằm ly rượu kia nửa ngày mà không uống, áp khí trên người cũng dần dần thấp xuống.

“Không sao.” Long Ngo lắc đầu, nâng ly lên uống một hơi cạn sạch.

Rượu vừa vào yết hầu, quả nhiên là vị quen thuộc. Sát khí nồng nặc trào lên giữa cổ họng, Long Ngo có cảm giác nó sắp trào lên hốc mắt mình.

“Tiểu Ngo!” Trần Tú gọi một tiếng, **“Con uống chậm thôi, rượu này mạnh mà!”**

Thi Sơn Thanh không uống, bàn tay đặt dưới bàn khẽ nắm tay Long Ngo, nói mấy câu để dời lực chú ý của Long Hoành và Trần Tú đi.

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Bởi vì có Thi Sơn Thanh ở một bên che chắn, nên hai vợ chồng Trần Tú không hề phát giác ra sự khác thường của Long Ngo. Đợi sau khi ăn xong cơm chiều, Long Ngo vào phòng liền trực tiếp ngồi xuống ghế, không nhúc nhích.

Thi Sơn Thanh đóng cửa lại liền nhìn thấy cảnh này. Cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết từ khi Long Ngo thấy cậu mở chai rượu kia ra thì biểu tình vẫn luôn không đổi. Không lập tức tới gần Long Ngo, Thi Sơn Thanh dựa vào cửa cảm thấy có vài phần sáng tỏ.

Có thể khiến A Ngo phản ứng lớn như vậy, cậu chỉ biết có một người, mà người đó cậu chưa từng gặp qua. Nhưng lúc trước mời Trương Liêu và Ninh Trùng đến mừng tân gia, qua những câu của Ninh Trùng, Thi Sơn Thanh cũng đã đoán được.

Đến gần Long Ngo, Thi Sơn Thanh ngồi xuống rồi tựa đầu vào đùi Long Ngo, dịu giọng hỏi: **“Ninh Trùng là em họ của đội trưởng à?”**

Sau khi Long Ngo hoàn hồn liền nhin không được mà dùng tay níu tóc của Thi Sơn Thanh để che giấu sự bất lực của mình, cúi đầu đáp: **“Ừ.”**

Thi Sơn Thanh để mặc động tác của Long Ngo, cảm gác trên đùi cô, cười nói: **“Đây là duyên phận, A Ngo không vui sao?”**

Long Ngo chỉ là trong lúc nhất thời chưa thể tiếp nhận nổi. Có thể nào cô cũng không ngờ vừa trở lại trường đã ở cùng chỗ với em họ của đội trưởng. Bây giờ nhớ lại, thì từ lần đầu tiên cô thấy Ninh Trùng, dường như đã có mấy lần cô đã xem Ninh Trùng là em họ của đội trưởng mà đối đãi, vì Ninh Trùng quá giống người em họ mà đội trưởng hay nhắc. Có điều cô vẫn luôn nghĩ em họ của đội trưởng sẽ có khuôn mặt của người dân tộc thiểu số, cho dù đội trưởng có nói em họ mình trắng bóc thế nào đi chăng nữa.

“Tớ thật sự không ngờ.” Long Ngo rầu rĩ nói.

Thi Sơn Thanh hơi ngẩng đầu, dùng ngón tay thon dài cuốn lấy tay Long Ngo, dịu dàng nói: **“Chuyện thế này chẳng ai ngờ được, nhưng trùng hợp nhiều như thế nói không chừng là do đội trưởng sắp xếp đấy, A Ngo phải vui vẻ mới đúng.”**

“.. Ừm.” Sắc mặt Long Ngo đã dần dễ nhìn hơn, còn cười với Thi Sơn Thanh nữa, tuy rằng gần như không được rõ.

“Thanh Thanh, cậu đừng rời xa tớ nhé.” Long Ngo bỗng nhiên mở miệng nói.

Lúc trước bởi vì Nhạc Thư nên Thi Sơn Thanh không muốn Long Ngo gọi cậu bằng cái tên giống vậy nữa, cuối cùng liền quyết định gọi là ‘Thanh Thanh’. Cách gọi này có ý nghĩa đặc biệt với cậu, để Long Ngo gọi cậu cũng không sao, vì cậu đã thông suốt rồi.

Thi Son Thanh hoảng hốt một lúc, sau đó mặt giãn ra, cười đến là dịu dàng: **“Sẽ không đâu, mãi ở bên A Ngo.”**

Hai người tâm ý tương thông liền song song ngã xuống chiếc giường vừa được trải ga một cách tự nhiên. Xuyên qua rèm cửa sổ chưa kéo, ánh trăng thánh khiết bên ngoài sáng vàng vạc, tựa như đang khẽ mỉm cười, rọi ánh trắng lên tất cả đôi tình nhân trên khắp thế gian.

* * *

Khi họ thức dậy vào buổi sáng, Long Hoàng và Trần Tú đã ra khỏi nhà, chỉ để lại tờ giấy và nồi cháo vừa nấu chín tới.

Thi Son Thanh dậy sớm hơn Long Ngo, cậu để lại nụ hôn trên mặt Long Ngo rồi mới ra ngoài. Rửa mặt xong đi ra thì nhìn thấy tờ giấy trên bàn, Thi Son Thanh cười cười rồi xoay người đi lấy quần áo đặt ở đầu giường, sau đó mới gọi Long Ngo dậy.

Mỗi lần Long Ngo thức dậy vào những lúc thế này thì đều lộ ra vẻ mặt hối hận, Thi Son Thanh nhìn trăm lần vẫn không chán.

“A Ngo, đôi khi dậy muộn một chút cũng không sao mà.” Thi Son Thanh ôm Long Ngo, mùi thơm nhàn nhạt trên người cậu nháy mắt vây quanh cô, **“Cậu xem, bây giờ mới tám giờ, đã muộn đâu.”**

Long Ngo nhìn Thi Son Thanh đưa đồng hồ qua với vẻ mặt không thay đổi, nhưng sự chú ý lại bị cổ tay của cậu hấp dẫn. Không thể không nói mỗi một chỗ trên người Thi Son Thanh đều hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của Long Ngo. Tuy rằng cho tới bây giờ Long Ngo vẫn chưa từng nói mình thích kiểu người như thế nào, nhưng Thi Son Thanh tựa như là người đo ni đóng giày cho cô vậy.

“Đừng giận mà, về sau tớ sẽ gọi cậu sớm hơn được không?” Thi Son Thanh không hề chú ý thấy Long Ngo đang thất thần, vẫn nhẹ giọng dỗ cô. Thỉnh thoảng cậu không khắc chế nổi mình, buổi tối thì quấy rối, buổi sáng thấy Long Ngo ngủ say lại muốn cô ngủ thêm một lúc. Long Ngo không có phòng bị với cậu, chỉ cần động tác của cậu nhẹ nhàng hơn, thì hoàn toàn không đánh thức cô.

“Bố mẹ đi rồi à?” Long Ngo nghe được bên ngoài rất im ắng, đột nhiên hỏi.

Thi Son Thanh cũng không kinh ngạc vì suy nghĩ nhảy vọt của Long Ngo, cậu nghiêng người lấy quần áo qua rồi nói: **“Ừm, đi lúc bảy giờ ấy. Chú có hầm cháo cho bọn mình đấy.”**

Lúc trước Thi Son Thanh thích nằm lỳ, thỉnh thoảng ngủ không ngon khi thức dậy sẽ còn mơ màng nữa. Nhưng hiện tại cậu rất ít khi như vậy, vì Thi Son Thanh đã tìm được niềm vui mới rồi.

Long Ngo có thói quen nhanh nhẹn rời giường vào mỗi ngày, lúc Thi Son Thanh còn đang cúi đầu cài nút áo thì cô đã mặc quần áo xong xuôi. Nhưng chỉ cần tiết tấu của Long Ngo bị quấy nhiễu, cô sẽ rối loạn.

Tỷ như bây giờ, bởi vì dậy muộn nên Long Ngo sẽ ngồi ngăn người ở trên giường, vì không biết mình muốn làm gì tiếp theo. Lúc này Thi Son Thanh sẽ giúp Long Ngo mặc quần áo vào thật từ từ, sau đó dắt cô đi rửa mặt.

Vào lúc này Long Ngo dễ lừa nhất, bình thường nếu có yêu cầu gì thì Thi Son Thanh đều sẽ nói vào lúc này. Có điều rất hiếm, vì bất kể cậu muốn làm gì Long Ngo đều sẽ đồng ý.

“Năm nay A Ngo có muốn đến thành phố A chúc Tết Ninh Trùng không?” Thi Son Thanh gấp một đĩa đồ ăn cho Long Ngo vừa nói.

Long Ngo ngẩng đầu mờ mịt nói: **“Tớ đâu phải họ hàng của Tiểu Trùng, đi chúc Tết thế nào được?”**

Thi Son Thanh không cười ra tiếng, nhưng đáy mắt đã lấp đầy ý cười: **“Không phải họ hàng cũng có thể chúc Tết mà, chỉ cần có quan hệ tốt là được. Cậu đi chúc Tết cô ấy hẳn sẽ rất mừng.”**

“Tớ gọi điện thoại cho em ấy trước nhé?” Long Ngo hỏi.

“Ừm, nói trước với cô ấy một tiếng cũng tốt.” Sòng sọc qua đó cũng không hay.

Long Ngo lập tức muốn lấy di động để đứng dậy gọi điện thoại cho Ninh Trùng, liền bị Thi Son Thanh ngăn cản.

“A Ngo, ăn sáng xong đã.” Thi Son Thanh ra hiệu bảo Long Ngo ăn hết chén cháo của mình trên bàn.

“À.” Long Ngo đáp lại, rồi lặng lẽ ngồi xuống tiếp tục húp cháo.

Thi Son Thanh cũng vừa húp vừa nghĩ lúc nào đó phải theo học Long Hoàng mới được. Cháo này hầm vừa tới, không đặc không loãng, hơn nữa hiếm khi thấy không có bỏ đường. Xem ra Long Ngo cũng rất thích, nên cậu muốn học.

Vừa mới ăn xong, Long Ngo đã bắt đầu gọi điện thoại cho Ninh Trùng. Bên kia vừa bắt máy đã bắt đầu gào lên, không hề không phù hợp với hình tượng trắng trắng mềm mềm của mình.

“Chị ơi!” Ninh Trùng gào đến tan nát cõi lòng, **“Em nhớ chị lắm!”**

Đầu bên kia điện thoại còn truyền đến một giọng nữ, hỏi Ninh Trùng có chuyện gì, Ninh Trùng liền nhanh chóng hạ thấp giọng.

“Năm nay chidedn nhà em chúc Tết nhé?” Long Ngo hỏi.

“...”

Ninh Trùng trầm mặc một hồi, lại bắt đầu gào lên, **“A a a! Được ạ! Chị mau tới đi!”**

Mẹ Ninh còn tưởng Ninh Trùng trên lầu xảy ra chuyện gì, vừa lên liền thấy con bé đang cầm cái di động ồn ào, thì dạy dỗ: **“Làm gì đấy, thân thể mới tốt được mấy năm?”**

Ninh Trùng xoay người, trốn vào phòng mình.

“Được, được ạ. Chidedn nói rồi đó, chị nhất định phải đến đấy.” Ninh Trùng nhỏ giọng nhưng kiên định nói, **“Chị mà không đến thì em sẽ gọi điện thoại khóc mỗi ngày cho chị nghe đó!”**

“Ừ.” Long Ngo đáp ứng.

Thi Sơn Thanh thấy Long Ngo cúp điện thoại thì tiến lên nói: **“Chúng ta đến siêu thị nội thất nhé?”**

“Được.” Long Ngo kéo tay Thi Sơn Thanh, hai người cùng ra cửa.

Lúc xuống dưới, hàng xóm cùng con gái họ cũng đang muốn ra ngoài, nhìn thấy Long Ngo liền lên tiếng chào.

“Tiểu Ngọa, đang định đi đâu thế?”

“Chào cô Chu, cháu định đến siêu thị nội thất ạ.” Mặc dù đang chào hỏi, nhưng vẻ mặt của Long Ngo vẫn không chút thay đổi. Người không biết nghe được câu chào hỏi thế này nhất định sẽ chẳng mất vui vẻ, cũng may cô Chu là hàng xóm đối diện với nhà họ Long nhiều năm nay, nên không để ý lắm.

Người bên cạnh chính là cô con gái đang học nghiên cứu ở nước ngoài của cô ấy, Chu Giai vừa mới về nước. Cô ta nhìn Long Ngo, nhưng vẻ mặt lại không tốt như mẹ cô ta.

Tiểu khu này có rất nhiều phân tử trí thức, giáo sư đại học tập trung ở đây rất đông, nhà họ Chu cũng là một trong số đó.

Chu Giai sinh cùng năm với Long Ngo, nhà bọn họ đối diện nhau, con gái lại cùng tuổi. Khi đến tuổi tới trường, phụ huynh hai nhà đã bàn bạc với nhau, vậy là hai người đều học cùng trường một cách tự nhiên như thế. Tận đến cấp 3, hai người cũng đều học chung trường, thật ra đây cũng là lẽ tất nhiên. Trường học tốt nhất thành phố chỉ có một, lớp tốt nhất cũng chỉ có một, người có thành tích xuất sắc đương nhiên sẽ gặp nhau.

Chẳng qua Tiểu Chu Giai bị Long Ngo ép đến sít sao, thành tích thì đừng nói, chỉ cần Long Ngo ở đó sẽ không ai có thể lấy vị trí đầu. Nhưng cô ta cũng có thể miễn cưỡng theo phía sau, cũng nhảy lớp cùng Long Ngo. Vấn đề là từ trước đến giờ Chu Giai luôn cho rằng mình xinh đẹp, đẹp hơn Long Ngo. Lúc tiểu học có rất nhiều nam sinh bắt nạt cô ta, nhưng lại khép nép với Long Ngo, thỉnh thoảng Chu Giai còn thấy có cậu nam sinh nhét quà vặt trong học bàn của Long Ngo nữa. Ở cái tuổi đó, quà vặt là một chuyện vô cùng to lớn với trẻ con, dựa vào cái gì mà hai người lại có khác biệt lớn như vậy chứ.

Có thời gian Chu Giai nhìn mẹ mình thất cho mình hai bím tóc thật xinh đẹp, lại nhìn Long Ngo vác cái đầu ỏ gà cả ngày, thì trong lòng lại trào từng đợt chua.

Sau khi lên cấp 2, Chu Giai cũng biết cách thể hiện sự yêu thích của nam sinh chính là giờ trò xấu, nên trong lòng cũng thấy cân bằng hơn. Lên đến cấp 3, trong một lần trùng hợp cô ta nghe được mấy nam sinh trong lớp tùm lại thảo luận vì sao Long Ngo lại tàn bạo như vậy, tâm lý liền hoàn toàn bình phục. Thì ra đám nam sinh đều xem Long Ngo là con trai, còn mình vẫn được chào đón. Đợi khi Long Ngo vào đại học D, Chu Giai lại càng yên tâm, còn sinh ra đồng tình với Long Ngo nữa.

Liên tục đứng đầu thành phố mỗi năm thì có ích lợi gì, đến cuối cùng còn không phải không vào được đại học A ư. Bởi vì trường bọn họ chỉ cho biết học sinh học giỏi nhất trường là Long Ngo không vào đại học A, nên Chu Giai liền nghĩ cô thi đại học thất bại. Lúc đó nhà họ Long cũng không có động tĩnh, thế là mọi người đều cho là như vậy, còn giao hẹn là không được đi hỏi nữa. Chuyện Long Ngo vào đại học D với số điểm rất cao cũng chỉ có giáo viên tuyển sinh của đại học D mới biết, cho đến bây giờ mọi người trong tiểu khu đều không rõ lắm.

Nhưng hiện tại Chu Giai nhìn Thi Sơn Thanh bên cạnh Long Ngo, liền bắt đầu mất thăng bằng trong tâm lý. Sao Long Ngo lại quen được Thi Sơn Thanh?

Thi Sơn Thanh xuất sắc thế nào, Chu Giai đã nghe thấy từ lâu. Rất nhiều trường học ở thành phố A đều có liên hệ qua lại, những nữ sinh ở đại học A của cô ta chẳng bao giờ thêm ngó ngang tới nam sinh trong trường, nói muốn chờ một người chín chắn. Lúc ấy cô nữ sinh cấp bậc nữ thần trong trường đã huyền ảo một trận rất lớn, khi đó Chu Giai cũng được biết về chuyện của Thi Sơn Thanh.

Hơn nữa, lúc về tụ họp với bạn cùng trường năm nay, ảnh của Thi Sơn Thanh lại bị lộ. Khi ấy vừa nghe thấy Thi Sơn Thanh vào đại học D, lòng Chu Giai liền rơi lộp bộp một cách khó hiểu, hiện tại quả nhiên.. Bọn họ ở cùng một chỗ rồi!

Chu Giai cắn răng, nhìn Long Ngo và Thi Son Thanh nắm tay nhau, thấy hận ghê gớm: Thế mà cũng có thể ở cùng một chỗ hả! Bọn họ lệch nhiều lớp mà cũng có thể quen biết nhau sao?

Chu Giai rất ít khi về nước nên hoàn toàn không biết Long Ngo làm lính ba năm sau đó mới đi học lại. Cô Chu cũng không phải kiểu người thích bàn tán về con cái nhà người ta, thấy con gái mình thì vội vàng hỏi han ân cần, làm gì lo được nhà người khác.

“**Cô Chu, bọn cháu đi trước đây ạ.**” Long Ngo gật đầu rồi lập tức đi xuống lầu với Thi Son Thanh.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Lâm Bọn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Lượng người đến siêu thị nội thất rất lớn, vì gần tết nên rất nhiều người muốn đổi đồ dùng mới trong nhà, còn có không ít vợ chồng mới cưới cũng đến, cho nên phần lớn người đến đây đều có đôi có cặp.

Thi Son Thanh nhìn những người đang dắt tay nhau bên trong, đột nhiên hơi hồi hận vì lúc trước đã tự mình trang trí nhà cửa xong xuôi, cậu phải kéo A Ngo cùng đi thì mới tốt.

Long Ngo nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ vào một chiếc giường lớn đang bày trong một cửa hàng: “**Chiếc kia nhìn tốt kia.**”

Thi Son Thanh nhìn theo tay cô chỉ, liền thấy một chiếc giường khung sắt. Chưa nói đến đẹp hay không, nhưng chắc chắn là rất bền. Ho khan một tiếng, cậu kéo Long Ngo đi lên phía trước.

“**A Ngo, bọn mình xem tiếp đi.**”

Trong cửa hàng có kiểu dáng nào thì nhìn từ trang trí mặt tiền đã có thể thấy được hết, Thi Son Thanh chọn một cửa hàng có vẻ thuận mắt rồi đi vào. Vừa vào, nhân viên cửa hàng liền vây lại, thấy Long Ngo và Thi Son Thanh nắm tay thì cười nói: “**Hai bạn đến xem phòng tân hôn ạ? Cửa hàng chúng tôi đúng lúc đang có chương trình cho người mới cưới đó ạ.**”

Long Ngo không nói gì, trên thực tế cô vẫn luôn nghiêm túc lia mắt nhìn giường trong cửa hàng, hoàn toàn không chú ý nhân viên cửa hàng đang nói cái gì. Thi Son Thanh là bị ấn tượng bởi câu nói của nhân viên trong cửa hàng, đương nhiên cậu không phải bị dao động bởi chương trình gì đó, mà vì cậu nghe nhân viên cửa hàng nói cậu và Long Ngo mới cưới nên thấy cực sướng trong lòng, giống như hai người đã thật sự kết hôn rồi vậy.

“**Vậy thì xem thử đi.**” Thi Son Thanh thân nhiên nói.

Phòng Long Ngo không đủ rộng, không thể đặt chiếc giường quá lớn. Trước đó Thi Son Thanh đã tìm hiểu qua rồi, nên có vài phần hiểu biết, cho nên khi Long Ngo liên tục chọn vài kiểu giường thì đều bị cậu phủ quyết.

“**Đều không được sao?**” Long Ngo rầu rĩ nói, hiếm khi cô thấy hứng thú thế này.

Thi Son Thanh lắc đầu: “**Không đặt vào phòng cậu được đâu, sau này bọn mình kết hôn sẽ cho cậu chọn giường được không?**”

“**Ờ.**” Về mặt ám ức của Long Ngo vẫn không tiêu tan, dứt khoát ngồi xuống để Thi Son Thanh tự xem.

Thi Son Thanh đành đi dạo quanh cùng nhân viên cửa hàng để chọn chiếc giường thích hợp. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Long Ngo bộc lộ cảm xúc như thế ra ngoài, nên không khỏi thấy lạ, ngay cả lúc xem giường cũng liên tiếp xuất thần.

“**Anh? Anh ơ?**” Nhân viên cửa hàng bên cạnh gọi, “**Anh xem chiếc này được không ạ?**”

“**Ừ, chiếc này đi.**” Thi Son Thanh tùy ý liếc qua, kích cỡ phù hợp, chất lượng cũng được.

Chọn xong khung giường rồi, còn phải chọn nệm các thứ nên Thi Son Thanh đến kéo Long Ngo lại đây để cùng đi chọn. Nệm nhất định không được quá mềm, A Ngo không thích. Chân và gối đầu cũng phải thay mới, vừa đủ một bộ.

Hai người chọn đến trưa mới xong, buổi chiều cửa hàng sẽ giao mấy thứ này đến địa chỉ mà Thi Son Thanh để lại, cho nên hai người bọn họ chọn xong liền quyết định ra ngoài ăn cơm trưa rồi mới về.

Về đến nhà, Long Hoành và Trần Tú vẫn chưa về, chắc còn đang tán gẫu với bà ngoại Long Ngo. Bà ngoại cô chỉ sinh một đứa con gái và một đứa con trai, mấy năm qua đều đón Tết ở nhà cậu của Long Ngo, nhưng thỉnh thoảng cũng đến nhà cô để đón Tết. Năm nay hẳn là cũng sẽ qua đây, nên Trần Tú mới đi đón người vào sáng sớm.

“Nhà bà ngoại ở xa lắm à?” Thi Sơn Thanh hỏi.

Long Ngo nghĩ nghĩ mới nói: “**Chạy xe thì ba, bốn tiếng là đến, nhưng chắc phải đến tối mọi người mới về.**” Sau khi mẹ cô qua đó nhất định sẽ đi tán chuyện với những người xung quanh, và tám với những người bạn thuở bé.

“**Vậy tối nay tớ làm sẵn đồ ăn chờ mọi người về nhé?**” Thi Sơn Thanh muốn để lại nhiều ấn tượng tốt cho bà ngoại.

Long Ngo giương mắt nhìn Thi Sơn Thanh, chậm rãi nói: “**Trong nhà không có đồ nấu đâu.**”

Mùa đông ở đây không giống phương bắc nên sẽ không trừ một đồng thức ăn, đều là hôm nay mua thì hôm nay ăn. Long Hoành đã nấu hết đồ ăn vào ngày hôm qua, nên chắc chắn trong tủ lạnh bây giờ sẽ chẳng còn gì.

Thi Sơn Thanh khó xử, vì phải đợi bên kia chở giường đến, nên nếu cậu ra ngoài thì Long Ngo phải ở nhà một mình. Nhìn đồng hồ, Thi Sơn Thanh do dự nói: “**A Ngo ơi, tớ xuống siêu thị dưới lầu, cậu ở đây đợi giao hàng nhé.**”

“**Được.**” Long Ngo giúp Thi Sơn Thanh mở cửa, rồi đứng chờ trong cửa.

Trần Tú bên kia còn đang nói chuyện với bạn cũ ngày trước, Long Hoành và em vợ của ông ấy thì nói chuyện ở kia, trong nhà vô cùng náo nhiệt.

“**Sao Tiểu Ngo không tới thế?**” Cậu của Long Ngo hỏi.

Long Hoành cười giải thích: “**Năm nay Tiểu Thi đón tết ở nhà bọn anh, mà giường của Tiểu Ngo nhỏ quá nên hôm nay phải đến siêu thị nội thất một chuyến.**”

“**Vậy à, Tiểu Ngo thế mà giỏi nhỉ, chuyện gì cũng đi trước người khác hết.**” Cậu trêu ghẹo, “**Thằng Bi nhà em đến bây giờ còn chưa có cả một cô bạn gái nữa!**”

“**Đều do duyên phận cả, thời điểm đến thì tự nhiên sẽ có thôi.**” Long Hoành khiêm tốn nói.

Bà ngoại được mẹ của Long Ngo dìu ra, vui vui về về ngồi bên cạnh Trần Tú. Đúng lúc người bạn cũ của bà phải đi, thế là Trần Tú lập tức đỡ mẹ ngồi xuống.

“**Mẹ, mẹ còn bận gì nữa vậy?**” Trần Tú làm nũng, “**Những thứ này mua ở đâu chả được, còn mất công đi làm làm gì ạ.**”

Mẹ Trần Tú xua tay, có tinh thần nói: “**Mua bên ngoài thì ăn ngon thế nào được? Hiếm khi mới được hoạt động một lúc, cái lưng già này còn động được bao lâu nữa đâu, sống được mấy năm nữa là tốt rồi.**”

“**Nói vậy nào, mẹ của con khỏe mạnh như thế, vẫn là quý bà đẹp lão mà!**” Trần Tú dỗ dành mẹ mình.

“**Già rồi, Tiểu Ngo nhà chúng ta cũng đã đến tuổi kết hôn.**” Bà cụ hớn hờ nói, “**Ta sắp được làm bà cố rồi đấy!**”

“**Chị ơi, em phải kể chuyện của mẹ cho chị nghe mới được.**” Mẹ của Long Ngo cười nói, “**Gần đây mẹ lật không ít album đâu, cứ cầm ảnh chụp ngày trước để xem, ngày nào cũng lấy ra xem hết đó.**”

“**Đều lớn cả rồi!**” Bà cụ cảm thán, “**Có ảnh mới tốt, có thể tìm lại hồi ức trước đây, ta đang già đi nên có nhiều chuyện chẳng thể nhớ.**”

“**Sao mẹ lại già được ạ, còn trẻ mà!**” Trần Tú không đồng ý.

“**Đúng, đúng, con nói đúng lắm.**” Bà cụ không phủ nhận, đáy mắt đuôi mày đều là ý cười, “**Lại nói tiếp, Tiểu Ngo nhà chúng ta trước đây chính là cái mặt đơ, bây giờ vẫn như thế, nhưng may mà đã tìm được đối tượng. Lúc trước ta vẫn luôn lo lắng về Tiểu Ngo nhà chúng ta đấy.**”

“**Tiểu Ngo?**” Trần Tú cũng nhớ lại khi Long Ngo còn bé, cười nắc nẻ, “**Còn không phải ạ, lúc trước mẹ con bé là con đây cũng rầu muốn chết.**”

“**Con cháu đều có phúc của con cháu!**” Bà cụ cảm thán, “**Đứa nhỏ Tiểu Ngo này xem như cũng đi đúng con đường của mình, nhìn dáng vẻ của cháu nó khi còn bé, ta cũng sầu đến hoảng thay con đấy. Đứa nhỏ xiu xiu mà cả ngày chẳng có nụ cười trên mặt, cũng may còn biết nghe lời.**”

“**Đều qua rồi ạ.**” Trần Tú nhớ lại chuyện Long Ngo thiếu chút nữa là ở luôn trong quân không về được nữa liền muốn rơi nước mắt.

Mẹ của Long Ngo thấy bầu không khí sắp thành sầu não, lập tức cắt ngang: “**Con đi lấy album đã, xem ảnh chụp ngày trước lại khá thú vị. Nếu không xem con cũng sắp quên mất đáng về lúc nhỏ của thằng nhóc thú vị kia, thế mà hiện tại lại rất cường tráng nhé.**”

Bà cụ nghe xong cũng vui vẻ, thúc giục: “**Nhanh đi lấy đi, nhanh lên.**”

Mẹ của Long Ngo xoay người, chỉ một lát sau đã ôm vài cuốn album ảnh dày cộm đến, nhìn trên mặt cũng biết là lâu năm. Hiện tại mọi người đều dùng di động để lưu trữ ảnh, dần giảm bớt kiểu giữ ảnh thế này rồi.

Trần Tú cười tủm tỉm nhận lấy, lật ra trên bàn nhỏ trước mặt, dừng lại một chút rồi lập tức kêu lên: **“Lão Long, ông mau đến xem này!”**

“Sao thế?” Long Hoàng quay đầu, đứng dậy đi đến hỏi. Ông ấy còn tưởng xảy ra chuyện gì.

“Ông mau nhìn đi!” Trần Tú chỉ vào một cuốn album trên bàn, kích động nói.

Long Hoàng nhìn sang, kinh ngạc phát ra tiếng: **“Đây... đây không phải cuốn album chúng ta bị mất lúc chuyển nhà à?”** Nói xong liền vội vàng mở ra xem, quả nhiên trang đầu tiên là hình đám cưới của hai người bọn họ, trang thứ hai là hình dấu chân nhỏ của Long Ngo lúc vừa ra đời.

“Mẹ ơi, con tìm lâu lắm ấy, sao lại ở chỗ mẹ nhỉ!” Trần Tú quay đầu hỏi bà cụ.

Bà cụ bị vẻ mặt giật mình của bà ấy dọa đến run lên, run run rẩy rẩy nói: **“Bỏ ở trong rương album ảnh của ta, lúc trước lấy ra thì thấy.”**

Cuốn album kia để ở đáy rương, không biết sao lại lẫn vào đó, lúc ấy bà cụ còn phải cố nhớ xem ai để vào.

“Con còn tưởng con làm mất nó lúc chuyển nhà chứ, lúc ấy đã khóc rất nhiều đó ạ.” Trần Tú không biết hiện tại nên khóc hay nên cười nữa.

“Không mất là may rồi, bây giờ đã tìm được.” Mẹ của Long Ngo vừa an ủi, vừa đưa tay lật album rồi nói **“Khi đó Long Ngo chẳng khác gì bây giờ nhỉ!”**

Trần Tú cũng xem, lập tức bật cười, bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Ngo lúc ấy thật sự rất đáng yêu. Có loại cảm giác như đang giả vờ là người trưởng thành, tuy rằng không phải thế.

Lần này mọi người đều vây quanh lại đây, nhìn ảnh chụp bắt đầu nhớ lại chuyện trước kia.

Đến tối, lúc Long Hoàng đón bà cụ về nhà, thì Thi Sơn Thanh và Long Ngo cũng chuẩn bị xong chiếc giường mới, đồ ăn cũng vừa làm xong, mọi người vừa về đến liền được ăn đồ ăn nóng hổi. Bà cụ khen Thi Sơn Thanh không dứt miệng, con gái của bà có một người chồng thương nó cả đời, hiện tại cháu ngoại cũng tìm được chốn về tốt, đây là tâm nguyện lớn nhất của người làm trưởng bối rồi.

Đang lúc ăn cơm Trần Tú có nhắc đến chuyện đã tìm được cuốn album bị mất trước đây, long Ngo nhìn Thi Sơn Thanh, sau đó định sau khi ăn xong sẽ mang album đến xem. Lần trước Thi Sơn Thanh tỏ ra khá tiếc nuối vì không được thấy ảnh khi còn bé của cô.

Có đôi khi, nói đến một chủ đề liền nói miết khó dứt. Trần Tú tiếp tục nhớ lại Long Ngo hồi nhỏ trên bàn cơm, ngoài đương sự ra thì những người trên bàn đều nghe đến say sưa.

“Năm đó con có mua cho con bé một chiếc khóa bình an, tuy rằng không đắt, nhưng chưa mang được hai tháng đã bị Tiểu Ngo làm rơi mất. Về nhà hỏi con bé, thì nó chẳng nói câu nào.” Trần Tú nhớ lại, **“Lúc ấy khiến con tức điên lên.”**

Thi Sơn Thanh vừa cười vừa nghe chuyện Long Ngo hồi nhỏ, nghe đến đây thì nụ cười trên môi cứng lại rồi cặp mắt không biết đang nghĩ gì, đến khi ăn xong vẫn thấy trầm mặc.

Khi màn đêm hoàn toàn yên tĩnh, Long Ngo lấy cuốn album từ chỗ Trần Tú rồi về phòng.

“Tớ mang album về rồi nè, cậu... có thể xem đấy.” Long Ngo thấy vừa nãy Thi Sơn Thanh không nói gì, thì cho rằng cậu muốn xem album.

Thi Sơn Thanh ngồi ở bên giường, nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Long Ngo, tựa như muốn nhìn ra điều gì đó từ trên mặt cô vậy.

“Được.” Thi Sơn Thanh nhận lấy cuốn album, thấp giọng nói.

Mở hai trang ra liền nhìn thấy ảnh Long Ngo lúc mới mấy tháng, tâm trạng của Thi Sơn Thanh cũng thư giãn hơn, đáy mắt ảm lên. Long Hoàng trong album vẫn đang độ trẻ tuổi, lật ra sau là thời tiểu học, lúc Long Ngo chín tuổi. Tay Thi Sơn Thanh dừng lại, sửng sốt nhìn Tiểu Long Ngo đang đeo cặp sách trên đó.

Thật ra thì đáng yêu của Long Ngo khi ấy chẳng thay đổi mấy so với hiện tại, chỉ là hiện tại nẩy nở hơn. Nếu để Thi Sơn Thanh xem một mình, cậu chưa chắc đã nhận ra Long Ngo chính là đứa bé năm đó, dù sao thì năm đó cậu cũng chỉ mới tám tuổi tuổi, trí nhớ đã không còn rõ ràng.

“Làm sao vậy?” Long Ngo cùng xem với Thi Sơn Thanh, thấy cậu bất động cả buổi liền hỏi.

Thi Sơn Thanh xoay mặt lại, nở nụ cười thật dịu dàng với Long Ngo. Cậu ôm cô, nhỏ giọng nói: **“A Ngo ơi, sau này bọn mình sẽ mãi ở bên nhau đúng không?”**

“Ừ.” Long Ngo mờ mịt mà lên tiếng, không biết vì sao Thi Sơn Thanh lại đột nhiên hỏi như vậy.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Long Ngo và Thi Son Thanh đến thành phố A vào mừng 3 Tết. Ninh Trùng đã chờ ở sân bay từ sớm, vừa thấy bọn cô đến thì lập tức chạy tới.

“Chị ơi, chúc mừng năm mới! Chúng ta đi thôi chị!” Ninh Trùng lôi kéo Long Ngo, nhân tiện chúc Tết Thi Son Thanh.

Long Ngo vốn chỉ định đi thăm Ninh Trùng, lại không ngờ nhà dì của Ninh Trùng cũng chính là bố mẹ của đội trưởng cũng đón Tết ở nhà họ Ninh. Nhưng chỉ có Thi Son Thanh biết nội tình, còn những người khác đều đối xử với Long Ngo như một người bạn tốt của Ninh Trùng.

Thi Son Thanh luôn chú ý đến vẻ mặt của Long Ngo, ngoại trừ vẻ hoảng hốt ban đầu thì sau đó không phát hiện ra vẻ khác thường, cậu mới thoáng yên lòng.

“A a a, chị ơi, sang học kỳ sau chị có thể ở trường mấy ngày không?” Ninh Trùng quần lấy Long Ngo không tha, sắp khóc đến nơi, **“Về sau em thật sự chỉ ở có một mình thôi đó!”**

Long Ngo nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới nói: **“Em có thể tìm Trương Liêu để ở chung mà.”**

“...” Ninh Trùng nhìn xung quanh, may mà mọi người không ở gần nên không nghe được, nếu không Trương Liêu sẽ gặp xui xẻo mất.

“Thế thì về sau chị sẽ ở chung với anh Thi ạ?” Ninh Trùng nói sang chuyện khác, **“Ồi, qua một năm nữa là bọn chị có thể kết hôn rồi.”**

Long Ngo gật đầu: “Ừ.”

“Sau này chị sẽ làm cảnh sát hình sự ạ? Em nghe nói việc này nguy hiểm lắm, còn khổ nữa.” Ninh Trùng lo lắng nói, **“Đến lúc đó chị bận việc chị, anh lại phải quản lý công ty cũng bận, mối quan hệ của anh chị mà phai nhạt thì biết làm sao chứ?”**

Cho tới bây giờ Long Ngo chưa từng nghĩ đến phương diện này, cô muốn làm cảnh sát hình sự hoàn toàn là do cô hứng thú, còn có Lôi Thật giật gậy nên việc nghĩa chẳng từ nan. Từ đầu tới cuối Thi Son Thanh đều luôn ủng hộ cô, hơn nữa còn không ngừng điều chỉnh thời gian của mình để phối hợp với Long Ngo.

Liếc mắt nhìn Ninh Trùng, Long Ngo cũng không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào, đành giữ im lặng.

Ninh Trùng thấy thế liền cho rằng đã nói trúng nội tâm của Long Ngo, cau mày nói: **“Chị ơi, hoa đào của anh Thi vẫn vượng như thường. Anh ấy kết hôn với chị khi còn quá trẻ, mà mấy cô nàng không biết xấu hổ thì nhiều lắm, chị phải trông chừng anh ấy chứ!”**

Chúc tết xong, Thi Son Thanh liền dẫn Long Ngo về nhà mình ở một đêm. Lúc nằm trong phòng Thi Son Thanh, Long Ngo bỗng nhiên lặp lại lời của Ninh Trùng hôm nay.

Thi Son Thanh nghe xong thì oan ức nhào vào người Long Ngo, chớp chớp đôi mắt đáng thương nói: **“A Ngo này, vì sao Ninh Trùng lại không lo cậu chạy nhí? Ngày nào tớ cũng lo lắng đây. Trước đó cô có nói lúc tiểu học cậu luôn được nam sinh cho quà vật nữa kia!”**

“...” Long Ngo ngồi phịch lên giường, nhìn trần nhà xa lạ rồi nghĩ, có chuyện này há? Vì sao cô hoàn toàn không có ấn tượng gì cả?

“Sau này tớ sẽ trông chừng A Ngo thật kỹ, không cho bất cứ ai cướp cậu đi. Cậu là của một mình tớ, cậu đã nói sẽ tốt với tớ rồi!” Thi Son Thanh vờ ngây thơ làm nũng, nói toàn bộ lời trong lòng.

Chẳng qua từ trước đến nay Long Ngo cũng không nhận ra cô không hề phản đối câu ‘tốt với tớ’ của Thi Son Thanh.

“Được.” Long Ngo đáp ứng, sau đó bỏ thêm câu nữa, **“Tớ cũng sẽ trông chừng cậu.”**

Thoáng cái đã hết Tết, hai tháng sau Long Ngo và Thi Son Thanh thuận lợi tốt nghiệp sớm. Long Ngo tiếp tục theo Lôi Thật chạy khắp nơi, Thi Son Thanh cũng vào thẳng công ty để tiếp quản tất cả mọi chuyện trong tay Thi Lợi Hành.

Phụ huynh hai nhà giống như đã vào giai đoạn nghỉ hưu non, cả ngày không biết làm gì, lần trước còn bàn với nhau sẽ đi du lịch. Về phần Thi Son Thanh và Long Ngo cũng đã đổi cách xưng hô với bố mẹ của đối phương, tuy rằng hôn còn chưa kết, cũng đã bước vào trạng thái hôn nhân trước thời hạn.

Hai năm sau.

“Hôm nay anh đến đón em đây, bố mẹ đang chờ ở nhà rồi.” Thi Son Thanh cẩn thận giúp Long Ngo buộc gọn mái tóc đen dài còn dây của cô lại.

Long Ngo ‘Ừ’ một tiếng, nói: **“Chắc sáu giờ là em nghỉ đó.”**

Hôm nay là sinh nhật Long Hoành, người lớn nói phải đến mừng thọ ông. Thi Son Thanh đều tự điều chỉnh thời gian của mình, nhưng hôm nay Long Ngo

vẫn phải đi làm.

“Không phải trước đó đã nói là sẽ đi Mỹ à? Sao mấy ngày nay vẫn ở nhà nhỉ?” Long Ngo ngồi trên xe bỗng nhiên nghĩ ra rồi hỏi.

Thi Son Thanh không để ý lắm, nói: **“Hoãn rồi, sinh nhật của bố quan trọng hơn mà.”**

“Anh đâu thể trì hoãn như thế.” Long Ngo học giọng điệu của mẹ cô mà lặp lại, **“Làm ăn mà để lỡ là không tốt đâu.”**

Thi Son Thanh thiếu chút nữa là lệch tay lái, vui vẻ nói: **“A Ngo này, em học câu này của ai đấy?”**

“À, mẹ em.” Long Ngo thành thật nói.

“Nhưng bất kỳ chuyện gì cũng không quan trọng bằng A Ngo.” Thi Son Thanh thần nhiên nói, đáy mắt cũng là vẻ chắc chắn không thể nghi ngờ.

Lái xe đến cục cảnh sát chỉ cần mười phút, trong lúc hai người nói chuyện đã đến nơi. Thi Son Thanh nghiêng người sang hôn lên mặt Long Ngo rồi mới thả cô xuống.

Lúc Long Ngo vào cửa, Lôi Thật đang ngồi xỏm ở đó. Anh ta không mặc đồng phục, chỉ mặc một chiếc sơ mi nhẵn nhớt, còn giống tội phạm hơn cả mấy kẻ phạm tội ra ra vào vào.

“Yo ~” Lôi Thật hắng giọng, **“Gần thế còn muốn người ta đưa đón, Long Ngo em cũng thật hưởng thụ đấy!”**

“Cục phó này, anh có thể nói chị đâu đưa đón mà.” Long Ngo thần nhiên nói, không thêm quan tâm chút trêu chọc trong câu nói của Lôi Thật.

Lôi Thật lườm Long Ngo, đặc ý nói: **“Không được rồi, vị kia nhà anh vừa mang thai, không thể chạy lung tung đâu.”**

Người cảnh sát bên cạnh mới vào cùng đột với Long Ngo nhìn Lôi Thật, bắt đắc dĩ cười với Long Ngo. Mấy ngày nay cục phó vì chuyện chị dâu mang thai, cả người cứ điên điên đại đại.

Hai người đều không thèm để ý đến Lôi Thật mà đi thẳng vào trong, liền thành Lôi Thật đành phải đuổi theo họ, tiếp tục khoe khoang.

Thi Son Thanh đưa Long Ngo đi làm xong thì tự đến công ty. Hội nghị bị hoãn, nhưng công ty thì vẫn phải đi, chẳng qua hôm nay phải đến nhà họ Long nên chắc chắn sẽ không ở công ty lâu được.

Công ty vừa nhận một nhóm sinh viên thực tập, bọn họ vẫn chưa quen thuộc với công ty, trình độ lại không đủ, bình thường sẽ không thể tiếp xúc với Thi Son Thanh. Nhưng có hai người trong nhóm lại có thể quan sát Thi Son Thanh ở khoảng cách gần.

Một nam sinh, một nữ sinh, đều là thư ký công ty muốn nhận.

Người cũ trong công ty đều biết thư ký bên người tổng giám đốc là thay đổi nhanh nhất. Có đạo công ty lưu truyền thư ký là đối tượng qua lại của tổng giám đốc, chán thì đổi người kế, dẫn đến có một khoảng thời gian thuê thư ký mà cứ như cuộc thi sắc đẹp vậy.

Công ty của Thi Son Thanh là nơi mà phần đông sinh viên của trường đại học danh tiếng tranh nhau để vào, mà sinh viên thực tập có thể vào thì đều không phải người thường, thư ký cũng thuộc hàng đầu. Nói chung người như vậy sẽ không thể kém người mà mình quản lý, điều này cũng dẫn đến việc thư ký không được quá xấu.

Khi họ được thấy mặt Thi Son Thanh, vì là sinh viên nên tâm tư lãng mạn của thiếu nữ vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, lại sớm chiều ở cùng Thi Son Thanh nên dần bị lún vào.

Thi Son Thanh không chậm chạp như Long Ngo, cậu dễ dàng nắm bắt cảm xúc của những người khác, vì lý do đó mà tốc độ thay người của cậu rất nhanh. Có đạo bên cạnh cậu chỉ có mình trợ lý Trương hỗ trợ xử lý việc vặt vãnh, nhưng đây không phải kẻ lâu dài vì trợ lý Trương cũng có công việc của mình.

Thế nên đây đã là lần thứ năm tuyển thư ký trong năm nay. Gần đây Thi Son Thanh có gặp được hai người, một nam một nữ nhưng cậu đều rất hài lòng ít nhất thì không biểu hiện điều gì trước mặt cậu.

“Tôi đoán tổng giám đốc vừa đưa bà chủ đi làm.” Đinh Tuyết nói với Tiền Nghi bên cạnh.

“Cô quan tâm nhiều thế làm gì? Muốn bị thôi việc à?” Tiền Nghi đã nghe ngóng tin tức từ trước, biết công ty không quá xem trọng bọn họ, còn cợt xem bọn họ có thể chống đỡ được mấy tuần.

Đinh Tuyết bĩu môi, **“Tôi chỉ nói thôi mà, tôi vẫn muốn ở đây thật lâu, lâu thiệt là lâu đấy!”** Lâu đến lúc cô ta có thể làm một thư ký đủ tư cách, tốt nhất là được tiếp xúc với việc tư của Thi Son Thanh, nói không chừng một ngày nào đó cô ta có thể được nhìn thấy mặt của đàn chị nữa đấy.

“Vây thì vui đầu vào làm thôi.” Tiền Nghi liếc mắt nhìn Đinh Tuyết rồi nói.

Đúng sáu giờ, Thi Son Thanh đến cục cảnh sát đón Long Ngo về, Lôi Thật vừa thấy xe của cậu, lập tức gọi Long Ngo ngay.

“Nghỉ thôi, nghỉ thôi!” Lôi Thất phát tay, **“Đi đi, đi nhanh đi, không thì anh sẽ bị khiêu nại mất.”**

Long Ngo đặt văn kiện trong tay xuống, đi thẳng ra ngoài, khiến cho Lôi Thất chưa đến giờ nghỉ thấy mà rầu.

“Anh mua quà xong rồi, để sau ghé ấy, bánh sinh nhật thì chắc đã giao qua đó rồi.” Thi Son Thanh thấy Long Ngo vào liền cười nói.

Thật ra gần đây Long Ngo rất hay buồn bực, ngay cả nhà cũng không muốn về lắm. Phụ huynh đều như thế, chưa kết hôn thì mong cho kết hôn, kết hôn xong lại mong sinh con. Mấy ngày trước Trần Tú có gọi điện thoại cho Long Ngo, lúc nói đến chuyện này, Long Ngo liền bối rối tại trận, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ đến chuyện có con.

Quả nhiên, sau khi mừng sinh nhật Long Hoành xong, Trần Tú lại kéo Thi Son Thanh và Long Ngo đến để nói về chuyện sản phụ lớn tuổi sẽ nguy hiểm thế nào, nhưng rõ ràng hai người vẫn còn trẻ cơ mà.

Thi Son Thanh thì ngược lại, cậu nghe Trần Tú nói với vẻ mặt thành thật, tựa như cũng cảm thấy rất hứng thú với chuyện có con. Cuối cùng cả nhà ngoài Long Ngo ra thì đều bắt đầu tưởng tượng đủ thứ.

“Mẹ thấy trường mầm non ở trung tâm không được đâu, lần trước có nghe người ta nói giáo viên ở đó không đủ kiên nhẫn, chẳng qua chỉ có cái danh quý tộc mà thôi.” Trần Tú lắc đầu nói, **“Gia đình ở tầng dưới nhà chúng ta đây, gửi cháu gái ở đó, nhưng lúc về lại thấy không vui.”**

“Con cảm thấy trẻ con vẫn nên theo bố mẹ thì tốt hơn ạ, không cần đi học sớm làm gì, chỉ cần thật vui vẻ tâm là được rồi.” Thi Son Thanh vừa nhìn Long Ngo với ánh mắt dịu dàng vừa nói.

“Vậy thì phải chọn trường tiểu học cho tốt.” Long Hoành nói xen vào, **“Không cần phải vào trường quý tộc gì đó đâu, trường công lập cũng không tệ, những thứ khác thì phải dựa vào đứa nhỏ nhà mình.”**

“...” Đứa nhỏ, hình như còn cách cô rất xa, Long Ngo hốt hoảng nghĩ thế.

Tận đến khuya, Thi Son Thanh mới dẫn Long Ngo về nhà mình. Lúc ở trong xe, trên mặt cậu vẫn luôn treo ý cười ảm áp mềm mại, giống như vẫn chưa thoát ra khỏi vấn đề con cái vậy.

Long Ngo trầm mặc theo Thi Son Thanh về nhà, tận đến khi tắt đèn lên giường đi ngủ cô mới mở miệng hỏi: **“Thanh Thanh, anh thích trẻ con à?”**

Thi Son Thanh xoay người ôm lấy Long Ngo, nhẹ giọng nói: **“Thích chứ, nhưng không vội. Khi nào A Ngo sẵn sàng, bọn mình có con được không?”** Cậu biết Long Ngo không thể đón nhận nhanh đến vậy, con cái đối với cô mà nói vẫn còn thật xa xôi. Nhưng quả thật cậu muốn có một cô con gái, để mỗi ngày được nâng con bé trong lòng bàn tay mà cưng chiều, như thể đường như có thể bù lại những năm thiếu hụt giữa cậu và A Ngo vậy.

“À.” Long Ngo nhắm mắt lại, không nói nữa.

Thi Son Thanh hôn Long Ngo một cái, cũng nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Long Ngo bỗng bật dậy từ giường, nhìn xung quanh với vẻ mờ mịt, cuối cùng cúi đầu mới thấy Thi Son Thanh còn đang ngủ.

“Thanh Thanh?” Long Ngo lẩm bẩm gọi, nhưng là đang gọi tên một người trong mộng.

Nhìn Thi Son Thanh còn đang say giấc, Long Ngo nghĩ, hình như có một đứa nhỏ cũng không tệ chút nào. Nếu có thể đáng yêu giống đáng vẻ của Thanh Thanh trong mộng thì càng tốt.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Ngoại truyện 2

Long Nguyên năm nay sáu tuổi, cậu còn một cô em gái tên là Thi Mặc, cô bé cũng sáu tuổi, bà nội nói bọn cậu là long phượng thai. Về phần vì sao hai đứa cậu không giống nhau thì bố nói cậu đừng có quan tâm nhiều, dù sao bọn cậu cũng là ruột thịt.

Long Nguyên chẳng để ý chuyện bọn cậu khác họ, nhưng gần đây có xem vài bộ phim tình cảm gia đình, và cậu có câu hỏi lớn về mối quan hệ gia đình của mình. Em gái cậu trầm mặc cũng như tên, theo bà ngoại nói thì lúc trước mẹ cũng y thế. Cho nên em gái sẽ không chịu theo dõi bố mẹ.

Nhưng Long Nguyên thì khác, qua vài tuần quan sát tổng kết, cuối cùng cậu phát hiện ra một sự thật kinh người!

Đó chính là mẹ tốt với đứa cùng họ là mình, còn bố thì rất tốt với em gái. Long Nguyên đoán rằng, cậu và bố không có quan hệ huyết thống, em gái cũng không phải do mẹ sinh ra!

Nhà bọn cậu là một tổ hợp gia đình gì thế! Nhìn bố và em gái có khuôn mặt giống nhau, Long Nguyên nhìn khuôn mặt của mình trong gương lại càng thêm chắc chắn!

“Tiểu Nguyên ra đây, phải đến nhà bà ngoại rồi.” Thi Sơn Thanh nhíu mày, nhìn Long Nguyên vẫn đang nằm nhòai trước gương thì bất đắc dĩ nói. Không biết tại sao đứa nhỏ này cứ thích soi gương, còn cô bé như Tiểu Mặc lại chẳng thấy soi gương bao giờ.

“Dạ!” Long Nguyên ngoan ngoãn đi ra, cậu không dám không nghe lời bố, vì cậu biết bố là tổng giám đốc của công ty, rất có tiền! Nếu bố không vui liền đuổi mình với mẹ đi thì biết làm sao?

“Anh, cho này.” Thi Mặc ôm một con búp bê mà Long Nguyên thích nhất, nhét vào lòng cậu, sau đó một mình đứng đấy không nói lời nào.

Long Nguyên hít hít mũi, vừa cảm động lại hơi ghen tị. Em gái chẳng lo bị đuổi đi, dù sao em ấy cũng là con ruột của bố mà.

Long Ngọ cũng đi ra khỏi phòng, theo sau Thi Sơn Thanh. Bây giờ tóc Long Ngọ đã dài đến thắt lưng, Thi Sơn Thanh đều phải giúp cô buộc lại vào mỗi sáng, còn có tóc của Thi Mặc cũng là anh buộc. Ăn mặc trong gia đình đều là anh ôm đồm hết.

“Tiểu Mặc tỉnh chưa?” Thi Sơn Thanh ngồi xuống xoa đầu con gái, **“Bố buộc tóc cho con nhé?”**

“Dạ.” Thi Mặc gật đầu đồng ý, sau đó ngẩng đầu nói với người có khuôn mặt không khác bé mấy là Long Ngọ, **“Mẹ ơi, chào buổi sáng ạ.”**

“Ừ, chào buổi sáng, Tiểu Mặc.” Long Ngọ cười cười, thấy Thi Mặc được Thi Sơn Thanh dắt đi thì xoay người dắt Long Nguyên đến.

Khuôn mặt của Long Nguyên có nhiều hơn khí khái hào hùng so với Thi Sơn Thanh hồi nhỏ, tính cách không khác mấy, rất hoạt bát, không giống Thi Sơn Thanh sau này cứ áp chế tính cách trời sinh của mình. Khuôn mặt của Thi Mặc hiền dịu hơn, giống Thi Sơn Thanh hơn một chút, nhưng ai nhìn cũng thấy bé giống mẹ bé.

“Mẹ chịu oan ức rồi!” Long Nguyên tưởng tượng một lỗ trong đầu, nên hiện tại nước mắt rưng rưng.

“?” Long Ngọ không hiểu ý, cũng không kinh ngạc, lẳng lặng nhìn Long Nguyên, đợi cậu nói ra. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, không biết sao đứa nhỏ Long Nguyên này lại vậy miết, cả ngày cứ nghĩ linh tinh nhiều hơn cả người lớn.

“Suốt ngày cứ nghĩ đến chuyện phiền lòng gì à?” Thi Sơn Thanh nắm tay Tiểu Thi Mặc, đứng sau lưng Long Nguyên nghe một lúc mới lên tiếng.

Long Nguyên bị kinh sợ, lên vào lòng Long Ngọ nhanh như chớp.

“Mẹ!”

“...” Hai bố mẹ cộng thêm một Tiểu Thi Mặc đều lẳng lặng nhìn Long Nguyên diễn trò.

“Anh ơi, nhà mình phải đến nhà bà ngoại.” Tiểu Thi Mặc lên tiếng.

“Oh!” Long Nguyên thấy mọi người đều không để ý tới mình, thì biết mình lại làm trò cười rồi, liền tủi tủi thân thân tuột khỏi người Long Ngọ, đi đến nắm một bàn tay khác của Thi Sơn Thanh.

“Đi thôi, A Ngọ.” Thi Sơn Thanh cúi đầu cười nói với Long Ngọ, **“Bọn mình về nhà nào.”**

Bạn đang đọc truyện *Đằng Ấy, Làm Bạn Nhé?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.